

Giới thiệu Lãnh Tàn Hoan

Nếu Mẹ 17 Tuổi: Con Trai Thiên Tài Cha Phúc Hắc xoay quanh về tình mẫu tử, về tình yêu mặn nồng thì trong Lãnh Tàn Hoan, bạn đọc sẽ được trải nghiệm về một thế giới thật mới.

Một thân bạch y, cười nhạt trở về, thì tất cả đã không còn tồn tại, không còn có thể khôi phục.

Tiếng nói bình thản, ánh mắt lạnh lùng, nàng không còn như xưa, là cô gái lúc nào cũng chỉ biết quán quýt lấy lòng hắn.

“Linh nhi...” Khi hắn kim lòng không đậu thốt ra tiếng thì nhận được chỉ là bóng dáng đứng đứng xa cách: “Lăng tướng quân, thỉnh nhớ kỹ! Tên của ta là Nhâm. Phiêu. Linh!”

Nàng là đệ nhất mỹ nhân băng giá của Thiên Dụ, còn là thiên tài quân sự mà kẻ địch nghe danh đều biến sắc. Chỉ trong một đêm nàng đã lật đổ một thành trì chỉ vì hi vọng nhất thời.

Mỹ nhân lạnh lùng, xinh đẹp tuyệt trần! Tâm nhìn thấu thế sự, giờ này khắc này, dù có người nguyện ý buông bỏ hết thảy, nàng còn nguyện lưu lại lần nữa sao!

Cùng đọc truyện online để tiếp tục khám phá về truyện ngôn tình sắc này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Tình Duyên Bắt Đầu

Thiên Dụ quốc năm thứ năm, bên trong phủ Thừa tướng

“Phu nhân, dùng sức, dùng sức vào.” Theo sau tiếng chỉ dẫn cấp bách của bà đỡ, nữ tử đỏ mề hôi nhể nhại dùng hết toàn lực rung lên, tức khắc sau tiếng thanh thúy của trẻ con liền vang lên.

“Chúc mừng phu nhân, chúc mừng phu nhân, phu nhân cuối cùng cũng được như nguyện, đã sinh thêm một thiên kim cho Thừa tướng!”

“Mau ôm cho ta xem!” Tuy cơ thể nữ tử lúc này suy yếu, nhưng trên khuôn mặt tinh xảo không lộ ra một tia tái nhợt nào, đây là vị đại mỹ nhân khuynh thành, dù cho ốm bệnh ở trên giường, thì phong tư hơn người của nàng vẫn không thể nào che lấp được.

“Phiêu Linh...” Nhẹ nhàng vỗ nhẹ hai nhĩ trong lòng, trên mặt nữ tử tỏa ra nụ cười hạnh phúc, “Linh nhi, cha và mẹ cuối cùng cũng chờ được con đến thế giới này, tuy là sinh non, nhưng Linh nhi của mẹ vẫn đầy đặn thế này! Linh nhi, về sau mẹ không ở đây, con cần phải thay mẹ ngoan ngoãn làm bạn với cha. Không có mẹ, cha con sẽ rất cô đơn, sẽ rất tịch mịch... hãy đáp ứng mẹ, hào hào chiếu cô cha con, và ca ca...”

Nữ tử si mê nhìn đứa bé con phấn điêu mài ngọc trong lòng, ánh mắt lưu luyến sâu lắng chăm chú nhìn bé, “Linh nhi của mẹ sau này lớn lên nhất định sẽ là tiểu mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, đến lúc đó không biết lại có bao nhiêu người tới cửa cầu thân, lúc đó cha con hẳn là sẽ nhưc đầu lăm đây!”

Nữ tử cười khẽ, bỗng dòng suy nghĩ phảng phất như trở về năm xưa, là năm những bông hoa vừa hé nụ bay rải rác khắp bầu trời kia, có một vị thiếu niên cuồng ngao nắm lấy tay một thiếu nữ xinh đẹp, “Sương nhi, ta không cho phép nàng gả cho kẻ khác, cả đời này của nàng chỉ có thể là thê tử của Nhâm Ngao ta.”

“Linh nhi, phụ thân con thật bá đạo mà! Nhưng mà cả đời này của mẹ, người là nam tử tốt nhất mà mẹ đã gặp.....”

Trần đầy không nở, nữ tử giờ ngón tay nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt tròn mềm của đứa bé, nhìn khuôn mặt thuần khiết tuyệt mỹ của bé, một giọt lệ trong suốt từ khóe mắt nàng rơi xuống, giọt lệ khẽ chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của đứa trẻ, “Linh nhi của mẹ, thời gian của mẹ đã đến rồi! Ngao, nhớ kỹ lời mẹ, mẹ ở trên trời sẽ cầu phúc cho con, cha con, và ca ca của con nữa!”

Bàn tay nữ tử chậm rãi buông xuống, đôi mắt đẹp cũng quỵn luyến nhắm lại, Triều hi năm thứ năm Thiên Dụ đệ nhất mỹ nhân Lạc Vân Sương sau khi sinh hạ nữ nhi, hương tiêu ly thể, trước khi chết vẫn không kịp gặp mặt trượng phu và nhi tử, chỉ lưu lại một câu “Nữ nhi của chúng ta gọi là Nhâm Phiêu Linh.”

Triều hi năm thứ tám, phủ Thánh Nguyên tướng quân

Khí trời oi bức, pha lẫn một ít phong hoa, cô bé con ba tuổi đang ngồi chồm hồm ở ven đường, trong đôi mắt to tròn đen nhánh ngẩn ngơ đầy lệ, vây quanh bên người bé là vài tiểu đứa trẻ tinh nghịch, bọn nhóc vừa bên nhảy nhót vừa cười, “Ki kì kì! Là lạ ghê! Cậu nhi vu tri thảo oa tại (hik sr nhieu lém, bạn

thực ko hiểu câu này cho lắm), Nhâm Phiêu Linh không có mẹ yêu!”

Tiếng cười đùa của bọn nhỏ, dưới tiết trời phiêu muộn của buổi chiều càng đặc biệt lộ vẻ chói tai, bé gái siết chặt lấy bàn tay, vẫn cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo phủ đầy nước mắt, “Mẹ ơi, mẹ ơi...”

“Các người đang làm gì đó!” Bỗng một tiếng hét giận dữ vang lên, bèn thấy cách đó không xa có đi hai cậu bé đi tới, một người trong đó nhảy lên, vọt về phía bọn nhỏ đang vui đùa ầm ĩ, tuy chỉ có năm tuổi, nhưng lúc này trên người cậu bé ấy đã hiện rõ ra duệ khí bức người.

“Không tốt! Nhâm Húc Phong tới! Mọi người chạy mau!” Bọn nhỏ vừa thấy tình hình không tốt, lập tức tản ra. Nhưng cậu bé năm tuổi kia cũng không từ bỏ, cậu đuổi theo đứa nhỏ cầm đầu đánh cho nó một trận, mà đứa nhỏ cầm đầu cũng không hề tỏ ra yếu kém, hai người vì thế lập tức lăn lộn túm lấy nhau.

“Hà Tử Tu, ai cho phép người ăn hiếp muội muội ta!”

“Nhâm Húc Phong, có gan người đánh chết ta, bằng không ta cứ nói đó!”

...

Ánh mắt bé gái trống rỗng nhìn hết thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ mờ mịt không biết phải làm sao. Nàng mắt thấy ca ca đánh nhau với kẻ khác, tóc rối loạn, y phục bị rách, nhưng nàng lại không biết là lên. Ở trong lòng nàng tất cả đều mờ mịt, từ bé nàng đã tự đóng kín mình, tuy có phụ thân và ca ca yêu thương, nhưng nàng chưa từng cảm thấy vui vẻ. Nàng không thích nói chuyện, không có bạn bè, thậm chí cũng không cười lần nào, ở trong mắt nàng không có cái khác, có cũng chỉ là trống rỗng và lạnh nhạt.

“Lại đây!”

Đột nhiên đầu vai khẽ động, có người vỗ thật mạnh vào lưng nàng, tiếp đó là một nụ cười vô cùng thân thiết ánh vào mi mắt, đây là một khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ, anh tuấn! Mặc dù còn chưa trưởng thành, nhưng vẫn ẩn ẩn có thể thấy được phong thái sau khi lớn lên.

“Lại đây!” Cậu bé cười tủm tỉm kéo lấy bé gái, dịu dàng nói: “Muội là Phiêu Linh! Ta gọi là Lăng Triệt, là bạn của ca ca muội, nơi này là nhà của ta, ta mang muội đi chơi!”

Dứt lời, cậu bé liền kéo cô bé đứng lên chạy, cô bé sững sờ nhìn bàn tay nhỏ bé của mình được bàn tay nhỏ bé kia nắm chặt gao, lần đầu tiên trong đôi mắt ảm đạm của nàng xuất hiện một chút dị sắc, nàng nhìn chăm chăm cậu bé, không rên một tiếng chạy theo, gió thổi vào hai khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt, khiến mấy sợi tóc mai nhẹ phất lên.

“Tới rồi!” Cậu bé buông tay cô bé ra, chỉ ngón tay vào mặt hồ ở phía trước và nói: “Phiêu linh muội xem, đây là rừng hồ! Là nơi ta yêu nhất!”

Nghe thấy lời cậu bé nói, cô bé phóng tầm mắt nhìn mảnh hồ quang phía trước, thực sự chỉ là một cái hồ nho nhỏ, quả thực nhìn không ra nơi này có cái gì đặc biệt, nhưng không biết vì sao, chỉ cần cậu bé nói, nàng liền cho là tốt.

Lôi kéo nàng ngồi xuống, cậu bé nhìn thẳng mặt hồ cười nói: “Phụ thân mỗi ngày đều mang ta đến nơi này luyện võ, có đôi khi khổ luyện mệt mỏi, không muốn luyện, ta đều đến xem rừng hồ này, sau đó trong lòng sẽ dễ chịu hơn! Muội biết không, cha ta là Đại tướng quân đứng đầu tài ba, đều nói hủ phụ thi sẽ không có khuyến tử, Lăng Triệt ta không thể để cho người khác xem thường, ta phải giống như cha ta, làm nam tử hán đỉnh thiên lập địa! Cho nên dù có khổ sở mệt nhọc, ta đều có thể nhẫn...”

Cô bé lẳng lặng lắng nghe, ánh mắt ngây thơ bộc lộ rõ nội tâm của nàng, mặc dù nàng không hiểu cậu bé đang nói cái gì, nhưng từ ánh mắt kiên nghị của hân nàng biết, cậu bé trước mặt này cũng giống như ca ca mình, có hoài bão rất lớn.

“Phiêu Linh nhớ mẹ sao?”

Đề tài câu chuyện vừa chuyển, cậu bé cười cười nhìn vệt nước mắt chưa khô trên khuôn mặt của nữ hài, vừa nhẹ nhàng lau khô lệ, vừa dịu dàng nói: “Cũng có lúc ta rất nhớ mẹ, vì để ta chuyên tâm luyện võ công, phụ thân bình thường rất ít mang ta đi gặp mẹ, tuy nhiên điều này cũng không sao! Phiêu Linh- muội xem, đây là cái gì?”

“Túi tiền...” Chất giọng non nớt của cô bé chần chừ vang lên, đây là lần đầu tiên nàng nói chuyện với người lạ, nên trong lòng nàng khó tránh khỏi có chút sợ hãi.

“Đây không phải là túi tiền bình thường, đây là túi tiền mà mẹ đích thân làm cho ta! Chỉ cần mỗi khi ta xem nó, sẽ cảm thấy như có mẹ đang ở bên người, bao nhiêu đau mệt ta cũng sẽ không sợ!”

“Mẹ ở bên người...” Ánh mắt cô bé hoang mang tiết lộ lên nội tâm khát khao của nàng, giờ phút này nàng có bao nhiêu ước ao bản thân cũng có thể giống như những đứa trẻ khác, được mẹ che chở, ôm ấp vào lòng.

“Này! Tặng cho muội! Cầm lấy!”

Cô bé nhìn túi tiền đồ chói trước mắt, chậm chạp vươn tay, nàng ngờ ngàng ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt cười lo lắng của cậu bé, lòng của nàng dần dần có chút chuyển động.

“Cầm lấy! Về sau nếu muội nhớ mẹ, thì lấy ra mà xem! Mặc dù không phải do đích thân mẹ muội làm, nhưng tối thiểu ý tứ cũng gần giống như vậy!”

Lúc này, cậu bé ngồi giữa đây, quay mặt về phía mặt hồ và nói: “Phiêu Linh về sau phải dừng cảm, không được giống như hôm nay khóc nhè như vậy nữa nha, đường đường chi nữ Thừa tướng, sao có thể mặc cho người khác ức hiếp như thế!”

Điểm nhẹ vào chiếc mũi hồng hồng của cô bé, cậu bé sững nịch kéo tay nhỏ bé của nàng, nở nụ cười tinh thuần, nụ cười đầy như một luồng gió xuân ấm áp thổi vào trái tim đã lâu bị phong kín của cô bé, hơn nữa còn nhẹ nhàng bên rể, nẩy mầm ở nơi ấy...

“A! Phụ thân của chúng ta dường như đã thương lượng xong việc, ta phải nhanh đi gọi ca ca muội lại đây, bằng không bị bọn họ phát hiện chúng ta đánh nhau, vậy có thể phiền toái to lắm!”

Theo thân ảnh cậu bé dần chạy xa, ánh mắt cô bé nhẹ nhàng chuyển sang phía hồ, cô bé cúi đầu, miệng thầm nhớ kỹ: “Phiêu Linh phải dừng cảm, Phiêu Linh sau này phải dừng cảm...”

Năm ấy, Phiêu Linh ba tuổi, Lăng Triệt sáu tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Tài Năng Hé Lộ

Triều Hi thứ mười hai, thư viện của Thái tử.

“Hảo ca ca, huynh mang muội đi đi! Người ta muốn gặp Lăng ca ca!”

Trong viện, một tiểu cô nương lúc này đang quần quít lấy một tiểu nam hài đáng đáp ước chừng khoảng mười tuổi, từ vẻ mặt không kiên nhẫn của nam hài có thể thấy được, hẳn đã bị nàng làm phiền thật lâu.

“Không được, Phiêu Linh! Hôm nay là ngày bệ hạ khảo sát việc đọc sách của Thái tử điện hạ và chúng ta, muội đi chỉ có thể gây rối!”

“Có thể mà, có thể mà! Hảo ca ca, Bệ hạ và Thái tử ca ca cũng rất yêu mến Phiêu Linh, bọn họ sẽ không trách tội Phiêu Linh, hơn nữa phụ thân cũng vậy, Phiêu Linh sẽ không tùy tiện làm càn!” Nữ hài hết lời nài nỉ, một đôi mắt to rung rưng nước nhìn chăm chăm vào nam hài.

“Aiz ~ được rồi!” Nam hài thật sự hết cách với muội muội của mình, hẳn do dự một hồi, cuối cùng rắn đe nói: “Muội tốt nhất ngoan ngoãn thành thật cho ta! Nếu dám làm loạn, xem ta có nói cho cha đập nát cái mông của muội hay không!”

“Hừ! Phụ thân sẽ không đâu, phụ thân hiểu rõ Phiêu Linh nhất! Muốn đánh cũng chỉ đánh ca ca thôi!” Nữ hài một bên làm mặt quỷ treu đùa, một bên che che cái mông, tư thế rất đáng yêu, tựa như chú nai con vui sướng giữa chốn sơn dã, vô cùng có sức sống, tinh thần phấn chấn.

“Nha đầu chết tiệt kia!” Quở trách nhẹ một tiếng, nhìn thấy thân ảnh muội muội vui sướng, vẻ mặt Nhâm Húc Phong lộ ra nụ cười yêu thương. Đây là công chúa bảo bối của bọn họ, của cả nhà a, bé cuối cùng cũng dần dần thoát ra khỏi đám mây mù, đã giống như những đứa trẻ bình thường khác, khỏe mạnh và hoạt bát sinh trưởng.

Nhớ lại bốn năm trước, lúc nàng lần đầu tiên mở miệng kêu phụ thân, trên khuôn mặt quanh năm băng hàn của cha lần đầu tiên có tia xúc động, vui mừng đến nỗi chảy nước mắt. Lúc ấy, hẳn liền âm thầm thề, cả đời này của Nhâm Húc Phong hẳn, bất luận như thế nào đều sẽ bảo vệ tốt muội muội, không cho nàng chịu một tia thương tổn nào!

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi sưởi ấm hàng cây bên đường, tiếng ve sầu kêu vo ve, “Lăng ca ca!” Một giọng nói vui thích truyền đến, làm kinh hoàng ba nam hài khác ở đây.

“Húc Phong lại mang muội muội của hắn đến nữa!” Một nam hài vóc dáng hơi thấp nghe vậy vẻ mặt không khỏi xem thường, bất mãn lên tiếng kháng nghị, mà hai nam hài kia thấy thế, một người lộ ra nụ cười yêu thích, một người thì nhủu mày không thể nhận ra biểu hiện.

“Lăng ca ca! Phiêu Linh đến xem huynh nè!” Nhân nhi vui sướng nhảy dựng, đi tới bên người nam hài đang nhủu mày, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp dào dạt hạnh phúc.

“Ừ!” Chỉ thấy nam hài nghe vậy, lông mày tuấn mỹ nhủu lại càng sâu, hẳn không dấu vết thoát khỏi bàn tay nhỏ bé đang lôi kéo mình, làm lễ với nam hài đang mỉm cười: “Thái tử điện hạ, Lăng Triệt đi chuẩn bị bàn cờ dùng cho cuộc kiểm tra hôm nay, trước xin được cáo lui!”

“Lăng ca ca” Nữ hài thấy người trong lòng cũng không để ý đến mình mà phui tay áo bỏ đi, ỳ khuất dấu cái miệng nhỏ nhắn.

“Phiêu Linh, muội trong lòng cũng chỉ có Lăng ca ca của muội, ngay cả Thái tử ca ca ta đây cũng không để vào mắt nữa rồi!”

Hài tử dù sao cũng là hài tử, chút ít ủy khuất chớp mắt đã không để trong lòng, nàng thấy Thái tử lúc này trưng ra bộ dáng tức giận, liền lập tức tiến lên làm nũng: “Nào có đâu, Thái tử ca ca! Ở trong lòng Phiêu Linh, Thái tử ca ca tốt nhất!”

“Thật sao?” Nam hài nghe vậy nhúc nhích cười dài, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú tràn đầy vẻ hoài nghi.

“Vâng! Thật mà!” Nữ hài đáp lời thề son sắt, nhưng thấy Thái tử ca ca cười giống như hồ ly, nàng không khỏi chột dạ “Ngạch- là thật! Không tính ca ca và Lăng ca ca, không tính phụ thân, không tính hoàng đế bá bá....” Bàn tay trắng nõn nhỏ bé đếm tới đếm lui sau lại không dám đếm nữa, nàng xem vẻ mặt có chút không tốt của Thái tử ca ca, vì cái gì sẽ có nhiều người như vậy ở phía trước huynh a? Thì ra huynh cũng không tốt với Phiêu Linh chút nào!”

“Muội...” Nhìn khuôn mặt hồng phấn động lòng người trước mắt, Tiêu Dục mười một tuổi không biết làm thế nào lắc lắc đầu: “Thôi, thôi! Ai biểu ta hôm nay đụng phải tiểu ma đầu như muội làm chi!”

“Hi hi! Nếu như vậy, muội tạm thời tha cho Thái tử ca ca đấy!” Nữ hài đắc ý ngẩng cao đầu, cười đến vẻ mặt sáng lạn.

“Nhâm Phiêu Linh, ngươi rất vô lễ!”

“Hà Tử Tu, ngươi mới vô lễ.” Nữ hài nghe vậy, đôi mắt đẹp nheo lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn viết chữ bất mãn vô cùng rõ ràng.

“Vậy ngươi đến nói một chút xem, ta vô lễ chỗ nào!” Hà Tử Tu, cũng chính là một trong ba nam hài mở miệng đầu tiên khi này, hẳn thấy nữ hài lúc này quát lớn hẳn như vậy, trong lòng rất là bức mình, đường đường chi tử công bộ thượng thư, có thể nào mặc ý cho một tiểu cô nương bỏ lên đầu hẳn chứ!

“Hà thác chi hữu? Hà Tử Tu ngươi chớ quên, nơi này Thái tử ca ca lớn nhất, huynh ấy cũng không có nói ta vô lễ, ngươi dựa vào cái gì nói ta! Ngươi nói ngươi đây phạm thượng có tính là vô lễ hay không?”

“Ngươi, ta...” Hà Tử Tu nghe vậy cứng miệng, khuôn mặt hắc đỏ lên, tiến cũng không được lùi cũng không xong.

“Được rồi Tử Tu, bớt tranh cãi!” Thái tử thấy hai cái thử mao, đáng mạo bỏ nhào tựa như gà con, không khỏi buồn cười giảng hòa.

“Vâng” Hà Tử Tu vốn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng dưới áp lực bức bách của Thái tử cũng chỉ đành từ bỏ bất mãn.

Đúng lúc này, Nhâm Húc Phong và Lăng Triệt cùng nâng phiến bàn cờ đi đến, nữ hài thấy thế lập tức bỏ qua việc kia, vui vẻ chạy đến: “Lăng ca ca, huynh đã trở lại!”

“Nha đầu chết tiệt kia, chỉ biết Lăng ca ca của muội! Phải biết rằng ta mới là thân sinh ca ca của muội đó nha!” Nhâm Húc Phong nhìn thấy muội muội đáng yêu không khỏi trêu ghẹo nói. Kỳ thật thì ngay cả hắn cũng không biết, vì cái gì muội muội hết lần này tới lần khác quán quít lấy bằng nhân Lăng Triệt? Chẳng lẽ mỗi ngày ở nhà xem mặt lạnh của phụ thân còn chưa đủ, đi ra ngoài còn muốn tìm một người tương tự?

Lăng Triệt này chỗ nào cũng đều tốt, văn võ song toàn, cũng là người duy nhất bên cạnh Thái tử có thể cùng hắn phân tranh cao thấp, nhưng có điều tính tình thì lạnh lùng, làm cái gì cũng lạnh lùng, giống như tất cả đều không thể tác động đến y! Chỉ là hẳn rõ ràng nhớ rõ, bốn năm trước y không phải như thế? Vậy lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Nếu tất cả mọi người đã đến đông đủ, vậy không bằng chúng ta trước tới luyện tập một chút đi!” Thái tử lúc này đề nghị nói, thấy tất cả mọi người không dị nghị, hắn liền đứng lên chỉ điểm: “A Triệt, ngươi và Húc Phong trước tiên đi!”

“Lăng Triệt tuân mệnh!”

“Nhâm Húc Phong tuân mệnh!”

Song song liền ôm quyền, hai người rất nhanh ngồi xuống quanh thạch bàn. Năm quân đen, khi Lăng Triệt cùng Nhâm Húc Phong giao chiến túi bụi, Lăng Triệt đột nhiên bắt được lỗ hổng của Nhâm Húc Phong, đang muốn giờ quân cờ đặt xuống, thì nữ hài bên cạnh lập tức kêu lớn: “Lăng ca ca không thể, ca ca có ý hạ bộ lừa gạt huynh đấy!”

“Nhâm Phiêu Linh, xem kìa không được nói! Ngươi hiểu hay không!” Hà Tử Tu còn đang canh cánh chuyện vừa rồi, hiện tại tìm được cơ hội, liền bật người phản kích.

“Đúng vậy Phiêu Linh! Xem kìa không được nói! Đánh cờ giống như lãnh binh đánh giặc, nếu ngay cả thế cục của chính mình cũng thấy không rõ, thì căn bản không có tư cách làm tướng lĩnh” Thái tử ôn hòa nói, tuy nhỏ, nhưng đã hiện ra khí phách vương giả.

“Thế nhưng.....” Nữ hài không để ý tới những điều này, nàng chẳng qua là không muốn Lăng ca ca của nàng nhảy vào cái bẫy của ca ca, còn muốn nói gì đó, nhưng trong lúc vô ý thoáng nhìn thấy tầm mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lăng Triệt, nữ hài theo bản năng ngậm miệng lại, rốt cuộc không nói nữa.

Cao thủ so chiêu, mặc dù lặng yên không một tiếng động, nhưng thời thời khắc khắc đều giấu điểm sát khí, nữ hài sốt ruột nhìn thấy Lăng ca ca của nàng từng bước tiến vào cái bẫy, trong lòng lo lắng vạn phần.

“Lăng ca ca không thể đi nơi đó!” Rốt cục, nàng cũng không nhịn được nữa, nhảy người lên nắm lấy quần cò “Ba ba” thả xuống mấy chỗ, sau đó giờ lên về mặt “Lăng ca ca, ca ca huynh ấy muốn lừa huynh tự lấp cửa chính mình! Cái này tốt lắm, chừng ngại đã bị muối đẹp sạch, huynh ấy cũng đừng mong dùng chiêu này nữa.”

Nữ hài lộ ra nét mặt tươi cười, má lúm đồng tiền ở trên khuôn mặt phấn nộn như ản như hiện.

“Ha ha ha ha Thì ra tiểu Phiêu Linh ở đây!” Cách đó không xa xuất hiện một thân hoàng bào, cười sang sảng đi về phía đám trẻ, hấn dừng lại trước thạch bàn trong chốc lát, tiếp theo vô cùng tán dương nói: “Quả nhiên hồ phụ vô khuyến tử! Nhâm Ngao, nữ nhi này của khanh quả thực được chân truyền, tuổi còn nhỏ lại có mưu thuật như thế, ngày khác nếu chinh chiến sa trường, nhất định có thể đứng đầu Thiên Dụ ta!”

“Hoàng đế bá bá! Phụ thân!” Nữ hài bỏ nhào vào lòng mình hoàng nói: “Hoàng đế bá bá, Phiêu Linh không muốn đi đánh giặc, Phiêu Linh chỉ muốn làm tân nương tử của Lăng ca ca!”

“Tân nương tử?” Minh hoàng nghe vậy sững sốt, tiếp theo liền cười ha ha lên: “Như Kính, khanh xem cô con dâu bé này, Lăng gia các khanh không muốn cũng không được a?”

“Cầu còn không được! Cầu còn không được!” Trung niên nam tử gọi là Như Kính nghe vậy lập tức cười ha hả tiêu sái đi ra, “Có thể lấy nữ nhi Nhâm Ngao làm con dâu, trái lại là Lăng Như Kính thần tích phúc! Huynh nói phải không, Ngao huynh?”

“Ngươi nói nhiều!” Ánh mắt chuyển hướng một bên, chỉ thấy một đại nữ nam như băng rõ ràng đứng ở nơi đó, mặc dù đã qua trung niên, nhưng cũng không chút nào tổn hại dung mạo tuấn mỹ của hấn.

“Hoàng Thượng, người hãy nhìn đi, không phải thân không đồng ý, đây chính là thân gia người ta không chịu a!” Lăng Như Kính nghe thế, cười tùm tùm nói với Hoàng Thượng. Làm lão bằng hữu đã lâu năm, tính tình ra sao, hấn lại như thế nào không biết?

Chỉ thấy mắt Nhâm Ngao khẽ nheo, Lăng Như Kính lập tức im bật, hấn trung vẻ mặt đầy vẻ vô tội nhìn mình hoàng, “Được rồi, Hoàng Thượng! Nữ nhi Nhâm gia thần không dám trèo cao, thần chỉ mong đợi, mong đợi thôi!”

“Lăng bá bá, không cần mong ngóng, Phiêu Linh nguyện ý!” Trong lòng ngực, nữ hài lúc này bất mãn kháng nghị ra tiếng, làm cho những người có mặt cười vang một trận, ngay cả người luôn luôn lạnh lùng như Nhâm Ngao cũng không chịu được ngẩng đầu: “Nữ đại bất trung lưu! Nữ đại bất trung lưu a”

Bên trong không khí của cuộc vui, đôi mắt to, sáng ngời của nữ hài không khỏi nhìn về phía nam hài, không ngờ nhận được lại là ánh mắt chán ghét của nam hài.

Năm ấy, Nhâm Phiêu Linh bảy tuổi, Lăng Triệt mười tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 3: Mệnh Do Trời Định

Triều Hi thứ mười lăm, tại sân ngựa

Con ngựa ở trên sân phi nhanh, vung lên từng trận cát bụi, vài cái thiếu niên quần áo quang mỹ lúc này đang thúc ngựa giờ roi, ra sức so đấu.

“Phiêu Linh! Muội chậm một chút....” Phía sau một thiếu niên lớn tiếng kêu lên.

“Không được, muội nhất định phải đuổi theo Lăng ca ca!” Nữ hài cũng không quay đầu lại, cố gắng đuổi theo người phía trước, gió lạnh quần lấy áo quần của nàng, khí trời cuối mùa thu có vẻ đặc biệt lạnh.

“Lăng ca ca, huynh đợi muội với!” Nữ hài bức thiết kêu, cũng không làm cho thiếu niên dẫn đầu chậm lại, chẳng những không giảm tốc, trái lại còn gia tăng tốc độ, phi về phía trước, bụi tung đầy trời làm cho nữ hài nhất thời thấy không rõ phương hướng.

“A....” một tiếng, thân ảnh ngã xuống, thân thể nhỏ bé cứ như vậy lăn mình trên bùn đất rét lạnh.

“Phiêu Linh....” Thiếu niên phía sau thấy thế lập tức ghim cương ngựa, phóng nhanh theo, lập tức nhảy xuống, tiến đến bên cạnh nữ hài “Phiêu Linh, muội thế nào?”

Lúc này, thiếu niên khác cũng đều dừng ngựa vây quanh lại.

“Ca ca, muội không sao!” Nữ hài gian nan từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm trên người, cười cười nói “Thật sự không có việc gì!”

“Khỏi cần cười nữa, đừng ở chỗ này mất mặt!” Thiếu niên dẫn đầu lạnh lùng nhìn nữ hài liếc mắt một cái, bỏ lại một câu rồi phi ngựa đi.

“Lãng ca ca...” Nữ hài thấy thế muốn tiến lên biện giải, không ngờ dưới chân mềm nhũn, cả người liền mạnh mẽ té ngã xuống đất.

“Phiêu Linh!” Thiếu niên thấy muội muội lại lần nữa ngã sấp xuống, vươn tay đau lòng đỡ lấy, “Nha đầu ngốc không biết cười ngựa mà còn muốn thể hiện, nhìn muội lần sau còn dám nữa không!”

“Nhưng mà ca ca và Lãng ca ca, còn có Hà Tử Tu kia nữa, tất cả mọi người đều cười tốt như vậy!” Nữ hài cúi đầu, uể oải nói ra ý nghĩ trong lòng.

“Ngu ngốc! Chúng ta là nam nhân, muội chỉ là một nữ hài tử, đương nhiên không giống rồi!” Thiếu niên an ủi muội muội nói.

“Thế nhưng vì sao Mộng Nghê tỷ tỷ và Thiên Nhu muội muội đều cười ngựa tốt hơn Phiêu Linh chứ?”

“Ách...” Thiếu niên có chút không biết nói sao, cái này hẳn thật đúng là không biết nên dùng lý do gì an ủi nhân nhi đang tủi thân trước mắt này.

“Nhâm Phiêu Linh, ngươi thật đúng là một điều si nhục! Thân là nữ nhi Thiên Dụ quốc, cư nhiên ngay cả ngựa cũng không biết cười, ngươi như thế sao xứng với các vị liệt tổ liệt tông Thiên Dụ.”

Bên tai vang lên lời nói châm chọc.

“Hà Tử Tu, ngươi căm miệng!” Thiếu niên nghe vậy giận dữ.

“Ta không im đó! Nhâm Húc Phong, coi như ngươi bệnh vực muội muội, nhưng ngươi không cho người khác nói sự thật, đây là cái đạo lý gì! Đừng tưởng rằng cha ngươi là Thừa tướng thì ta sợ ngươi, ta nói cho ngươi biết, tốt xấu gì ta cũng là...” Hà Tử Tu còn chưa nói dứt, liền bị thiếu niên cho một quyền.

“Ngươi dám đánh ta!” Hà Tử Tu bụm mặt, vẻ mặt không sao tin được.

“Đúng, chính là đánh ngươi...” Thiếu niên lạnh lùng nói, trên khuôn mặt tuấn lãng lộ vẻ khó chịu.

“Ngươi, mụ nội nó, ta liều mạng với ngươi...” Động thân, tiến lên, hai cái mười hai mười ba tuổi choai choai, cứ như vậy lại sấp vào nhau.

Cúi đầu ngồi, nữ hài vẫn còn chìm đắm trong nỗi buồn, nàng không rõ vì sao mỗi khi cười ngựa trong lòng nàng như bị đè nén, như thế nào cũng không có nổi một tia khí lực? Nàng cũng không hiểu được vì sao Lãng ca ca ngay cả nghe cũng không nghe nàng giải thích, cứ như vậy thân nhiên rời đi?

Khổ sở, đau thương, hai người oanh nhau làm bụi đất ở phía sau cuộn cuộn nổi lên, mà lòng của nàng thì như rơi xuống thung lũng.

Bên trong phủ Thừa tướng.

“Cha! Không tốt! Không tốt! Phiêu Linh, muội ấy sốt cao không ngừng!” Đêm khuya, một cái thân ảnh lão đảo hoang mang đẩy cửa đi vào.

Trên giường, Nhâm Ngao thận trọng ngồi dậy, phủ thêm áo ngoài, tiêu sái đi ra. Khi hắn thấy đứa con tức giận phá cửa, đôi lông mày tuấn mỹ không khỏi chau lại một chỗ, “Chuyện gì mà kích động như thế?”

“Phụ thân, Phiêu Linh từ giờ ngo trở về, liền nhốt mình trong phòng, ngay cả cơm tối cũng không ăn. Vừa rồi bà vú báo lại. Nói Phiêu Linh ở trên giường sốt cao không ngừng, ngay cả gọi cũng không nghe thấy!”

Nhâm Ngao vừa nghe, không biết sao trong lòng tồn tại một nỗi hoảng hốt, liền thanh hỏi “Đã mời đại phu chưa?”

“Bà vú đã đi mời, lòng con sốt ruột, cho nên trước liền chạy tới nói cho phụ thân!”

“Đi! Đi qua nhìn xem!” Nhâm Ngao vội vàng xoay người, hai cái thân ảnh một lớn một nhỏ tốc độ nhanh chóng biến mất trong bóng đêm mịt mờ.

“Đại phu, nữ nhi của ta thế nào?” Trong phòng Nhâm Ngao lo lắng hỏi.

“Lão phu hồ thẹn! Lão phu chuẩn mạch cả buổi, thật sự nhìn không ra lệnh thiên kim mắc bệnh gì! Xem bệnh trạng có điểm giống tà phong nhập thể, nhưng một khi bắt mạch, chỉ sợ tình huống còn phức tạp hơn so với tưởng tượng.”

“Cái gì! Vì sao lại như thế?”

“Nhâm Thừa tướng, lão phu vô năng, thật sự, đáp không được. Nếu không lão phu trước kê mấy thang thuốc hạ sốt để lệnh thiên kim uống, đợi ngày mai Thừa tướng vào cung thỉnh ngự y, bọn họ y thuật cao minh, có lẽ có thể nhìn ra đến tột cùng là bị gì!”

“Được rồi! Chuyện tới nước này, cũng chỉ biết làm như thế!” Lúc này, Nhâm Ngao đã khôi phục dáng vẻ Thừa tướng bình tĩnh thường ngày, sau khi hắn tiễn thầy thuốc, liền cho mọi người thối lui, đứng một mình trước giường nữ nhi, thần sắc phức tạp “Linh nhi, con ngàn vạn lần không thể có chuyện gì...”

Ngày thứ hai, bên trong phòng Nhâm Phiêu Linh.

“Hiên huynh, Linh nhi rốt cuộc mắc bệnh gì, vì sao vẫn luôn hôn mê?” Hôm nay, Nhâm Ngao một đêm chưa ngủ, trên mặt tuần mỹ đã có nhè nhẹ điểm ừ.

Ngự y trung niên nam tử thân mang triều phục, nghe thấy giọng nói lo lắng phía sau, trầm ngâm đứng lên.

“Trương thế bá, muội muội con rốt cuộc làm sao vậy?” Thiếu niên non nớt đem lời nói kéo Trương Hiên lại, chỉ thấy ngự y sắc mặt ngưng trọng nói với Nhâm Ngao “Ngao huynh, bệnh này của Linh nhi phi thường kỳ quái, mặt ngoài nhìn như bị nhiễm phong hàn, nhưng lại không hoàn toàn như vậy!”

“Là như thế nào?”

“Ta chưa từng gặp qua người một bên sốt cao một bên lại còn run rẩy, loại tình trạng này là băng hỏa đối lập e rằng có chút nguy hiểm!”

“Như thế nào? Chẳng lẽ thân là đứng đầu nội y viện huynh cũng không có biện pháp chữa trị sao?”

Trương Hiên nghe vậy lắc đầu, “Chỉ sợ bệnh này còn cần phải nhờ chính bản thân Linh nhi, ta tạm kê cho cháu chút dược, chỉ có thể cố gắng vượt qua..... Đây hết thấy đều phải xem tạo hóa của cháu!”

“Huynh nói cái gì!” Nhâm Ngao nghe vậy không thể tin, đứng sững sờ ngay tại chỗ.

”Ai...!” một tiếng thở dài thật mạnh, Trương Hiên khó xử thu dọn hòm thuốc đứng dậy nói với hân “Ngao huynh, hết thấy chỉ có thể phó thác cho trời! Ta đây còn phải trở về phục mệnh Hoàng thượng!”

Cùng làm quan nhiều năm, Trương Hiên lại như thế nào không biết trong lòng Nhâm Ngao lúc này đang dày vò, ai không hiểu được Nhâm thừa tướng mặt lạnh như sương, duy chỉ có đôi với nữ nhi mới có thể bày ra nụ cười trăm năm khó gặp. Ngay cả hân cũng cách nào tưởng tượng được, một người như Nhâm Ngao, nếu như mất đi ái nữ, sẽ biến thành như thế nào?

Ai... Nhưng hân chung quy cũng đã cố gắng hết sức, thân là ngự y đứng đầu, không thể tự tay cứu chi nữ của bạn tốt, nội tâm hân có biết bao chua xót, haiz! Thôi, trở về, về phía Hoàng Thượng hân còn không biết phải bàn giao như thế nào? Dù sao sự sủng ái của Hoàng thượng đối với nha đầu này, là điều ai ai cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Không Lưu Được Nhân Gian

Ngoài trường lụa mỏng, một gã nam tử tuần mỹ vẻ mặt âm đạm đứng, hân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nhân nhi trên giường, không nhịn được thì thào nói “Linh nhi, chẳng lẽ ngay cả con cũng muốn bỏ phụ thân mà đi sao? Con không phải đã đáp ứng mẫu thân con, hảo hảo làm bạn với phụ thân sao? Nếu đã đáp ứng rồi, vì sao lại còn hù dọa phụ thân như thế?”

Tiếng nói âm đạm, đến nỗi thái dương cũng chưa sót lạnh lẽo vùi mình vào mây, giống như không muốn chứng kiến khoảnh khắc bi thương này.

Nữ hài trên giường vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, hai mắt nàng nhắm nghiền, trên trán không ngừng vã mồ hôi. Nhưng kỳ quái chính là, mồ hôi tuôn ra như mưa, trên người lại tí xíu mồ hôi cũng không có, hơn nữa còn lạnh dọa người, thậm chí trên cánh tay nhỏ bé non mềm của nàng đã ngưng lại một tầng sương trắng.

“Sương nhi, nàng có thấy không? Linh nhi của chúng ta đang gặp nguy hiểm, nếu nàng ở trên trời có linh, xin hãy giúp hài nhi đi!” Tuấn nam tử khép hờ đôi mắt, tâm tư phiêu phiêu về phương xa.

“Phụ thân... Phụ thân...” Ngoài cửa một thiếu niên vội vàng chạy vào, hân kéo nam tử đi ra ngoài, ” Chuyện gì, Phong nhi?”

“Cha, mau ra đây! Ngoài cửa có một quái nhân, nói là có thể trị được bệnh cho Phiêu Linh!” Thiếu niên cao giọng hồi đáp.

“Lại có việc này?”

Khi Nhâm Ngao bước nhanh đi vào tiền đình, chứng kiến thấy cảnh tượng quả thực làm cho hân giật mình không ít, “Xin hỏi các hạ là người phương nào?” Nhâm Ngao thấy tăng nhân trước mặt không giống tăng nhân, đạo sĩ không giống đạo sĩ, mà là một bạch hồ lão giả, trong lòng rất nhiều nghi ngờ.

“Lão phu là chân nhân Ngọc Phong sơn!” Vừa làm lễ, hồng lão giả vừa nói.

“Các hạ chính là nổi danh khắp thiên hạ Ngọc Phong chân nhân sao?” Nhâm Ngao có chút giật mình, hân không nghĩ tới Ngọc Phong chân nhân trong

truyền thuyết, lúc này lại xuất hiện trong phủ mình.

“Không dám, không dám! Ngoại giới tán thưởng, thật không đáng tin! Lão phu vốn đang vân du tứ hải, hôm nay dạo tới quý phủ, thấy dị tượng hiếm sinh ở quý phủ, cố ý đến đây tìm tòi!”

“Dị tượng hiếm sinh? Chân nhân chỉ giáo cho?” Nhâm Ngao vừa nghe trong lòng chấn động, vội vàng lên tiếng muốn hỏi đến tột cùng là cái sự tình gì.

Chỉ thấy bạch hồ chân nhân cũng không đáp lại, hần vuốt chòm râu sắc mặt nghiêm túc nói ” Việc này tạm thời còn chưa rõ ràng, phải đợi sau khi lão phu thấy bốn nhân mới có thể phân biệt”

“Bốn nhân? Chân nhân nói chính là người nào?”

“Là người phương nào? Lão phu cũng nói không rõ, lão phu chỉ muốn biết trong quý có phải người bệnh nặng không?”

Người bệnh nặng! Nhâm Ngao nghe thấy liền luôn miệng nói “Có! Tiểu nữ bệnh tình nguy kịch, chân nhân có thể có phương pháp cứu nàng?”

“Có thể hay không trước mang lão phu đi vào nhìn?” Bạch hồ lão giả tiếp tục vuốt chòm râu, vẻ mặt cao thâm.

“Chân nhân, thỉnh.”

Trong phòng, sắc mặt Ngọc Phong chân nhân ngưng trọng, hần nhìn thấy nữ hài hôn mê bất tỉnh, lắc đầu liên thanh thờ dài “Hồng nhan khuynh sát hà quang vô, tối thị nhân lưu bất trụ!” (theo mình hiểu là người đẹp chỉ như vầng sáng mờ ảo, sẽ tan biến trong nhân gian, không biết đúng ko, ai biết thì góp ý mình nhé >^<)

“Tối thị nhân gian lưu bất trụ!” Khi Nhâm Ngao nghe hai câu châm ngôn thì sắc mặt bỗng chốc trắng đi, “Chân nhân vậy.”

“Xin hỏi Thừa tướng đại nhân, cơ thể lệnh phu nhân lúc trước có kị hàn hay không?”

“Không sai, chuyết kinh từ nhỏ vốn sợ lạnh, thể nhưng việc đó và bệnh của Linh nhi có liên quan gì?” Nhâm Ngao khó hiểu.

Chuyết kinh thê tử

“Thừa tướng đại nhân có điều không biết, bệnh của lệnh thiên kim chính là có từ trong bụng mẹ, hơn nữa nếu ta suy tính không sai, lúc thiên kim sinh ra vẫn chưa đủ tháng, cho nên từ nhỏ thể chất so với người bình thường kém hơn.”

“Chân nhân thần cơ, Linh nhi đích thật là đứa trẻ sinh non, hơn nữa cơ thể cũng không khỏe mạnh bằng những đứa trẻ khác!” Nói đến chỗ này Nhâm Ngao giống như nhớ tới chuyện gì, vẻ mặt thương cảm.

Ngọc Phong chân nhân thấy thế nhẹ tay vuốt chòm râu, nháy mắt, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm nhân nhi trên giường, “Vốn trời sinh thể cũng chẳng hề gì, chỉ cần biết cách điều dưỡng là được, nhưng lệnh thiên kim là sinh đúng giờ âm ngày âm, tình hình này chỉ sợ cũng không được lạc quan”

“Ngày âm giờ âm?” Nhâm Ngao ngạc nhiên.

“Đúng! Ngày âm giờ âm! Lão phu theo tướng mạo lệnh thiên kim phỏng đoán nàng sinh ra vào ngày âm giờ âm, phạm là đứa nhỏ sinh ra vào thời khắc này, thể chất đều khá thiên về hàn, cộng thêm lệnh thiên kim lại nhận lấy hàn khí từ trong bụng mẹ, dần dà lâu ngày bên trong cơ thể cháu hình thành một loại chỉ âm hàn độc, loại hàn độc này sẽ theo đứa nhỏ lớn dần mà tăng mạnh, cuối cùng làm cho máu toàn thân đông lại mà chết, suốt đời không thể hóa giải!”

“Suốt đời không thể hóa giải!” Nhâm Ngao kinh ngạc sững sờ ngay tại chỗ, nội tâm quay cuồng tràn ngập chua xót, Linh nhi của hần mới mười tuổi thôi! Như thế nào, như thế nào lại.

Thấy cảnh tượng như vậy, Ngọc Phong chân nhân thương tiếc thở dài, hần từng bước đi vào, tinh tế đánh giá nữ hài, bỗng nhiên hần kinh hô một tiếng “Từ vi khí!”

Phản ứng của hần làm cho Nhâm Ngao đang bị thương cũng lấp bắp kinh hãi, “Chân nhân, người nói cái gì?”

Chỉ thấy Ngọc Phong chân nhân lúc này nhếch môi biểu tình phức tạp “Nàng mệnh cách bất phạm, nhưng đã định trước sẽ có một kiếp, nhưng mà kỳ quái chính là, kiếp này cũng không phải ứng ngay bây giờ.”

“Cũng không ứng ngay bây giờ, vậy cho thấy Linh nhi còn có thể cứu, chân nhân người nói có phải hay không!” Nhâm Ngao lúc này đã không còn dằn vặt lãnh đạm trước kia, ở thời khắc tánh mạng nữ nhi ngàn cân treo sợi tóc, hần chính là một phụ thân từ ái.

“Biện pháp thì không phải không có, chỉ là phải có chút hi sinh” Ngọc Phong chân nhân khó xử nói.

“Không sao, chân nhân cứ nói!”

“Thành thật mà nói, đối với độc, lão phu thúc thủ vô sách, bất quá muốn nói đến ức chế chất độc, lão phu trái lại có thể mạnh tay thử một lần.”

“Thật sao? Chỉ cần Linh nhi có thể vượt qua ải này, ức chế thì ức chế! Chân nhân, như vậy liền làm phiền người!” Nhâm Ngao bái tạ.

“Chậm đã! Lão phu còn chưa nói xong! Thừa tướng, lão phu tuy có phương pháp ức chế độc tố, nhưng thực thi cũng không dễ dàng! Lão phu cần mang lệnh thiên kim lên Ngọc Phong, nơi đó quanh năm tuyết đọng, tương đối thích hợp cho việc trị liệu của tiểu thư.”

“Quanh năm tuyết đọng? Người không phải nói Linh nhi trúng hàn độc sao? Nếu mang cháu đi địa phương rét lạnh đó, thân thể của cháu làm sao có thể chịu được?” Nhâm Ngao cau mày khó hiểu.

“Cũng không phải! Thừa tướng người chỉ biết một, tuy rằng tiểu thư chính là trúng hàn độc, nhưng lấy độc trị độc, cũng chỉ có tới nơi lạnh lẽo này mới có thể áp chế được chỉ âm chí độc, không để nó bộc phát.” Lời nói của Ngọc Phong chân nhân vô cùng thâm thúy, dễ nhận thấy hần đối với loại độc này cũng thực đau đầu.

Nhâm Ngao đem ánh mắt nhìn thiên hạ nho nhỏ, trong đôi mắt tuấn mỹ hiện vẻ không nở “Chân nhân, nếu đi thì bao lâu Linh nhi mới có thể trở về?”

“Việc này lão phu tạm thời không thể khẳng định, phải đợi trở về cẩn thận quan sát rồi mới có thể kết luận! Nhưng mà xin Thừa tướng cứ yên tâm, lệnh thiên kim là kỳ tài, lão phu chắc chắn đem sở học cả đời dốc lòng truyền thụ, quyết không cô phụ sự ủy thác của Thừa tướng!”

“Có thể bái Ngọc Phong chân nhân làm vi sư, cũng là phúc khí của Linh nhi! Một khi đã như vậy, xin hỏi chân nhân định khi nào lên đường?” Mặc dù lòng không nở xa nữ nhi, nhưng tánh mạng nữ nhi vẫn quan trọng hơn, Nhâm Ngao vẫn luôn có chừng mực.

“Không vội, ta ở đây có một viên Thiên Sơn Tuyết Liên luyện chế thành đan dược, trước cho lệnh thiên kim ăn vào đây lui cơn sốt, đợi ba ngày sau, ta sẽ đến đây đón người, Thừa tướng thấy như thế nào?”

Nhâm Ngao hiểu được Ngọc Phong chân nhân làm như thế là muốn cho hắn và Linh nhi tranh thủ thời gian, dụng tâm lương khổ như thế, sẵn sàng chu đáo, có thể nào khiến cho hắn không cảm động đâu?

“Đa tạ chân nhân thành toàn!” Thật sâu cúi đầu.

“Không dám nhận, không dám nhận! Là lão phu vô năng, chỉ có thể nghĩ ra được biện pháp này!” Ngọc Phong chân nhân cảm thấy hổ thẹn, tràn đầy áy náy nâng Nhâm Ngao dậy.

Khi trong phòng chỉ còn lại một người, về mặt Nhâm Ngao đầy nhu tình, hắn chậm rãi đưa tay, tình tế vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ tương tự thể tử hán, trong miệng không khỏi hạ thanh âm lâm lâm “Hong nhan khuynh sát hà quang vô, tối thị nhân gian lưu bất trụ? Chỉ cần lưu được Linh nhi, chỉ cần Linh nhi không có việc gì, muốn cha cả đời không gặp con, cha cũng cam tâm tình nguyện...”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Lúc Chia Tay Không Nói Gì

Phụ Thừa tướng, trong phòng Nhâm Phiêu Linh.

“Phụ thân, Linh nhi không đi! Linh nhi không đi đâu! Linh nhi không muốn rời xa phụ thân, không muốn rời khỏi nhà!” Trong phòng, một cô bé sắc mặt tái nhợt, lúc này đang bắt lấy góc áo Nhâm Ngao khổ sở cầu xin.

“Cha vì sao lại gửi muội muội đi!” Bên cạnh, về mặt thiếu niên dần dần lộ vẻ khí khái hào hùng cũng không hờn giận kháng nghị.

“Chuyện vì phụ quyết định, khi nào đến phiên các con nhận xét! Linh nhi, con thu thập một chút, ngày mai chuẩn bị xuất phát!” Nhâm Ngao nhìn hai con khóc nháo trước mặt, không khỏi nghiêm nghị trầm mặc.

“Phụ thân! Linh nhi không muốn, Linh nhi không muốn rời khỏi nhà, không muốn rời khỏi Lăng ca ca!” Nữ hài khóc thương tâm, bả vai nho nhỏ không ngừng run run.

“Linh nhi, vì bệnh của con, phụ thân không thể không ra hạ sách này, con ngoan ngoãn nghe lời, chỉ cần trị khỏi bệnh, vài năm sau con liền có thể trở về” Vẫn là không đành lòng, Nhâm Ngao lúc này tận lực thả lỏng ngữ khí.

“Cha! Chẳng lẽ bệnh của Phiêu Linh còn chưa hết sao?” Thiếu niên nghe vậy về mặt hiện lên tia kinh ngạc, hắn nhìn chăm chăm vào Nhâm Ngao, có chút không tin hỏi.

“Ừhm!” Gật gật đầu, Nhâm Ngao cất tiếng nói trầm thấp “Phong nhi, chuyện này không thể truyền ra bên ngoài, chỉ nói Linh nhi lên núi học nghệ, qua vài năm lại quay về.”

“Hài nhi đã biết!” Mặc dù không rõ phụ thân vì sao phải làm như vậy, nhưng sự tình quan hệ trọng đại đến muối muối của mình, thiếu niên lúc này cũng nghe theo gật đầu.

“Linh nhi!” Quay đầu nhìn nữ hài đang khóc, Nhâm Ngao tràn đầy đau lòng vươn tay vuốt đầu của nàng “Linh nhi, người đem con lên núi trị bệnh tốt lắm, phụ thân sẽ phái người đi tiếp con”

“Phụ thân...” Nức nở kêu, hai mắt nữ hài hồng hồng mờ to, kéo góc áo của cha mà thương tâm nói “Phụ thân, Linh nhi thực sự không nỡ xa phụ thân, ca ca, còn có Lăng ca ca....”

“Linh nhi ngốc, phụ thân làm sao bỏ con được! Tối trên núi rồi, phải nghe lời sư phụ, sư phụ là cao nhân nổi danh khắp thiên hạ, con nhất định phải dụng tâm học bản lĩnh, hảo hảo đem bệnh điều trị cho tốt, có biết không?”

“Phiêu Linh biết rồi...” Ủy khuất cúi đầu, nước mắt một giọt tiếp một giọt từ trong đôi mắt to trượt xuống, mặc dù rơi xuống đất, nhưng lại đánh vào lòng Nhâm Ngao.

Tiểu Linh nhi của hắn, bé mới chỉ có mười tuổi, hắn lại như thế nào nhẫn tâm để bé sống cô đơn nơi đất khách đâu? Thế nhưng, nếu không làm như vậy, có biện pháp gì có thể cứu bé đây? Bất đắc dĩ! Thở dài! Gánh nặng trên thân, che dấu vết đau thương trên mặt, Nhâm Ngao chậm rãi đi ra bên ngoài.

Hồi lâu sau.

Nữ hài đi tới trước mặt thiếu niên nghẹn ngào cúi đầu nói “Ca ca, huynh dẫn muối đi gặp Lăng ca ca được không?”

“Phiêu Linh...” Thiếu niên muốn nói lại thôi, hắn như thế nào lại không biết muối muối từ nhỏ đã thích người kia? Tuy rằng hắn cũng không cho là cái băng nhân kia có chỗ nào đáng quý với muối muối như thế, nhưng lúc này đối với muối muối đang khóc thương tâm, trái tim hắn lại không đành lòng cự tuyệt.

“Phiêu Linh, muối thật sự muốn gặp hắn sao?”

“Vâng!” Nữ hài thật mạnh gật đầu.

“Nhưng mà muối biết rõ hắn sẽ không để ý muối...” Nhâm Húc Phong cũng không biết rốt cuộc vì cái gì, một Lăng Triệt đối với bất luận kẻ nào cũng lạnh lùng không nói, vì sao lại nhiều lần ác ngôn với một mình Phiêu Linh?

“Không sao, ca ca, vô luận Lăng ca ca có như thế nào, trước khi đi, Phiêu Linh muốn gặp Lăng ca ca một lần” Nữ hài kiên định nói.

“Được rồi!” Không biết làm thế nào, thở dài, thiếu niên thật cẩn thận dắt tay nữ hài, chậm rãi tiêu sái đi ra ngoài.

Cửa Thánh Nguyên tướng quân phủ

“Ca ca, huynh ở bên ngoài chờ Phiêu Linh đi, Phiêu Linh tự mình đi vào”

“Muối có thể chứ? Muối xem thân thể của mình, vẫn còn suy yếu như vậy!” Thiếu niên nhìn muối muối, trong mắt đầy vết đau lòng nói.

“Có thể mà, ca ca! Huynh cứ yên tâm đi!” Nữ hài chấp nhất nói.

“Được rồi!” Hơi hơi gật đầu, hai tay thiếu niên chấp phía sau, đưa mắt nhìn theo nữ hài chậm rãi đi vào đại môn màu đỏ thắm kia.

“Lăng ca ca....”

Khi thư phòng phủ tướng quân bị đẩy nhẹ ra một góc, một cái đầu nhỏ nhỏ nữ hài dò xét đi vào, nàng chỉ thấy trước bàn học, một người thiếu niên lãnh tuấn lúc này đang huy động bàn vẽ đẹp trong tay, cán bút thật dài ở nơi ngón tay thon dài của hắn hạ xuống, lúc này linh động.

“Đi ra ngoài!” Nghe tiếng đẩy cửa, thiếu niên ngay cả ngẩng đầu lên cũng không, thẳng thừng nói.

“Lăng ca ca, là muối, Phiêu Linh đây...” Nữ hài nhỏ giọng đáp.

“Đi ra ngoài!” Thiếu niên lần thứ hai lên tiếng, thanh âm lạnh thêm ba phần.

“Lăng ca ca, muối....” Nữ hài muốn nói lại thôi, cô đơn thẳng tắp đứng ở ngoài cửa, không rời đi, cũng không đi vào.

“Không đi sao?” Thiếu niên dừng bút lại, một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, lạnh thấu xương đảo qua nữ hài, tiếp theo nói “A phúc, tiền khách!”

“Lăng ca ca!” Nữ hài vội vàng kêu ra tiếng, “Lăng ca ca, đừng đuổi Phiêu Linh, Phiêu Linh sẽ đi!”

“Lăng ca ca!” Nữ hài dựa lưng vào phiến môn, đầu ngưỡng hướng không trung, sâu kín nói “Lăng ca ca, Phiêu Linh là tới nói lời từ biệt, Phiêu Linh cùng với sư phụ lên núi học nghệ, là đi rất lâu, về sau chỉ sợ không có cơ hội gặp Lăng ca ca, Phiêu Linh xin Lăng ca ca ngàn vạn lần chớ quên Phiêu Linh, chờ Phiêu Linh trở về.”

“Nói xong chưa?” Thanh âm lạnh lùng truyền đến, thiếu niên đứng dậy, đi đến trước mặt nữ hài, lạnh lùng liếc nàng, “Ngươi nói xong chưa?”

“Lăng ca ca.....” Nữ hài nhìn thiếu niên.

“Nói xong rồi phải không, a Phúc tiễn khách đi!” Lạnh lùng xoay người, nhìn bóng dáng thiếu niên càng lúc càng xa, trong mắt nữ hài đã đầy lệ “Lăng ca ca.....”

“Phiêu linh tiểu thư, mời cùng nô tài đi bên này” A Phúc tiến lên, tuy rằng hắn không biết thiếu gia nhà mình vì sao phải đối xử lạnh lùng như vậy với Phiêu Linh tiểu thư đáng yêu, nhưng đầu sao cũng là việc của chủ nhân, hắn dù có khó hiểu, nhưng cũng chỉ đành tuân mệnh.

“Lăng ca ca.....” Khi nói chuyện quay đầu lại, nữ hài đứng xa xa nhìn thân ảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong lòng lặng lẽ ghi nhớ “Lăng ca ca, chờ muội, chờ Phiêu Linh, Phiêu Linh sẽ mau chóng dưỡng tốt bệnh, sau đó sẽ xinh đẹp trở về làm tần nương tử của Lăng ca ca.....”

Bánh xe vận mệnh tạm ngưng xoay chuyển, nhưng chỉ là nhất thời, vì ngày sau sẽ càng nhiều dây dưa vướng mắc.....

Năm ấy, Nhân Phiêu Linh mười tuổi, Lăng Triệt mười ba tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6: Trên Ngọc Phong Sơn

Triều Hi năm thứ hai mươi.

Trên Ngọc Phong sơn ngàn dặm băng phong, ngàn dặm phủ đầy tuyết, màu trắng bao phủ khắp mặt đất, một cảnh tượng hùng tráng, hùng hồn.

Trong tuyết, có hai thân ảnh nhỏ nhỏ đang gấp rút bay về phía trước.

“Tuyết tỷ tỷ...ngươi đợi ta...” Phía sau là một thiếu nữ xinh đẹp, lúc này đang mạnh mẽ đuổi theo tuyết lang cường tráng phía trước, các nàng một trước một sau ở trong tuyết chạy như bay, dọc theo đường đi làm tuyết tung lên vô số.

Tuyết lang :sói tuyết

“Xem ngươi chạy chỗ nào!” Chỉ thấy thiếu nữ bật dậy, mạnh mẽ nhảy lên, thẳng tắp đánh tới tuyết lang, mà tuyết lang kia không hổ là bá chủ nơi này, chỉ thấy nó nhẹ lay động cái đuôi, thân mình hơi lệch đi, liền tránh thoát sự tấn công của thiếu nữ. Đáng thương cho thiếu nữ, do dùng sức quá lớn nên không kịp thu lực, cứ như vậy bất lực ngã vào đồng tuyết.

“Ngao-ô-“ Theo một tiếng sói kêu, một cái đầu chịt vật từ trong tuyết chui ra, “Tuyết tỷ đáng ghét, xem ta có thu thập được ngươi hay không” Vừa dứt lời, một đoàn tuyết trắng liền nghênh diện gào thét mà đến, nhưng tuyết lang chỉ khinh miệt nhảy dựng, gọn gẽ lưu loát né tránh tập kích của thiếu nữ.

“Tuyết tỷ tỷ” Thiếu nữ thấy vậy mạnh mẽ kêu to, phát tiết bất nản trong lòng, người nọ dự đoán được tuyết lang sẽ bỏ mặc, cơ thể duyên dáng ở trong tuyết trắng thanh nhã vẽ một vòng tròn, sau đó thẳng lắc lắc cái đuôi ngoảnh mặt bỏ đi.

“Cứu mạng a...Tuyết tỷ tỷ...” Lúc này cơ thể thiếu nữ mạnh mẽ vùi lấp trong lòng đất, tuyết rất nhanh liền qua khỏi đỉnh đầu nàng. Tuyết lang thấy thế “Suru.” thoắt một cái vọt đến trước đồng tuyết, dùng hai chân trước nhanh chóng đào lớp tuyết đọng.

“Cáp! Xem ta còn không bắt được ngươi!” Chỉ thấy lớp tuyết đọng lập tức tản ra, thiếu nữ nhân cơ hội nhảy dựng lên, nàng một phen ôm lấy cổ tuyết lang, tiếp theo cả người liền ngồi vững vàng trên thân tuyết lang.

“Bắt được rồi! Bắt được rồi!” Thiếu nữ hưng phấn kêu, không nhìn tới vẻ mặt tuyết lang đang oán giận, nàng dùng tay nhỏ bé kéo kéo lấy một bên tai tuyết lang, hung hăng nhéo xuống, “Tuyết tỷ đáng ghét, xem ngươi về sao còn dám khi dễ ta nữa không.”

Tuyết lang bị đau, vẻ mặt ủy khuất, nó cụp đầu, chân trước trên mặt đất vẫn chà chà, bộ dáng kia gọi người nhìn thật là đáng thương.

“Phiêu Linh, nói muội bao lần, Tuyết Nhi là giống đực! Về sau không cho phép muội gọi nó là Tuyết tỷ tỷ, hơn nữa cũng không cho muội ức hiếp nó nữa” Trên nhánh cây, một thân ảnh thon dài bay vào, đứng trên đầu cành cây, vẻ mặt trêu tức nhìn người ngọc bên dưới.

“Sur huynh, muội mặc kệ đấy! Là Tuyết tỷ tỷ khi dễ muội trước!” Thiếu nữ thấy nam tử hiểu lầm mình, vội vàng dừng lại giải thích, nhân lúc này, tuyết lang mạnh mẽ vung thân, thiếu nữ tựa như điều đứt dây, thật mạnh ngã trên mặt đất.

“Tuyệt..tỷ..tỷ..” Phần nộ kêu to, lúc thiếu nữ mới vừa đứng lên, đang muốn tiến lên một khắc kia, một khối tuyết động thật to từ trên cây mạnh mẽ rơi xuống, thẳng tắp nện xuống đầu tuyết lang.

“Ha ha ha ha” Thiếu nữ cười to, vô cùng vui vẻ! Cũng không chờ nàng cười quá hai tiếng, tuyết lang bên này bỗng nhiên xù lông lên, lớp tuyết vốn đọng trên người tuyết lang toàn bộ đều dính vào người thiếu nữ.

“A, phi phi phi....” Vội vàng phun ngưng tuyết động dính vào miệng ra, thiếu nữ hung hăng trừng mắt nhìn tuyết lang, vẻ mặt giống như đang nói “Hay cho Tuyết tỷ nguoi, nguoi nhớ kỹ cho ta”

Tuyết lang rất là tinh ranh! Chỉ thấy tuyết lang thấy thế, lập tức đôi tai rũ xuống, chân trước nửa quỳ trên mặt đất, mắt lang híp lại bắt đầu chớp mắt, bộ dáng thật là làm người yêu thích.

“Sur huynh... Hiện tại huynh nên biết rốt cuộc là ai khi dễ ai..đi...” Tóc hỗn độn, quần áo không chỉnh tề, thiếu nữ lúc này vẻ mặt tràn đầy cầu xin, ánh mắt bất đắc dĩ nhìn nam tử.

“Ha ha ha ha! Phiêu Linh a Phiêu Linh, ta xem cũng chỉ có Tuyết Nhi mới có thể chế phục được muội!” Nam tử đứng trên nhánh cây cười haha, tiếng cười lại làm cho tuyết cầu rơi xuống vô số.

“Hừ! Tuyết tỷ thôi!” Thiếu nữ cắn giận đá tuyết động trên mặt đất, làm một chút xíu tuyết dính trên người tuyết lang, kết quả là tuyết lang kia lập tức đứng dậy, nhẹ nhàng đầu lên, khôi phục lại bộ dáng cao ngạo không ai bì nổi.

“Xem đó! Sur huynh, nó vẫn còn bắt đầu oai phong trên chọc” Thiếu nữ thấy thế kêu to.

“Được rồi, Phiêu Linh! Tuyết Nhi là vua của tuyết son, có thể cho muội ức hiếp như thế đã rất không dễ dàng rồi, muội phải biết chừng mực! Nhanh chỉnh lý y phục, sur phụ còn chờ gặp muội”

“Sur phụ đang đợi muội?” Thiếu nữ chớp chớp mắt to, chỉ vào chính mình hỏi.

“Ừh!”

“Vậy sao huynh không nói sớm!” Theo một tiếng thét kinh hãi của thiếu nữ, chỉ thấy một cái tiểu thân ảnh lại bay nhanh chạy về phía trên núi, chỉ để lại nam tử với vẻ mặt tiếu ý, cùng với cái đầu méo lệch khó hiểu của tuyết lang...

Bên trong Ngọc Phong các

“Sur phụ...” Tiếng cười như chuông bạc của thiếu nữ truyền tới, Ngọc Phong chân nhân chỉ thấy thân ảnh nho nhỏ mạnh mẽ chạy đến trước mặt mình, “Nha đầu chết tiết kia, con muốn hù chết vì sư hả?”

Thiếu nữ nghe vậy, lập tức làm nũng tiến tới “Sur phụ... Phiêu Linh sao lại dọa người đâu, Phiêu Linh không phải đã sớm thông báo cho người rồi sao?”

“Hừm? Với tiếng kêu như mỏ heo kia của con mà gọi là thông báo?” Ngọc Phong chân nhân nghe vậy nướng mi, trên nét mặt già nua hòa ái tràn ngập không tin.

“Sur phụ... Người cùng Tuyết tỷ tỷ đều xấu xa như nhau, chỉ biết ăn hiếp đồ nhừ” Thiếu nữ đùa giỡn quay người lại, giả vờ sinh khí.

Ngọc Phong chân nhân thấy thế cười ha ha, tay vuốt chòm râu trách nặng “Nha đầu chết tiết kia, lấy cái gì so không tốt, không nên lấy vì sư so với sức sinh.”

Thiếu nữ nghe vậy liền chuyển động trông mắt, lập tức chuyển biến miệng cười, lôi kéo cánh tay Ngọc Phong chân nhân nói “Sur phụ... Không phải người nói với Phiêu Linh Tuyết tỷ tỷ là chúa tể tuyết son, bất luận sự vật gì cũng không thể so sánh với nó sao? Bây giờ Phiêu Linh đem sư phụ đánh đồng với nó, sư phụ hẳn là phải cảm thấy vui mừng mới đúng nha? Như thế nào lại trách tội Phiêu Linh chứ!”

“Nha đầu chết tiết kia! Nói nhảm! Vì sư cũng chưa từng nói rõ bá chủ có bao gồm cả con người” Ngọc Phong chân nhân nhẹ nhàng bác bỏ.

“Hắc hắc, Tuyết tỷ tỷ là chúa tể loài vật trên tuyết son, mà sư phụ người còn là chúa tể của chúng ta, không giống này cũng như nhau cả thôi!” Thiếu nữ tranh cãi.

“Nha đầu xấu xa này!” Lại lần nữa quát lớn, tiếng nói của Ngọc Phong chân nhân mặc dù rét lạnh, nhưng sắc mặt hoà nhã lúc này đã bán đứng tâm tình trong lòng hắn. Có đôi khi hắn thường xuyên suy nghĩ, nếu lúc ấy không có mang Phiêu Linh trở về, vậy hẳn hiện tại sẽ là cái bộ dáng gì đây? Tuy nhiên trong năm năm nay, nàng cơ hồ ăn sạch hết Tuyết Liên mà cả đời hắn tâm huyết bồi dưỡng, nhưng hắn cũng không có một tia hối hận! Không có Phiêu Linh, tuổi già của hắn sẽ là một quang cảnh thâm đạm, chỉ sợ chỉ cùng Thiên nhi hai người trông coi quả núi to, cứ như vậy cho đến hết quãng đời còn lại.

“Nha đầu, ngày mai vì sư muốn lần nữa khử độc cho con, con phải chuẩn bị vạn toàn đấy” Thu hồi bộ dáng tươi cười, vẻ mặt Ngọc Phong chân nhân nghiêm túc nói.

“Vâng” Sáng khoái lên tiếng, thiếu nữ lập tức lấy vài bình thuốc nhỏ mở ra bày biện trong phòng.

Nhìn bóng dáng thiếu nữ bận rộn, trên mặt Ngọc Phong chân nhân hiện ra thần nhiên đau thương. Đã năm năm, trong năm năm nay, hắn không ngại cực

khó tìm kiếm các loại phương pháp giải độc, lần lượt thử nghiệm, lần lượt thất bại, chỉ cần là có thể nghĩ đến, dùng đến, hần đều thử qua, chỉ là ông trời cuối cùng không theo nhân nguyện, mắt thấy Tuyết Liên áp chế độc tố ngày một giảm thiểu, trong lòng hần thực sự vạn phần lo lắng.

Tuyết Liên số lượng có hạn, chầm chút lại thập phần khó khăn, bệnh tình nha đầu lại nghiêm trọng, độc bộc phát đến hơn mười cây cũng không đủ dùng. Còn như vậy đi xuống, chỉ sợ đến lúc cho dù có tìm được phương pháp giải độc, kết quả cũng vô lực xoay chuyển trời đất.

“Nha đầu, vội vàng cái gì vậy?”

“Sur phụ, đây là gì?” Thiếu nữ cũng không ngẩng đầu lên, chỉ chuyên chú bắt tay vào đồ vật ở chính giữa.

“Đây là dược cần cho việc khử độc ngày mai của con” Thần sắc Ngọc Phong chân nhân có chút hoảng hốt

“Phải không ạ? Sao con lại cảm thấy có chút khác với trước kia?” Thiếu nữ có chút nghi hoặc, tuy là như thế, nhưng nàng cũng không truy vấn nhiều, sáng lạn xoay người, nói với Ngọc Phong chân nhân “Sur phụ, không có việc gì đồ nhi trước đi ra ngoài, ngày mai lại đến!”

Hoi hoi gật đầu, nhìn thấy bóng lưng vui vẻ của thiếu nữ, Ngọc Phong chân nhân đem tầm mắt đặt trên mấy chiếc bình dược nho nhỏ.

Dược vật khử độc ngày mai, thật là như thế sao? Chân chính dược khử độc đã dùng hết vào nửa năm trước rồi, những thứ chẳng qua là hần tạm thời tìm một ít cây cỏ gần giống dược lý trên núi mà thôi. Nhìn thấy bình nhỏ kia thần nhiên phát ra vị thảo dược, Ngọc Phong chân nhân cười có chút chua xót “Nha đầu, con chịu khổ rồi. ...”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Khử Độc

Sáng sớm ngày thứ hai, bên trong phòng chế thuốc của Ngọc Phong chân nhân, sương khói lượn lờ, có đặt một thùng dược thảo to lớn mà bên trong lúc này đang có khói bốc lên nghi ngút.

Trước thùng, ba người sắc mặt ngưng trọng đứng sừng sững, “Nha đầu, chuẩn bị tốt chưa?”

“Vâng ạ!” Thật mạnh gật đầu, thiếu nữ cười tươi sáng với lão giả, “Sur phụ, Phiêu Linh đã chuẩn bị tốt.”

Thấy nàng gật đầu, lão giả nói với nam tử đứng kế bên: “Thiên nhi, bắt đầu đi.”

“Vâng.” Hai tay nhất khẩu, nam tử lẳng không đi tới trước thùng, song chường đẩy nội lực, nước thuốc bên trong thùng lập tức nổi lên cuộn cuộn như sóng.

“Nha đầu, đi...” Theo một tiếng quát của lão giả, thiếu nữ nhẹ nhàng nhảy, lập tức tiến vào trong thùng nước.

Một canh giờ.

Hai canh giờ.

Thời gian trôi qua từng giây, đảo mắt đã năm canh giờ trôi qua.....

“Nha đầu, con cảm thấy thế nào?” Nhìn thấy người trong thùng sắc mặt tái nhợt, trên đầu mồ hôi không ngừng ứa ra, lão giả đau lòng vạn phần. Hần hiểu rõ loại phương pháp khử độc nửa năm một lần này, mặc dù nhìn như đơn giản, kì thực thống khổ vô cùng, gần sáu canh giờ ngâm trong nước thuốc, không chỉ cần phải đem hàn khí trên người trục xuất, mà còn phải đem độc của toàn thân tẩy sạch, loại thống khổ này không phải người bình thường có thể chịu được, huống chi là nha đầu với cơ thể vốn đã suy nhược.

“Sur phụ, con không sao.....” Thở yếu ớt, môi thiếu nữ không ngừng run rẩy.

“Nha đầu, kiên trì một lát nữa, một lát nữa sẽ tốt thôi.....”

“Vâng.....” Cúi đầu lên tiếng, thiếu nữ cố gắng mỉm cười, nhưng cơ thể nàng thực sự quá mệt mỏi, khẽ động cũng không thể. Kỳ thật mỗi một lần khử độc, lại giống như là đi dạo một vòng ở quỷ môn quan, cái cảm giác thuốc xâm nhập vào cơ thể đau điếng người, mỗi lần đều khiến nàng sống không bằng chết, nhưng vì không muốn những người quan tâm nàng lo lắng, nên cho tới bây giờ nàng đều cắn chặt răng, không rên một tiếng.

“Nha đầu, ngàn vạn lần đừng ngủ, ngủ sẽ không thể tỉnh lại nữa!” Lão giả thấy nàng như thế, trong lòng càng sốt ruột vạn phần.

Thiếu nữ nghe vậy cố gắng đem đôi mắt đang đóng nhắm lên, “Sur phụ, đồ nhi sẽ không ngủ, con còn chưa được gặp phụ thân, ca ca , còn có Lăng ca ca.....”

“Thiên nhi, mau! Mau ôm nha đầu ra đây!” Lão già biết tình hình không ổn, lập tức mệnh lệnh đồ đệ thu chuông, đem thiếu nữ bên trong thùng kéo ra.

“Mau cho nàng ăn vào!” Lão già đem viên thuốc nhét vào trong tay nam tử, mà tay áo của hắn thì vươn tới, lập tức phong bế mấy đại huyệt trên người thiếu nữ, tiếp theo một tay phát lực, đem độc huyết còn thừa trong cơ thể đẩy ra....

“Sur phụ....” Nam tử nhìn thấy người ngọc trong lòng hôn mê bất tỉnh, khó hiểu hỏi lão già.

Chỉ thấy lão già nghe vậy, liền nhấc một tay, nói: “Con đoán không sai, lần này là ta đem được thay đổi!”

“Sur phụ.” Nghe thấy thế về mặt nam tử vô cùng khiếp sợ, hắn không thể tin nhìn lão già, con mắt trừng thật to.

“Thiên nhi....” Lão già quay đầu, nhìn thấy cả người đồ đệ yếu ớt sững, về mặt trầm trọng nói: “Không phải vì sư nguyện ý, thật sự là bất đắc dĩ nên mới có thể đi hiểm chiêu như vậy.”

“Chẳng lẽ nói....” Nam tử vội vàng nhìn lão già, chỉ thấy lão già gật gật đầu: “Không sai, được khử độc từ nửa năm trước đã dùng hết rồi, hôm nay là ta căn cứ vào được tính mà phối...”

“Tại sao có thể như vậy....”

“Haiz! Như thế nào phải?” Lão già ngồi xổm xuống, tiếp nhận thiếu nữ từ trong tay nam tử, mày không tự giác cau chặt, cơ thể nha đầu sao lại nhẹ như thế!

Khẽ đặt xuống giường, lão già nhìn khuôn mặt thiếu nữ, cúi đầu nói: “Độc của nha đầu càng ngày càng nặng, còn như vậy nữa ta sợ rằng sẽ không qua khỏi mùa đông sau.”

“Sur phụ! Nhưng mà còn có Tuyết Liên.”

“Chính là bởi vì Tuyết Liên cũng sắp dùng hết rồi, ta mới có thể nói như vậy....” Lão già thở dài

“Tuyết Liên cũng sắp dùng hết....” Nam tử quả thực có chút không thể tin vào lỗ tai của mình, về mặt hắn phức tạp nhìn người ngọc trên giường, vô cùng thống khổ.

“Thiên nhi, qua hai ngày nữa vì sư sẽ xuống núi một chuyến, nhanh thì ba tháng, chậm thì nửa năm sẽ quay về, con phải thay vì sư chăm sóc tốt cho nha đầu!”

“Sur phụ muốn đi tìm phương pháp giải độc cho Phiêu Linh sao?”

“Ừm!” Khẽ gật đầu, lão già thu hồi tầm mắt, “Không sai, vì sư có một sư huynh, hắn rất thích vân du tứ hải, lần này vì sư xuống núi muốn đi tìm hắn, hắn là cao thủ về phương diện y độc, chỉ có tìm được hắn, nha đầu có lẽ còn có một tia hy vọng....”

“Sur phụ, người yên tâm đi đi, đồ nhi sẽ chăm sóc tốt cho Phiêu Linh.”

Lão già nghe vậy đứng dậy gật đầu: “Thiên nhi làm việc thì vì sư yên tâm! Nhớ lấy ngàn vạn lần không thể cho nha đầu một mình xuống núi! Lần này con bé mặc dù may mắn đẩy lui được độc tố, nhưng dù sao vẫn chỉ là miễn cưỡng, kết quả thì vì sư cũng vô pháp đoán trước, khi độc lại phát lần nữa thì mặc cho ai cũng sẽ không có biện pháp, cho nên con nhất định phải xem chừng con bé.”

“Yên tâm đi! Sur phụ, Thiên nhi sẽ không phụ sự phó thác của sư phụ.”

Hồng nhan khuyên sát sáng mờ mờ, nhất nhân gian lưu không được! Ngọc Phong chân nhân nhìn thấy thân ảnh suy yếu trên giường, cuối cùng thở dài: “Ai! Vì sư đi ra ngoài trước, đợi nha đầu tỉnh lại, cho nàng ăn cái này!”

“Vâng, sư phụ!” Hai tay liền ôm quyền, nhìn sư phụ rời khỏi, Dạ Ngâm Thiên chậm rãi đi tới trước giường, nhìn khí sắc thiếu nữ đã có chút khôi phục, đưa tay nhẹ nhàng sờ. Chỉ là ngay tại lúc chạm đến, tay hắn đột nhiên dừng lại.

“Lăng ca ca...” Thiếu nữ chu đôi môi đỏ thắm, thì thào nói.

“Phiêu Linh, chẳng lẽ ở trong lòng muội cũng chỉ có một người là Lăng ca ca sao?” Cúi đầu thở dài, Dạ Ngâm Thiên thu hồi tay, thâm tình nhìn người ngọc, “Phiêu Linh, vô luận như thế nào sư huynh cũng sẽ không làm muội tổn thương....”

Ngày thứ hai dưới chân núi Ngọc Phong.

“Sur phụ, người thật muốn xuống núi? Người đi rồi Phiêu Linh nếu nhớ người làm sao bây giờ?” Dưới chân núi, thiếu nữ linh động như chim hoàng anh quần quýt lấy một vị lão già.

“Quý nha đầu, con chỉ khéo nói!” Véo yêu một cái lên cái mũi xinh xắn của thiếu nữ, lão già sùng nịch cười.

“Vốn là như vậy! Sư phụ đi rồi sẽ không có ai chơi cùng với đồ nhĩ” Thiếu nữ quệt quệt miệng, vẻ mặt không đồng ý nói.

“Sao lại không có ! Không phải có Thiên nhi sao?”

“Xì! Sư huynh? Huynh ấy chỉ biết liên hợp với Tuyệt tỷ tỷ bắt nạt đồ nhĩ mà thôi! Nếu sư phụ đi, huynh ấy không biết sẽ bắt nạt con bắt nạt thành cái dạng gì đâu!”

“Ai ai ai! Ta nói Nhâm Phiêu Linh, nói chuyện cần phải có lương tâm, xin hỏi Dạ Ngâm Thiên ta ngọc thụ lâm phong, tiêu sái bất phàm như vậy, lại đi bắt nạt một tiểu nha đầu hoàng mao như muội sao?” Đứng kế bên, nam tử nghe có chút không nổi nữa, hần tiêu sái tiến lên kháng nghị.

“Hừ! Ai biết được!” Thiếu nữ chu miệng.

“Hay! Hay cho Nhâm Phiêu Linh, xem ta lát nữa như thế nào xử lý muội.” Nam tử thấy đáng về thiếu nữ như vậy, hận nghiêng răng, hần lên tiếng cảnh cáo thiếu nữ.

“Sư phụ, người xem! Người xem! Lão nhân gia người còn chưa đi, sư huynh đã bắt đầu ức hiếp con.” Thiếu nữ lôi kéo lão giả tỏ vẻ yếu thế kêu to.

“Được rồi! Nếu Thiên nhi dám ức hiếp con, khi ta trở về con liền nói cho ta biết, ta sẽ thay con trút giận thế nào?” Vỗ vỗ tay thiếu nữ, lão giả ra vẻ vui đùa.

“À!” Từ trong tay áo lấy ra một bình thuốc lớn, lão giả để vào trong tay thiếu nữ, thăm thía nói: “Đây là lượng dược trong nửa năm, nha đầu, vì sư đi rồi con nhất định phải đúng hạn uống thuốc, phải nhớ kỹ, ngàn vạn không thể có sơ suất gì.”

“Sư phụ!” Mạnh mẽ nhào vào lòng lão giả, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp phủ đầy giọt châu trong suốt: “Sư phụ, Phiêu Linh sẽ rất nhớ người...”

“Nha đầu ngọc, vì sư rất nhanh sẽ trở về, con ở trên núi phải nghe lời sư huynh...”

Thiếu nữ nghe vậy, cúi đầu không nói, chỉ không ngừng tựa đầu vào trong lòng lão giả. Gió bắc thổi tuyết rơi tán loạn, Ngọc Phong tuyết son tương tích li biệt, ba thân ảnh đứng thẳng thật lâu.

Năm đó, Nhâm Phiêu Linh mười lăm tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Hạ Sơn

Hoa tuyết bay lá tả khắp nơi, trên Ngọc Phong son quanh năm tuyết đọng.

Cách đó không xa, một thân ảnh màu thủy lam nho nhỏ đi tới, so sánh với tuyết son hùng hồn trắng vĩ, thiếu nữ hiển nhiên bé nhỏ không đáng kể. Trong chốc lát, thiếu nữ đi đến trên một ngọn núi nhỏ, ngồi thật lâu ở nơi đó, phía sau tuyết lang kiêu ngạo nhìn chăm chăm nàng, giống như rất sợ nàng lại làm ra hành động kinh người gì đó.

“Tuyệt tỷ tỷ...” Đưa tay vuốt ve lớp lông mềm mại của tuyết lang, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ nhẹ đau thương “Tuyệt tỷ tỷ, người sẽ nhớ Phiêu Linh chứ?”

Nhớ lại lúc nàng mười tuổi lần đầu tiên trông thấy tuyết lang, mím xú bị bộ dáng của nó dọa khóc, cũng may khi đó có sư huynh, bằng không nàng đã bị dọa ngắt xú, tuyết lang cao lớn, ngạo mạn như thế, đối với một nữ hài tử mười tuổi mà nói, chấn động vẫn là có chút lớn.

Song nói đến cũng kỳ quái, lúc ấy tuyết lang thấy nàng cũng không nổi giận, ngược lại vẻ mặt của nó lại xa cách, điều này khơi dậy niềm hiếu kỳ sâu sắc của nữ hài. Nhớ rõ lần đầu tiên khi lấy tay sờ nó, trong lòng nàng vô cùng thấp thỏm, nhưng vẫn bị bộ lông thượng hạng kia thu hút, “Tuyệt Nhi tỷ...” Lúc đó nàng chỉ muốn nói ra ý nghĩ trong lòng nên bật thốt nên lời gọi tên nó, nhưng lại rước lấy một cười nhạo của sư huynh: “Ngu ngốc! Tuyệt Nhi là đực, là Lang Vương”

“Mặc kệ! Nó chính là Tuyệt tỷ tỷ!” Bướng bỉnh phản bác: “Tuyệt tỷ tỷ” Tên này cũng bắt đầu từ đó được lưu truyền....

“Tuyệt tỷ tỷ, người sẽ nhớ Phiêu Linh chứ?” Giương mắt nhìn tuyết lang, thiếu nữ dịu dàng vuốt ve: “Tuyệt tỷ tỷ, Phiêu Linh phải xuống núi, Phiêu Linh muốn đi tìm Lăng ca ca...”

Giống như nghe hiểu lời thiếu nữ, tuyết lang không yên chuyển động trong tuyết, vẻ mặt nổi nóng, thỉnh thoảng trong miệng còn phát ra âm thanh: “khru

khru..”

“Tuyệt tỷ tỷ!” Thiếu nữ ôm cổ tuyết lang, dùng khuôn mặt nhỏ nhắn làm nũng cọ cọ: “Tuyệt tỷ tỷ, Phiêu Linh biết người quan tâm ta, chỉ là Phiêu Linh thật sự không có biện pháp không đi tìm Lăng ca ca, Lăng ca ca hần....”

Thiếu nữ nói đến đây, thần sắc bỗng tối sầm một chút “Phiêu Linh thời gian không nhiều lắm, tuy rằng sư phụ cùng sư huynh cũng không nói cho ta biết, nhưng thân thể của chính mình ta rõ ràng nhất..... Nếu ta hiện tại không quay về, chỉ sợ sau này.....”

Tuyết lang ở trong lòng kịch liệt vặn vẹo, thiếu nữ thấy thể giương mặt nhìn nó, đảo qua mắt mác vừa rồi, nàng vỗ đầu tuyết lang, cười xinh đẹp nói: “Lừa gạt người thôi! Tuyệt tỷ thôi! Phiêu Linh nào có suy yếu như vậy, xem đi, lần này lại bị ta lừa nữa! Ha ha—“

Tiếng cười còn chưa dứt, chỉ thấy tuyết lang dựng thẳng bộ lông lên, đang muốn chạy tới phía nàng: “A— sư huynh cứu mạng a—“ theo một tiếng hô to, chỉ thấy thiếu nữ nhẹ nhàng nhảy lên trên, tiếp theo bay cách chỗ đó vài thước. Chỉ là tuyết lang dù sao cũng là Lang Vương tuyết son, há có thể như đèn dầu cạn, nó gào to một tiếng, sau đó dừng mạnh nhảy, thuận thế mượn thân cây lập tức lên đến trước mặt thiếu nữ.

“A...” Kêu to một tiếng, thiếu nữ vận công đề khí, thân thể nhẹ nhàng nhảy trên mặt tuyết, mà phía sau tuyết lang không từ bỏ đuổi theo, một người một lang cứ như vậy đuổi bắt nhau.

“Tuyệt tỷ tỷ, ta không dám, người đừng đuổi theo nữa!” Cuối cùng thiếu nữ thả người xuống, trốn vào phía sau một nam tử. Nam tử nghe vậy nhướng mày, thực thức thời lệch thân, chỉ thấy trước mặt bạch quang chợt lóe, ngay sau đó thiếu nữ liền bị ấn chặt chẽ dưới móng vuốt của tuyết lang.

“Dạ Ngâm Thiên, huynh nhớ kỹ cho ta...”

Thiếu nữ còn chưa có nói xong, liền nghe một trận cười từ trong miệng nàng truyền ra: “Aha ha... Aha ha.... Tuyệt tỷ tỷ, Tuyệt, tỷ tỷ, người hãy bỏ qua cho ta, buông tha ta đi, Aha ha.... Nhột quá....”

Thiếu nữ cười đến ứa lệ, nhưng tuyết lang tựa hồ cũng không dự định buông tha nàng như vậy, nó liếm chiếc cổ trắng nõn của thiếu nữ càn hăng, làm cho thiếu nữ kinh hô.

Đây là vị trí mẫn cảm của nàng, tuyết tỷ tỷ chết tiệt này.

“Được rồi, Tuyệt Nhi!” Nam tử lúc này tiến lên vỗ vỗ lưng tuyết lang, ý bảo nó dừng lại, mà tuyết lang rất phối hợp gầm nhẹ một tiếng, ngưng công kích thiếu nữ.

“Đáng ghét, sư phụ mới vừa đi, hai người liền liên hợp lại ức hiếp ta!” Thiếu nữ lúc này hai mắt đầm lệ, phân không rõ là vui vẻ, hay là thương tâm.

“Phải không? Nếu muội không đi chọc Tuyệt Nhi, nó lại như thế nào lại đuổi sát muội không tha!” Nam tử trêu tức nói.

“Mới không phải đâu! Muội cũng chỉ cho nó một cái vui đùa nho nhỏ, kết quả nó liền đuổi theo muội không tha!” Nữ tử tức giận.

Lúc này, tuyết lang yên tĩnh ngồi xổm một bên dè dặt không được, nó phần nộ đứng lên, lại muốn vọt tới, thiếu nữ thấy thể vọt vàng liền thanh xin tha: ”Đứng đứng đứng! Tuyệt tỷ tỷ, Phiêu Linh sai rồi, Phiêu Linh không dám giỡn cợt người nữa, người tạm tha ta đi”

Bộ dáng thiếu nữ xin khoan dung trông thật đáng yêu, làm bất luận kẻ nào thấy đều cũng nhin không được mà mềm lòng, nhưng tuyết lang cố tình không hiểu, nó lạnh nhạt từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, tiếp theo giương đầu, kiêu ngạo xoay mình bỏ đi.

“Sư huynh, huynh xem nó, huynh xem nó...” Chịu không nổi bị coi thường như thế, thiếu nữ tức giận về mặt đỏ bừng, “Tuyệt tỷ thôi! Tuyệt tỷ xấu xa! Xem ta về sau còn để ý người nữa không, hừ! Tức chết ta!”

Thiếu nữ căm giận nói, khiến cho nam tử cười khê “Phiêu Linh, muội mau đứng lau mặt đi, lúc này trông muội không khác gì con mèo hoa.” Bất bình đứng dậy, thiếu nữ lau qua loa cổ và trên mặt một hồi, “Sư huynh! Chờ sư phụ trở về, muội nhất định sẽ cáo trạng huynh!”

“Tự nhiên, muốn làm gì cũng được” Nam tử buông tay, bộ dáng thật là nịnh nọt, làm thiếu nữ nhìn thấy không khỏi một trận tiếc hận: Bộ dáng hần như vậy, thật đúng là đáng tiếc, hần phù hợp là một bị thịt tốt!

“Phiêu Linh, đến uống thuốc đi!” Thu hồi bộ dáng cười đùa, nam tử từ trên bàn bưng một chén bát nước đen.

“Sư huynh, lại uống a! Ngày đều đã mấy bát thứ mấy rồi, từ lúc sư phụ đi, huynh vẫn cho muội uống loại thuốc kì quái này.” Thiếu nữ kháng nghị.

“Ít nói nhảm! Đây là sư phụ căn dặn, bằng không muội nghĩ rằng ta có thời gian quán muội! Uống nhanh...” Đem bát thuốc đưa tới trước mặt thiếu nữ, nhìn thấy nàng không tình nguyện bóp mạnh cái mũi uống, trong mắt nam tử lộ ra nồng đậm thương xót.

“Uống xong rồi...” Đưa tay đem bát trả lại cho nam tử, thiếu nữ lau khóe miệng lớn tiếng nói.

“Ừm! Thuốc này mỗi mười ngày uống một lần, vẫn uống đến khi sư phụ trở về, muội về sau ngoan ngoãn, không cần chờ ta đến thúc giục, biết không!” Nam tử đem bã thuốc để vào bao, một bên thu dọn dược thảo còn thừa, một bên dặn dò thiếu nữ.

“Vâng, muội đã biết!” Lên tiếng trả lời gật đầu, thiếu nữ xoay người nói với nam tử: “Muội đi ra ngoài, sư huynh”

“Ừh!” Nam tử nghe vậy vẫn chưa ngẩng đầu, chỉ chuyên chú thu dọn. Thiếu nữ thật sâu nhìn hấn một cái, miệng như có như không khẽ mở, giống như muốn nói gì, rồi lại thủy chung không phát ra tiếng.

Khi nam tử hoàn thành xong đi ra phía sau được phòng, hấn không có chú ý tới thân ảnh thủy lam phía sau, thân ảnh lẳng lặng chăm chú nhìn hấn, thẳng đến hấn tiêu thất nhìn không thấy, mới xoay người bước đi vào.

“Sư huynh, thực xin lỗi.....” Hoài niệm các loại được vật, thiếu nữ dứt khoát đứng ở trên đỉnh núi, nhìn nơi nàng sinh sống gần sáu năm, nàng chậm rãi nhắm mắt lại.....Khi mở mắt, trong mắt đã một mảnh trấn tĩnh, nàng chậm rãi quỳ xuống, cúi đầu thật sâu lạy nơi đường đục nàng, tiếp theo cũng không quay đầu lại mà đi xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 9: Xảo Ngộ Hái Hoa Tặc

Xảo ngộ: Tình cờ gặp

Sắp tới năm mới, trên quan đạo chỗ nào cũng có người, xe hướng tới, sau năm nam đây là lần đầu tiên Nhâm Phiêu Linh xuống núi, lúc này thấy cảnh tượng náo nhiệt như vậy, trong lòng tự nhiên vui thích.

Nàng chậm rãi tiêu sái, thưởng thức phong cảnh bên đường, bộ dáng rất tiêu dao. Bỗng nhiên tầm mắt của nàng bị chiếc xe ngựa xa hoa phía trước hấp dẫn, chỉ thấy xe ngựa kia trước sau đều có nha hoàn, chính giữa còn có võ sĩ bảo vệ, xem ra người ngồi bên trong nhất định rất quan trọng.

Nhâm Phiêu Linh mặc dù tò mò thân phận người trong xe, nhưng nàng biết mình không thể nhìn chăm chăm người khác như vậy, bởi vì như vậy sẽ tìm đến phiền toái không cần thiết, nhất là loại vừa nhìn đã biết gia thế hiển hách này.

Thu liễm, bước nhanh mà đi, Nhâm Phiêu Linh vội vàng biến mất ở giữa đường, nàng phải mau chút gấp rút lên đường, bằng không trước khi trời tối cũng không vào được thành.

Bóng đêm mờ mịt, hấn lộ thật sâu, Nhâm Phiêu Linh ỉu xiu tiêu sái giữa núi rừng, gục đầu, về mặt uể oải, sự thật không thể nghi ngờ nói cho chúng ta biết, nàng lạc đường.

“Ai.. Xuất sư bất lợi a!” Nàng nhìn trời, thở dài, nhìn xuống chung quanh, cuối cùng chọn một gốc cây đại thụ tươi tốt đi tới. Tình tượng cho thấy nửa đêm sẽ có mưa lớn, tuy rằng không có chỗ tránh mưa, nhưng tìm nhiều lá cây đại thụ che chắn chung quy còn hơn cái gì cũng không có.

Nhâm Phiêu Linh trèo lên cây, lựa chọn vị trí thoải mái nằm xuống. Nửa đêm, mơ mơ màng màng bị tiếng người đánh thức, chỉ nghe dưới tàng cây gầm lên giận dữ: “Cuồng đồ lớn mật, cư nhiên dám cướp kiệu của thượng thư phủ.”

Thượng thư phủ? Nhâm Phiêu Linh vừa nghe lời này, không khỏi mở to mắt nhìn lên, lúc này mới phát hiện, trước mắt không phải chính là xe ngựa mà ban ngày nàng nhìn thấy sao? Sao nó cũng chạy đến chỗ núi rừng này? Bởi vì gấp qua, nên Nhâm Phiêu Linh lúc này cũng không nhận được vẻn tai nghe.

Chỉ thấy giữa đêm khuya, một giọng nói trêu tức truyền đến, “Hừ !Quản cái gì thượng thư phủ? Tướng quân phủ? Ở trong mắt ta đều tính cái rắm!” Theo tiếng khinh thường kia, một bóng trắng đậm cười từ giữa bóng râm đi ra.

“Người phương nào tới” Nhóm thủ vệ vừa thấy người đến lập tức đề phòng, tất cả đều rút ra binh khí.

“Hãy xưng tên ra, bằng không đừng trách các huynh đệ chúng ta không khách khí!” Thủ vệ cầm đầu nhảy lên xe ngựa, dùng cơ thể của chính mình chặn cửa xe.

“A! Sợ quá!” Nam tử áo trắng nghe vậy, chột lẩy ra cây quạt phía sau, trời rất lạnh nhưng lại không sợ lạnh, tao nhã tự mình quạt, nhưng lại chọc cười Nhâm Phiêu Linh trên cây, nàng mở một đôi mắt to, con mắt vẫn không lay động nhìn chăm chăm nam tử áo trắng, nhìn biểu hiện kế tiếp của hấn.

Lúc này, không biết ai lại kêu to lên: “Hấn là Giang Vân Phi.” Tiếp theo, chỉ thấy nhóm thủ vệ một đám đều khăn trương, gắt gao nắm vũ khí trong tay.

“Ngọc Phiến công tử Giang Vân Phi?” Thủ vệ cầm đầu nhíu chặt mày, giương mắt nhìn áo trắng nam tử, “Không biết các hạ lần này đi theo chúng ta, rốt cuộc là muốn như thế nào?”

“Muốn như thế nào? Ha ha——” Chỉ thấy áo trắng nam tử nghe vậy, không khỏi cười ha ha, “Ta nói người là thật không biết, hay là giả vờ không biết? Giang Vân Phi ta luôn luôn nổi tiếng hái hoa, người thế nhưng hỏi ta lần này đi theo các người rốt cuộc là muốn như thế nào!”

Hái hoa tặc? Y phục màu trắng là hái hoa tặc! Nhâm Phiêu Linh kinh ngạc nhìn nam tử, chỉ thấy dưới phong nguyệt người nọ vẻ mặt tuấn tú, nhất là cặp mắt đào hoa kia hẹp mà dài, trong đêm đen thần thái lộ vẻ phi dương, mười phần là một bộ đáng hồ ly. (A hồ ly nha, muốn săn 1 em về làm sủng vật quá ^00^)

Sau khi Giang Vân Phi tự giới thiệu, thu hồi ngọc phiến giá trị xa xỉ, vẻ mặt trêu tức tiêu sái tiến lên: “Nghe nói kinh thành đệ nhất mỹ nhân Lam Mộng Nghê đi qua nơi đây, Vân Phi ta đợi đã lâu, thật vất vả rốt cục trông mong mỹ nhân đến đây, người thị vệ đáng ghét này lại còn hỏi ta muốn làm gì? Người nói người đây không phải có ý tổn hại danh dự ta. sao.”

Mộng Nghê tỷ tỷ! Nhâm Phiêu Linh vừa nghe lời này, lập tức ngồi dậy, vì để chứng thật suy nghĩ trong lòng, nằng trước lấy tinh xem bất biến.

“Giang Vân Phi to gan! Huynh đệ chúng ta thấy người cũng là người có tiếng trong chốn giang hồ, lúc này mới đối với người lễ nhượng, người không cần một ... mà ... Lại rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, đừng cho là các nhóm huynh đệ chúng ta sợ người!” Thủ vệ đứng đầu hét lớn một tiếng, huy động kiếm trong tay, luồng gió lạnh lạnh thổi tới thân kiếm, kích khởi vô số hàn quang.

“Chút tài mọn!” Chỉ thấy áo trắng nam tử phát tay một cái, “Ba ba” vài tiếng, những thủ vệ vốn đang hoạt động, lập tức như cọc gỗ ngã ngửa cả người.

“Cách không điểm huyết.” Thủ vệ thấy thế kinh hãi, khi nhìn thấy nam tử từng bước một đến gần xe ngựa, hấn mặt xám như tro: “Giang Vân Phi, cầu người đừng tổn thương tiểu thư, người muốn ta như thế nào ta đều đồng ý đáp ứng.”

“Phốc—” Khụ mạnh một tiếng, Giang Vân Phi buồn cười quay sang: “Ôm tiểu thư các người, ta còn có thể cùng mây mưa một phen, ôm người, người nói ta có khả năng sao?”

“Người!” Nhìn thấy khuôn mặt thủ vệ tức giận đỏ bừng, Giang Vân Phi bay nhanh vén rèm xe lên, chỉ thấy một đại mỹ nhân chim sa cá lặn lúc này đang ngồi ở bên trong, mặc dù thần sắc kích động, nhưng tổng thể coi như trấn tĩnh.

“Quả nhiên là đệ nhất mỹ nhân, phong thái chính là không đồng nhất! Người xem khuôn mặt nhỏ nhắn này, rõ ràng là sợ hãi muốn chết, lại cố gắng trấn định, tiểu bộ dáng này, thật sự là làm cho ta đau đến tận tâm.” Giang Vân Phi nghiêng ngả nói, ánh mắt không kiềm được lưu luyến dừng trên khuôn mặt nữ tử.

Thật là Mộng Nghê tỷ tỷ! Trên cây, Nhâm Phiêu Linh cả kinh, nhưng nàng đảo mắt vừa nghĩ tình hình trước mặt, ánh mắt chợt lóe, xấu xa cười ra tiếng.

“Người nào!” Áo trắng nam tử nghe vậy quát lạnh một tiếng, khi hấn thấy người đến là một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, không khỏi vuốt cằm, miệng cười mi khai, “Trời cao đối với Giang Vân Phi ta không tệ, cư nhiên một lần đưa tới hai cô nương! Tuy nói đáng người có chút gầy, nhưng dung mạo coi như xuất chúng!”

“Khanh khách— Hồ Ly ca ca, người cảm thấy người ta gầy sao?” Một thân ảnh hạ xuống, Nhâm Phiêu Linh thẳng tắp đứng ở trước xe ngựa, “Vị tỷ tỷ này thật khá nha! Hồ ly ca ca muốn bắt nàng về làm nương tử sao?”

“Hồ Ly ca ca?” Giang Vân Phi hứng thú nhìn vẻ mặt vô hại của thiếu nữ trước mặt, lông mày thanh tú không khỏi giương lên: “Tiểu nha đầu, Hồ Ly ca ca tên này ta không thích, không bằng người gọi Vân Phi ca ca đi!”

“Không đâu! Người ta cảm thấy kêu Hồ Ly ca ca rất thích hợp với người, người xem mắt người này, cùng Dung Dịch lớn lên thật giống a.” Thiếu nữ cảm thán nói.

“Dung Dịch là ai?” Giang Vân Phi khó hiểu hỏi.

“Dung Dịch a... Chính là một con hồ ly a! Nhưng mà nó đã bị Tuyệt tỷ tỷ đánh bại, đã thật lâu không xuất hiện ở trên núi nữa.” Giọng nói thiếu nữ ngây ngô, làm cho những thủ vệ có mặt tại đây đều bật cười.

“Một con hồ ly!” Giang Vân Phi đầu đầy hắc tuyến, nhưng suy xét đối phương chỉ là một tiểu cô nương ngây thơ, liền ản nhĩ xuống, hấn tươi cười nói: “Nói vậy, Tuyệt tỷ tỷ cũng là một con hồ ly?”

“Sai! Tuyệt tỷ tỷ là lang! Hồ Ly ca ca người thật ngốc, khó trách lại giống Dung Dịch!”

“Phốc—” Mọi người lúc này rốt cuộc nhìn không được, tuy rằng lúc này cơ thể bọn họ bị điểm huyết, nhưng vẫn là có thể tự do phát ra tiếng.

“Tiểu nha đầu, người dám nói vậy, cũng đừng trách ta không khách khí” Lúc này, Giang Vân Phi sắc mặt lúc xanh, lúc trắng, sống hai mươi năm, còn chưa có nữ tử nào giống cột hấn như thế, thế nhưng hôm nay lại là một tiểu cô nương gầy yếu như vậy.

“Được rồi, ta không nói nữa.” Thiếu nữ thấy vậy ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nhưng không quá một giây đồng hồ liền hưng phấn mở miệng: “Hồ Ly ca ca, người chuẩn bị lấy vị tỷ tỷ này làm tân nương tử sao?”

“Lấy nàng?” Giang Vân Phi nghe vậy hừ lạnh một tiếng: “Giang Vân Phi ta đời này sẽ không lấy bất cứ nữ nhân nào.”

“Người đã không cưới tỷ tỷ, vậy không bằng tặng nàng cho ta đi.”

Hả?

“Người nói người muốn nằng?” Giang Vân Phi nghe vậy vẻ mặt không thể tin, hần kinh ngạc nhìn thiếu nữ, nghi hoặc nói.

“Đúng vậy! Ta đem nằng gả cho ca ca ta làm tân nương tử.”

Thì ra là có chuyện như vậy!

“Thật sự?”

“Thật!”

“Hảo! Chúng ta đây một lời đã định”

“Một lời đã định!” Giang Vân Phi gật đầu đáp ứng, tay thon dài đang muốn giơ lên giữa không trung, không ngờ thiếu nữ lúc này kinh hô ra tiếng: “Hồ Ly ca ca, người sẽ không tùy tiện như vậy chứ.”

Thiếu nữ nhìn thấy ánh mắt Giang Vân Phi khó hiểu, nhất thời làm ra vẻ khẩu khí nói: “Người đưa nhỏ này, đã là một lời đã định, dù thế nào cũng phải đập tay tuyền thệ ch.”

“Người thật đúng là lộn xộn.” Giang Vân Phi khẽ khiển trách, đổi lại hần trước kia, căn bản không có khả năng để ý tới mục tiêu kế tiếp của mình. Mà hôm nay, nhìn thấy một đôi mắt to tròn trong suốt trước mắt, hần mê mẩn, ma xui quỷ khiến vờn tay, nhưng khi đập tay liền bừng tỉnh nhận ra: “Tiểu nha đầu, người hạ cái gì cho ta.”

“Ha ha! Không có gì! Chỉ là một ít thuốc bột làm võ công của người tạm mất mà thôi!” Thiếu nữ cười sáng lạn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn trề thần khí tươi đẹp, bộ dáng kia không khỏi làm Giang Vân Phi có chút ngây ngốc.

“Thối hồ ly, còn không mau đi! Lúc này võ công người tạm mất, nói thực, người nhất định không phải là đối thủ của ta a.”

“Người!” Giang Vân Phi cảm giận trừng mắt nhìn thiếu nữ, mắt thấy miếng thịt béo bở tới tay cứ thế bay mất, trong lòng sinh khí a! Nhưng mà hần lại không có bạo phát như mọi khi, ngược lại vẻ mặt xấu xa cười nói: “Nha đầu, ta sẽ nhớ người! Chúng ta sau này còn gặp lại!” Dứt lời vẻ mặt ý vị thâm trường ẩn ẩn mà đi.

Sau này còn gặp lại? Hần đây là ý gì! Nhìn thân ảnh hần phiêu dật, thiếu nữ không khỏi nghi hoặc.....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 10: Trở Về Nhà

Đội sau khi Giang Vân Phi đi khỏi, Nhâm Phiêu Linh vận công giải huyết đạo cho nhóm thủ vệ. Lam Mộng Nghê dịu dàng đi xuống, cúi đầu nói với nàng: “Tiểu nữ tử Lam Mộng Nghê, đa tạ cô nương cứu giúp!”

“Mộng Nghê tỷ tỷ!” Nhâm Phiêu Linh vội vàng nâng nàng dậy: “Mộng Nghê tỷ tỷ mau đứng lên, tỷ làm vậy muội không dám nhận.”

“Mộng Nghê tỷ tỷ?” Lam Mộng Nghê nghe thiếu nữ kêu nàng như vậy, trong lòng rất là khó hiểu, “Xin hỏi cô nương, chúng ta quen biết nhau sao?”

“Mộng Nghê tỷ tỷ, tỷ không nhận ra muội sao, muội là Phiêu Linh đây!”

“Phiêu Linh.....” Lam Mộng Nghê lâm bầm tự hỏi, đột nhiên linh quang lóe lên: “Phiêu Linh! Người là Nhâm gia Phiêu Linh!”

“Phải! Là muội!” Thật mạnh gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhâm Phiêu Linh tràn ngập vui mừng, lần đầu tiên xuống núi, liền gặp lại bạn tốt nhất thời thơ ấu, điều này sao mà không làm nàng kích động cho được?

“Phiêu Linh! Thật là muội, thật là muội!” Ôm cổ gầy bé của nàng, Lam Mộng Nghê đỡ xuống toàn bộ phòng bị, mãi đến lúc này, thân thể nhỏ xinh mới bắt đầu nghỉ lại mà sợ, nàng ôm chặt lấy Nhâm Phiêu Linh, trong miệng một lần lại một lần nói: “May mà có muội, may mà có muội.....”

Đêm đó, hai thiếu nữ đã lâu không gặp ở trong xe ngựa vừa tránh mưa, vừa nói cho nhau nghe tình hình đôi bên.

“Cái gì, tỷ nói ca ca và Lăng ca ca đều đã trở thành đại tướng quân!” Nhâm Phiêu Linh nghe vậy kinh hãi, nàng mặc dù đối với thực lực của hai người không nghi ngờ, nhưng chỉ mười tám tuổi đã là tướng quân, ở Thiên Dụ quốc coi như là xưa nay chưa từng có.

“Đúng vậy! Bọn họ một người Nhâm tướng quân, một người Lãng tướng quân, ở trong triều rất oai phong!”

“Thật vậy chẳng?” Thiếu nữ vừa nghe thế thì hai tròng mắt sáng ngời, nàng vội vàng hỏi người bên cạnh: “Vậy Lãng ca ca bọn họ có tốt không? Có nhắc tới Phiêu Linh không?”

“Ta nào biết a! Nữ hài tử chúng ta sao có thể thường xuyên qua lại với nam tử.” Lam Mộng Nghê khẽ chép miệng rồi nói: “Nga! Ta thiếu chút nữa đã quên, Phiêu Linh của chúng ta từ nhỏ đã thích Lãng ca ca.”

“Mộng Nghê tỷ tỷ, tỷ nói gì vậy nha.”

“Như thế nào? Biết thẹn thùng rồi, nhớ rõ năm đó muội không phải như thế nha! Muội không phải luôn miệng nói phải làm tân nương tử của Lãng ca ca sao? Như thế nào lúc này mới qua vài năm, cũng đã quên không còn một mảnh rồi.”

“Muội không có quên đâu.” Thiếu nữ xoay người, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đỏ bừng.

“Được rồi, Phiêu Linh! Muội vài năm nay như thế nào, mọi người chỉ biết là muội đi theo một cao nhân lên núi học nghệ, nhưng cụ thể cái khác thì không biết! Như thế nào? Vài năm này muội học có tốt không?”

“Vâng! Tốt lắm! Tỷ xem không phải bây giờ muội đã xuống núi rồi sao!”

“Như thế thì tốt rồi!” Lam Mộng Nghê nghe vậy cười cười, hiển nhiên thiếu nữ tránh nặng tìm nhẹ trong lời nói để không khiến cho nàng có một tia hoài nghi, không quá bao lâu, nàng liền hô hấp quy luật, nặng nề tiến nhập mộng đẹp.

Thiếu nữ nhìn thấy khuôn mặt nàng ngủ say, nhẹ nhàng mở mắt, “Lãng ca ca, Phiêu Linh đã trở về....” Một tiếng thờ dài qua đi, nghênh đón chính là vô tận trầm mặc.....

Ngày thứ hai trước cổng phủ Nhâm Thừa tướng

“Phiêu Linh, thật sự không cần ta tiễn muội đi vào sao?” Ngoài xe, Lam Mộng Nghê thân thiết nói.

“Không cần, Mộng Nghê tỷ tỷ! Nơi này là nhà của muội, tỷ còn sợ muội đi nhầm sao!”

Có lẽ là có lý, Lam Mộng Nghê liền không kiên trì nữa, nàng cười cười nói: “Được rồi! Vậy tỷ đây không tiễn muội, người thân nhà muội gặp nhau nhất định có rất nhiều lời muốn nói, tỷ trước hết cáo từ, ngày khác tỷ lại đến dâng môn bái phỏng.”

“Vâng! Mộng Nghê tỷ tỷ” Sau khi Lam Mộng Nghê cất bước, Nhâm Phiêu Linh nhếch miệng cười cười, tiếp theo bước về phía cánh cửa được sơn nước son hồng đại môn.

“Mở cửa nhanh! Phiêu Linh đã về rồi—” Một câu nói, kinh động tứ phương.

Trong phòng, Nhâm Ngao xúc động dị thường nhìn thấy bảo bối mà trong lòng hân nhór nhưng da diết, “Linh nhi....” Một câu chưa nói hết, giọng nói liền nghẹn ngào nơi cổ họng.

“Phụ thân—” Một đầu nhào vào trong lòng Nhâm Ngao, nước mắt thiếu nữ rơi như mưa, vòng ôm ấm áp này, vẫn như trong trí nhớ của nàng, “Phụ thân, Phiêu Linh đã trở về, đã trở về....”

“Phải! Tiểu Linh nhi của cha đã trở về, đã trở về....” Vươn tay đẩy nhẹ bảo bối trong lòng ra, lòng Nhâm Ngao tràn đầy thương tiếc nhìn nữ nhi, “Tiểu Linh nhi của cha trưởng thành, cũng đẹp lên! Giống như đóa mẫu thân con năm đó.”

“Phiêu Linh trưởng thành, nhưng mà phụ thân lại già đi....” Trong mắt đầy thương tiếc nhìn mái tóc đã nhuộm bạc của Nhâm Ngao, Nhâm Phiêu Linh rơi lệ đầy mặt: “Phụ thân vì sao không thương tiếc chính mình, mới năm năm, tóc lại bạc trắng phân nửa....”

“Nha đầu ngốc! Có người nào mà không già đi! Chỉ cần Linh nhi không có việc gì, cha dù cho tóc toàn bộ trắng cũng cam tâm tình nguyện.”

“Cha! Phiêu Linh làm cho người lo lắng rồi....” Lại chôn nhập vào trong lòng ngực Nhâm Ngao, Nhâm Phiêu Linh tham lam hưởng thụ giờ khắc ấm áp này.

“Là Phiêu Linh đã trở về sao?” Ngoài cửa, một thân ảnh như gió lốc cấp tốc chạy nhanh vào, Nhâm Phiêu Linh còn chưa có ý thức được là ai, ngay sau đó liền bị kéo vào một lồng ngực ấm áp khác.

Vòng ôm áp này so với Nhâm Ngao càng lộ vẻ cương nghị hơn, nhưng vẫn ấm áp như nhau, “Ca ca....”

“Phiêu Linh, muội rốt cục đã trở lại! Ca ca rất nhớ muội! Đến, mau để ca ca nhìn kỹ xem.” Nhâm Húc Phong dứt lời lôi kéo thiếu nữ, cẩn thận chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng.

“Nguy, mới vài năm không thấy, tiểu Phiêu Linh của chúng ta đã phát triển thành một đại cô nương duyên dáng yêu kiều rồi.”

“Ca ca...” Một tiếng nũng nịu, làm Nhâm Húc Phong cảm thấy rất vui.

“Không sai, không sai, đây là tiểu Phiêu Linh của ta, còn biết làm nũng với cha ca.” Trong khi nói chuyện, Nhâm Húc Phong lại giang tay ra, ôm chặt thiếu nữ vào lòng.

“Khụ khụ—“Lúc này, Nhâm Ngao ho khan tiến lên nhẹ khiển trách: “Phong nhi, còn ra bộ dáng gì nữa! Hiện giờ các con đều đã lớn, sao có thể còn giống như trước đây.”

“Cha, tại con nhất thời cao hứng nên quên mất.” Ngượng ngùng buông tay, Nhâm Húc Phong phiền não nhức đầu: “Phiêu Linh của chúng ta hiện giờ đã thành đại cô nương, không thể giống như trước đây tùy tiện bế như vậy nữa rồi.”

“Ca ca...” Thiếu nữ bị hấn nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhất thời hiện lên một mảnh ửng đỏ.

“Ha ha! Xem! Tiểu Phiêu Linh của chúng ta xấu hổ kìa.” Nhâm Húc Phong thấy thế nhất thời trong lòng vui mừng.

“Được rồi, Phong nhi, đừng giỡn nữa!” Nhâm Ngao đúng lúc cắt lời nhĩ tử, hấn đi đến trước mặt thiếu nữ thật sâu đánh giá nàng: “Linh nhi, lần này là sư phụ cho phép con xuống núi sao?”

Thiếu nữ vừa nghe trong lòng sững sốt, nhưng lập tức trấn tĩnh xuống dưới, nàng nhìn chằm chằm vào Nhâm Ngao, xinh đẹp cười, cả đời này đây là người đầu tiên nói dối: “Đúng vậy, phụ thân! Là sư phụ cho phép Phiêu Linh xuống núi.”

“Thật chứ?” Nhâm Ngao nghe vậy mừng rỡ, “Nói như vậy, hàn độc trên người con cũng đã giải hết.”

“Đã giải, phụ thân” Thiếu nữ làm nũng ôm cánh tay Nhâm Ngao, ngọt ngào nói: “Nếu độc không giải, Phiêu Linh ngàn vạn không có khả năng xuống núi nha.”

“Tốt rồi! Tốt rồi!” Nhâm Ngao lúc này đã kích động có chút không thể tự mình kiềm chế, hấn gắt gao giữ chặt tay thiếu nữ, trong lòng mặc niệm: Sương nhi, nàng có nghe thấy không? Tiểu Linh nhi của chúng ta rốt cục đã không có việc gì! Đây là năng trên trời có linh thiêng phù hộ cho con đúng không? Nhất định là như thế....

“Khụ khụ khụ khụ—“ Một con ho khan mãnh liệt từ trong miệng Nhâm Ngao truyền ra, “Phụ thân, người làm sao vậy?” Thiếu nữ mạnh mẽ bắt lấy tay cha nàng đang che lấy miệng.

“Phụ thân, người—“ Nhìn thấy trong lòng bàn tay hấn có một vũng đỏ sẫm, thiếu nữ khiếp sợ vạn phần, “Phụ thân. Tại sao có thể như vậy, bệnh người sao lại nghiêm trọng như vậy.”

Giọng nói hỗn hển, ổn định tinh thần, Nhâm Ngao xua tay ra hiệu nói: “Không có gì đáng ngại, đều là bệnh cũ thôi.”

“Nhưng mà phụ thân...” Thiếu nữ còn muốn nói cái gì, không ngờ lại bị Nhâm Ngao cắt ngang: “Linh nhi, phụ thân không có việc gì! Con vừa trở về, trước đi xuống nghỉ ngơi cho tốt, sáng sớm ngày mai theo cha tiến cung gặp mặt Thánh Thượng, dù sao ngài mấy năm nay vẫn luôn nhớ mong con.”

“Vâng...” Thiếu nữ mặc dù do dự, nhưng cuối cùng đành nghe theo chỉ thị của phụ thân, xoay người, ngáp ngừng rồi đi, sau đó chậm rãi ra khỏi tầm mắt Nhâm Ngao.

“Cha, người vì sao không nói cho Phiêu Linh biết.” Trên đại sảnh, Nhâm Húc Phong dứt khoát hỏi.

“Không cần, Phong nhi! Nói hay không nói đều không có ý nghĩa gì, chỉ cần Linh nhi không có việc gì là tốt rồi.”

“Thế nhưng...”

“Phong nhi...” Vô lực khoát tay, Nhâm Ngao ôm ngực dựa vào ghế ngồi xuống, “Phong nhi chuyện này cha không hy vọng Linh nhi biết, con có thể đáp ứng cha không?”

“Cha—“ Nhâm Húc Phong khổ sở, hấn nhìn phụ thân, lại nhìn nhìn ngoài cửa, cuối cùng hung ác tâm gật gật đầu, “Cha, Phong nhi đã biết...”

“Như thế thì tốt, như thế thì tốt.... Khụ khụ! Khụ khụ!” Trong phòng tiếng khụ không ngừng vang lên, tràn ngập kiềm nén và đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Vào Cung

Trở lại gian phòng xa cách năm năm, nỗi lòng Nhâm Phiêu Linh chợt ùa về hàng vạn hàng nghìn hồi ức về nơi này. Vươn tay sờ sờ đồ dùng trên bàn, không có một tia bụi bặm, xem ra phụ thân vẫn phải người trông nom nơi này.

Quay đầu vào phòng trong, bài trí ở đây, một ngọn cò, một đồ vật đều là hình dạng đều giống như trước lúc nàng rời đi, mà khác biệt duy nhất trong đó, chính là một bộ quần áo và một đôi giày.

“Thích không?” Phía sau vang lên một giọng nói, Nhâm Phiêu Linh giương mắt nhìn, “Ca ca.....”

Nhâm Húc Phong khoanh tay trước ngực dựa vào khung cửa, thẳng tắp nhìn về phía nàng, “Thích không?” Đứng thẳng thân, Nhâm Húc Phong đi thẳng vào trong phòng. Đi vào bên giường, đưa tay tinh tế vuốt ve chăn, thấy quần áo không nhiễm một hạt bụi, hân mở miệng nhẹ nhàng nói: “Quần áo này đều là cha tự tay chuẩn bị cho muội, mỗi một năm đều chuẩn bị một bộ, vẫn luôn chờ đến lúc muội trở về”

“Ca ca.....” Rung rung nước mắt, Nhâm Phiêu Linh nhìn quần áo trên giường nghẹn ngào nói.

Giương mắt chăm chú nhìn, Nhâm Húc Phong nhẹ nhàng xoa bả vai nàng, “Y phục năm nay rất cực có thể được mặc vào! Phiêu Linh, muội có thể trở về, thật tốt.....”

“Ca ca.....” Buổi chiều hôm nay, phong say, người cũng say, tâm tư hai huynh muội sít sao tại một chỗ.

Sáng sớm ngày hôm sau, trong hoàng cung.

Theo quy định của Thiên Dụ quốc: nữ tử không được tiến vào triều đình. Cho nên tổng hợp lại các loại cân nhắc, Nhâm Phiêu Linh quyết định đi vào ngự hoa viên, ở nơi này đợi hoàng đế tiếp kiến.

Xuyên qua rừng cây trên đường, Nhâm Phiêu Linh dựa vào trí nhớ đi về phía trước, ngay tại lúc sắp đến ngự hoa viên, nửa đường đột nhiên xuất hiện người cản trở.

“Đứng lại!” Một tiếng quát lạnh, tiếp theo liền thấy mấy nữ tử thướt tha chậm rãi đã đi tới, “To gan, ngươi là người nào trong cung? Nhìn thấy Bình phi nương nương dám không hành lễ.”

Nhâm Phiêu Linh tuy nói bên ngoài năm năm, nhưng quy củ trong cung nàng vẫn biết rõ ràng, lúc này nàng nhận thấy mấy nữ tử này đều không phải là thiện chủ, cũng không muốn dây dưa nhiều, khom lưng xuống nói: “Tham kiến Bình phi nương nương.”

“Đã nha đầu! Thật là không hiểu phép tắc, dám không xưng nô tỳ.” Hoàng y nữ tử dẫn đầu thấy cử chỉ của Nhâm Phiêu Linh, lập tức vẻ chán ghét từ trong xương cốt hiện lên.

“Bẩm Bình phi nương nương, thần nữ không phải là cung nữ, mà là người nhiều năm sống ở bên ngoài, do đó không nhận thức được nương nương, cho nên có điều mạo phạm, thỉnh nương nương bớt giận.” Nhâm Phiêu Linh không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời, nửa thân đang quỳ chưa được cho phép liền tự ý đứng thẳng lên.

“Làm càn! Lá gan không nhỏ a! Dám ngang nhiên chống đối Bình phi, người dâu! Vả miệng cho ta.” Hoàng y nữ tử lúc này kêu gào, muốn sai người tiến lên, không ngờ lại bị nữ tử mặc y phục rực rỡ chặn thành bước đến, đối với Nhâm Phiêu Linh lộ ra nụ cười nhìn không ra thiệt giả: “Xin hỏi lệnh tôn là vị đại thần nào trong triều?”

Nhâm Phiêu Linh giương mắt nhìn nữ tử kia, chỉ thấy trên khuôn mặt xinh đẹp của nữ tử được phủ một lớp phấn dày, khiến người ta trong lúc nhất thời nhìn không ra biểu tình của nàng.

Đó hẳn là một nữ tử có kinh nghiệm trong cung! Nhâm Phiêu Linh dưới đáy lòng thầm kín nói, vẻ mặt cũng không tự giác buông thả mà cẩn thận lên.

“Thần nữ?” Nữ tử mặc y phục rực rỡ chân thành bước đến, đối với Nhâm Phiêu Linh lộ ra nụ cười nhìn không ra thiệt giả: “Xin hỏi lệnh tôn là vị đại thần nào trong triều?”

Nhâm Phiêu Linh thấy vậy lại làm lễ, bình tĩnh trả lời: “Gia phụ là Nhâm Ngao!”

“Nhâm Thừa tướng?” Hoàng y nữ tử phía sau kinh hô, mà vẻ mặt của Bình phi nương nương lại bình thản: “Nga? Thì ra là thiên kim thừa tướng đại nhân! Sao ta nghe nói chỉ nữ Nhâm Thừa tướng trước kia lên núi học nghệ, đến nay vẫn chưa quay về?”

“Bẩm nương nương, Phiêu Linh đã về hôm qua.” Thản nhiên trả lời làm cho Bình phi không khỏi nhú mày, nhưng nàng vẫn tốt tình nói: “Hôm qua mới về vậy vì sao không ở trong nhà ít hôm, có gì? Ngày hôm sau liền vào cung?”

Nhâm Phiêu Linh nghe vậy, giương mắt hỏi đáp: “Hoàng Thượng triệu kiến, cho nên Phiêu Linh tới.”

“Cái gì! Hoàng Thượng triệu kiến người?”

“Đúng vậy, lúc này đã tới ngự hoa viên, nếu thần nữ còn không đi, chỉ e Hoàng Thượng sẽ trách tội.” Giọng điệu bình tĩnh, vẻ mặt quanh quẩn, Nhâm Phiêu Linh tùy ý nhân tiện nói ra quan hệ lợi hại trong đó.

Nghe thấy như vậy, gương mặt giả dối của Bình phi rốt cuộc không nhịn được, nàng xấu hổ cười cười nói: “Ha ha! Đã như thế, vậy người mau đi đi! Đừng để bề hạ sốt ruột chờ.”

“Thần nữ cáo lui.” Bình tĩnh mà đi, Nhâm Phiêu Linh thủy chung mỉm cười, nhìn thấy bọn nữ tử kia tức giận, nàng trong lòng lãnh trào.

“Tỷ tỷ— tỷ cứ như vậy mà buông tha nàng.” Hoàng y nữ tử lúc này cấp bách giậm chân, mà Bình phi oán hận nói: “Người yên tâm, Thiên Nhu! Tỷ tỷ sẽ không bỏ qua như vậy đâu.” Dứt lời quét mắt nhìn thân ảnh Nhâm Phiêu Linh đi đằng xa, hùng hăng vung khăn tay.

Bên trong ngự hoa viên, truyền tén tiếng cười sang sảng, Nhâm Phiêu Linh chỉ thấy bên trong vườn hoa to có đông đúc người, chính giữa, là một thân mình hoàng đang cười to ngồi ở ghế đá phía trên, bên cạnh chia nhau đứng là phụ thân, Lăng thế bá, còn có vài vị đại thần khác. Nàng mặc dù năm năm chưa gặp qua bọn họ, nhưng phần lớn bộ dáng bọn họ vẫn lưu lại trong đầu, cho nên có thể nhận ra dễ dàng, nhưng khó khăn duy nhất chính là những bạn bè từng chơi đùa thuở bé, năm năm, đối với những khuôn mặt trẻ con mà nói, quả thật có sự biến đổi lớn.

Nhâm Phiêu Linh đứng xa xa nhìn, muốn từ kia trong hai thiếu niên kia tìm kiếm ra Lăng ca ca — người mà trong lòng nàng ngày mong đêm nhớ, bắt đắc dĩ trừ bỏ ca ca, một người nàng cũng không nhận ra được.

“Hoàng đế bá bá——” Ngọt ngào gọi một tiếng, Nhâm Phiêu Linh đón lấy ánh mắt của mọi người khẽ bước vào bên trong vườn.

Kính ngạc! Hoang mang.

Minh hoàng khi xoay người thấy thiếu nữ, vẻ mặt luôn luôn bình tĩnh rốt cục có một tia gợn sóng: “Người là tiểu Phiêu Linh. ...”

“Hoàng đế bá bá, là con đây.” Nhâm Phiêu Linh sáng lạn cười, ngoan ngoãn hướng minh hoàng làm đại lễ, sau đó nói: “Phiêu Linh tham kiến hoàng đế bá bá, các vị thế bá thúc thúc.”

“Hảo! Hảo! Phiêu Linh mau tiến lên cho ta nhìn xem” Minh hoàng thấy thế trong lòng vui mừng, miệng liền thanh nói.

“Phiêu Linh tuân mệnh!” Cúi đầu đi lên trước, khi sắp sửa đến gần minh hoàng thì dừng lại, nhìn thấy mọi người lúc này nhìn kỹ mình, thiếu nữ xấu xa cười, tiếp theo bất ngờ ngẩng đầu, lộ ra nụ cười long lanh không gì sánh được.

Đó là một người lúc nào cũng tươi cười, trong sáng, thuần khiết, không pha lẫn một tia tạp chất! Long mi cong cong, đôi mắt to tròn, kúm đồng tiền nhọt nhọt nổi bật ở hai má, lúc này lộ vẻ đặc biệt linh động.

“Giống! Thật là quá giống.” Minh hoàng cúi đầu nhìn thiếu nữ, sau đó ánh mắt lại nhìn Nhâm Ngao và Lăng Như Kính, ba người ánh mắt lúc này giao hội, suy nghĩ giống như đều phiêu phiêu trở về thời điểm phong cảnh buổi chiều thanh tú đẹp đẽ ấy, một thiếu nữ dịu dàng thả hoa bên hồ, cúi đầu nói: “Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu.”

Nhìn chằm chằm vào thiếu nữ, ba người thật lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần, “Hoàng đế bá bá.” Thiếu nữ khó hiểu lên tiếng, gọi người đang trong hồi tưởng trở về.

Dờ dang, minh hoàng ho nhẹ một tiếng che dấu sự thất thố của bản thân, hần cười cười nói: “Phiêu Linh thật sự là càng lớn càng xinh đẹp.”

“Tạ ơn hoàng đế bá bá khen ngợi!” Thiếu nữ ngọt ngào cười, lập tức đứng sang một bên, ánh mắt cố ý vô tình liếc về phía bên cạnh.

“Phiêu Linh mấy năm nay trên núi cùng sư phụ học được những gì?” Minh hoàng cười yếu ớt.

“Hoàng đế bá bá, Phiêu Linh học được cũng nhiều, nhất thời cũng nói không rõ, có điều nói chung phần lớn đều ở trên núi chơi thôi.”

“Ngà? Nói như thế, Phiêu Linh vài năm này rất là vui vẻ à! Ha ha——” Minh Hoàng cười to, thiếu nữ khéo léo trả lời, lúc này có cảm giác như quay trở về với lạc thú thời thơ ấu.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 12: Gặp Lại Người Xưa

Hoàng Thượng tiếp kiến khoảng chừng một lúc lâu sau thì kết thúc, vài vị trọng yếu đại thần cũng đi theo vào phòng nghị sự tiếp tục thương lượng quốc gia đại sự. Ngự hoa viên vốn náo nhiệt phi thường thoáng cái trở nên vắng vẻ, chỉ còn lại Nhâm Phiêu Linh và vài nam tử vẫn chậm chạp chưa rời đi.

“Phiêu Linh, thật sự là nữ đại mười tám thay đổi, làm hại ta suýt nữa nhận không ra.” Lúc này, một nam tử thân khoác áo lông chồn cười mỉm đi về phía nàng.

“Huynh là... Thái tử ca ca?” Đưa ánh mắt xin viện trợ nhìn nhìn Nhâm Húc Phong, không ngờ còn chưa nhận được tín hiệu, đầu của nàng lại đột nhiên bị

đau một cái.

“Nha! Đau quá!” Bùm trán, thiếu nữ bất mãn nhìn nam tử, chỉ thấy trên khuôn mặt như quan ngọc của nam tử xuất hiện vẻ giận dữ: “Nha đầu chết tiệt không có lương tâm, mới vài năm liền quên chúng ta! May mà muội còn biết gọi ta là Thái tử ca ca!” Hoá ra người này cũng không phải ai khác, chính là đương kim Thái tử Tiêu Dục.

“Thái tử ca ca!” Xoa xoa trán, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Nhâm Phiêu Linh đột nhiên nhả lại: “Thái tử ca ca, huynh cũng nói Phiêu Linh bây giờ đã trưởng thành, vậy sao huynh vẫn như trước đây hơi một tí thì lại gõ đầu Phiêu Linh.”

“Ai kêu muội không lương tâm!” Tiêu Dục mỉm cười nhìn thiếu nữ động lòng người trước mặt, trong lòng xao động một hồi vui sướng.

“Không có đâu! Người ta cũng nhớ Thái tử ca ca m2.”

“Thật sao?”

“Thật mà!” Thật mạnh gật đầu, thiếu nữ ngọt ngào cười.

“Điện hạ. Ta khuyên người đừng tin tưởng lời của nàng, trong lòng nàng nào có chúng ta, chỉ sợ chỉ có một Lăng ca ca!” Giọng nói chế giễu truyền đến, liền thấy một nam tử nét mặt trào phúng chậm rãi đi về phía bên này.

“Ngươi là.....” Thiếu nữ cẩn thận đánh giá người tới, trong đầu cố gắng lùng tìm, đột nhiên tầm mắt nàng chạm đến khóe miệng hơi hơi giương lên của nam tử, trong trí nhớ chỉ có một người mang khuôn mặt châm chọc như thế nhìn nàng thôi, “Ngươi, là, Hà, Tử, Tu!”

“Không đơn giản ! May mắn ngươi còn nhận ra ta!” Sắc mặt Hà Tử Tu như thường, nhưng trong lời nói vẫn có chút châm chọc.

“Tử Tu! Ngươi không thể nói chuyện bình thường được sao?” Bên cạnh, Nhâm Húc Phong cau mày nói.

“Xem đi! Húc Phong quả nhiên xót muội muội, ta chỉ mới nói một câu hần liền nhìn không được.”

Nhâm Húc Phong nghe thế tiến lên khẽ khiển trách: “Ai chẳng biết ngươi từ nhỏ thì thích ức hiếp Phiêu Linh, ta không giám sát chặt chẽ sao được!”

“Hừ! Ta làm sao dám ức hiếp nàng? Nàng chính là hồng nhân trước mặt Hoàng Thượng a!” Hà Tử Tu hừ lạnh, một bộ dáng bất mãn trong lòng.

Nhâm Phiêu Linh cũng không để ý đến cuộc đối thoại của bọn họ, từ sau khi nàng nhìn thấy Hà Tử Tu xuất hiện liền một mực tìm kiếm người nào đó, “Hà Tử Tu, sao không thấy Lăng ca ca?” Trong trí nhớ của nàng, thì Hà Tử Tu vẫn luôn đi theo Lăng ca ca!

“Sao ta biết? Ta lại không có trách nhiệm giúp ngươi trông coi hần.” Vừa nghe lời ấy, Hà Tử Tu bày ra bộ dáng “ta đây đã sớm nhìn thấu ngươi”, làm cho Nhâm Húc Phong không khỏi trừng mắt nhìn hần.

“Ngươi không biết.....” Trong lòng Nhâm Phiêu Linh có một chút mất mát, không thấy người mà mình luôn tâm tâm niệm niệm, nàng tự nhiên không vui nổi.

“A Triệt hôm nay có chuyện, cho nên không có tới triều!” Vẫn là Thái tử Tiêu Dục hiểu ý, lúc này hần vỗ nhẹ bả vai thiếu nữ, vẻ mặt hoà nhã nói: “Ngày mai phụ hoàng sẽ mở tiệc rượu tẩy trần ở trong cung cho muội, đến lúc đó muội có thể thấy hần.”

“Thật chứ?” Nghe vậy, tròng mắt thiếu nữ chợt lóe chợt lóe, hưng phấn ngẩng đầu hỏi.

“Thật ! Ta đã khi nào lừa gạt muội.” Lại một cái gõ từ trên đầu nện xuống, thiếu nữ đáng thương ôm đầu cầu xin nói: “Thái tử ca ca, huynh nếu còn dám gõ Phiêu Linh, Phiêu Linh đối sẽ không khách khí với huynh đâu...”

“Oa? Tiểu nha đầu, đi ra ngoài vài năm đã trở nên lợi hại nha! Nhưng mà hôm nay, ta lại muốn nhìn xem muội là như thế nào không khách khí với ta.” Tiêu Dục dứt lời tiến lên đánh, dọa Nhâm Phiêu Linh kinh hô, vội vàng trốn đến phía sau Nhâm Húc Phong.

“Tốt, còn tìm đồng minh! Tử Tu, ngươi cũng đến! Chúng ta hôm nay sẽ tiêu diệt Nhâm gia huynh muội.”

“Tử Tu tuân mệnh.” Xấu xa xoa nắn tay, Hà Tử Tu lập tức gia nhập hàng ngũ chiến đấu. Tiếng kêu gào, vui cười, đùa giỡn, từng tiếng lọt vào tai, thời gian giống như trở lại trước đây, lúc ngây thơ hồn nhiên, không có ưu sầu...

Phù Thánh nguyên tướng quân

Trên sân tập bắn, một tuần nhan nam tử đang một tiến rồi lại một tiến bắm về phía hồng tâm, ánh sáng mặt trời rọi vào từng giọt mồ hôi long lánh, đưa hình dáng kiên quyết của hần càng thêm tuấn mỹ, một đôi mắt tinh thần nhìn chăm chăm phía trước, môi mím khẽ thành một đường, vẻ mặt vừa cao quý vừa lạnh lùng, khiến người ta muốn tiếp cận, nhưng lại không dám tới gần.

“Suru suru” hai tiếng, tiễn sau mãnh liệt xuyên thấu thân tiễn ban đầu, thẳng tắp cắm vào giữa hồng tâm.

“Ba—ba—” Tiếng vỗ tay vang lên, ngay sau đó, một huyền y nam tử đi đến, “Thiện xạ, thiện xạ! A Triệt. Tài bắn cung của ngươi quả nhiên là càng ngày càng cao.”

Lãnh nhan nam tử nghe vậy, khẽ cau mày, cũng không để ý tới sự tán thưởng của huyền y nam tử. Nhưng huyền y nam tử cũng không bởi vậy mà tức giận, hần bình tĩnh đứng phía sau không nói một lời, chỉ hứng thú nhìn lãnh nhan nam tử.

“Chuyện gì?” Lãnh lung lên tiếng, nam tử chăm chú nhìn thẳng phía trước lại lần nữa bắn ra một tia trúng đích.

“Không có gì, chỉ là muốn đến nhìn người thôi!” Huyền y nam tử trêu tức lên tiếng, giống như đang nhìn thấy gì đó hứng thú.

“Người rảnh lắm sao?” Lãnh nhan nam tử lúc này buông cung tiễn, tùy tay cầm lấy khăn mặt đi về phía huyền y nam tử: “Nếu người rảnh, không ngại đi thăm dò, dò xét một chút chuyện Mộng Nghê gặp nạn đi.”

“Cái gì! Mộng Nghê gặp nạn?” Huyền y nam tử lắp bắp kinh hãi, hần kinh ngạc nhìn lãnh nhan nam tử, “Chuyện khi nào! Sao ta không nghe nói gì cả?”

Lãnh nhan nam tử nghe vậy liếc mắt một cái, tiếp theo vừa đi ra ngoài vừa nói: “Hà Tử Tu, người ngay cả biểu muội xảy ra chuyện cũng không biết, còn có tâm tình tới đây tìm ta.”

“Chờ một chút, A Triệt!” Thấy Lăng Triệt sắp rời đi, Hà Tử Tu lướt lên chắn phía trước hần, “A Triệt, người nói cho rõ ràng! Mộng Nghê muội ấy có sao không?” Thời xưa nữ tử gặp tai kiếp cũng không phải là việc nhỏ, khó trách ngay cả Hà Tử Tu – người luôn luôn tùy tính cũng tránh không được khẩn trương.

“Tự mình đi thăm dò.” Lãnh lung ra tiếng, Lăng Triệt đẩy cánh tay đang chắn ở trước mặt ra, đi thẳng về phòng.

Không ngờ Hà Tử Tu kia nghe vậy ngược lại lại thoải mái đi đến, hần một đường đi theo Lăng Triệt đi vào trong phòng, tùy ý chọn chỗ ngồi xuống. “Thấy bộ dạng của người, ta biết chắc sẽ không có việc gì! Bằng không lấy mức độ quan tâm của người đối với Mộng Nghê, lúc này đã sớm không ngồi ở đây.”

Giọng điệu nghiền ngẫm của Hà Tử Tu rước lấy một ánh mắt lạnh của Lăng Triệt, hần ổn định ngồi ở trước bàn, trong tay bận bịu công vụ, “Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì.”

Hà Tử Tu nghe vậy, lông mi nhướng lên, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa nói: “Thánh Thượng có lệnh, buổi tối ngày mai mở tiệc chiêu đãi các vị đại thần ở Thanh Minh cung, đón gió tẩy trần cho chi nữ của Nhâm Thừa tướng.”

“Chi nữ của Nhâm Thừa tướng?” Lăng triệt nghe vậy nhíu mày.

“Như thế nào, người quên? Chính là Nhâm Phiêu Linh mới trước đây luôn luôn thích quấy rối lấy người a. “

“Là nàng.” Trí nhớ mạnh mẽ mở ra, trên mặt Lăng Triệt lộ ra vẻ thần nhiên chán ghét, hần đóng lại công hàm trong tay, lạnh lùng nói: “Không phải nàng lên núi học nghệ sao? Như thế nào lại quay về.”

“Ta nào biết.” Hà Tử Tu nghe vậy nhún nhún vai, “Có điều ta hôm nay nhìn thấy nàng, nàng lớn lên rất xinh đẹp nha! Ta xem thêm chút thời gian nữa nàng có thể vượt qua Mộng Nghê! Không phải ta nói lung tung, người có thể đi nhìn xem, ta thấy nàng cùng vẫn giống như trước đây nhớ mãi không quên người đấy.”

“Không đi!” Lời nói lạnh lùng truyền đến, mặt Lăng Triệt lộ vẻ không hề hờn giận.

“Không đi chỉ sợ không được, đây là Thánh Thượng hạ chỉ, phạm là vương cung quý tộc đều phải tham gia, huống chi là người, lúc này lại là tuổi trẻ tướng quân.” Hà Tử Tu vô lương nói. Nói thật, trong đời hần thì lạc thú lớn nhất chính là chiêm chọc Nhâm Phiêu Linh và nói móc băng sơn Lăng Triệt, tuy rằng chính hần cũng không nói lên được là vì cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 13: Lần Đầu Tiên Gặp Lại

Khẽ vẽ lông mày, làn môi đỏ thắm, má hồng như hoa đào, da trắng như tuyết, phục sức trang quý hoa lệ mặc trên mình thiếu nữ duyên dáng mảnh khảnh, càng phơi bày ra vẻ tươi đẹp động lòng người của nàng.

Đây là lần đầu tiên Nhâm Phiêu Linh từ sau khi trở về chính thức mặc phục trang như thế này, đổi lại lúc bình thường, luôn luôn phóng khoáng tự tại trên tuyết sơn đã thành thói quen, nàng quyết không lựa chọn trang phục như vậy, nhưng tưởng tượng đến đêm nay có thể nhìn thấy Lăng Triệt, nàng liền không châm chọc điều đó.

Chưa từng nghĩ tới nàng ăn mặc chỉnh tề sẽ đẹp như vậy! Nhâm Phiêu Linh đứng trước gương đồng thật lâu, Phiêu Linh đẹp không? Lãng ca ca sẽ thích Phiêu Linh như vậy chứ? Lòng nàng không yên! Hướng về phía gương đồng mỉm cười, chỉ thấy một nữ tử mỹ lệ trong gương lúc này uốn mi cười khẽ, hai cái má lúm đồng tiền tựa như rượu ngọt, khiến người ta thấy liền đắm chìm trong nét mặt tươi cười ngọt ngào của nàng.

“Lãng ca ca sẽ thích Phiêu Linh!” Cố gắng làm cho mình tự tin, Nhâm Phiêu Linh hít sâu một hơi, kiên định bước ra cửa phòng...

Thanh Minh Cung người đến người đi, từ sau khi Nhâm Phiêu Linh tới, ánh mắt của nàng một khắc cũng không ngừng tìm kiếm trong đám người.

“Phiêu Linh! Đang nhìn gì thế?” Quay đầu, thấy Thái tử Tiêu Dục đang cười nhìn nàng. “Phiêu Linh hôm nay thật xinh đẹp nha! Có phải cố ý ăn mặc vì ai đó không?”

“Nào có chuyện đó!” Thấy Tiêu Dục trêu đùa, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Nhâm Phiêu Linh đỏ bừng lên.

“Xem! Mặt cũng đỏ, còn nói không có!” Nói xong cười dài, ánh mắt Tiêu Dục nhìn chăm chú khuôn mặt ngượng ngùng của nàng.

“Thái tử ca ca, huynh thấy Lãng ca ca không?”

“Như thế nào? Muốn thấy hán?” Tiêu Dục nghe vậy mày kiếm nhướng lên, nhưng mặt vẫn ngăm mìm cười nói.

“Không có! Muội chỉ là, chỉ là tất cả mọi người đều đã gặp qua, duy chỉ có Lãng ca ca là chưa thấy qua, nên trong lòng có chút kỳ quái thôi.” Thần sắc Nhâm Phiêu Linh có chút hoảng hốt, hiển nhiên nàng cũng không có nói dối.

“Này có gì mà kỳ quái! A Triệt đã sớm tới!” Tiêu Dục nhắc tay, thẳng tắp chỉ về phía góc tối nơi có một hắc bào nam tử nửa người dựa vào thân cây.

Lãng ca ca!

Lòng Nhâm Phiêu Linh chấn động, mặc dù khoảng cách khá xa, ánh sáng cũng không rõ, nhưng nàng vẫn có thể theo bóng dáng lạnh lùng kia nhận ra, hán— chính là Lãng ca ca, người đã lấy đi linh hồn nàng.

“Lãng ca ca...” Làn môi đỏ thắm khẽ mở, từng bước một đi về phía thân ảnh kia, tâm Nhâm Phiêu Linh gắt gao treo lên. Lãng ca ca, hán chính là Lãng ca ca! Lúc này, bọn họ gần như thế! Thế nhưng, vì cái gì nàng lại không dám tiến đến gần? Chẳng lẽ đây là tình cảm gần kề nên đâm ra sợ hãi sao? Rõ ràng nhìn thấy người trong lòng, nhưng thủy chung không dám bước tới.

“Lãng ca ca...” Rốt cục đã có dũng khí, Nhâm Phiêu Linh cúi đầu gọi một tiếng.

Lãng ca ca thật cao! Nàng dường như chỉ đứng tới cằm của hán, gương mặt kinh ngạc nhìn hán, giữa ánh sáng mờ mờ tuy rằng nhìn không rõ, nhưng Nhâm Phiêu Linh vẫn có thể sâu sắc cảm giác được loại khí tức tuần mỹ trên người hán.

Nghe được có người kêu, Lãng Triệt mở đôi mắt khép hờ, “Lãng ca ca...” Ngây ngốc lên tiếng, Nhâm Phiêu Linh hoàn toàn bị chấn động, nàng thật không ngờ năm năm không gặp, Lãng ca ca trưởng thành tuần mỹ như thế, tuần mỹ đến nỗi làm cho trái tim bé nhỏ của nàng kịch liệt nhảy lên, như thế nào cũng không dừng được. (Đấy, ai biểu chị quá mê nên đâm ra khổ)

“Cô là ai?” Lạnh nhạt hỏi, Lãng Triệt thẳng lưng từ góc khuất đi ra, khi hán thấy Nhâm Phiêu Linh thanh tú động lòng người, đôi mắt luôn luôn bình tĩnh xuất hiện một tia ngọn sóng nhỏ.

“Cô là ai?” Lên tiếng hỏi một lần nữa, Lãng Triệt nhìn thấy nữ tử động lòng người trước mặt ngây ra như phỗng, không khỏi nhíu mày, lại là một nữ nhân ngu xuẩn! (ý anh là có nhiều người cũng nhìn anh như thế...) Lạnh lùng xoay người, khi hán định rời đi thì cánh tay bị người ta mạnh mẽ kéo lại, “Lãng ca ca đừng đi! Muội là Phiêu Linh.”

“Là người.” Lãng Triệt sau khi biết được tên nữ tử, về mặt lúc đầu còn khinh thường nay đã hoàn toàn biến thành chán ghét, hán lạnh lùng đẩy tay nàng ra, không nói lời nào đi ra ngoài, không đếm xỉa tới tiếng kêu chứa đầy thâm tình phía sau...

Nhâm Phiêu Linh mất mát đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng Lãng Triệt lạnh lùng, lòng của nàng mãnh liệt xoắn lại, “Lãng ca ca...”

“Triệt ca ca.” Cách đó không xa có một thân ảnh nữ tử đi tới, là hoàng y nữ tử hôm qua! Chỉ thấy nàng đi đến bên cạnh Lãng Triệt về mặt hân hoan nói với hán: “Triệt ca, sao bây giờ huynh mới đến, chúng ta đã chờ huynh lâu rồi đấy.”

“Có việc trì hoãn.” Trả lời mặc dù lãnh đạm, nhưng cũng đủ để nữ tử hưng phấn không thôi, Triệt ca ca thể nhưng nói chuyện với nàng, điều này làm cho người vẫn bị cự tuyệt ở ngoài ngàn dặm như nàng sao không kích động được chứ!

Thân ảnh Lãng Triệt càng đi càng xa, cho đến khi khuất hẳn không thấy, Nhâm Phiêu Linh thu lại tâm tình mất mát, âm thầm hít một hơi, sau đó cười yếu ớt đi ra.

Chính yến bắt đầu, các đại thần đều đến vị trí ngồi xuống. Bởi vì là nữ quyến, Phiêu Linh đáng lẽ nên ngồi ở phía sau, nhưng hôm nay nàng là nhân vật chính của yến hội, cho nên Hoàng Thượng cố ý hạ chỉ an bài nàng ngồi ở phía đầu.

Lần lượt Nhâm Ngao, Nhâm Phiêu Linh đoan đoan chính chính ngồi xong, Minh Hoàng ra lệnh một tiếng, tràng ca múa của buổi yến hội chính thức bắt đầu.

Không có lòng dạ xem ca múa, Nhâm Phiêu Linh chỉ thẳng tập nhìn về phía Lăng Triệt, chỉ thấy khuôn mặt hần lảnh tuấn, không đặt mọi thứ vào mắt mà chỉ uống rượu, chỉ là ánh mắt hần thỉnh thoảng lại nhìn về phía bàn của Lam Mộ Dung.

Nhâm Phiêu Linh mê đắm nhìn Lăng Triệt, vẻ mặt quyến luyến lại si mê, dáng vẻ của nàng hoàn toàn rơi vào trong mắt Bình phi đang ngồi trên điện, liền thấy Bình phi thâm ý nhìn thoáng qua muội muội mình, rồi sau đó người nọ ngay tức khắc hiểu ý cười cười.

Ca vũ tiến hành được một nửa, Minh Hoàng mở miệng nói với mọi người: “Chư vị ái khanh, hôm nay là ngày vui vì chi nữ Nhâm ái khanh Nhâm Phiêu Linh đón gió tây trần, các vị ái khanh phải thoả thích thưởng thức đây!”

“Chúng thần kính tạ ơn Hoàng Thượng hậu đãi.” Mọi người đồng thanh lên tiếng.

“Hoàng Thượng, thần nữ có một kiến nghị.” Vừa dứt lời, một giọng nữ mềm mại truyền đến

“A? Người nào đề nghị, mau mau tiến lên đây!” Minh Hoàng cười đáp.

Chỉ thấy thiếu nữ toàn thân cảm y vàng nhạt, chậm chậm bước lên điện, chính là nữ tử hôm qua.

“Trương Thiên Nhu bái kiến Thánh Thượng, bái kiến các vị nương nương.” Dịu dàng khom người, thiếu nữ mềm mại vô hạn hành lễ.

“À! Hóa ra là Bình phi chi muội, Trương thượng thư chi nữ Thiên Nhu đây mà! Khanh lúc này có đề nghị gì, mau mau nói.” Minh Hoàng sang sảng cười ra tiếng, ôn hoà nhìn Thái tử liếc mắt một cái.

Thì ra nàng là Trương Thiên Nhu! Là người khi nhỏ thường xuyên cùng Hà Tử Tu khi dễ nàng – Thiên Nhu muội muội. Nhâm Phiêu Linh từ nhỏ đã biết thái độ làm người của nàng, lúc này nàng biểu hiện như vậy không khỏi làm cho Nhâm Phiêu Linh chú ý.

Chỉ thấy Trương Thiên Nhu nhợt nhạt cười nói: “Thánh Thượng, lần này vì Phiêu Linh tỷ tỷ tây trần, vậy Thiên Nhu có một yêu cầu quá đáng, muốn vì Phiêu Linh tỷ tỷ dâng lên một khúc, biểu đạt tâm ý của Thiên Nhu.”

“Tốt! Không hổ là chi nữ Trương ái khanh, xử sự tự nhiên hào phóng! Vậy trăm chuẩn khanh, hiến khúc cho Phiêu Linh.”

“Tạ ơn Thánh Thượng!” Trương Thiên Nhu nghe vậy dịu dàng cúi đầu, tiếp theo đi tới trên đài đánh đàn ngồi xuống, hai mắt nàng nhìn thẳng Nhâm Phiêu Linh, trong ánh mắt mang theo khiêu khích cùng khinh thường, “Phiêu Linh tỷ tỷ, Thiên Nhu lần này vì tỷ dâng lên một khúc “Điều Linh Khúc”, lấy khúc tỏ lòng thăm hỏi tỷ nhiều năm bên ngoài vất vả.”

“Đa tạ Thiên Nhu muội muội!” Dậm cười đáp tạ, Nhâm Phiêu Linh yên lặng nghe khúc “Điều linh khúc” linh hoạt kỳ ảo u tình.

Tiếng đàn linh hoạt kỳ ảo, u tình, thực là một khúc thượng đẳng, thủ khúc vừa dứt, Nhâm Phiêu Linh mỉm cười nói với nàng: “Thiên Nhu muội muội hào cảm nghệ, một thủ “Điều linh khúc” xác thực làm lòng ta vui vẻ.”

“Đa tạ tỷ tỷ khích lệ!”

“Thiên Nhu cảm nghệ ở kinh thành cũng là mọi người đều biết, không biết Phiêu Linh bên ngoài học nghệ nhiều năm, có sở trường gì hay không? Không ngại thừa dịp hôm nay vui vẻ, trước mặt mọi người ở đây biểu diễn một phen đi! Hoàng Thượng, ngài nói thần thiếp đề nghị có được không?” Hơi hơi quay đầu, trên điện, Bình phi hần lảnh, am hiểu ý người đề nghị.

“Như thế cũng được.” Minh Hoàng không rõ cho nên theo ý ái phi nói: “Phiêu Linh, khanh bái sư cũng đã hơn năm năm, hôm nay có tài nghệ gì đừng ngại lấy ra, cũng tốt cho mọi người đại khai nhãn giới.”

“Thánh Thượng, Phiêu Linh không biết.” Chậm rãi đứng lên, sắc mặt Nhâm Phiêu Linh bình tĩnh nói ra chuyện thực này.

Lời vừa nói ra, những người ngồi ở bên dưới ồ lên! Phải biết rằng, ở thời đại này nữ tử không có tài nghệ là phi thường bị người khác coi khinh, mà Nhâm Phiêu Linh thân là Thừa tướng chi nữ, lại công khai xưng mình không biết, loại chấn động này ở lúc đó, ảnh hưởng vô cùng không nhỏ!

“Này...” Minh hoàng có chút khó xử nhìn Nhâm Ngao, với bản thân ông, ông thật sự không muốn nhìn thấy đứa bé mà ông yêu thương bị người xem thường, nhưng thân là Hoàng Thượng, ông cũng không thể lấp liếm nhiều hơn.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, Linh nhi quả thật cái gì cũng không biết.” Nhâm Ngao thấy vậy bình tĩnh đứng dậy, đem việc này nói thật ra, dường như đây là việc thiên kinh địa nghĩa.

Bên dưới sôi nổi hẳn lên, mọi người chỉ trỏ, thần sắc vô cùng quái dị. Thấy vậy Bình phi và Trương Thiên Nhu nhìn nhau cười, tiếp theo nàng thanh thanh nói: “Nếu Phiêu Linh không biết, không bằng để Thiên Nhu thay thế tấu một khúc nữa đi.”

Bình phi nói thích đáng, đang lúc tất cả mọi người đem ánh mắt tập trung trên người Trương Thiên Nhu, thì nghe một thanh âm ngọt ngào truyền đến: “Thánh Thượng, tuy rằng Phiêu Linh không biết đánh đàn vẽ tranh, nhưng Phiêu Linh vẫn còn có một tài nghệ trong người!”

Q.1 - Chương 14: Kỹ Nghệ

Thiếu nữ lời vừa dứt, mọi người đều ngừng nghị luận, mọi người ngời xem ta, ta xem người, đều mang bộ dạng chờ xem thiếu nữ có thể xuất ra cái tài nghệ gì?

Chỉ thấy thiếu nữ không chút hoang mang tiến lên, nở nụ cười thần bí với mọi người, sau đó vỗ tay, đột nhiên thị nữ từ hai bên nổi đuôi nhau đi ra, trên tay các nàng đều cầm một chung ấm đun nước, chỉnh tề đứng trước từng bàn.

“Đây là dược thiện thang Phiêu Linh tự tay bào chế! Kỳ thực Phiêu Linh nấu thang này là chuẩn bị dùng để đáp tạ Thánh Thượng cùng với các vị thể bá, thúc thúc, không ngờ bây giờ lại lấy ra dùng! Tuy điều này không là gì cả, nhưng cũng là một chút tâm ý của Phiêu Linh, mong rằng Thánh Thượng cùng các vị không chê mà từ từ thưởng thức thang này.”

“A? Là thang Phiêu Linh tự tay làm? Mau trình lên cho Trẫm nếm thử chút!” Minh Hoàng nghe vậy thì kinh ngạc, vội vàng ra lệnh cho thái giám trình dược thiện lên.

Đại nội thái giám tuân lệnh, vội vàng dùng ngân châm thử độc, sau khi xác định không có gì liền cung kính dâng lên cho Minh Hoàng.

“Hảo thang! Hảo thang! Các vị ái khanh cũng nếm thử đi.” Lần đầu uống thang này, Minh Hoàng vui cười, miệng khen không ngớt, “Không ngờ tới Phiêu Linh còn có chiêu thức ấy, quả thật hơn cả trừ phòng, hảo! Hảo!”

Nghe tiếng mọi người tán thưởng, Nhâm Phiêu Linh thần nhiên cười cười, nàng đem ánh mắt hướng về phía Lăng Triệt, chỉ thấy hắn tựa như người ngoài cuộc ngồi ở bàn kia, mặt lạnh nhìn hết thấy. Lăng ca ca, huynh có biết, thang hôm nay là Phiêu Linh cố ý chuẩn bị cho huynh không. Thầm kín nghĩ, Nhâm Phiêu Linh thu lại ánh mắt mất mát, sau đó quay trở lại dáng vẻ tươi cười thần nhiên.

“Phiêu Linh, thang này rốt cuộc dùng cái gì làm nên? Sao hương vị lại ngon như thế?” Sau khi uống hết một chung, Minh Hoàng nhin không được mở miệng hỏi.

“Hồi bẩm Thánh Thượng, thang này Phiêu Linh dùng chim trĩ làm nguyên liệu, tuyển chọn mười một loại dược vật phối hợp kích thích tiêu hóa, phối cùng lửa nấu từ từ trong bốn canh giờ mà thành! Tên là toàn tâm toàn ý thang!”

“Toàn tâm toàn ý thang! Hảo ngụ ý! Hảo ngụ ý!” Minh Hoàng nghe xong hòa ái cười gật đầu, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tán dương.

“Dược liệu đã chọn tốt, nhưng làm sao mới có thể nắm chắc dược vật sau khi phối hợp sẽ tạo ra được hương vị như vậy?” Lăng Như Kính mở miệng hỏi, hiển nhiên ông vô cùng có hứng thú đối với thang dược của Nhâm Phiêu Linh.

“Lăng thể bá, điều này Phiêu Linh không thể trả lời người rồi.” Lúc này, Nhâm Húc Phong đứng dậy giải thích.

“Ồ? Chỉ giáo?” Lăng Như Kính nghe hắn nói như vậy có chút không hiểu.

“Như Kính, trầm thấy khanh thật sự là lão hồ đồ.” Trên điện, Minh Hoàng mỉm cười nói: “Khanh đã quên tiểu Phiêu Linh từ nhỏ đã đối với hương vị đặc biệt lĩnh ngộ sao? Cái đầu lười của con bé có thể ném bách vị thể gian cơ mà.”

“Đúng đúng! Là thần hồ đồ, nên đã quên Phiêu Linh của chúng ta trời sinh thì đã có bản lĩnh này. Xem Nhâm Ngạo sinh thật là nữ nhi tốt nhường nào a.” Vô trán, Lăng Như Kính tự than thở, hậm mộ lắc đầu.

Một chung dược thiện, khiến không khí trên điện hoàn toàn thay đổi, thành kiến trước đó vốn được Trương thị tỷ muội xây dựng nên, cũng vì dược thang của Nhâm Phiêu Linh mà xảo diệu hóa giải.

Bình phi oán hận cắn răng, hai tay không ngừng vò vò cầm khăn, “Thì ra đây là bản lĩnh của Phiêu Linh, thật làm người khác kính nể! Có điều — bản lĩnh này hình như là bẩm sinh mà có, cũng không phải ngày một ngày hai mà thành, cho nên cũng không có nghĩa, người nói có phải không, Hoàng Thượng?”

“Bình phi, lời nói đêm nay của nàng có phần hơi quá rồi đấy.” Đối mặt với Bình phi có ý làm khó dễ, Minh Hoàng vẫn duy trì nụ cười, nhưng chỉ có người hiểu rõ ông mới biết được, đây là dấu hiệu ông đang tức giận.

“Bình phi nương nương có điều không biết, con bé Phiêu Linh trời sinh thông minh hơn người, bảy tuổi chơi cờ thì đã không có người là đối thủ, kì (cờ) — cũng là một loại tài nghệ, như thế cũng xem như là con bé luyện tập mà thành.” Lăng Như Kính lúc này đứng lên, hướng mọi người giải thích quan điểm của hắn.

“Thế nhưng đều đã là việc lúc nhỏ —”

“Bình phi nương nương.” Bình phi còn chưa nói xong, thì bị một giọng nữ dịu dàng đánh gãy, liền thấy Lam Mộng Nghê tự nhiên hào phóng tiêu sái đi lên, hành lễ với Minh Hoàng, sau đó mặt quay về phía mọi người, thanh lệ nói: “Chắc hẳn các vị thế bá, thúc thúc đều biết Mộng Nghê! Mộng Nghê không tài năng được tạm phong làm kinh thành đệ nhất mỹ nhân, thực chất cũng không phải Mộng Nghê lớn lên có bao nhiêu xinh đẹp, mà là Mộng Nghê ở phương diện cảm kỳ thư họa cao hơn các nữ tử khác, xin hỏi thế bá, thúc thúc, Mộng Nghê nói thế có đúng không?”

Mọi người lúc này mặc dù đối với hành vi của Lam Mộng Nghê rất là khó hiểu, nhưng nghe nói thế vẫn nhin không được gật đầu đồng ý.

Lam Mộng Nghê thấy vậy cười, nàng xoay người hai tay chấp lại, cúi đầu nói với Minh Hoàng: “Khỏi bẩm Thánh Thượng, nói vậy chuyện Mộng Nghê ngày trước ở trên đường gặp nạn mọi người đều biết! Mộng Nghê tự hỏi cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, nhưng khi gặp kẻ xấu cũng thúc thủ vô sách – bó tay không biện pháp, nếu khi đó không phải có Nhâm Phiêu Linh, người bị mọi người cho rằng không chút tài năng nào kịp thời giải nguy, thì bây giờ Mộng Nghê chỉ sợ đã sớm một miếng lụa trắng kết thúc mạng sống của mình.”

Lam Mộng Nghê xúc động nói, nàng nhìn thẳng vào Bình phi, vẫn hữu lễ nói: “Xin hỏi Bình phi, khi một nữ tử gặp phải sự tình như thế, rốt cuộc tài nghệ quan trọng? Hay là tự bảo vệ mình quan trọng?”

“Điều này...” Bình phi nhất thời á khẩu, khuôn mặt cứng đờ lúc này xanh một khối, hồng một khối, xấu hổ, động tác cũng không biết hướng chỗ nào.

“Thật không ngờ Phiêu Linh lại gan dạ sáng suốt như thế, dám một mình đối kháng với kẻ xấu.” Lòng Minh Hoàng lúc này vô cùng cảm khái, nhìn tiểu nữ tử xinh đẹp bên dưới, trong lòng ông bỗng có một loại chua xót không thể diễn tả bằng lời này lên.

“Trẫm quyết định, Nhâm Ngao chi nữ Phiêu Linh, trời sinh tính linh hoạt, phẩm hạnh tinh khiết, hơn nữa còn có dũng có mưu, cộng thêm gan dạ sáng suốt, cho nên hôm nay sắc phong làm ‘Phiêu Linh quận chúa.’” Lời Minh Hoàng vừa thốt ra, các vị đại thần đều đứng dậy cúi lạy: “Chúng thần tham kiến Phiêu Linh quận chúa, Ngộ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Các khanh bình thân.” Minh Hoàng thấy vậy rất vui, ông nhìn thiếu nữ nói: “Thế nào, Phiêu Linh quận chúa đối với việc trẫm phong hào có vừa lòng không?”

“Phiêu Linh tạ ơn Thánh Thượng, tạ ơn hoàng đế bá bá.” Thiếu nữ nhẹ nhàng cúi đầu, tuy rằng nàng đối với việc có được phong hào không mấy thích thú, nhưng đã là Hoàng Thượng ban thưởng thì dù thế nào cũng phải tạ ơn.

“Hào, hào.” Minh Hoàng cười to, quay mắt nhìn Lam Mộng Nghê, “Lam ái khanh thật sự sinh được một nữ nhi tốt! Dung mạo đoan chính tú lệ, xử sự tự nhiên hào phóng, đáng quý nhất chính là có tâm ngay thẳng, quả thực có phong phạm hoàng gia ta.”

Quả thực có phong phạm hoàng gia ta!

Chỉ thấy lời nói ấy vừa vang lên, phản ứng của mọi người đều khác nhau. Hoàng Thượng cùng các vị đại thần đều mỉm cười, sắc mặt Thái tử hơi có chút không thoải mái, Lam Mộng Nghê thì thẹn thùng, nửa cúi đầu nửa trộm nhìn Thái tử, Trương thị tỷ muội thì ôm hận, sắc mặt ca ca và Hà Tử Tu không biểu lộ thái độ gì, mà nét mặt Lăng Triệt lại hé ra vẻ buồn giá, vẻ mặt âm tình bất định.....

“Lăng ca ca...” Nhìn hẩn mà không biết nói gì, Nhâm Phiêu Linh thầm gọi tên hẩn...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Đan Xen Yêu

Dạ yến đến giờ Tuất thì kết thúc, mọi người lục tục rời đi, Nhâm Phiêu Linh cũng xen trong đoàn người ra khỏi Thanh Minh cung.

“Ca ca, huynh cùng phụ thân đi về trước, lát nữa muội sẽ trở về.”

“Ừ, Phiêu Linh! Cửa cung lập tức sẽ đóng, muội phải sớm trở về đây.”

“Muội biết rồi.” Mỉm cười, Nhâm Phiêu Linh xoay người đi về hướng ngược lại, vừa rồi thấy Lăng ca ca đi về phía bên này, dựa theo trí nhớ, nàng cũng chậm chậm mở mắt đi theo.

Đi tới một phiến rừng trúc, đây là trúc tía mà Hoàng Thượng yêu nhất, lá cây xanh biếc quanh năm mọc thành từng cụm, Nhâm Phiêu Linh nhẹ nhàng đi vào trong phiến rừng, lòng thầm kinh ngạc, chẳng lẽ Lăng ca ca tới nơi này sao?

Ngay khi nàng hoảng hoảng, cách đó không xa truyền đến tiếng đối thoại của một nam một nữ: “Triệt ca ca, hai ngày nay Mộng Nghê đã suy nghĩ, sau cùng vẫn cảm thấy không thể đáp lại Triệt ca ca, cây trâm này xin huynh hãy nhận lại.”

Là Mộng Nghê tỷ tỷ và Lăng ca ca!

Hai người bọn họ sao lại ở nơi này? Nhâm Phiêu Linh nghi hoặc, không khỏi vênh tai lắng nghe.

Thấy đối phương không lên tiếng, Lam Mộng Nghê nói thêm: “Mộng Nghê nào có tài đức gì, có thể được Triệt ca ca yêu thương, nhưng Mộng Nghê thật sự không có biện pháp đáp lại Triệt ca ca, vẫn xin Triệt ca ca thứ lỗi.”

Hóa ra Lăng ca ca thích Mộng Nghê tỷ tỷ ... Trong lòng bỗng nảy lên một cảm giác đau nói không thể che giấu, Nhâm Phiêu Linh đứng đờ ra đó, tứ chi không ngừng run rẩy.

Qua hồi lâu, thấy đối phương vẫn không có một tia động tĩnh, Lam Mộng Nghê lại mở miệng nói: “Triệt ca ca—”

“Muội thích Thái tử?” Tiếng nói lạnh lùng vang lên, lời nói không có một tia ám áp, Lăng Triệt khiến Lam Mộng Nghê chấn kinh ngay tại chỗ, nàng có chút ngượng ngùng nhìn Lăng Triệt, cúi đầu mở miệng: “Mộng Nghê đã thích Thái tử ca ca rất lâu rồi, thế nhưng Mộng Nghê hiểu rõ thân phận mình, chưa từng có ý nghĩ không an phận...”

“Vậy bây giờ sao muội lại nghĩ đến?” Mặt Lăng Triệt như mang theo sương lạnh, hân lạnh lùng lên tiếng chất vấn.

“Đó là bởi vì...” Lam Mộng Nghê có chút thẹn thùng, nữ tử đối diện rụt rè làm cho hắn có chút do dự, nhưng nàng hoàn toàn muốn giải thích rõ ràng với Lăng Triệt, vì thế nàng quyết tâm, mở miệng: “Mộng Nghê hôm trước mới biết được, hóa ra Mộng Nghê rất sớm trước kia đã được Thánh Thượng khâm định là Thái tử phi, cho nên...”

“Thái tử phi! Ha ha, hay cho một Thái tử phi.” Lăng Triệt nghe vậy cười lạnh, “Thật không ngờ Lăng Triệt ta lại nhìn nhầm muội, vốn tưởng rằng muội sẽ khác, thì ra cũng là như thế.”

“Triệt ca ca, Mộng Nghê phụ huynh, là Mộng Nghê không đúng! Nhưng xin Triệt ca ca đừng nói Mộng Nghê như vậy, Mộng Nghê thật sự từ đầu tới cuối chỉ thích một người, đó là Thái tử ca ca.”

“Phải không?” Lăng Triệt cười lạnh, nét mặt anh tuấn kiên quyết lộ vẻ khinh thường, hân nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lam Mộng Nghê không nói một tiếng ngoảnh đầu đi.

“Triệt ca ca! Trâm ngọc của huynh—” Lam Mộng Nghê vội vàng lên tiếng, không ngờ lại bị Lăng Triệt mạnh mẽ cắt ngang: “Thứ Lăng Triệt đã cho đi, cho tới bây giờ sẽ không lấy lại.” Nhãn thần lạnh lùng, lời nói lạnh như băng, Lăng Triệt không nói lời nào bước đi.

Thấy hắn đi về về phía bia rừng, Nhâm Phiêu Linh cả kinh, nên chân không cẩn thận giẫm lên nhánh cây khô.

“Ai—” Dừng bước, Lăng Triệt đảo mắt nhanh đến phía phát ra tiếng động, “Đi ra!” Tiếng quát lớn vừa thốt lên, thì thân ảnh mảnh khảnh của Nhâm Phiêu Linh cũng chậm rãi xuất hiện trước mặt hai người.

“Là người?” Thấy là nàng, Lăng Triệt híp mắt, trong đôi mắt tuấn mỹ hiển lộ ra tia nguy hiểm.

“Phiêu Linh, sao muội lại ở đây?” Phía sau, Lam Mộng Nghê cũng bước theo tới, nàng thấy Nhâm Phiêu Linh cũng kinh hãi.

“Vừa rồi muội thấy Lăng ca ca đi về phía này, cho nên muội...” Cúi đầu, khe khẽ thuật lại nguyên nhân, lòng Nhâm Phiêu Linh vắng lặng.

“Người tốt nhất quên những điều người hôm nay nghe được.” Mất lạnh đảo qua, Lăng Triệt sau khi bỏ lại một câu, phần nộ phát tay áo rồi đi.

Nhìn thân ảnh kiên quyết kia, Nhâm Phiêu Linh ngờ ngẩn bật ra tiếng: “Xin lỗi, Mộng Nghê tỷ tỷ, muội không cố ý nghe lén hai người nói chuyện, muội chỉ là...”

“Ta hiểu mà.” Tiến lên vỗ nhẹ bả vai nàng, Lam Mộng Nghê thân mật nói: “Phiêu Linh thích Triệt ca ca. Hơn nữa đã thích nhiều năm.”

Thấy nàng gật nhẹ đầu, Lam Mộng Nghê mỉm cười tiếp tục nói: “Tỷ cũng thầm thích Thái tử ca ca rất lâu! Mỗi lần thấy huynh ấy cười, tim sẽ không tự giác đập mạnh, tuy rằng Thái tử ca ca không kiên quyết khí phách như Triệt ca ca, nhưng trong lòng tỷ, huynh ấy vĩnh viễn là nam tử ám áp dịu dàng nhất.”

“Mộng Nghê tỷ tỷ...”

“Phiêu Linh, những lời này tỷ giấu trong lòng đã lâu, hôm nay rốt cục cũng có dũng khí nói ra, muội hãy để ta nói ra hết nhé.” Lam Mộng Nghê mỉm cười, tâm tư thoáng chốc bay về thuở còn ấu thơ. “Không biết bắt đầu từ khi nào, mỗi lần tỷ nhìn thấy thái tử ca ca, sẽ mặt đỏ tim đập, lúc đầu tỷ còn tưởng mình sinh bệnh, về sau tỷ mới biết được hóa ra cái này gọi là tương tư! Lúc đầu tỷ vô cùng sợ hãi, rất muốn mỗi ngày nhìn thấy huynh ấy, nhưng lại sợ khi thật sự nhìn thấy, biết thân phận mình không xứng, nên chỉ đành đem phần tâm ý ấy chôn chặt sâu trong đáy lòng, thế nhưng, ngày hôm đó, cha nói cho tỷ biết, nói tỷ là Thái tử phi mà Thánh Thượng khâm định, Phiêu Linh, muội có biết lúc ấy tỷ vui sướng thế nào không?”

“Muội biết, Mộng Nghê tỷ tỷ! Nếu Phiêu Linh biết Phiêu Linh là thê tử của Lăng ca ca, Phiêu Linh cũng sẽ vui mừng đến ngất đi.”

“Đúng! Chính là loại cảm giác ấy, vui đến muốn ngất.” Lúc này thần thái Lam Mộng Nghê phi thường phấn khởi, nàng ức chế không được vui sướng bộc lộ ra bên ngoài.

“Phiêu Linh muội muội, muội có thể giúp tỷ một việc được chứ?”

“Giúp việc gì?”

“Trâm ngọc này, là của Triệt ca ca tặng tỷ, không biết vì sao huynh ấy vẫn còn lưu luyến tỷ, nhưng trong lòng tỷ đã có người khác, thật sự không có vị trí cho huynh ấy, cho nên xin muội giúp tỷ đem vật này trả lại cho huynh ấy.”

Đây là dương chi bạch ngọc trâm thượng đẳng! Nhâm Phiêu Linh giương mắt nhìn cây trâm trong lòng bàn tay nàng, trong lòng không khỏi chua xót, thứ nàng nằm mơ cùng muốn có, nhưng người khác lại vội vàng muốn đẩy ra ngoài.

Vươn tay đem cây trâm gặt gao nắm lại, Nhâm Phiêu Linh cười nhạt nói: “Yên tâm đi, Mộng Nghê tỷ tỷ! Phiêu Linh nhất định sẽ đưa nó đến tận tay Lăng ca ca.”

“Như thế thì vất vả muội muội.” Lam Mộng Nghê thấy thế cảm kích nói.

“Nói gì thế, Phiêu Linh còn phải cảm ơn tỷ tỷ đã tạo cơ hội gặp mặt cho Phiêu Linh và Lăng ca ca.” Cố gắng cười tươi, Nhâm Phiêu Linh làm ra vẻ thoải mái nói.

“Phiêu Linh, muội phải cố lên! Ta tin tưởng, chỉ cần muội cố gắng, Triệt ca ca cuối cùng nhất định sẽ thích muội.”

“Vâng!” Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lam Mộng Nghê, Nhâm Phiêu Linh gật đầu đầy kiên quyết: “Phiêu Linh sẽ cố gắng.”

Phiêu Linh sẽ cố gắng! Phiêu Linh nhất định sẽ thật cố gắng, thật cố gắng đi tranh đấu! Cho dù dùng hết sinh mệnh, Phiêu Linh cũng kiên quyết không quay đầu.

Âm thầm tự nhủ, Nhâm Phiêu Linh kéo Lam Mộng Nghê nói: “Mộng Nghê tỷ tỷ, chúng ta mau đi thôi, muộn nữa cửa cung sẽ đóng lại”

“Ừ ừ! Chúng ta đi nhanh thôi.”

Hai thân ảnh dần dần ra khỏi rừng trúc, phía sau, một thiếu nữ vận y phục vàng nhạt lúc này chậm rãi đi ra, nhìn thấy hai bóng dáng kia đã hoàn toàn tiêu thất, trên môi thiếu nữ hiện lên nụ cười âm hiểm.....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16: Trúng Độc

Ngày hôm sau, bên trong phủ Thánh Nguyên tướng quân, một thân ảnh màu thủy lam chậm rãi xuyên qua hành lang dài, một đường đi về phía tây, đi đến trước một hồ nước lớn.

“Phiêu Linh muội xem đây là Trùng hồ! Là nơi ta yêu nhất!” Âm thanh ký ức vang lên trong đầu, thiếu nữ bình tĩnh giương mắt nhìn gọn sóng dao động trên mặt hồ, kết hợp với tia nắng mặt trời chiếu rọi, hồ nước lúc này đẹp lên một cách lạ thường.

Từ nhỏ đến lớn, nàng vẫn luôn thích màu thủy lam, không vì cái gì khác, chỉ vì ở chỗ sâu nhất nơi đáy lòng, từng có một nam hài như ánh mặt trời ấm áp, chỉ vào phiến hồ nước màu lam dịu dàng nói với nàng: “Mỗi lần chỉ cần một mồi, không muốn luyện tập, ta đều đến nhìn Trùng hồ này, sau đó trong lòng sẽ dễ chịu hơn.”

Lăng ca ca, Phiêu Linh vẫn nhớ những lời huynh nói, Phiêu Linh phải dũng cảm! Chỉ là vì sao, huynh lại không nhìn Phiêu Linh lấy một lần? Siết thật chặt nắm tay, sâu kín nhìn mặt hồ, tiếp đó thiếu nữ xoay người đi về phía sân tập bắn.

Trên sân tập bắn của Thánh Nguyên phủ, Lăng Triệt tập trung tinh thần, một tiễn rồi lại một tiễn, tiễn tiễn liên tiếp tiễn giữa hồng tâm, mồ hôi từ đôi má tuyệt mỹ của hắn chảy xuống, giọt giọt rơi xuống nền đất, Nhâm Phiêu Linh từ phía sau tiễn vào liền bắt gặp hình ảnh anh khí mười phần ấy.

“Lăng ca ca...” Khẽ mở làn môi đỏ thắm, Nhâm Phiêu Linh cúi đầu kêu.

Chỉ thấy Lăng Triệt nghe vậy, khuôn mặt lãnh tuấn lộ ra vẻ chán ghét, “Ngươi tới làm gì?”

Lời nói lạnh lùng đâm mạnh vào lòng Nhâm Phiêu Linh, người ở trước mắt kia, không còn là cậu bé lúc trước dịu dàng kêu nàng đừng khóc! Hắn bây giờ, là Thiên Dụ quốc tướng quân, là người mà trong lòng đã có nữ tử khác! Nàng phải nên buông tay, lý trí nói nàng nên buông tay, thế nhưng dù cho thiên địa thay đổi, nước sông cạn kiệt, thâm tình của nàng đối với hắn làm sao có thể nói buông là buông được chứ? Buông không được, nàng buông

không được, bắt đầu từ thời khắc nàng động tình, nàng liền nhận định—kiếp này hẳn là duy nhất của nàng! Cho nên, nàng, quyết, không, từ bỏ!

Ngẩng đầu, nở nụ cười, Nhâm Phiêu Linh bước thẳng tới: “Lăng ca ca hảo tiền pháp, tiền tiền ngay hồng tâm”

“Rốt cuộc ngươi tới làm gì?” Lạnh nhạt buông cây cung trong tay, Lăng Triệt không chút nào che giấu sự chán ghét của hắn.

“Lăng ca ca, kỳ thật tiền pháp của Phiêu Linh cũng rất lợi hại, nếu không chúng ta tỷ thí nhé.” Vừa nói, vừa đưa tay cầm cung, Nhâm Phiêu Linh không nhìn về mặt lạnh lùng của Lăng Triệt, tự ý đưa ra yêu cầu tỷ thí.

“Đồ của bản tướng quân không muốn cho nữ nhân chạm vào.” Lạnh lùng đẩy tay nàng ra, Lăng Triệt cắt ngang lời nàng.

“À, ra là như vậy.” Nhâm Phiêu Linh ngưng ngưng thu hồi tay, miễn cưỡng cười: “Nếu như vậy, lần sau muội sẽ tự mang cung tiền đến.”

“Bản tướng quân cũng không cùng nữ nhân tỷ thí.” Hừ lạnh, Lăng Triệt quay lưng, xem ra hắn quyết tâm muốn cự tuyệt đến cùng.

“Không sao đâu, dù sao kỹ thuật của Phiêu Linh cũng không tốt lắm, phỏng chừng có đầu cũng thua, vẫn không tỷ thí cho thỏa đáng.” Nhâm Phiêu Linh đánh tiếng giảng hòa, cố gắng duy trì nụ cười.

“Dối trá.”

“Hmm?” Mờ mịt ngẩng đầu, Nhâm Phiêu Linh có chút ngoài ý muốn nhìn Lăng Triệt, hắn nói nàng dối trá? Hắn đang nói nàng dối trá sao? “Lăng ca ca...” Rũ ni mắt, Nhâm Phiêu Linh mạnh mẽ hít vào một hơi, khi ngẩng đầu, nét mặt đã khôi phục nụ cười, “Lăng ca ca, muội tới là có đồ vật muốn chuyển cho huynh.”

Đi lên phía trước, Nhâm Phiêu Linh đem ngọc trâm nhẹ nhàng nhét vào tay hắn, sau đó chậm rãi lui ra phía sau nói: “Đây là Mộng Nghê tỷ tỷ nhờ Phiêu Linh chuyển cho huynh! Lăng ca ca, có câu này Phiêu Linh nói huynh sẽ tức giận, nhưng Phiêu Linh vẫn muốn nói, nếu Mộng Nghê tỷ tỷ đã là Thái tử phi mà Thánh Thượng khâm định, vậy xin Lăng ca ca hãy buông tay đi.”

“Chuyện của ta còn không tới phiên ngươi quản.”

Quả nhiên!

Lời nói lạnh buốt làm toàn thân Nhâm Phiêu Linh lạnh lẽo, nhưng nàng vẫn không để ý: “Mộng Nghê tỷ tỷ trong lòng chỉ có Thái tử ca ca, căn bản không có vị trí cho Lăng ca ca—”

“Cút!” Lời người ngọc còn chưa nói xong, Lăng Triệt đã mạnh mẽ xoay người, sắc mặt hắn giận dữ nhìn Nhâm Phiêu Linh, thái độ cực kỳ ác liệt.

“Lăng ca ca...” Nhâm Phiêu Linh yên lặng, kết quả như vậy nàng sớm đã dự đoán được, chỉ là một mực lừa mình dối người mà thôi. Chậm rãi xoay người, nàng bước từng bước đi ra ngoài, đối diện có một gia đình cũng đang đi tới, gia đình họ trượt qua người nàng, đi thẳng về phía Lăng Triệt.

“Đứng lại!” Bỗng một tiếng quát lạnh vang lên, khiến Nhâm Phiêu Linh chân động đứng đơ tại chỗ.

“Lăng ca ca?” Nhâm Phiêu Linh quay đầu lại, khó hiểu, nhìn thấy Lăng Triệt thịnh nộ, không biết vì sao trong lòng nàng lại có một tia khiếp ý.

“Nói! Ngươi đã làm gì với Mộng Nghê?” Lăng Triệt tiến lên, hung hăng bắt lấy nàng, phẫn nộ nói.

“Huynh đang nói gì, Lăng ca ca? Phiêu Linh không rõ.” Nhâm Phiêu Linh cố gắng vững vậy, giật giật cổ tay, nhưng đánh bất đắc dĩ, sức lực Lăng Triệt rất lớn.

“Ngươi không rõ?” Hừ lạnh một tiếng, Lăng Triệt giờ ngọc trâm tới trước mặt nàng. “Ngươi không phải nói đây là Mộng Nghê nhờ ngươi chuyển cho ta sao? Thì phải là nói tới hôm qua hai người vẫn đều ở cùng một chỗ! Ta đây xin hỏi, vì sao Mộng Nghê từ sau khi gặp ngươi, trở về liền lập tức trúng độc.”

“Mộng Nghê tỷ tỷ trúng độc?” Nhâm Phiêu Linh kinh hô, không thể tin được trùng to mắt nhìn Lăng Triệt.

“Hừ! Đừng nói với ta ngươi không biết!”

“Muội đương nhiên không biết—” Nhâm Phiêu Linh lên tiếng, nhưng nàng nói được một nửa đột nhiên dừng lại, “Lăng ca ca, huynh hoài nghi là muội...”

“Ta nghĩ không ra còn có người khác.” Lăng Triệt lạnh lùng nói, hắn nhìn chăm chăm nàng, giống như muốn vạch trần vẻ mặt giả vờ đáng thương của nàng.

“Sao có thể là muội? Muội sao có thể làm hại Mộng Nghê tỷ tỷ...” Nhâm Phiêu Linh yếu ớt giải thích, trong lòng nàng rất khó chịu, Lăng ca ca, thì ra huynh lại nghĩ Phiêu Linh như vậy....

“Ít giả bộ cho ta! Đừng cho là ta không biết, ngày ấy khi ngươi đẩy lùi Giang Vân Phi, dùng chính là độc dược.”

“Kia không phải độc dược, cái kia chính là dược làm cho công lực tạm mất mà thôi.” Nhâm Phiêu Linh vội vàng giải thích, muốn cho Lăng Triệt tin

tướng, chỉ là, Lăng Triệt lại ngay cả một câu cũng nghe không vào. Hắn dùng sức một cái, kéo mạnh Nhâm Phiêu Linh lại trước ngực, tiếp theo vô cùng hàn lãnh nói với nàng: “Người tốt nhất cầu nguyện Mộng Nghê bình an, bằng không--” Hung hăng đẩy mạnh nàng ra, ném mạnh ngọc trầm trong tay xuống, Lăng Triệt cảm lấy áo choàng, không quay đầu lại chạy ra ngoài cửa.

Nhìn bóng dáng hần vội vàng, Nhâm Phiêu Linh nhếch môi không nói được lời nào, “Phiêu Linh phải dừng cảm! Phiêu Linh phải dừng cảm!” Trong đầu vẫn lặp đi lặp lại những lời Lăng Triệt từng nói, cuối cùng nàng nhắm mắt lại, lặng lẽ đi về phía trước, khom lưng nhặt lấy ngọc trầm đã bị gãy thành hai đoạn, thật cẩn thận nhét vào trong lòng....

Bầu không khí trong Bình phương điện vô cùng vui vẻ, Bình phi một tay chống đầu, tay kia tao nhã giờ chén rượu nhìn Trương Thiên Nhu bên cạnh nói: “Ta muốn nhìn Lam Mộng Nghê kia lần này còn như thế nào chạy khỏi cái chết.”

Vừa nghe lời ấy, Trương Thiên Nhu vội vàng nhìn bốn phía, sau đó cố ý hạ giọng nói: “Tỷ tỷ, tỷ nói nhỏ chút! Cẩn thận tai vách mạch rừng.”

“Sợ cái gì! Ở Bình Phương điện này, Trương Thiên Bình ta muốn nói như thế nào liền nói như thế ấy, ta xem ai quản!”

“Phải phải phải! Tỷ tỷ muốn nói như thế nào thì nói thế ấy! Chỉ là chớ có phá hủy kế hoạch của phụ thân!” Trương Thiên Nhu thấy thế vội vàng nhắc nhở.

Nhắc tới phụ thân, đáng vẻ bề bề kiêu ngạo của Bình phi không khỏi chùn xuống, “Phụ thân! Phụ thân! Nếu không phải vì phụ thân, sao ta lại gả cho một lão già.”

“Tỷ tỷ! Không thể bôi nhọ Hoàng Thượng như thế!” Trương Thiên Nhu nghe vậy sắc mặt đại biến, nàng vội vàng tiến lên che miệng Bình phi.

Dùng sức giãy khỏi ràng buộc của nàng, Bình phi cau kinh nói: “Yên tâm đi! Nơi này đều là người của ta.”

“Tỷ tỷ, nhỏ không nhin ất sẽ hỏng việc lớn! Phụ thân vẫn luôn dạy chúng ta như thế.”

“Ta đương nhiên biết! Nếu không như thế, ta sao có thể bỏ qua Tiêu Dục, an an phận phận ở tại Bình Phương điện mà lãng phí tuổi thanh xuân.” Bình phi oán nhìn muội muội, trong lòng tràn đầy sự không cam lòng. Bỗng nhiên nàng như nghĩ đến điều gì, vẻ mặt âm ngoan nói: “Cái ả tiện nhân Lam Mộng Nghê đó, dám vọng tưởng vị trí Thái tử phi! Lần trước tiết lộ hành tung của nó cho Giang Vân Phi, kết quả nó thoát được! Lần này, ta nhất định phải trói nó vào chỗ chết”

“Yên tâm đi, tỷ tỷ! Muội lần này hạ chính là phe hôn tán, đảm bảo ả sẽ đi đòi nhà ma! Hơn nữa muội còn phải người chung quanh tung tin vịt là Nhâm Phiêu Linh hạ độc, tin tưởng chuyện này sẽ không tra được đến chúng ta.” Trương Thiên Nhu nói xong, thâm ý nhìn Bình phi, bộ dáng kia hoàn toàn không giống với một thiếu nữ mới vừa tròn mười lăm tuổi.

“Làm tốt lắm, muội muội! Thánh Thượng nghĩ muốn tuyển Lam Mộng Nghê làm Thái tử phi, củng cố địa vị Thái tử ở trong triều, chúng ta liền cố tình không cho lão thực hiện được! Chỉ cần Lam Mộng Nghê chết, Nhâm Phiêu Linh bị định tội, vị trí Thái tử phi không ngoài muội muội thì còn có thể là ai! Muội muội về sau sẽ là hoàng hậu, toàn bộ Thiên Dụ quốc liền rơi vào trong tay Trương gia chúng ta.” Bình phi hưng phấn nói, hoàn toàn đắm chìm trong kế hoạch của nàng ta. Vứt bỏ tình cảm của bản thân, trong lòng nàng thứ duy nhất còn lại cũng chỉ có quyền thế!

“Tỷ tỷ, muội....” Nhìn thấy Bình phi như vậy, Trương Thiên Nhu có chút do dự, nàng muốn nói lại thôi, lời đã đến bên miệng lại như thế nào cũng không thốt lên được.

“Thiên Nhu, ta biết, muội thích Lăng Triệt.” Bình phi bung chén rượu uống một hơi cạn sạch, tiếp theo nàng nhìn chăm chăm vào muội muội, gần từng tiếng: “Thế nhưng Thiên Nhu à, muội phải biết rằng, một khi nữ nhân có tình, thì nhất định sẽ mềm lòng! Cũng như ta lúc trước buông tha Thái tử, bất luận lý luận tiếu như thế nào, đều phải buông suy nghĩ trong lòng! Đây là số mệnh của chúng ta.”

“Muội biết, tỷ tỷ....” Cúi đầu, Trương Thiên Nhu khó nén đau lòng, thân là nữ nhân của Trương gia, có một số thứ, nàng không thể không buông.....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 17: Thử Độc

Trước giường bệnh, Lăng Triệt, Nhâm Húc Phong, Hà Tử Tu sóng đôi đứng, sau khi bọn họ nghe xong ngự y chẩn đoán bệnh, sắc mặt ngưng trọng, trong đó nổi bật nhất là Lăng Triệt và Hà Tử Tu.

Phệ hôn tán? Cur nhiên lạ hạ phệ hôn tán với Mộng Nghê! Hà Tử Tu phần nộ xoay người, điên cuồng gào thét vào mặt Nhâm Húc Phong: “Nhâm Húc Phong! Chúng ta không phải hảo huynh đệ sao? Ta biết người luôn luôn yêu thương muội muội, nhưng Nhâm Phiêu Linh là muội muội người, Mộng Nghê cũng coi như là muội muội người mà! Lần này, vô luận như thế nào người cũng không thể bao che nàng.”

“Hà Từ Tu, ngươi nói gì vậy! Cái gì bảo ta bao che Phiêu Linh? Xin hỏi bây giờ là ai nói người hạ độc Mộng Nghê chính là Phiêu Linh!”

“Ngươi còn không thừa nhận! Dù loại dấu hiệu đều cho thấy là Nhâm Phiêu Linh đã hạ thủ, ngươi còn ở nơi này nguy hiểm! Ta nói cho ngươi biết, bây giờ ngươi tốt nhất lập tức trở về tìm nàng lấy giải dược cho ta, bằng không nếu Mộng Nghê có cái gì không hay xảy ra, ngươi cũng đừng trách Hà Từ Tu ta không để ý giao tình bằng hữu nhiều năm.”

“Tùy ngươi! Dấu thế nào ta cũng không tin là Phiêu Linh đã hạ thủ, nó căn bản không có động cơ làm việc đó.” Nhâm Húc Phong cố nén lửa giận trong lòng, lúc này hẳn có thể hiểu cho Hà Từ Tu, hẳn cũng vì biểu muội của mình mà sốt ruột! Thử nghĩ bây giờ nếu người nằm trên giường chính là Phiêu Linh, hẳn chỉ sợ đã sớm nhảy dựng lên giết người!

“Không có động cơ?” Hà Từ Tu nghe vậy lông mày dựng đứng, khinh miệt nói: “Ai chẳng biết muội muội của ngươi từ nhỏ đã ái mộ A Triệt, chính ngươi ta cũng biết người mà A Triệt thích chính là Mộng Nghê, chẳng lẽ ngươi có thể nói đây không phải là động cơ hay sao?”

“Không thể! Ta hiểu rõ Phiêu Linh, nó quyết sẽ không làm loại chuyện này.” Nhâm Húc Phong nói, cau mày, nhưng hẳn vẫn chấp nhất tin tưởng muội mình.

“Ngươi— Hà Từ Tu nhìn bộ dáng kiên định của hắn, nhất thời nổi trận lôi đình, hắn lập tức vọt tới trước mặt Nhâm Húc Phong, vung tay muốn đánh, không ngờ lại bị Lăng Triệt ngăn cản, “Từ Tu, đừng xúc động! Hiện tại quan trọng nhất chính là giải độc cho Mộng Nghê”

“Giải độc cái gì! Phệ hồn tán dùng bảy thứ độc dược khác nhau theo thứ tự luyện chế thành, trừ phi là người hạ độc, bằng không một khi dùng sai trình tự, thì dù là đại la thần tiên cũng vô pháp cứu.”

Nghe nói lời ấy, Lăng Triệt đầu tiên là trầm mặc, tiếp theo hắn xoay người: “Ta đi tìm thuốc giải.”

“Từ từ, A Triệt! Ngươi đi đâu tìm?” Phía sau, Nhâm Húc Phong vội vàng kêu, hắn chỉ thấy thân ảnh Lăng Triệt dừng lại, sau đó một thân ảnh vô cùng quen thuộc đập vào tầm mắt hắn.

“Là ngươi...”

“Ngươi còn dám tới? Tốt lắm! Giải dược!” Lăng Triệt lạnh lùng nhìn người tới, băng hàn nói.

“Không phải muội hạ độc.” Nhâm Phiêu Linh cúi đầu nói, sau đó chậm rãi hướng đi tới bên giường.

“Không phải ngươi còn có thể là ai! Nhâm Phiêu Linh, ngươi tốt nhất đem giải dược giao ra đây, bằng không ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Bên này, Hà Từ Tu thấy thế cảm phẫn nói.

“Phiêu Linh...” Nhìn sắc mặt muội muội có chút tái nhợt, Nhâm Húc Phong đau lòng vạn phần.

“Ca ca, muội không có hại Mộng Nghê tý tý, thật sự không phải muội.”

“Ta biết, ta biết! Ca ca tin tưởng Phiêu Linh sẽ không làm chuyện như vậy.”

Nhâm Phiêu Linh nhẹ nhàng gạt đầu, có được tin tưởng của người khác, nàng đi tới cạnh Lam Mộng Nghê, từ trên người lấy ra một cây ngân châm, tiếp theo đâm vào cánh tay Lam Mộng Nghê.

“Ngươi làm gì?” Hà Từ Tu thấy thế rống to, hắn không cho phép có người công nhiên ở trước mặt hắn tổn hại biểu muội.

“Ngươi không phải muốn cứu Mộng Nghê tý tý sao? Không cho ta châm, ta như thế nào cứu tý tý ấy?” Nhâm Phiêu Linh thân nhiên đáp lại, nàng nhìn chăm chăm vào Lăng Triệt, nhưng từ trong mắt đôi phương nàng thấy được trừ bỏ hiểu lầm cùng chán ghét, thì không thấy có bất cứ biểu tình gì khác.

“Ngươi thừa nhận?” Hà Từ Tu hồ nghi, vừa rồi nàng không phải thanh thanh cãi nói không phải nàng, sao chỉ chớp mắt liền thừa nhận? (bộ có ai qui định là người biết giải độc cũng là người hạ độc hả... cái tên này..ta CHÉM..la hét om sòm hoài)

“Hạ độc không phải ta! Ta chỉ là cứu người.” Nhân nhật nói ra sự thật, lòng Nhâm Phiêu Linh chưa sót, Lăng ca ca, chỉ sợ trong lòng huynh, sớm nhận định là ta...

Nhẹ nhàng đâm xuống, một giọt độc huyết màu đen lập tức từ trên da Lam Mộng Nghê ngấm vào, đưa tay quệt vết máu, chậm rãi cho vào miệng, đầu lưỡi nhẹ nhàng chuyển động, Nhâm Phiêu Linh nhắm mắt lại, chậm rãi nói ra dược liệu giải độc: “Hoàng sâm, mộc hương, hoạt thạch phấn, tam xoa khô...”

Nàng vừa dứt lời, liền thấy một trận gió thoảng qua cửa, thổi quét mà đi. Nhìn bóng dáng vội vàng kia, Nhâm Phiêu Linh thân nhiên cười: Lăng ca ca, nếu huynh có thể khản trương như vậy vì Phiêu Linh, Phiêu Linh cho dù chết, cũng không có gì hối tiếc....

Gắt gao nhắm mắt lại, đi chậm chậm từng bước ra phía ngoài, “Phiêu Linh, không có việc gì chứ.” Nhâm Húc Phong vươn tay dịu, thấy muội muội có chút thờ dốt, trong lòng lo lắng.

“Muội không sao, ca ca! Muội mệt quá, muội đi trước tìm gian phòng nghỉ ngơi, huynh ở đây trông nom Mộng Nghê tý tý đi!” Suy yếu nói xong, Nhâm Phiêu Linh gương cười chống đỡ.

“Được rồi, vậy muội nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ đi tìm muội sau.” Tuy có chút chần chờ, nhưng Nhâm Húc Phong cuối cùng vẫn đáp ứng muội muội, dẫu sao Lam Mộng Nghê sinh tử vẫn chưa biết, nếu như hần công nhiên rời khỏi, về tình về lý cũng không thỏa đáng.

Mạnh mẽ chống đỡ đi ra ngoài, Nhâm Phiêu Linh dựa lưng vào tường, trên đầu mồ hôi lạnh túa ra, miệng không ngừng thở hổn hển, nàng vội vàng lấy Tuyết Liên được hoàn trong người ra, tiếp đó ngửa đầu đem được nuốt xuống.

“Phiêu Linh, sao muội ở đây?” Trên đỉnh đầu truyền đến một thanh âm ấm áp, miễn cưỡng ngẩng đầu, liền thấy khuôn mặt vân đạm phong khinh của Tiêu Dục.

“Thái tử ca ca...” Khẽ gọi ra tiếng, Nhâm Phiêu Linh vươn tay vịn lấy hần: “Thái tử ca ca, xin huynh mang muội rời khỏi nơi này...” Nàng không thể để ca ca nhìn thấy bộ dạng hiện tại của nàng, nàng không thể.

Không có một câu nghi vấn, Tiêu Dục quyết đoán nâng lấy Nhâm Phiêu Linh đi ra ngoài...

“Muội không có hạ độc hại Mộng Nghê tỷ tỷ...” Bên hồ, Nhâm Phiêu Linh cúi đầu nói, cũng chỉ có đối mặt với Tiêu Dục ôn nhu, nàng mới dám đem đáy lòng bị thương nói ra.

“Phiêu Linh, Thái tử ca ca tin tưởng muội.”

“Thế nhưng Lăng ca ca không tin, Hà Tử Tu cũng không tin.....”

“Phiêu Linh, muội hãy nghe ta nói, bọn họ là quan tâm nên sẽ bị loạn, không phải thật sự không tin muội.” Tiêu Dục đi đến bên người nàng, dịu dàng mở tay nàng để trước ngực: “Phiêu Linh không phải còn có ca ca cùng Thái tử ca ca tin tưởng sao?”

“Quan tâm sẽ bị loạn?” Nghi hoặc ngẩng đầu: “Mộng Nghê tỷ tỷ là Thái tử phi tương lai của Thái tử ca ca, Thái tử ca ca cũng quan tâm tỷ ấy, vậy sao còn có thể tin tưởng Phiêu Linh?”

“Nha đầu ngốc, Thái tử ca ca là Thái tử, nhìn sự việc đương nhiên không thể xử trí theo cảm tính rồi.” Khẽ gõ đầu nàng, Tiêu Dục cười mỉm nói. Thế nhưng ai có thể biết, ngoài mặt hần cười, hàm chứa chính là loại chua xót ra sao! Đúng vậy, Thái tử! Vì hai chữ này, hần hi sinh rất nhiều, chí hướng của hần, hôn nhân của hần, thậm chí còn bao gồm cả người hần yêu nhất.....

“Ừm! Thái tử ca ca là quốc chi Thái tử, quả thật không thể xử trí theo cảm tính.” Mỉm cười, sắc mặt Nhâm Phiêu Linh hiện lên nét vui khỏe ngọt ngào, vẫn giống như trước đây, mỗi lần chỉ cần không vui, tìm Thái tử ca ca tâm sự thì nhất định có thể tốt hơn.

“Thái tử ca ca, tính tình huynh vẫn đều tốt như vậy sao?” Nhìn thấy Tiêu Dục anh tuấn tức giận, Nhâm Phiêu Linh nhìn không được trêu ghẹo: “Mộng Nghê tỷ tỷ thật sự là hào phúc khí, Thái tử ca ca tính tình tốt, người lớn lên lại đẹp trai, cũng không biết mê đảo bao nhiêu người?”

“Vậy Phiêu Linh cũng sẽ bị Thái tử ca ca mê đảo chứ?” Tiêu Dục nghe vậy, âm thầm cười, mặt hần lộ vẻ thông dong, nhưng kỳ thật chỉ cần Nhâm Phiêu Linh quan sát kỹ, vẫn có thể phát hiện từ trong đôi mắt trầm tĩnh kia, để lộ ra tia hi vọng mong manh.

“Phiêu Linh chỉ có Lăng ca ca thôi, đương nhiên sẽ không bị Thái tử ca ca mê đảo rồi.” Lời nói hờn hờn nhưng lại lộ ra sự chấp nhất, ở trước mặt Tiêu Dục, nàng không hề che dấu cảm tình của mình đối với Lăng Triệt.

Nghe lời của nàng, ánh mắt Tiêu Dục hơi hơi tối lại, nhưng tốc độ đó rất nhanh nên bất cứ ai cũng không thể phát hiện, hần mỉm cười đứng lên, dịu dàng nói với nàng: “Phiêu Linh, chúng ta đi thôi! Thời gian không còn sớm, Thái tử ca ca còn phải đi thăm Mộng Nghê tỷ tỷ của muội nữa.”

“Được a!” Sáng khoái đáp ứng, Nhâm Phiêu Linh nhanh nhẹn đứng lên, không ngờ ngay lúc đó, mặt nàng đột nhiên trắng bệch, sau đó một ngum máu đỏ tươi từ trong miệng phun ra.

“Phiêu Linh!” Nhìn thấy người ngọc ngã xuống, Tiêu Dục vội vàng chạy lại.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 18: Tỉnh Lại

“Phiêu Linh” Tiêu Dục quát to lên, vội vã vọt tới đỡ lấy người ngọc.

“Muội không sao, Thái tử ca ca, có thể là vừa rồi vì Mộng Nghê tỷ tỷ ném độc, độc huyết không nhổ ra hết.” Trong lòng Tiêu Dục, người ngọc tái nhợt mềm yếu nói, “Trong thất lung muội có được hoàn thanh độc, huynh lấy hai viên cho muội ăn vào, muội nghỉ ngơi một chút sẽ tốt.”

“Được, muội chờ một chút.” Vội vàng sờ soạn bên hông người ngọc, Tiêu Dục lúc này cũng bất chấp ngại ngần nam nữ, hần lấy được nhét vào trong miệng người ngọc, nét mặt luôn luôn bình tĩnh không để gì bộc lộ cảm xúc của hần cuối cùng cũng có một chút phập phồng.

“Ta mang muội đi nghỉ ngơi.” Ngồi xuống ôm lấy Nhâm Phiêu Linh, Tiêu Dục đề khí vận công, cước bộ nhanh tựa như bay.

“Hóa ra Thái tử ca ca có võ công. Thế nhưng Phiêu Linh lại không biết gì cả! Thái tử ca ca, chuyện muội thổ huyết huynh ngàn vạn lần đừng nói cho cha và ca ca muội, muội sợ bọn họ lại lo lắng...” Trước khi hoàn toàn hôn mê, Nhâm Phiêu Linh ở trong lòng Tiêu Dục thì thào nói.

Phủ Lam thượng thư.

“Mộng Nghê, muội tỉnh! Người đâu, nhanh đi báo cho đương biết.” Bên giường, Hà Tử Tu kinh hi nhìn biểu muội dần chuyển tỉnh, trong lời nói bộc lộ niềm vui sướng.

“Biểu ca, muội làm sao vậy?” Trên giường, Lam Mộng Nghê cúi đầu nói, nàng bệnh nặng mới khỏi, lúc này khí lực vẫn còn suy yếu.

“Muội trúng độc.”

“Trúng độc?” Không giải thích được nhìn hần, Lam Mộng Nghê mù mịt hỏi, nàng nhớ rõ nàng chẳng qua là mơ một giấc mơ thật dài, trong mơ không ngừng có người truy sát nàng, mặc cho nàng kêu la như thế nào, cũng không làm được gì cả.

“Là phe hồn tán.” Nhâm Húc Phong bên cạnh lên tiếng: “Người trúng phe hồn tán, đều gặp ác mộng, sau đó bất tri bất giác chết trong mộng. Mộng Nghê, muội có biết là ai hạ độc muội không?”

“Người nào?” Lam Mộng Nghê cau mày, cố gắng hồi tưởng sự việc phát sinh đêm qua.

“Có phải Nhâm Phiêu Linh không!” Hà Tử Tu thấy thế, nhin không được xen miệng vào.

“Sao lại là Phiêu Linh muội muội chứ? Muội tin tưởng con bé sẽ không làm vậy.” Lam Mộng Nghê nghe vậy, cố hết sức giải thích.

“Hừ! Tri nhân tri diện bất tri tâm, tối hôm qua là muội cùng nàng ở cùng nhau mà.” Lúc này, Lăng Triệt ở một bên hừ lạnh.

“Lăng Triệt! Người không nên quá phận! Ngay cả Mộng Nghê cũng nói không phải Phiêu Linh, người lại dựa vào cái gì một mực cho rằng là muội ấy.” Nghe nói thế, Nhâm Húc Phong sau cùng không nhịn nổi nữa, hần không cho phép có người bôi nhọ muội muội hần thương yêu nhất như thế.

“Đúng vậy, Triệt ca ca, không phải là Phiêu Linh, Mộng Nghê tin điều đó.” Lam Mộng Nghê cố hết sức chống mình ngồi dậy, nàng nhìn chung quanh một vòng, tiếp theo thần sắc không khỏi có chút buồn bã: “Thái tử ca ca, huynh ấy không có tới sao..”

Vừa nghe nói thế, Lăng Triệt vung mạnh tay áo, sau đó cầm phần đi ra ngoài.

“Mộng Nghê, muội có biết A Triệt vì tìm thuốc giải cho muội mà mất rất nhiều tâm tư hay không, muội thật sự không nên làm hần thương tâm như thế!”

“Biểu ca!” Lam Mộng Nghê lúc này đánh gậy lời hần: “Biểu ca, Mộng Nghê đã là Thái tử phi Thánh Thượng khâm định, huynh nói như thế, thật sự không được thỏa đáng.”

“Thế nhưng—” Hà Tử Tu nghe vậy, còn muốn nói thêm gì đó, nhưng bị Lam Mộng Nghê ngăn cản: “Mặc kệ Triệt ca ca có bao nhiêu yêu mến Mộng Nghê, trong lòng Mộng Nghê thủy chung đều không có huynh ấy, chúng ta cuộc đời này đã định là hữu duyên vô phận.”

“Nhưng mà—”

“Được rồi Tử Tu, đừng nói nữa! Chúng ta để Mộng Nghê nghỉ ngơi đi, giờ Mộng Nghê tỉnh lại, chúng ta còn phải trở về bẩm báo.” Lúc này, Nhâm Húc Phong vỗ bả vai Hà Tử Tu nói.

“Được rồi! Vậy Mộng Nghê muội hãy từ từ nghỉ ngơi.”

Gật nhẹ đầu, ngay khi bọn họ xoay người, Lam Mộng Nghê nhẹ nhàng nói: “Húc Phong ca ca, huynh trở về giúp muội chuyển cáo với Phiêu Linh, nói Mộng Nghê tin muội ấy, bảo muội ấy có rảnh thì đến thăm Mộng Nghê nhiều hơn.”

“Hảo!” Gật đầu, Nhâm Húc Phong quay đầu, nở một nụ cười thật tươi. Nha đầu, rốt cục vẫn có người nguyện ý tin tưởng muội!

Trong Vân Lai khách điểm, Nhâm Phiêu Linh từ từ tỉnh lại, mở mắt ra thấy bốn phía xa lạ, đầu tiên nàng vô cùng cả kinh, sau đó liền bình tĩnh, “Tiêu ca ca, là huynh mang Phiêu Linh đến đây sao?” Biết là ở bên ngoài, Nhâm Phiêu Linh lúc này thực thông minh đem xưng hô thay đổi.

“Ừ! Nhất thời tìm không được nơi nào, liền mang muội đến đây” Ánh mắt Tiêu Dục dịu dàng nhìn nét mặt giảo hoạt của Nhâm Phiêu Linh, không tự giác hơi hơi đỏ lên, hần ho nhẹ một tiếng che dấu lúng túng nói: “Muội còn cười! Nếu không phải sự tình khẩn cấp, ta như thế nào làm ra chuyện hồ đồ như vậy”

Tiêu Dục ảo não, hần từ nhỏ gặp chuyện luôn bình tĩnh, gặp phải bất cứ việc gì đều thành thạo, hôm nay ý thức cứ mơ hồ liên tục, cư nhiên cô nam quả

nữ mạng Phiêu Linh đến khách điểm, việc này nếu truyền ra, một đời thanh danh của hân toàn bộ sẽ bị hủy trong chốc lát.

“Tiểu quý, chuyện hôm nay không được nói ra.” Lên tiếng đe dọa, Tiêu Dục cố tình nghiêm túc nói.

“Biết rồi! Vậy cũng không cho Tiêu ca ca đem chuyện hôm nay của muội nói cho phụ thân cùng ca ca.”

“Được! Một lời đã định.”

“Một lời đã định!” Song chương kích vào nhau, ánh mắt giao hội nhìn nhau cười.

Chạng vạng, về đến nhà, Nhâm Phiêu Linh muốn len lén chạy về phòng mình, nhưng khi nàng đi qua phòng Nhâm Ngao thì dừng lại, “Phụ thân?” Đây cửa ra, nàng chậm rãi đi vào, chỉ thấy trong phòng tối đen, mà Nhâm Ngao lúc này đang ngồi ở bên cạnh bàn không ngừng ho khan.

“Cha, cha sao vậy?” Vọt nhanh tiến lên thấp sáng đèn, Nhâm Phiêu Linh vội vàng đưa chén nước tới trước mặt Nhâm Ngao, “Cha, cha uống chút nước đi.”

“Khụ khụ— là Linh nhi à!” Nhâm Ngao uống hớp nước, hơi thuận khí: “Vừa rồi Phong nhi trở về bẩm báo qua, nói Mộng Nghê bây giờ đã không sao.”

“Thật sao! Mộng Nghê tỷ tỷ không có việc gì nữa chứ?”

“Ừ!” Thân nhiên đáp lại, tiếp theo Nhâm Ngao dùng một loại âm thanh cực kỳ nghiêm túc nói với nàng: “Linh nhi, cha về sau không cho phép con mạo hiểm như vậy nữa, Phong nhi đã nói với ta, con tự ý thử độc, có nghĩ tới hậu quả hay không? Đừng tưởng rằng đầu lưỡi con linh mẫn thì nhất định có thể nếm ra được tính, vạn nhất nếu có sai sót, con không chỉ cứu không được Mộng Nghê, ngược lại ngay cả chính mình cũng gặp nguy hiểm.”

“Thế nhưng phụ thân ơi, Phiêu Linh làm sao nhẫn tâm nhìn thấy Mộng Nghê tỷ tỷ như vậy mà mặc kệ cho được.” Nhâm Phiêu Linh ngoan ngoãn ngồi xuống, dịu dàng cọ cọ cổ tay áo Nhâm Ngao.

“Nha đầu ngọc, tâm địa con chính là quá thiện lương. “Nhâm Ngao khe khẽ thở dài, đưa tay ôm nữ nhi vào lòng, thương tiếc nói: “Con cũng không ngăn lại, Mộng Nghê là Thái tử phi tương lai, Hoàng Thượng sao có thể để cho nó dễ dàng chết như vậy.”

“Cha, cha là nói—“

“Ừ!” Vuốt ve đầu nữ nhi, Nhâm Ngao nhân nhát nói: “Linh nhi, ngàn vạn lần đừng nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, ẩn tình trong đó, rất sâu rất sâu. ...”

“Phụ thân, Phiêu Linh không rõ!” Người ngọc ngẩng đầu, khó hiểu nhìn phụ thân vẫn tuần lảng trước mặt, trong ánh sáng mờ nhạt, tóc mai của ông nay đã có vài tia bạc trắng.

“Linh nhi khờ, về sau con sẽ biết, người chân chính lợi hại sẽ không dễ dàng lộ ra quá sớm.” Tiếng Nhâm Ngao đầy trầm thấp, Nhâm Phiêu Linh nghe vào tai không biết vì sao lại cảm giác không ra tư vị gì, “Cha—“ Khẽ cúi, nàng rời khỏi vòng ôm của Nhâm Ngao.

“Linh nhi, cha mệt rồi, muốn nghỉ ngơi, con đi tìm Phong nhi chơi đi, nó dường như có việc muốn nói với con.” Cúi đầu nói, Nhâm Ngao nhẹ nhàng xua tay.

“Được rồi, vậy Phiêu Linh đi ra đây, phụ thân nghỉ ngơi cho khỏe.” Nhìn thấy Nhâm Ngao bung chén trà, Nhâm Phiêu Linh nhẹ nhàng xoay người đóng cửa lại. Lúc nàng xoay người đi không bao xa, trong phòng truyền đến một tiếng ho khan kịch liệt, chỉ thấy Nhâm Ngao thống khổ nằm gục trên bàn, hai vai không ngừng run run, trong chén trà, nước trà lại một màu đỏ tươi. ...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 19: Đạo Phổ

29 tết, nhà nhà đều vội vàng giăng đèn kết hoa vì đêm trừ tịch ngày mai — tức đêm 30 mà chuẩn bị. Hôm nay, sau khi Lam Mộng Nghê khỏi hẳn, thể theo yêu cầu của Hà Tử Tu và huynh muội Nhâm gia, đoàn người vận trang phục đơn giản đi ra ngoài.

“Mộng Nghê tỷ tỷ, chuyện mua sắm đồ tết không phải đều do quản gia phụ trách sao, vì sao tỷ còn muốn tự mình lo liệu?” Trên đường cái, nhìn thấy Lam Mộng Nghê vội vàng bận bịu, Nhâm Phiêu Linh có chút khó hiểu.

“Ngốc! Người cho là ai cũng giống như người, cái gì cũng không làm! Mộng Nghê về sau nói như thế nào cũng là đương gia chủ mẫu, sẽ xử lý loại sự tình này, đương nhiên phải tập làm quen.” Hà Tử Tu nghe vậy, lập tức nheo mắt, phản bác.

“À, thì ra Mộng Nghê tỷ tỷ kéo chúng ta bồi tỷ ấy đi luyện tập.” Nhâm Phiêu Linh cười xấu xa nhìn Lam Mộng Nghê, vẻ mặt kia giống như đang nói: Cô gái nhỏ! Hóa ra người vội vã như vậy là muốn làm Thái tử phi à!

Lam Mộng Nghê thấy thế, mặt không khỏi đỏ lên: “Phiêu Linh, muội cũng đừng giễu cợt ta.”

“Như vậy sao được, muội thật vất vả mới có cơ hội này, sao không giễu cợt một chút được chứ.” Tiếng cười của Nhâm Phiêu Linh như chuông bạc trong trẻo vang lên trên đường cái ồn ào náo động, thỉnh thoảng làm cho người đi đường ngoảnh đầu lại nhìn.

“Nha đầu điên! Sớm biết rằng như vậy đã bảo A Triệt đến đây!” Hà Tử Tu bất mãn nói.

“Biểu ca!” Đánh gãy lời hằn, Lam Mộng Nghê giận nhìn Hà Tử Tu: “Biểu ca, nếu huynh về sau còn nói như vậy, Mộng Nghê cũng sẽ giận.”

“Được được được! Ta không nói nữa được chưa.” Nhắc tay đầu hàng, Hà Tử Tu cho tới bây giờ đều rất sợ vị bảo bối biểu muội này của hắn.

Nhâm Húc Phong mắt lạnh nhìn muội muội mình sau khi nghe được cái tên Lăng Triệt, trên mặt chợt lóe bi thương, tâm hắn, cũng không tự chủ mà nhói lên, “Phiêu linh, nghĩ gì đấy?”

Nhâm Phiêu Linh lắc đầu, lộ ra một nụ cười thật to, tỏ vẻ thoải mái nói: “Không nghĩ gì cả! Ca ca, huynh mau nhìn bên kia, bên kia thật nhiều người, không biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Đi! Đi tới nhìn xem!” Kéo lấy muội muội, Nhâm Húc Phong đi lên phía trước, phía sau thiếu nữ miễn cưỡng tươi cười đi theo.

Nàng nghĩ cái gì? Nàng có thể nghĩ cái gì! Từ lúc Mộng Nghê tỷ tỷ được giải độc, Lăng ca ca mặc dù chưa từng làm khó dễ nàng, nhưng thái độ của hắn lại lạnh đậm hơn, mỗi lần nàng còn chưa tới gần, hắn cũng đã không nhìn mà vội xoay người rời đi.

Lăng ca ca, rốt cuộc phải như thế nào mới có thể lưu lại bước chân huynh? Phiêu Linh, thật sự không biết phải làm sao.....

“Phiêu Linh, mau nhìn kia!” Nhẹ nhàng thức tỉnh nàng, Lam Mộng Nghê chỉ vào phía trước nói. Theo phương hướng ngón tay nàng, Nhâm Phiêu Linh liền thấy một phản y nữ tử, vai vác một thanh đại đao, lúc này đang cùng chủ quán cò kè mặc cả.

“Ông chủ, cái này bao nhiêu tiền?”

“Hai lượng bạc”

“Xi! Rẻ Như vậy!” Tien tay đem đồ vật này nọ ném, “Kia bao nhiêu?”

“Đây là thủy ngọc bội, phải năm lượng bạc.” Ông chủ vừa thấy là khách hàng lớn, vội vàng ứng tiếng nói.

Lại ném, thiếu nữ khinh thường lắc đầu, lại cầm lấy một cái mộc trâm phía dưới: “Cái này bao nhiêu?”

“Cô nương, cái này không đáng giá! Nếu cô nương thích, sau khi cô mua thủy ngọc bội này, ta có thể miễn phí tặng cô một cái” Ông chủ nhiệt tình nói.

“Ít nói nhảm đi! Rốt cuộc bao nhiêu?”

“Ặc— một văn tiền...” Ông chủ có chút khó xử nói.

“Được! Lấy nó” Đưa tay nhét mộc trâm vào trong ngực, tiếp theo tien tay bỏ xuống một văn tiền, phản y thiếu nữ ngênh ngang rời đi.

“Cô... nương...” Ông chủ lúc này còn chưa lấy lại tinh thần, chờ khi hắn thực hoàn toàn hiểu được, thiếu nữ kia sớm đã không thấy bóng dáng, “Ta khinh— không có tiền còn giả vờ rộng rãi! Lần sau đừng để cho ông nội ta thấy người, bằng không ta...” Ông chủ mắng hùng hùng hổ hổ, đường đường một người đàn ông vạm vỡ, bị một tiểu cô nương giễu cợt như thế, mặc cho là ai cũng sẽ tức giận.

“Cô nương này quả thật thú vị! Rõ ràng thân phận áo, mảnh khảnh mỏng manh, lại có tính khiêng cây đại đao, quả thật đối lập nhau.”

“Đúng thế, Mộng Nghê tỷ tỷ, tỷ không cảm thấy nàng rất thú vị sao?” Cạnh bên, Nhâm Phiêu Linh lên tiếng.

“Thú vị?” Nghi hoặc quay đầu lại, Lam Mộng Nghê nhìn nàng khó hiểu nói: “Phiêu Linh cảm thấy cô nương kia thú vị sao?”

“Đương nhiên!” Thật mạnh gật đầu một cái, Nhâm Phiêu Linh cười mím nói: “Nếu lần sau muội lại nhìn thấy nàng, muội nhất định phải tiến lên làm quen.”

“Phiêu Linh, muội...” Lam Mộng Nghê thuở nhỏ lớn lên trong đại gia đình, đương nhiên không hiểu được sự hào hiệp, phóng khoáng trong lòng Nhâm Phiêu Linh, bất quá tuy rằng như thế, nhưng nàng vẫn tốt bụng, quan điểm của Nhâm Phiêu Linh mặc dù nàng không thể tán thành, nhưng nàng vẫn là rất thân thiện khuyên bảo: “Phiêu Linh muội muội, qua ngày mai muội đã mười sáu rồi, cử chỉ hành vi cần phải ra dáng đại cô nương.”

“Rõ rồi! Mộng Nghê tỷ tỷ.” Hơi hơi thè lưỡi, Nhâm Phiêu Linh cười đáp.

“Rõ mới là lạ! Nàng từ nhỏ đã là cái đức hạnh này.” Lời nói không nóng không lạnh trong miệng Hà Tử Tu truyền đến, đưa tới một tầm mắt coi khinh của người bên cạnh.

“Nhâm Húc Phong, ngươi trùng ta làm cái gì? Nàng vốn như vậy mà.”

“Hà Từ Tu! Ta thấy ngươi quả là ngứa ngứa lắm rồi.”

“Nhâm Húc Phong, đừng cho là ta sợ ngươi.”

“Được rồi, biểu ca! Đồ vật đều đã mua đủ cả, chúng ta cần phải trở về.” Lúc này, Lam Mộng Nghê đi ra hoà giải.

“Mộng nghê tỷ tỷ, tỷ và Hà Từ Tu về trước đi! Muội và ca ca đi chỗ khác dạo chơi”

“Vậy được rồi.” Khe khẽ gật đầu, Lam Mộng Nghê nhẹ nhàng nói: “Cũng phải! Vừa rồi đi theo ta, hai người cũng chưa có dịp dạo chơi kỹ, bây giờ vừa lúc, thừa dịp cơ hội này đi dạo một chút đi.”

“Được! Mộng Nghê tỷ tỷ đi thông thả.” Ngọt ngào cười, Nhâm Phiêu Linh nhìn bóng dáng hai người dần phai nhạt, rồi quay đầu nói với Nhâm Húc Phong: “Ca ca, huynh chờ muội một chút.” Xoay người đi vào một nhà tiệm ngọc khí, từ trong ngực lấy ra ngọc trầm đã gãy, Nhâm Phiêu Linh nhẹ nhàng nói với đôi chủ tiệm: “Ông chủ, xin hỏi cây trầm này còn có thể sửa lại được không?”

Ông chủ vương tay, cẩn thận quan sát chỗ bị gãy, trả lời: “Có thể, cô nương! Chỉ là cây trầm này là dùng bạch ngọc thượng đẳng điêu khắc mà thành, công sửa chữa đắt tiền không nói, cho dù có sửa được, chính giữa cũng sẽ có vết nứt lò mò, ảnh hưởng đến mỹ quan tổng thể.”

“Không sao! Chỉ cần có thể sửa được nó là tốt rồi.” Nhìn đoạn trầm trong tay, Nhâm Phiêu Linh chân thành nói, trong mắt tràn đầy thương tiếc.

“Được! Vậy cô nương ngày mai giờ Mùi tới lấy nhé.”

“Như vậy, làm phiền ông chủ.” Gật đầu tạ ơn, Nhâm Phiêu Linh xoay người đi ra khỏi cửa tiệm, không ngờ lúc này lại trông thấy ca ca đang cùng phần y nữ tử ban nãy xung đột.

“Cô nương! Cô nếu còn như thế, thì đừng trách ta không khách khí.” Nhâm Húc Phong lên tiếng khiển trách, thoải mái lắc mình, nhẹ nhàng tránh thoát đại đao của thiếu nữ.

“Đồ lưu manh! Dám ức hiếp bà cô đây, ta thấy ngươi quả là chán sống.” Vừa nói xong, thiếu nữ lại là vung đao, thẳng tắp hướng mặt Nhâm Húc Phong mà chém.

“Ngươi, cô nương thật không phân rõ phải trái! Rõ ràng là cô muốn trộm túi tiền của tại hạ trước, bị ta biết tông, nên xoay người cần ngược lại một cái, xin hỏi lệnh tôn dạy bảo cô như thế nào đây?” Nhâm Húc Phong vừa né tránh, vừa nói.

Thiếu nữ nghe vậy giận dữ, khuôn mặt thanh tú tràn ngập bất mãn: “Cha ta dạy ta như thế nào không cần ngươi quản, ngươi chỉ cần xem kỹ cái đầu của mình đi.” Chỉ thấy một cái phi thân, thiếu nữ linh hoạt xoay người, đao quang sắc bén gào thét chém về phía cánh tay trái của Nhâm Húc Phong.

Nhâm Phiêu Linh thấy thế, lập tức bay vọt tới, thẳng tắp roi xuống trước mặt thiếu nữ, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, chỉ nghe “sưu” một tiếng, đại đao liền rớt xuống đất.

“Ngươi—” Thiếu nữ thẹn quá hoá giận, hung hăng nhìn chằm chằm Nhâm Phiêu Linh, chỉ thấy Nhâm Phiêu Linh không chút hoang mang tiêu sái tiến lên, cười tủm tỉm nói với thiếu nữ: “Cô nương, chuyện gì mà phải làm to chuyện như thế? Tiểu nữ tử Nhâm Phiêu Linh, vị này chính là huynh trưởng, trước có cái gì mạo phạm cô nương, thỉnh thông cảm, Phiêu Linh thay mặt huynh ấy nhận lỗi”

“Phiêu Linh! Muội không cần như vậy, rõ ràng là nàng ta sai trước—” Nhâm Húc Phong nói còn chưa xong, liền bị Nhâm Phiêu Linh cười cười cắt ngang: “Ca ca, người ta là cô nương một thân một mình ở xa, hỏi mượn huynh mấy lượng bạc, chúng ta sao có thể keo kiệt? Cô nói có đúng không, cô nương?” Dứt lời, nhìn chằm chằm vào thiếu nữ, môi Nhâm Phiêu Linh lộ ra ý cười nồng đậm.

“Cô nói chuyện thật có chút ý tứ.” Thiếu nữ nghe vậy, sờ sờ cằm ra vẻ sành sỏi, vẻ mặt cao thâm.

Nhâm Phiêu Linh thấy vậy không khỏi vui vẻ: “Vậy không biết cô nương ngươi có bằng lòng cho người nói chuyện có chút ý tứ một cơ hội nhận lỗi, rất hân hạnh được mời cô nương ăn một bữa chứ?”

“Thật sao?” Vừa nghe lời ấy, hai mắt thiếu nữ lập tức tỏa ánh sáng, nhưng lập tức chế trụ, chỉ thấy nàng ho nhẹ một tiếng, tiếp theo cảm thấy khó xử nói: “Điều này... Kỳ thật bốn cô nương cũng không đói bụng lắm, có điều thấy cô thịnh tình khẩn thiết như vậy, nếu ta không đáp ứng chẳng phải là làm cao sao, quên đi, một khi đã như vậy, ta đây liền cô mà làm một chút.”

“Vậy, cô nương xin mời đi theo ta.” Nhâm Phiêu Linh nghe vậy ý cười đầy mặt, thủ thế làm động tác mời với thiếu nữ, hoàn toàn không để ý đến Nhâm Húc Phong đang bất mãn ở phía sau...

Q.1 - Chương 20: Lâu Tâm Nguyệt

Sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiên, hoa mai di động nguyệt hoàng hôn

Trong quán ăn, một phần y thiếu nữ, lúc này ngang nhiên gặm một cái đùi gà, bộ dáng kia cực kỳ nhếch nhác, dẫn đến những cái liếc nhìn của nhiều người xung quanh.

“Cô nương, cô ăn từ từ thôi, chỗ này còn có rất nhiều.” Nhâm Phiêu Linh cười nhìn người đang tích cực ra sức ngốn nghiêng trước mắt, trong lòng âm thầm nảy sinh hảo cảm, bây giờ, một cô nương thẳng thắn như thế này, không nhiều lắm.

Khi gặm hết con gà sau cùng, thiếu nữ đẩy bát sang một bên, miệng đầy bóng dầu, lớn tiếng thở dài: “Thật là no quá đi.”

Thấy thế, Nhâm Húc Phong xem thường bĩu môi, mà Nhâm Phiêu Linh thì hứng thú nói: “Cô nương, đánh cũng đã đánh qua, cơm nhận lỗi cũng coi như ném qua, chúng ta hiện tại coi như là bằng hữu, xin hỏi vị bằng hữu này cao tính đại danh?”

“Ta gọi là Lâu Tâm Nguyệt, năm nay mười sáu tuổi.” Thiếu nữ nghe vậy đầu tiên là suy nghĩ một chút, sau đó cao giọng trả lời.

“Hóa ra là Lâu tỷ tỷ! Tiểu muội Nhâm Phiêu Linh, qua hết ngày mai cũng mười sáu, đây là ca ca muội, tên là—”

“Phiến Đề Phong.”

Hả?

“Ta gọi là Phiến Đề Phong.” Nhâm Húc Phong lúc này thân nhiên mở miệng, nhưng chỉ có người biết rõ hắn mới biết được, phản ứng lúc này của hắn chỉ là do muốn trêu chọc.

“Phiến Đề Phong? Tên thật quái lạ.” Thiếu nữ nghi hoặc nhìn hắn, trong mắt tràn ngập khó hiểu.

“Có cái gì kì lạ? << dùng múa dương liễu lâu tâm nguyệt, ca tần hoa đào phiến đề phong >> ! Cô nương có thể kêu Lâu Tâm Nguyệt, kia tại hạ vì sao không thể kêu Phiến Đề Phong?” Nhâm Húc Phong xấu xa nói, đây là việc hắn kiếp này duy nhất một lần cao hứng, nhưng về sau mang đến cho hắn không biết là hi hay là bi.

Chỉ thấy thiếu nữ nghe vậy, không biết sao cho phải, nét mặt vốn vẫn tự nhiên phóng khoáng thế nhưng lại đỏ ửng, nàng nhẹ nhàng nói với Nhâm Húc Phong: “Kỳ thực vừa rồi ta không có cố ý trộm túi tiền của ngươi, mấy tháng trước ta lên lút chạy khỏi nhà để đi tìm ca ca, nhưng bởi vì chưa bao giờ trải qua thế sự, cho nên rất nhanh đã tiêu hết tất cả tiền, vô kế khả thi nên ta bắt đầu bán của cải trên người đổi lấy tiền, nhưng mấy tháng trôi qua, tin tức về ca ca một chút cũng không có, mà ta, lại tiêu hết một văn tiền cuối cùng trên người.”

“Chính là một văn tiền tỷ vừa rồi dùng để mua một mâm sao?” Nhâm Phiêu Linh hỏi.

“Sao muội biết?” Tuy rằng nghi vấn, nhưng thiếu nữ vẫn ngoan ngoãn gật đầu, “Ngày mai chính là đêm 30, ta không tìm thấy ca ca, không dám về nhà, nhưng nghĩ đến không thể cái gì cũng không mua mà ăn mừng năm mới, vì thế đành dứt tâm mua cái một mâm sao này.” Thiếu nữ tay cầm lấy một mâm, ánh mắt tràn đầy nhu tình, cùng người ban nãy hung hăng quả thực là hai người khác nhau, mà bộ dáng nàng lúc này, lại khiến cho Nhâm Húc Phong bên cạnh nhất thời có chút nao nao.

“Nếu là vậy, vậy vì sao cô lại trộm túi tiền của ta?” Cố ý làm mặt lạnh, Nhâm Húc Phong lạnh lùng nói.

Vừa nghe hỏi thế, trên nét mặt thanh tú của thiếu nữ hiện lên vẻ đương nhiên: “Là mượn được không, sau này ta sẽ trả lại ngươi! Một cô nương như ta, thân vô xu, mắt thấy năm mới gần đến, tìm người mượn chút tiền tiêu chung quy không sai! Nói sau, trên đường phố đông đúc liền gặp phải ngươi mang theo túi tiền đầy cộm, ta không hỏi mượn ngươi, chẳng lẽ đến hỏi những dân chúng khốn cùng sao?”

“Cô— cô quả thực là già mồm át lễ phải.” Nhâm Húc Phong vừa nghe nói thế, tức giận nói không nên lời, hắn cắn giận nhìn thoáng qua thiếu nữ, tiếp theo hàm hừ ngoảnh đầu sang chỗ khác, “Quân tử tranh cãi với tiểu nhân.”

“Ngươi nói ai là tiểu nhân?” Thiếu nữ nghe vậy sắc mặt đỏ lên, nàng cao giọng nói: “Phiến Đề Phong, đừng tưởng rằng bốn cô nương ăn của ngươi một chút cơm, ngươi có thể tùy ý vũ nhục bốn cô nương, ta nói cho ngươi—”

“Được rồi, Lâu tỷ tỷ, ca ca nói giỡn thôi.” Vô nhẹ vai thiếu nữ, Nhâm Phiêu Linh cười tủm tỉm nói: “Lâu tỷ tỷ, ca ca nói chính là tiểu nhân, Lâu tỷ tỷ lập tức sẽ mười bảy, là đại nhân, sao lại là tiểu nhân trong miệng huynh ấy chứ.”

Lời này tuy rằng nói hơi giọng ép, nhưng Lâu Tâm Nguyệt nghe vào tai lại cảm thấy dị thường thư thái, nàng xem sắc mặt Nhâm Húc Phong xấu hổ, lại nhìn Nhâm Phiêu Linh mắt cười ngọt ngào, cuối cùng cúi đầu nói: “Được rồi, Phiến Đề Phong, lần này nể mặt muội muội ngươi, ta sẽ không cùng ngươi so đo.”

“Phụt—“ một tiếng, cuối cùng Nhâm Phiêu Linh nhin không được cười ra tiếng: “Lâu tỷ tỷ, tỷ thật là dễ tin! Phiêu Linh họ Nhâm, vậy ca ca Phiêu Linh sao lại họ Phiến? Ca ca đùa tỷ đấy, huynh ấy là Nhâm Húc Phong, Húc trong húc nhật, Phong trong thanh phong.”

Húc nhật :mặt trời mới mọc; Thanh phong :gió mát.

Nghe vậy, thiếu nữ ngẩng đầu nghi hoặc nhìn thoáng qua, đối với vẻ trêu đùa của Nhâm Húc Phong, nàng lúc này không chỉ không tỏ ra tức giận, trái lại trên mặt còn xuất hiện vẻ thẹn thùng: “Nhâm Húc Phong, Nhâm Húc Phong...” Khe khẽ nhớ kỹ, cuối cùng nàng ngẩng đầu lên nhẹ nhàng nói: “Ta cảm thấy kêu Phiến Đề Phong tương đối dễ nghe chút.”

Hả?

Nhâm Húc Phong đầu đầy hắc tuyến, vẻ mặt hần quái dị nhìn thiếu nữ, nét mặt đầy kinh ngạc, giống như bản thân đang nghe được loại chuyện kỳ quái nào đó.

Nhâm Phiêu Linh buồn cười nhìn hai người, trong lòng đột nhiên nảy lên một ý nghĩ xấu xa: “Lâu tỷ tỷ, tỷ lẻ loi một mình, lại thân vô xu, tỷ muốn đi đâu?”

Nghe hỏi, thiếu nữ hạ thấp mí mắt, sau một hồi mới chậm rãi nói: “Chỉ có thể đi từng bước tính từng bước, ta rời nhà tìm ca ca, tìm không thấy hần quyết không trở về.”

Nói đến ca ca, khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ cũng không kìm lòng được mà hạ thấp xuống, có lẽ là xuất phát từ sự quan tâm với muội muội, Nhâm Húc Phong nhìn thấy nàng như vậy, trong mắt toát lên tia phức tạp.

Nhâm Phiêu Linh như kẻ trộm nhìn hai người, đáy lòng đã sớm nhạc khai liễu hoa (hân hoan), nàng thờ dãi nói: “Phiêu Linh thấy rất hợp ý với Lâu tỷ tỷ, nếu muội cũng có một tỷ tỷ như vậy thì tốt biết mấy! Không bằng như vậy đi, dù sao Lâu tỷ tỷ cũng không có nơi đi, không bằng liền tạm đến ở nhà muội, cứ như vậy tỷ có thể trò chuyện với Phiêu Linh, thứ hai cũng có thể nhờ ca ca giúp đỡ, giúp tỷ tìm ca ca, thế nào? Phải biết rằng ca ca muội chính là thiếu niên thiếu tướng nổi danh Thiên Dụ, muốn huynh ấy giúp tìm một người, hẳn là không phải vấn đề khó khăn gì.”

“Người là tướng quân?” Nghe thấy vậy, trong mắt thiếu nữ hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng lập tức tan mất.

“Đúng vậy, Lâu tỷ tỷ! Thế nào, tỷ yên tâm ở nhà của muội chưa?”

“Đề nghị mặc dù tốt, nhưng không biết có người nguyện ý hỗ trợ hay không?” Thiếu nữ nói xong, nhìn nhìn Nhâm Húc Phong đang trưng ra vẻ mặt lạnh nhạt.

Nhâm Húc Phong thấy ánh mắt tha thiết muội muội cùng nét mặt hoài nghi của thiếu nữ, khuôn mặt tuấn tú không khỏi đỏ lên, hần xấu hổ ho nhẹ một tiếng nói: “Khụ! Ta không có gì ý kiến, mấu chốt là trở về hỏi thăm ý tứ của cha một chút.”

“Cha chắc chắn sẽ đáp ứng.” Tô ý khoát khoát tay, Nhâm Phiêu Linh cười sáng lạn, lúc này, ai cũng không biết đáy lòng nàng rốt cuộc đang suy tính cái gì.

Chạng vạng, khi thân ảnh ba người song song xuất hiện ở phủ Thừa tướng, nét mặt của các đều biến hóa khác nhau, đều bị nữ tử vai khiêng đại đao dọa hãi. Thấy mọi người hai mặt nhìn nhau, bộ dạng dám nhìn mà không dám nói, thiếu nữ ngang nhiên ngẩng cao đầu, đi thẳng vào bên trong, hoàn toàn không thèm để ý đến ánh mắt đánh giá của người khác.

“Lâu tỷ tỷ, đây là phòng của tỷ.” Nhâm Phiêu Linh đẩy ra một cánh cửa, dẫn thiếu nữ vào trong, sau đó thân thiện giới thiệu với thiếu nữ: “Đây là Phiêu Tuyết các, cách Thỉnh Phong hiên của ca ca gần nhất, Lâu tỷ tỷ bình thường có vấn đề gì có thể trực tiếp đi tìm ca ca bàn bạc, huynh ấy nhất định sẽ giúp đỡ.”

“Cám ơn muội, Phiêu Linh!” Cùng là nữ nhi có tính tình tựa tựa nhau, giờ khắc này đều có thể cảm thụ được tâm ý của đối phương, không cần nhiều lời, hai trái tim có cùng tính cách phóng khoáng, tiêu sái gắt gao thu hút lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 21: Đêm Giao Thừa

Triều hi năm hai mươi, đêm giao thừa, Thiên Dụ hoàng cung bày tiệc rượu, với mục đích chúc mừng tân xuân.

Tại bữa tiệc, Nhâm Phiêu Linh kỳ quái phát hiện, hôm nay những người tham gia đều là những người có quan hệ mật thiết với Thánh Thượng, và không khoa trương như bữa tiệc đón gió tây trần lần trước cho nàng.

Ca vũ tung bừng nhộn nhịp, cảnh trí nơi nơi cát lợi, mọi người hân hoan thưởng thức kỹ thuật nhảy duyên dáng, hương rượu kính nhau giờ lên khắp bốn phía, tất cả mọi người hân hoan.

Trên điện, Minh hoàng mỉm cười, uy nghiêm ngồi, bên cạnh là Lệ phi trang trọng, cùng với Bình phi được sủng ái. Hoàng hậu nương nương thân thể doanh nhọc, hàng năm ốm đau trên giường, cho nên mỗi khi có loại trường hợp này, thì trước đó sai người thông báo, rằng không tham gia. Lúc Nhâm Phiêu Linh còn nhỏ có gặp qua vị Hoàng hậu này, tuy rằng bà là thân mẫu thân sinh của Thái Tử ca ca, nhưng bà vẫn chưa từng nuôi nấng huynh ấy, trong trí nhớ của nàng, bà rất đẹp, Thái Tử ca ca chính là được kế thừa dung mạo của bà, bà tuy đẹp mỹ lệ, nhưng đáng vẻ bao giờ cũng thân nhiên, dịu dàng, an tĩnh, tựa như hết thảy mọi thứ đều không nhập vào mắt bà...

Minh hoàng lúc này đang nói cười với Bình phi, Bình phi hôm nay, một thân váy dài hoàng kim, mỏng manh lóng lánh cùng lông lẩy áp sát vào người, làm tôn lên vóc người xinh đẹp của nàng không sót một cái gì, chỉ thấy Minh hoàng không biết nói câu gì đó, Bình phi nghe xong thì khuôn mặt điềm lệ lập tức cười run lên, mà do nàng bôi một tầng phấn thật dày lên mặt, nên khi cười lớp phấn ấy giống như bị vỡ ra.

Trên điện nơi nơi vui vẻ, mà dưới điện lại có nhiều biểu tình kì dị. Thái tử Tiêu Dục, mặt vẫn luôn mỉm cười, hòa nhã nhìn mọi người như thường, nhưng chỉ có hần biết, bộ dáng tươi cười của hắn có bao nhiêu là diễn xuất, bao nhiêu là chân thật

Lam Mộng Nghê vẫn luôn thẹn thùng nhìn Thái tử, dường như từ sau khi nàng biết bản thân sắp trở thành Thái tử phi, thì số lần nàng thẹn thùng càng thêm càng nhiều, có lẽ là bởi vì trong lòng rất vui! Nhưng tâm tư nữ nhân ai có thể nói rõ ràng?

Nhâm Húc Phong và Hà Tử Tu vẫn như mọi khi, việc tham gia thịnh yến như thế này, thái độ của bọn họ từ trước đến nay vẫn đều làm như chuyện không liên quan đến mình, chẳng qua hôm nay Nhâm Húc Phong có chút kỳ quái, bình thường hắn chỉ hờ hững, nhưng tuyệt không ngần ngại như hôm nay, trong lòng hắn giống như đang nhớ nhung gì đó, nhưng lại cố gắng kìm chế.

Dưới điện, Trương Thiển Nhu như mị ngồi bên cạnh cha nàng là Trương Ký Chiêu Trương thượng thư, mặc dù nhiều lần che lấp, nhưng nếu chú ý kỹ, vẫn có thể phát hiện, ánh mắt nàng vẫn luôn si mê lưu luyến nhìn Lăng Triệt ngồi ở phía đối diện.

Lăng Triệt! Nam tử lạnh lùng kia, từ sau khi tiến vào hội trường vẫn không biểu lộ ra chút biểu tình nào, đáng vẻ cứ mãi như thế, lưỡng đạo ánh mắt nóng bỏng của Nhâm Phiêu Linh và Trương Thiển Nhu chiếu thẳng đến hắn, hắn vẫn không để ý chút nào mà uống rượu, vẻ mặt kia, tựa như hết thảy đều không quan trọng.

Lăng ca ca...

Tâm, mãnh liệt co rút đau đớn, Nhâm Phiêu Linh ngây ngốc nhìn người trong lòng, trong đầu không ngừng tuôn ra những lời hắn nói với nàng: Cút! Đừng để ta nhìn thấy ngươi, như vậy sẽ chỉ làm ta càng thêm chán ghét ngươi!

Lăng ca ca, Phiêu Linh thật sự không biết bản thân rốt cuộc đã làm sai điều gì, khiến cho huynh chán ghét Phiêu Linh như thế? Chẳng lẽ kiếp này Phiêu Linh thật sự không thể có được tình yêu của Lăng ca ca sao?

Tâm, rỉ máu, nhưng ngay cả khi máu có chảy, tình yêu nàng đối với hắn, há có thể dễ dàng buông tay...

Tốp ca múa lui vũ động, thúc đẩy không khí trên điện sôi trào, Minh Hoàng sẵn dịp thích thú, giương giọng ca ngợi với mọi người: “Hay! Hay lắm! Hôm nay thật sự rất vui.”

“Thánh thượng, thần nữ có một vật dâng lên, trợ hứng cho Thánh Thượng vui vẻ.” Phía dưới, truyền đến một giọng nữ thanh lệ, tất cả mọi người đang ra sức say mê, thì bị tiếng nói ấy đánh thức.

Là Lam Mộng Nghê! Lam Mộng Nghê hôm nay, mặc xiêm y phấn hồng, khuôn mặt xinh đẹp trang điểm nhẹ nhàng, dưới ánh sáng càng thêm động lòng người.

Nàng chậm rãi bước lên, trong tay thận trọng nâng một vật phẩm dùng khăn lụa màu đỏ bọc lại, “Thánh thượng, thần nữ có một vật trình lên.” Khẽ hạ thấp người, Lam Mộng Nghê mềm mại nói.

“Ồ? Là Mộng Nghê à! Có đồ vật gì, cứ việc trình lên.” Minh hoàng hôm nay tựa như rất hưng phấn, ông giờ bàn tay to lên, ý bảo công công bên cạnh tiếp đón.

“Nô tài tuân chỉ.” Hai gã công công tiếp ý chỉ, lập tức hành lễ, tiếp theo từ hai bên song song đi xuống, thật cẩn thận tiếp vật trong tay Lam Mộng Nghê.

“Hồi bẩm Thánh Thượng, vật phẩm này là hôm qua ở trên phố thần nữ vô tình nhìn trúng, cảm thấy ngu ý rất tốt, cho nên liền dâng lên kính hiến.”

“Đường phố thì có thể cái gì tốt? Lại còn dám lấy kính hiến Hoàng thượng. Lam thần nữ, ngươi như vậy có phải là quá thất lễ rồi không?” Trên điện, Bình phi hơi nhíu mày nói.

“Bình phi nương nương nói phải, nhưng thần nữ cho rằng việc quốc gia phồn thịnh có mối liên hệ rất chặt chẽ đến bách tính, nếu muốn hiểu biết tình trạng thật sự của một quốc gia, trực tiếp nhất, cũng là biện pháp tốt nhất chính là quan sát thực tế ở dân gian. Hôm qua thần nữ ngẫu nhiên đi ngang qua một cửa hàng, thấy vật bên trong đều phản ánh tình trạng hiện nay của bách tính Thiên Dụ ta, vì chứng tỏ thực ý, cho nên thần nữ liền quyết định dâng lên.”

“Nói rất đúng! Mộng nghê thật thấu hiểu lòng trĩu.” Minh hoàng nghe vậy cười to, ông không nhìn Bình phi có chút lúng túng bên cạnh, mà cao giọng nói: “Mau vén khăn lụa lên, để trẫm nhìn xem.”

“Vâng.” Hai công công y lệnh, lập tức đứng thẳng người, một người kính cẩn đem một góc khăn vén lên, khăn đỏ chợt hé ra, mọi người liền thấy một vật dùng ngọc bích khắc hoa chạm ngọc ánh vào tầm mắt.

“Thánh thượng! Đây là một bộ cầu phúc đồ, tượng người lúc này đang hướng lên trời cầu nguyện, phù hộ vua ta thân thể khang kiện, phù hộ Thiên Dụ mưa thuận gió hoà, càng thêm phù hộ dân chúng an cư lạc nghiệp, không còn ngày ngày chịu nỗi khổ sống lưu lạc của chiến tranh.”

Lam Mộng Nghê nói năng đầy khí phách, từng tiếng từng tiếng gõ mạnh vào lòng mỗi nam nhân Thiên Dụ, làm người thống trị quốc gia, lời nói Lam Mộng Nghê lúc này, không thể nghi ngờ làm cho bọn họ giác ngộ.

Chỉ thấy mọi người nghe vậy, tất cả đều phấn khởi, một lòng nhiệt huyết sục sôi, Thiên Dụ nhiều năm qua chịu đủ xâm hại của nước láng giềng Đông Thịnh, dân chúng trời giạt khắp nơi không hề ít, lúc này ở đây hoan ca thì không biết có bao nhiêu người ở bên ngoài không nhà để về, đang trải qua gió lạnh mà đón tân niên, mà bọn họ lại...

Một lời bộc bạch, khiến Minh hoàng tăng thêm cảm khái, ông thu lại nụ cười, mặt tán thưởng nhìn mọi người nói: “Lam gia Mộng Nghê, tuệ chất lan tâm, trang trọng tao nhã, có thể so với điển phạm của bậc quốc mẫu, trăm tuyên bố, sắc phong Lam gia Mộng Nghê là đương kim Thái Tử phi, vài ngày nữa thành hôn với Thái tử Tiêu Dục.”

“Chúng thần cung chúc Thánh Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, chúc mừng Thái Tử điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế, chúc mừng Thái Tử phi điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Chúng thần tề hô, trong tiếng chúc mừng, Bình phi cắn răng oán hận trừng mắt, Lam Mộng Nghê thì đỏ mặt cúi đầu, chắc là còn chưa tiêu hóa kịp may mắn bất ngờ này.

Về mặt Thái tử điện hạ vẫn đậm nhạt, hần mỉm cười gật đầu nhìn chúng thần, nhưng chỉ ai hiểu rõ hần mới biết được, ý cười của hần chưa đạt đến đáy mắt, dưới nụ cười trước sau như một kia, cất giấu một trái tim mất mát, trái tim kia chỉ khi nhìn đến người ngọc đối diện mới rung động, thế nhưng phần rung động ấy, sau tối nay, sẽ phải vô lực mà thay đổi...

Tin vui liên hôn truyền ra, Nhâm Phiêu Linh theo phản xạ nhìn Lăng Triệt, liền thấy tay hần bung chén rượu không tự giác run lên, tiếp theo, hần lại giống như không có việc gì, ưu nhã uống rượu ngon...

Lăng ca ca, lòng của huynh nhất định là đang rất đau...

Điên cuồng si mê, chuyên chú ngắm nhìn, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Nhâm Phiêu Linh ngẩng ngốc đứng dậy, tiếp theo, nàng làm một hành động khiến mọi người kinh sợ: “Thánh Thượng, thần nữ Nhâm Phiêu Linh, hôm nay cũng muốn cầu tứ hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 22: Tứ Hôn

“Thánh Thượng, thần nữ Nhâm Phiêu Linh, hôm nay cũng muốn cầu tứ hôn.”

Nhất ngữ phát ra, tứ phía giai kinh, mọi người sửng sờ nhìn vị thiếu nữ có vẻ mặt kiên quyết phía trước, lén lút nghị luận sôi nổi.

“Thánh Thượng, thần nữ Nhâm Phiêu Linh khẩn cầu Thánh Thượng tứ hôn cho thần nữ và Lăng Triệt Lăng tướng quân.” Thân ảnh màu thủy lam quý thẳng người trên đại điện, không nhìn sự khinh trào (khinh miệt + trào phúng) của mọi người, hai mắt nàng chỉ nhìn thẳng về phía trước.

“Điều này...” Minh hoàng có chút khó xử, ở Thiên Dụ, chưa bao giờ có nữ tử nào công khai cầu hôn nam tử, huống hồ bây giờ còn ở trước mặt thiên tử như ông, đây là việc làm đánh vào thể diện, khiến chiến lễ giáo, dù cho trong lòng ông có yêu thích Nhâm Phiêu Linh như thế nào, nhưng thần là Hoàng thượng, ông vẫn phải suy nghĩ thật kỹ.

“Thần nữ Nhâm Phiêu Linh khẩn cầu Thánh Thượng tứ hôn cho thần nữ và Lăng Triệt Lăng tướng quân.” Tiếng nói thành khẩn lại vang lên, Nhâm Phiêu Linh không sợ sự nghị luận và châm biếm của người khác, lúc này trong lòng nàng chỉ có một ý niệm, đó chính là—nàng muốn thành thân với Lăng ca ca! Vì mục đích này, nàng có thể hạ bệ thân phận, thu hồi tất cả tôn nghiêm.

Dưới điện, Lăng Triệt nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, phồng chùng ngay cả hần cũng không nghĩ tới, Nhâm Phiêu Linh thế nhưng bất chấp hết thảy, công nhiên cầu hôn hần, mặc dù hành động đó rất vĩ đại, nhưng đối với hần, điều đó lại càng khiến hần thêm chán ghét nàng.

Chỉ thấy hai tay hần nhấc lên, ngay tại lúc Minh hoàng không biết nên nói cái gì, hần liền mở miệng: “Khởi bẩm Thánh Thượng, thần tạm thời không nghĩ đến việc thành gia lập thất, vẫn thỉnh Thánh Thượng tạm tư!”

“Lăng ca ca...” Nhâm Phiêu Linh nghe vậy khẽ kêu, cố nén đau nhức nơi đáy lòng, tiếp tục nói: “Thánh Thượng, Phiêu Linh may mắn mấy ngày trước được sắc phong làm quận chúa, cũng xem như là nữ nhi của Thánh Thượng, nếu là nữ nhi của Thánh Thượng, như vậy Phiêu Linh có thể cầu Thánh Thượng tứ hôn.”

“Điều này...” Minh hoàng nghe thấy vậy, có chút khó xử, ông nhìn nhìn Nhâm Ngao bên dưới, lại nhìn nhìn Lăng Như Kính, trong lúc nhất thời không biết nên làm như thế nào cho phải.

“Thánh Thượng!” Đang lúc Minh hoàng do dự hết sức, Lăng Triệt lại mở miệng: “Hồi bẩm Thánh Thượng, thần không muốn lập gia đình! Vừa rồi Lam thái tử phi cũng nói, dân chúng cầu khẩn an cư lạc nghiệp, hiện tại, Đông Thịnh ở biên giới như hồ rình mồi, tùy thời đều có thể phát động công kích với Thiên Dụ ta, thử hỏi thần là đương triều đại tướng quân, sao có thể tại thời khắc nguy nan này, không để ý dân chúng chi tư, lại chỉ nghĩ đến chuyện hôn sự, cho nên, thần Lăng Triệt khẩn cầu Thánh thượng, để thần tức khắc gia tăng thao luyện binh sĩ, bảo toàn Thiên Dụ ta! Về phần thành thân, vẫn lưu đến ngày sau thể cục tốt hơn rồi nói sau!”

“Vậy...” Minh Hoàng á khẩu, Lăng Triệt nói rất có lý, đáng về tâm ý đã quyết, mà bên này, ánh mắt chờ đợi của Nhâm Phiêu Linh lại khắc sâu làm đau đốn lòng ông, chính là ánh mắt này, đã từng nhiều lần xuất hiện trong giấc mộng của ông...

Giữa lúc bầu không khí trên điện gần ngưng kết thì Lăng Như Kính chấp tay đứng dậy nói: “Khởi bẩm Thánh thượng, thần Lăng Như Kính muốn nói ra suy nghĩ của mình.”

“Ồ? Lăng ái khanh có gì cứ nói.” Minh hoàng không hổ là lão mưu mô, lúc này thấy có người nhảy ra, liền lập tức đá quả bóng cao su xinh đẹp dưới chân ra ngoài.

“Ta ơn Thánh Thượng!” Lăng Như Kính xoay người, nói với mọi người: “Có thể được Phiêu Linh quận chúa ưu ái, là nhi tử Lăng Triệt đã tu luyện được mấy đời phúc khí, đại trượng phu mặc dù chỉ ở quốc gia, nhưng thành gia hiếu thuận cũng rất quan trọng, có câu ‘thành gia lập nghiệp, trước thành gia sau lập nghiệp, thần cho rằng việc này có thể tiến hành, cho nên--’

“Lăng thượng thư.” Lời nói băng lãnh vang lên, là Lăng Triệt !

Lúc này, hắn cũng không gọi Lăng Như Kính là phụ thân, mà gọi thẳng là Lăng thượng thư, bởi vậy có thể thấy được, lửa giận trong lòng hắn cao như thế nào, “Lăng thượng thư, Lăng Triệt không muốn lấy Phiêu Linh quận chúa, nếu như tiếp tục bức ép, Lăng Triệt thề cả đời không cưới vợ.”

Lăng ca ca!

Sắc mặt Nhâm Phiêu Linh trắng bệch, nghe thấy thái độ của Lăng Triệt quyết tuyệt như thế, trái tim nàng băng giá tột đỉnh, Lăng ca ca, hóa ra huynh thật sự ghét ta như vậy...

“Triệt nhi, con--” Lăng Như Kính quát lớn, sắc mặt ông rất khó coi, ông muốn lấy thân phận phụ thân khuyên nhi tử chuyển ý, nhưng không ngờ lại bị Nhâm Ngao lên tiếng đánh gãy.

“Như Kính, Lăng tướng quân nói rất đúng, đại trượng phu lấy quốc gia làm trọng, nữ nhi thường tình tạm thời đặt ở một bên đi! Phiêu Linh vừa trở về không bao lâu, ta còn luyện tiếu nó lập gia đình sớm, hôn sự này cứ như vậy từ bỏ đi, về sau ai cũng không nên nói đến.”

“Thế nhưng, Ngao--” Lăng Như Kính còn muốn nói thêm gì đó, không ngờ vừa nghe lời ấy, Lăng Triệt lập tức hai tay thi lễ nói: “Vậy thì, Lăng Triệt đa tạ Nhâm thế bá.”

“Lăng tướng quân thiếu niên anh hùng, câu Nhâm thế bá Nhâm Ngao không dám đương nổi, về sau vẫn xin bảo ta Nhâm thừa tướng là được.” Nhâm Ngao lạnh nhạt nói, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

“Vâng! Nhâm thừa tướng” Lăng Triệt thần nhiên cất tiếng, sau đó xoay người nhìn Minh hoàng, tiếp theo hai tay cấp lại nói: “Khởi bẩm Thánh Thượng, thần xin thỉnh lệnh ít ngày nữa đi biên ngoại huấn luyện doanh, gia tăng thao luyện binh sĩ, để giữa Đông Thịnh bỗng nhiên đột kích.”

“Chuẩn tấu!”

Nghe thấy lời Lăng Triệt trình bày, Minh hoàng mỉm cười ban bố mệnh lệnh, giờ khắc này, trường hợp đã hỗn loạn như vậy, cho dù ông muốn không đáp ứng cũng khó.

Ngẩng đầu nhìn người ngọc đang tái nhợt mặt dưới điện, mắt ông nồng đậm thương tiếc, chỉ là dù cho ông thân là chúa tể, đối mặt với tư tình nữ nhi thì có biện pháp nào? Tựa như năm đó, mắt thấy nữ tử mà mình yêu thương ngã vào lòng bạn tốt, ông cũng chỉ có thể lựa chọn yên lặng chúc phúc, bởi vì thân là hoàng đế, ông có rất nhiều bất đắc dĩ.....

“Phiêu Linh...” “Ngồi cạnh bên, Nhâm Húc Phong đau lòng nhìn mọi người, nét mặt đầy quan tâm.

“Ca ca, muội không sao...” Cố nén từng trận đau đốn trong lòng, Nhâm Phiêu Linh vui vẻ cười, nàng biết cử chỉ tối nay, sẽ khiến nàng trong một đêm trở thành chuyện cười của Thiên Dụ! Một nữ hài tử, danh tiết rất quan trọng, nàng thế nhưng không hề bận tâm mà công khai cầu hôn nam tử, mà điều buồn cười nhất chính là, nam tử kia tránh nàng như tránh loài rắn rết độc ác, thà rằng cả đời không lấy vợ, cũng không nguyện cùng nàng có liên quan gì.

Nàng là Thừa tướng chi nữ, lại là Phiêu Linh quận chúa do Hoàng Thượng thân phong, thân phận tôn quý cỡ nào, chỉ là, tất cả mọi thứ của nàng đều bị

hủy hết trong tôi nay...

Về sau chỉ sợ không ai dám đến cầu thân! Cười cười nghĩ, ánh mắt Nhâm Phiêu Linh kiên định, không sao cả, nàng không cần, không có Lăng ca ca, nàng thà rằng lựa chọn cô độc cuối đời, chỉ là ngay cả cô độc sống quãng đời còn lại, nàng vẫn sẽ si ngốc hướng về hắn, nhưng mà ông trời sẽ cho nàng cơ hội như vậy sao?

Cúi đầu nhìn lòng bàn tay, Nhâm Phiêu Linh cười nhạt, thời gian của nàng, chỉ sợ không còn nhiều...

Dưới điện vang lên từng tiếng bàn luận khe khẽ, có thương tiếc, có coi khinh, nhưng càng nhiều đó là chế giễu! Về mặt Trương Thiên Nhu khản trương, suốt này giờ nàng vẫn không ngừng chà sát lòng bàn tay, sau khi nghe thấy Lăng Triệt cự tuyệt mới thả lỏng.

May quá! Thờ ờ ra, nàng âm thầm may mắn, may mà Triệt ca ca không có đáp ứng lời cầu hôn của Nhâm Phiêu Linh, bằng không nàng tổn thất lớn! Độc lữ trước không thể dồn Lam Mộ Dung vào chỗ chết, đã hại nàng mất vị trí Thái tử phi, hiện tại, nàng không thể đánh mất Triệt ca ca, dù sao bây giờ hắn chính là Thiên Dự tướng quân tay cầm binh quyền, hơn nữa lại là người trong lòng nàng

Yến hội vẫn tiếp tục, sau khi Minh hoàng lên tiếng, hết thảy mọi chuyện tựa như chưa hề phát sinh, mọi người nên uống thì uống, nên xem thì xem, chỉ là mỗi khi nhìn nhau, mới hiểu ý nhìn nhau cười.

Nhâm Phiêu Linh vẫn cúi đầu, nàng biết cha đang rất giận! Cừ chỉ vừa rồi của nàng rất kinh thế hãi tục, xác thực đã làm cho phụ thân vẫn luôn thanh cao xấu hổ. Nhưng mà, nàng không hối hận, nàng một chút cũng không hối hận, ngay cả bây giờ cả người nàng đã đầy thương tích.

Trong khi Nhâm Phiêu Linh đang đắm chìm trong suy nghĩ, thì một ánh mắt thâm ý phía đối diện truyền thẳng đến, trong ánh mắt kia có thương tiếc, có đau lòng, nhưng nhiều nhất vẫn là tình ý sâu đậm...

Đây là lần đầu tiên Tiêu Dục trước mặt mọi người nhìn thẳng vào Nhâm Phiêu Linh như thế, thân là Thái tử, lúc còn rất nhỏ hắn đã biết làm như thế nào để che dấu cảm tình của bản thân. Trước kia, cho dù hắn có thích Nhâm Phiêu Linh như thế nào, hắn đều có thể xử lý tốt ánh mắt của mình, nhưng mà tới nay, hắn phóng túng.

Hắn bị sự cố chấp của thiếu nữ ngồi đối diện rung động mạnh mẽ! Phiêu Linh thích A Triệt, việc này từ nhỏ hắn đã biết, A Triệt thích Mộ Dung Nghê, việc này cũng không qua khỏi ánh mắt hắn, chỉ là cho dù biết hết thảy, hắn vẫn bất lực...

Lấy Mộ Dung Nghê là chuyện phải làm, bởi vì phụ hoàng muốn mượn việc này củng cố địa vị Thái tử cho hắn, thế nhưng hắn không rõ, nếu luận địa vị, gia thế, như thế nào cũng là Phiêu Linh thích hợp hơn. Nhưng hắn biết, phụ hoàng không muốn hắn lấy Phiêu Linh, bằng không ông ấy sẽ không ngay sau hôm hắn thổ lộ tiếng lòng của mình với ông ấy, thì lập tức phong Phiêu Linh làm quận chúa.

Huynh muội không thể liên hôn!

Mãi đến giây phút ấy, hắn mới hoàn toàn hiểu được, kiếp này, hắn cùng với nàng, chung quy là vô duyên...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 23: Khuyên Bảo

Ca múa kết thúc, dạ tiệc cuối cùng cũng tan, lẫn trong đám người ra cung, Nhâm Phiêu Linh cố gắng cười vui, thông dong đối đãi với mình trào ám phúng tử phương.

“Đi thôi, Phiêu Linh! Đừng để ý đến bọn người đó!” Nhâm Húc Phong bước lên, lôi kéo muội muội đi về phía trước, thân ảnh vàng nhạt phía sau vẫn tiếp tục trêu chọc: “Phiêu Linh tỷ tỷ đi nhanh như vậy làm gì! Triệt ca ca còn đang ở phía sau, nếu không tỷ chờ một chút, Thiên Nhu đi gọi huynh ấy cho tỷ...”

Tiếng cười trong lúc nhất thời vỡ òa ra khắp phía, “Đúng đấy! Phiêu linh muội muội, Lăng Triệt kia có mắt không trông, không bằng muội hãy suy nghĩ một chút về ta thử xem?” Một nam tử cạnh bên lúc này cợt nhả nói, nhưng không ngờ phía sau lại vang lên tiếng nói khiển trách, xoay người lại xem, người nói chính là Thái tử Tiêu Dục.

Nguy, ngày thường Thái tử luôn luôn mỉm cười, lúc này khuôn mặt lại rét lạnh, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm đám người gây sự: “Trong hoàng cung sao có thể cười đùa ồn ào, còn ra thể thống gì? Các người đều là người có gia thế bối cảnh, điểm phép tắc ấy cũng không hiểu, có cần bản thái tử hạ lệnh, đem bọn người đưa đi lễ giáo không hả?”

“Thái tử giáo huấn rất phải, chúng thần tử (nữ) không dám... nữa.” Mọi người cúi đầu xin dung thứ, vừa nói đến lễ giáo, bọn họ đồng loạt rung mình, phàm là con cái quý tộc sĩ phu, nói đến lễ giáo không ai không biết đó là địa phương nào? Nơi đó đối với bọn họ chính là địa ngục, là nơi mà cuộc đời

này bọn họ không muốn đến nhất.

Thái tử hôm nay cũng thật là quá độc ác! Mọi người nghe vậy, từng người một cúi đầu xám xịt rồi đi, không ai nguyện ý chỉ vì một câu trêu chọc mà chịu khổ, cho nên lúc này, tấu vi thượng sách.

...

Đêm ba mươi, rét lạnh dị thường, một thân ảnh màu thủy lam ngơ ngác ngồi ở bên hồ, nhìn mặt hồ lạnh lẽo phía trước, lòng nàng lại một lần nữa trầm xuống.

Qua nửa canh giờ nữa chính là giờ tý, một khi qua giờ tý, tức năm cũ đã qua, năm mới liền đến, mà nàng, cũng bước sang tuổi mười sáu.

Buổi tối cuối cùng của tuổi mười lăm, nàng đã trải qua một màn khó khăn nhất trong đời, trước mặt mọi người bị cự hôn, điều này sợ là chuyện không có mấy cô nương có thể gặp được.

Tự giấu cười cười, nắm lấy đoạn trâm bạch ngọc trong tay, đêm nay nàng vốn muốn giao nó cho Lăng ca ca, bắt đắc dĩ, ông trời dường như không cho nàng cơ hội đó.

Gió lạnh vù vù hất vào mặt, nhưng nàng không có cảm giác đau rát gì cả, nói thật, so sánh với gió tuyết trên Ngọc Phong sơn, chút gió này ở kinh thành không đáng kể chút nào! Thế nhưng, vì sao bây giờ nàng lại có cảm giác rét lạnh?

Một tấm áo choàng, được khoác nhẹ nhàng lên người nàng, sau lưng, vang đến một giọng nữ trong trẻo: “Chuyện của muội ta có nghe nói, bây giờ muội đang vì quyết định của bản thân mà cảm thấy hối hận?” Là Lâu Tâm Nguyệt.

Lắc lắc đầu, thiếu nữ khẽ nói: “Không có, Phiêu Linh không hối hận.”

“Vậy thì đúng rồi!” Lâu Tâm Nguyệt vỗ vai thiếu nữ, vui vẻ ngồi xuống cạnh thiếu nữ, nàng nhìn mặt hồ cười cười nói: “Mẹ ta trước kia có nói qua, mình thích cái gì thì phải chủ động đi tranh thủ, mặc dù là tranh đến đầu rơi máu chảy, cũng tuyệt đối không từ bỏ.”

“Phiêu Linh không có mẹ...”

Lâu Tâm Nguyệt lúc này cũng không chú ý tới vẻ mặt của thiếu nữ, nàng vẫn vui vẻ nói: “Ta không phải là Lâu tỷ tỷ của muội sao? Đã là tỷ tỷ, vậy thì mẹ ta cũng coi như là mẹ muội, như vậy lời mẹ ta nói với ta, cũng coi như là bà nói với muội rồi.”

“Cũng coi như là nói với muội...” Thiếu nữ ngán ra, cúi đầu khẽ lặp lại.

“Đúng! Xem như nói với muội!” Lâu Tâm Nguyệt cười cười vỗ tay một cái, tiếp theo vô cùng kiêu ngạo nói: “Muội biết không? Mẹ ta năm đó chính là truy đuổi cha ta như vậy đấy! Khi đó, bà rất thích, rất thích cha ta, nhưng ông căn bản lại khinh thường bà, thậm chí còn thường xuyên nói những lời độc địa, nhưng đối với những việc ấy bà không để ý chút nào, bà vẫn kiên trì, rốt cục sau cùng chân tình của bà đã làm ông cảm động, hơn nữa từ đó có được sự toàn tâm toàn ý của ông, từ nay về sau, cha ta chỉ chuyên sủng mẹ ta, sau đó sinh ra ca ca và ta...”

Lâu Tâm Nguyệt thản nhiên nói, nhưng nghe vào tai thiếu nữ thì đó lại biến thành một ngụ ý khác: “Lâu tỷ tỷ, tỷ là nói... Chỉ cần Phiêu Linh kiên trì, thì sẽ có một ngày Lăng ca ca quay đầu nhìn Phiêu Linh...”

“Ừm!” Gật đầu thật mạnh, Lâu Tâm Nguyệt ra vẻ thắng thắn nói: “Phiêu Linh! Lâu tỷ tỷ ủng hộ muội! Mẹ ta đã từng nói, chỉ cần bền lòng, thì không có chuyện nào không thể làm được.”

“Chỉ cần bền lòng, thì không có chuyện nào không thể làm được...” Thiếu nữ âm thầm ghi nhớ, ánh mắt mê mang càng lúc càng sáng. Chỉ cần bền lòng, thì không có chuyện nào không thể làm được! Ở một khía cạnh nào đó thì câu nói đầy chí lý này có lẽ sẽ là lời khích lệ vô cùng to lớn đối với người khác, nhưng mà nàng đã xem nhẹ, tình cảm là thứ khác hẳn, trong đó có rất nhiều dây dưa vướng mắc, căn bản không phải một câu, hoặc một người thì có thể dễ dàng thay đổi!

Trong buổi đêm gió lạnh thấu xương này, con tim đang mù mịt của thiếu nữ dần dần tìm được phương hướng, thế nhưng sự kiên trì lần này của nàng, ngày sau sẽ mang đến cho nàng may mắn? Hay là bất hạnh...

“Phiêu Linh, chúng ta kết nghĩa đi!”

“Tại sao?” Nhẹ ngắc đầu, thiếu nữ khó hiểu nhìn đối phương.

“Bởi vì mẹ ta cũng là mẹ muội, chúng ta đây coi như là tỷ muội, nên kết nghĩa!” Lâu Tâm Nguyệt tự nhiên nói.

Khe khẽ lắc đầu. Thiếu nữ mỉm cười: “Không được, muội không thể kết nghĩa với tỷ.”

“Tại sao? Chẳng lẽ muội ghét bỏ ta...” Thần sắc Lâu Tâm Nguyệt ảm đạm, khuôn mặt xinh đẹp của ánh lên vẻ thất vọng.

Thiếu nữ thấy vậy, buồn cười nói: “Sao thế? Lâu tỷ tỷ luôn hào hiệp phi phạm cũng có lúc gặp khó khăn ư.”

“Còn không phải là do muội làm hại! Phiêu Linh đáng ghét! Dám cười nhạo ta! Nói! Vì sao không cùng ta kết nghĩa!” Lâu Tâm Nguyệt lúc này nhìn ra

thiếu nữ đang trêu đùa mình, nên tức giận.

Ôm lấy hai tay đang làm loạn của nàng, thiếu nữ nghiêm trang nói: “Tỷ tỷ tốt à, tỷ cần phải hiểu rõ, không phải Phiêu Linh không muốn kết bái với tỷ, mà là một khi kết bái, tỷ và ca ca...”

Không phải Phiêu Linh không muốn kết bái, mà là một khi kết bái, tỷ và ca ca liền khó thành vợ chồng! Sau cùng thiếu nữ chỉ nói một nửa, nàng tin tưởng, bằng sự thông minh của Lâu Tâm Nguyệt, khẳng định sẽ biết được nàng muốn biểu đạt ý tứ gì!

Chế độ phong kiến thời xưa rất nghiêm khắc, huynh muội không được liên hôn! Cho dù không có quan hệ huyết thống, mà chỉ là trên danh nghĩa, hai người cũng khó thành quyền thuộc.

Quả nhiên!

Lời thiếu nữ vừa nói ra, Lâu Tâm Nguyệt liền bật người xoay chuyển thái độ một trăm tám mươi độ, chỉ thấy nàng giả ngu cười cười: “Đúng vậy, tỷ và Phiêu Linh quan hệ tốt như vậy, không kết bái thì có sao đâu! Dù sao mẹ ta đã là mẹ muội, mối quan hệ tỷ muội này chung quy không chạy thoát được đâu! Ha ha--”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Vừa nghe nói thế, thiếu nữ lập tức hiểu rõ, xem ra ngày ấy ở tiệm cơm nàng cảm giác không sai, Lâu tỷ tỷ quả nhiên có tình ý với ca ca.

“Lâu tỷ tỷ, kỳ thật chúng ta không kết bái, chuyện chúng ta là tỷ muội cũng đã định rồi.”

“Tại sao?” Khó hiểu lên tiếng, về sự thông minh, Nhâm Phiêu Linh từ nhỏ đã vượt trội hơn người.

“Tỷ lại đây, muội nói tỷ nghe!” Nhẹ nhàng bám vào tai Lâu Tâm Nguyệt, Nhâm Phiêu Linh khẽ trêu đùa, chỉ thấy nàng nói với Lâu Tâm Nguyệt rằng: “Nếu Lâu tỷ tỷ thành thê tử của ca ca, vậy mẹ của Lâu tỷ tỷ tất nhiên cũng là mẹ của ca ca, vậy không phải cũng là mẫu thân Phiêu Linh sao! Hi hi!”

Một tiếng cười bỗng vang lên, thiếu nữ tùy ý cười thân nhiên, nét mặt Lâu Tâm Nguyệt đỏ bừng, miệng nàng không ngừng mắng: “Phiêu Linh xấu xa, Phiêu Linh đáng ghét, dám cười nhạo ta, xem ta như thế nào xử lý muội--”

“A— Lâu tỷ tỷ, tỷ đừng giống Tuyết tỷ tỷ cọ cọ cổ muội a--”

“Ta quản muội cái gì tỷ tỷ, hôm nay ta mà không xử lý muội, ta sẽ không mang họ Lâu!”

“Được rồi, được rồi! Muội không nói nữa được chưa, nếu Lâu tỷ tỷ không có ý gì với ca ca, vậy chúng ta liền kết bái, chính thức danh chính ngôn thuận làm tỷ muội!” Thiếu nữ dè nén nước mắt, cố gắng nói.

“Không được—” Lâu Tâm Nguyệt từ chối ngay.

“Vậy để muội nói!”

“Không được--”

“Vậy kết bái!”

“Không--”

....

Tiếng hai thiếu nữ đùa giỡn vang vọng, phía sau khu rừng, Nhâm Húc Phong đứng trực đứng, tuy rằng hắn không biết Lâu Tâm Nguyệt dùng phương pháp gì để an ủi Phiêu Linh, nhưng thấy Phiêu Linh lúc này cười đùa vui vẻ, tâm hắn liền thoải mái hẳn, song song đó cảm giác cảm kích với Lâu Tâm Nguyệt cũng không nén được mà dâng trào.

...

Cũng trong buổi tối hôm nay, bầu không khí của phủ Thánh Nguyên tương quân lại ngưng kết lạnh lẽo.

Ngồi phía trên, Lăng Như Kính nổi giận nhìn đứa con trai của mình, sắc mặt ông khiến người ta kinh sợ không dám nhìn thẳng.

“Nói! Phiêu Linh tốt như vậy, sao ngươi lại từ chối con bé.”

Vừa nghe lời ấy, Lăng Triệt vốn đang thờ ơ rốt cục có điểm phản ứng, “Là cha cảm thấy nàng ấy tốt! Con không hề cho là như vậy!”

“Ngươi--” Tức giận vươn tay chỉ thẳng vào con trai, Lăng Như Kính đau lòng nói: “Phiêu Linh yêu mến ngươi như thế, hôm nay trước đông người cầu được gả cho ngươi, ngươi lại cự tuyệt con bé, bảo con bé về sau còn sống như thế nào nữa hả?”

“Đó là chuyện của nàng ta, con không hề bức nàng.” Lăng Triệt lạnh lùng nói, dưới sắc mặt trách móc của phụ thân, hắn vẫn không mảy may để tâm.

“Ta không hiểu được, Phiêu Linh không những xinh xắn, lại còn thông minh, gia thế bối cảnh cũng môn đăng hộ đối với ngươi, vì sao ngươi lại ghét con bé như thế, chẳng lẽ ngươi không phát hiện vẻ mặt con bé hôm nay có bao nhiêu nhợt nhạt sao!”

Lăng Như Kính vô cùng đau đớn nói, nhưng thái độ người nghe vẫn lãnh đạm, “Con nói rồi, cảm thấy nàng ta tốt là cha, không phải con! Cho nên, mặt nàng có bao nhiêu trắng, danh dự có bao nhiêu không tốt, tất cả điều này đều không liên quan tới con, xin phụ thân đừng tiếp tục vương mắc vấn đề này nữa, nếu tiếp tục kết quả cũng như thế, sẽ không thay đổi, chỉ làm lãng phí thời gian lẫn nhau mà thôi—“

“Bốp—“

Lời còn chưa dứt, một cái tát trực diện đánh tới.

“Nghịch tử.” Lăng Như Kính không thể tin nhìn đứa con của mình, tâm nhất thời vô lực.

“Phụ thân không có việc gì nữa chứ!” Nghiêng đầu, Lăng Triệt lạnh lùng nói: “Nếu không có chuyện gì, con ra ngoài đây, sáng sớm mai còn phải đi biên ngoại, lúc đó con sẽ không đến chào từ biệt cha.”

Lời nói lạnh như băng, lạnh lùng xoay người, Lăng Triệt đi ra tới cửa, trong một khắc chân bước ra ngoài liền ngừng lại: “Phụ thân! Con không phải là cha, không có cái loại cảm tình tựa như cha đối với Nhâm Phiêu Linh, cho nên, xin cha về sau đừng yêu cầu con làm cái gì! Bằng không, con không cam đoan sẽ không làm ra chuyện gì thương tổn nàng đâu.”

“Nghịch tử, ngươi dám!” Lăng Như Kính lớn tiếng quát, trong lòng lửa giận ngập tràn, liền thanh kêu đứa con bằng ngươi, nhưng đáp lại ông, cũng chỉ một màn đêm mờ mịt.....

Có lẽ năm này, với ai cũng không tính là một năm tự tại, ít nhất trên khoảng không bao phủ kinh thành, có một số người đã định là tối nay vô眠 (không ngủ)...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24: Đi Theo

Triều hi mừng một tết năm thứ hai mươi mốt.

Tuyết, bao phủ khắp nơi, vạn vật đều được khoác lên mình một lớp áo trắng ngần, nhà nhà đều tràn đầy không khí của năm mới.

Bên ngoài Phiêu Tuyết các, có một thân ảnh đứng thẳng tắp, tiếng cánh cửa “chi—” mở ra, bóng người bên trong đầu tiên là sừng sốt, sau đó liền có chút xấu hổ ho nhẹ một tiếng.

“Có việc?” Bên trong, Lâu Tâm Nguyệt nhìn Nhâm Húc Phong ở bên ngoài hỏi, chỉ là trong lời nói lại không che giấu ý cười: “Này, Phiến Đề Phong, sáng sớm huynh đã chạy tới đây không phải là để chúc tết ta đây chứ.”

Lâu Tâm Nguyệt thập phần khiêu khích nói, nếu là lúc trước, Nhâm Húc Phong đã sớm bỏ đi, nhưng hôm nay hắn có chút khác thường, chỉ thấy trên nét mặt anh tuấn hiện ra chút hồng hồng, giọng điệu nói chuyện cũng thay đổi, ngần ngại nói: “Việc kia... đêm qua... cảm ơn cô.”

“Ồ?” Nghe vậy, Lâu Tâm Nguyệt nhướn mày lên, giả bộ khó hiểu hỏi: “Cám tạ ta? Vì sao?”

“Vì Phiêu Linh! Cũng vì— bản thân ta.” Nhâm Húc Phong nói thẳng ra, nhưng ánh mắt vẫn ngượng ngùng lơ lửng đâu đó.

Thấy dáng vẻ hần như thế, lòng Lâu Tâm Nguyệt đã sớm ngọt như mật đường, nhưng nàng vẫn quyết định đùa hần một chút: “Phiến Đề Phong, huynh thay Phiêu Linh cảm tạ ta, vậy ta có thể hiểu, hơn nữa cũng chấp nhận! Nhưng huynh thay chính huynh cảm tạ ta, ta có chút không rõ?”

“Ta...” Nhâm Húc Phong muốn nói lại thôi, mấy lần muốn tát vào mũi nhưng sau cùng lại ngưng, hần nhìn thẳng vào Lâu Tâm Nguyệt, ánh mắt tràn đầy tranh đấu, cuối cùng, hần khẽ thở dài mở miệng nói: “Không có gì, Lâu cô nương cứ bận việc của mình đi...”

Nói xong, Nhâm Húc Phong xoay người dợm chạy, “Đứng lại—” Thì nữ từ phía sau quát lên, bên thấy Lâu Tâm Nguyệt nổi giận dưng dưng bước đến trước mặt hần, hai tay chống nạnh nói: “Nhâm Húc Phong, huynh có đúng là đàn ông không?”

“Nhâm Húc Phong ta đường đường là đại tướng quân Thiên Dự, đương nhiên là đàn ông.” Câu hỏi này có liên quan đến tôn nghiêm của nam nhân, Nhâm Húc Phong lúc này không nhịn nữa, khẳng khái hùng hồn vùng lên.

“Vậy nếu là đàn ông, vì sao ngay cả một câu cũng không nói rõ—“

“Ta—“Nhâm Húc Phong nghe vậy á khẩu, hẩn nhìn thật sâu vào đôi mắt long lanh của Lâu Tâm Nguyệt, tâm không tự giác nặng trĩu, “Lâu cô nương, ta chỉ là... có một số việc còn chưa nghĩ ra...”

“Có khó khăn như vậy sao?” Lâu Tâm Nguyệt nhìn thẳng vào hẩn, trầm giọng nói: “Mẹ ta nói, nếu có ngày ta gặp được nam nhân mà mình yêu mến, thì nhất định phải không chút do dự nói với hẩn, cho dù sau cùng bị cự tuyệt, bị tổn thương, cũng coi như không có gì để tiếc nuối! Thế nhưng, nếu như huynh không hành động, thì có thể có một chuyện, một số người, một khi bỏ lỡ, thì vĩnh viễn sẽ không tìm lại được...”

“Lâu cô nương...”

“Phiến Đề Phong!” Nhìn sâu vào đôi mắt hẩn, Lâu Tâm Nguyệt nói từng chữ từng chữ một: “Phiến Đề Phong, ta, thích, huynh— phải chăng huynh cũng thích ta?”

Phiến Đề Phong, ta thích huynh, huynh— phải chăng cũng thích ta? Một câu bộc bạch đầy tình ý, vào một buổi sáng mừng một của năm mới, làm cho Nhâm Húc Phong chưa bao giờ trải qua tình yêu nam nữ chấn kinh đứng ngây người tại chỗ.

“Lâu cô nương...”

“Vẫn còn gọi là Lâu cô nương...” Ánh mắt Lâu Tâm Nguyệt đột nhiên tối sầm, vẻ mặt nàng mất mát cười cười: “Xem ra ta đã thất bại...” Buồn bã quay đầu, nhưng ngay khi nàng xoay người, tay— đột nhiên bị người kéo lại.

“Tâm Nguyệt...”

Chợt quay đầu lại, Lâu Tâm Nguyệt không thể tin nhìn nam tử trước mặt: “Huỳnh... gọi Tâm Nguyệt?”

“Ừm!” Khẽ hạ thấp đầu, Nhâm Húc Phong cực kỳ xấu hổ nói: “Tâm Nguyệt, chuyện tình nam nữ ta không hiểu, song ta hiểu được, ta... muốn cùng muội ở bên nhau!”

“Huỳnh...” Tâm, trong nháy mắt bị đánh chiếm, hai người tình ý lay động, cuộc sống phía sau một màn tuyết, lúc này bắt đầu chậm rãi chuyển động...

Phủ Thánh Nguyên tướng quân.

Ngoài cửa, một thân ảnh thủy lam từ trên xe ngựa nhảy xuống, một tay nàng cầm lễ vật năm mới, tay kia gõ “cộc cộc” đại môn phủ tướng quân.

“Là Phiêu Linh tiểu thư đấy à!” Trương bá mở cửa ra liền thấy người đến là Nhâm Phiêu Linh luôn khiến người khác yêu thích, khuôn mặt già nua lập tức hăm hở hẩn lên.

“Trương bá khỏe ạ! Lãng bá bá và Lãng ca ca có ở nhà không?” Thiếu nữ động lòng người mỉm cười hỏi, từ sau chuyện đêm qua, sợ rằng đại danh Nhâm Phiêu Linh đã sớm truyền khắp Thiên Dụ quốc, có điều những việc ấy đối với nàng không hề quan trọng.

“Ha ha, lão gia ở bên trong, nhưng thiếu gia thì sáng sớm đã lên đường đi biên ngoại.”

“Sao ạ! Lãng ca ca đi biên ngoại?” Thiếu nữ nghe vậy kinh hãi, đồ vật trong tay cũng không tự giác mà rơi xuống.

“Ừ, nghe nói là phụng ý chỉ Thánh thượng.” Nhìn thấy nàng như vậy, Trương bá thăm đau lòng nói, đối với hai đứa bé này, ông chứng kiến chúng từ nhỏ đến lớn, cho nên ông đương nhiên cũng thấy rõ Phiêu Linh tiểu thư rất yêu mến thiếu gia nhà ông, thế nhưng thiếu gia lại hết lần này tới lần khác...

“Trương bá, Lãng ca ca đi lúc nào ạ? Có nói khi nào quay lại không?” Thiếu nữ vội vàng hỏi, tay không tự giác nắm chặt lấy Trương bá.

“Phiêu Linh tiểu thư, thiếu gia đi vào giờ Dần, nhưng về phần lúc nào thì trở về, lão nô không nói chính xác, mang binh huấn luyện chậm thì một tháng, lâu thì vài năm.”

“Vài năm...” Thì thào lặp lại, thiếu nữ ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, lại nhìn lòng bàn tay mình một chút, sau đó đột nhiên xoay người, không hề quay đầu lại nhảy phốc lên xe ngựa.

“Phiêu Linh tiểu thư đừng quá lo lắng, thiếu gia đi cùng với Từ Tu thiếu gia, bọn họ sẽ không có việc gì...” Phía sau, vẫn vang lên tiếng gọi với theo của Trương bá, nhưng xe ngựa một khắc cũng không dừng lại, chạy thẳng về phía trước.

Phủ Thừa tướng.

“Ca ca—“Tiếng gọi cấp thiết truyền đến, làm kinh hách đôi nam nữ đang nhìn nhau ngoài Phiêu Tuyết các, chỉ thấy Nhâm Húc Phong xấu hổ quay sang, nói: “Sao thế, Phiêu Linh? Sao lại khẩn trương vậy?”

“Ca ca! Huynh giúp muội nói với cha một tiếng đi, nói muội muốn đi biên ngoại.”

“Muội đi biên ngoại làm gì?” Nhâm Húc Phong vươn tay cản lại, bước đến chắn ngang mặt muội muội, “Muội nói rõ cho ta, muội đi biên ngoại làm gì?”

“Ca ca, Lãng ca ca sáng sớm nay đã xuất phát đi biên ngoại, bây giờ Phiêu Linh muốn đi tìm huynh ấy.” Vội vã đẩy người phía trước ra, thiếu nữ vội vã

chạy vào bên trong

“Không được đi—“ Nhâm Húc Phong hùng hổ quát lớn, tiến lên chặn ngang kéo muội muội lại: “Phiêu Linh, muội chẳng lẽ còn không thấy rõ sao! A Triệt đối với muội như thế, vì sao muội vẫn khẳng khăng một mực như vậy! Chẳng lẽ hẳn thực sự tốt như vậy sao?”

“Ca ca, Phiêu Linh không còn thời gian, huynh mau buông tay.” Thiếu nữ khẩn thiết nói, khiến Nhâm Húc Phong cau mày: “Cái gì không còn thời gian, muội rốt cuộc có ý gì?”

“Phong, huynh để Phiêu Linh đi đi! Chuyện của muội ấy nàng cuối cùng cũng phải để muội ấy đi đối mặt.” Lâu Tâm Nguyệt tiến lên, nàng thấy hai huynh muội như thế, không nhịn được mở miệng nói giúp.

Có lẽ là do rất nóng ruột, thiếu nữ lúc này cũng không nhìn ra sự biến hóa giữa hai người trước mặt, chỉ thấy nàng thoáng bình tĩnh, sâu kín nhìn thoáng qua đôi phương, trầm thấp nói: “Ca ca, huynh hãy để Phiêu Linh đi đi, đây có lẽ là lần cuối cùng...”

“Thế nhưng, cha—“

“Ca ca, nếu đến lúc đó Lãng ca ca vẫn không thể tiếp nhận Phiêu Linh, vậy Phiêu Linh nhất định sẽ không dây dưa, sẽ ngoan ngoãn trở lại bên cạnh cha và ca ca...” Thiếu nữ kiên định nói, nét mặt tựa như đang ra một quyết định trọng đại gì đó.

“Nhưng mà Phiêu Linh...” Ngay khi Nhâm Húc Phong còn muốn nói thêm, thì phía sau vang lên một tiếng nói trầm thấp: “Con đi đi, Linh nhi...”

“Cha!”

Nhâm Húc Phong cấp thiết lên tiếng, hẳn khó tin nhìn Nhâm Ngao, không ngờ Nhâm Ngao sau khi nói xong câu đó, chẳng nói câu nào xoay người bỏ đi.

“Cảm ơn cha...” Thật sâu gập mình cúi đầu, lòng thiếu nữ vô vàn đau đớn.

Cha, xin thứ lỗi cho sự ích kỷ của nữ nhi, nhưng mà lần này, có lẽ là một lần sau cùng...

Đảo mắt, Nhâm Húc Phong nhìn bóng dáng hai người thân nhất đi về hai hướng ngược lại, ngực hắn nảy lên loại đau thương khó nói thành lời, Phiêu Linh, muội có biết là cha, ông ấy...

“Không sao...Huynh còn có muội...” Tay, chậm rãi được nắm lấy, nữ tử bên cạnh nhẹ nói. Nhìn nét mặt Lâu Tâm Nguyệt đầy sự quan tâm, Nhâm Húc Phong không kềm lòng nở ra một nụ cười thân thiện: “Đúng vậy, ta còn có muội, Tâm Nguyệt...”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 25: Thì Ra Là Người

Thân ảnh nhỏ xinh băng nhanh trên đường, tốc độ nhanh nhẹn, khiến người đi đường không phân rõ rốt cuộc là cái gì xẹt qua...

Lưng đeo bao quần áo, Nhâm Phiêu Linh vận dụng kinh công cực nhanh, ở Ngọc Phong tuyết sơn năm năm, sư phụ đã đem toàn bộ sở học dạy hết cho nàng, mà nàng cũng thiên tư hơn người, không cô phụ tâm ý của lão nhân gia! Nhưng Nhâm Phiêu Linh cho tới bây giờ luông không phải là một người thích khoa trương, một thân bản lĩnh này của nàng, trừ phi dưới tình huống vạn bất đắc dĩ mới có thể sử dụng, bằng không thì lấy tính cách nàng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng lộ ra.

Gió, thổi tung mái tóc dài của nàng, Nhâm Phiêu Linh như kinh hồng tiên tử lưu lại bóng dáng cầu vồng xinh đẹp tại những nơi nàng bay qua.

Nhưng trong lúc nàng hết sức chú ý phi nhanh về phía trước, phía sau, một thân ảnh tuần tú chặt chẽ bám theo.

Hơi nhũm nhụi, Nhâm Phiêu Linh tăng nhanh nhịp chân, thân ảnh đột ngột dịch chuyển thoáng cái không thấy bóng dáng, nhưng không như dự đoán, thân ảnh vẫn theo sát kia cũng biến mất.

Trong rừng cây, thân ảnh biến ảo, hai đường vòng cung duyên dáng xẹt nhanh nhảy về phía trước, bỗng nhiên, một nhánh cây cắt ngang không trung bay đến, Nhâm Phiêu Linh xoay người, đứng thẳng trên mặt đất.

“Tiểu nha đầu, công phu không tệ nha!” Trên cây, truyền đến một giọng nói đầy trêu tức.

Nhâm Phiêu Linh ngẩng đầu. Liền thấy bóng trắng trước mắt nhoáng lên, tiếp theo thì thấy một nam tử ưu nhã nghiêng mình dựa vào cây, ngọc phiến

trong tay không ngừng phe phẩy.

“Ta tưởng là ai chứ? Ra là hồ ly ca ca!” Nhường mi, Nhâm Phiêu Linh thấy thế cũng đồng dạng trêu tức đáp lại: “Không biết hồ ly ca ca thiên tân vạn khổ theo ta lâu như vậy, rốt cuộc muốn thế nào?”

“Muốn thế nào?” Giang Vân Phi nghe vậy cười khê: “Sao mà những người bị ta truy đuổi đều hỏi ta muốn thế nào thế nhỉ? Tiểu nha đầu, ta là hái hoa tặc đây! Phiền người sau này có thể đừng hỏi như vậy nữa được không, phải biết rằng các người hỏi như vậy sẽ đã kích rất nhiều sự tự tin của ta?”

Giang Vân Phi nghiêng ngẫm nói, khiến Nhâm Phiêu Linh không biết nên khóc hay cười, nàng tuy ý tìm cây dựa vào, cười dài nói: “Được rồi! Hồ ly ca ca, vậy về sau Phiêu Linh không hỏi nữa.”

“Vậy mới ngoan! Tiểu nha đầu, nếu người có thể đem hồ ly ca ca đổi thành Vân Phi ca ca vậy càng ngoan hơn!” Giang Vân Phi nói mập mờ, trong đôi mắt đào hoa xinh đẹp thường thường lóe ánh sáng.

“Không được đâu! Người xem, hai chữ Vân Phi này khẳng định đã có rất nhiều tỷ tỷ kêu, Phiêu Linh không muốn giống như những người khác, cho nên có thể nào thì cũng cảm thấy hồ ly ca ca là thích hợp nhất!”

“Tiểu nha đầu, người thật là một tiểu quý tinh nghịch! Có điều nghe người vừa nói như thế, thật ra cũng có phần đúng! Được rồi, nếu đã vậy, thì đây là trường hợp đặc biệt, ta cho phép người về sau có thể gọi ta là hồ ly ca ca!” Giang Vân Phi tựa hồ đối với cái tên mới rất hưởng thụ, hồ ly ca ca, hồ ly ca ca, cứ thế thâm nhập lại hai lần, hân hân trai cười cười, vung tay quạt ngọc phiến kêu “vù vù”.

“Hồ ly ca ca, người cứ quạt như vậy chẳng lẽ không cảm thấy lạnh sao?” Dưới tàng cây, Nhâm Phiêu Linh vừa nói, trong tay vừa lạng lẽ nắm lấy một đồ vật.

“Tiểu nha đầu, đừng chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, vấn đề này ta nhớ kỹ lần trước người đã hỏi qua!”

“Phải không ta? Ta quên mất!” Nhâm Phiêu Linh vừa đùa cợt với Giang Vân Phi, vừa liên tục lưu chuyển mắt to.

“Ta cảnh cáo tiểu nha đầu nhà người, nghìn vạn lần đừng bán ra cái chủ ý quái quỷ gì, lần này ta tuyệt không mắc lừa!”

“Hồ ly ca ca, sao người lại nói vậy chứ? Phiêu Linh bây giờ có làm gì đâu!” Người ngọc nháy nháy đôi mắt vô tội, đáng vẻ kia cực kỳ ủy khuất, khiến Giang Vân Phi nhìn thấy mà lòng thâm vui sướng.

“Ta nói này tiểu nha đầu, đáng vẻ tiểu thụ này của người ta nhìn rất là vui! Lần trước bởi vì người, làm hại ta mất cơ hội thưởng thức Thái tử phi. Lần này, vô luận như thế nào ta cũng muốn người, để giải nỗi khổ nhớ mong nhiều ngày qua của ta!” Giang Vân Phi dứt lời phi thân xuống, ngay sau đó vron tay, đánh thẳng về hướng ngực Nhâm Phiêu Linh.

Nhâm Phiêu Linh liền lắc mình, nhẹ nhàng tránh thoát ma trảo của hắn, tiếp theo một tràng cười vang như chuông bạc truyền đến: “Hồ ly ca ca, hóa ra người chỉ có chút bản lĩnh này!”

“Tiểu nha đầu, đừng để ta bắt được người, nếu không xem ca ca thế nào thương người—” Đề khí vận công, bóng trắng vụt sáng, khuôn mặt tuấn mỹ của Giang Vân Phi thoáng cái xuất hiện trước mặt Nhâm Phiêu Linh.

“A—” Hoi kinh hãi hô, kèm theo “tê” một tiếng, chỉ thấy y phục nơi ngực của Nhâm Phiêu Linh bị rách một mảng, xương quai xanh tinh xảo, da trắng như tuyết, nhất thời đâm sáng vào mắt Giang Vân Phi.

“Nha đầu, người thật xinh đẹp...”

Kim lòng không đậu thốt tiếng, hai mắt Giang Vân Phi nhìn chăm chăm thiếu nữ, “Nha đầu, người mang túi tiền làm gì? Cũ như vậy, người cũng không ngại xấu xí, nếu không ca ca mua cho người một cái mới?” Giang Vân Phi nghiêng ngẫm nói, chỉ thấy Nhâm Phiêu Linh nghe vậy, không nói một tiếng chỉnh sửa lại y phục, sau đó hai mắt nàng híp thành đường thẳng, trong đôi mắt to xinh đẹp tràn đầy vẻ nguy hiểm.

Nhắc tay, phi tiêu bắn ra, liền thấy Giang Vân Phi nhẹ nhàng lấy tay vung lên, những lưu tinh bay lượn kia liền dễ dàng rơi vào lòng bàn tay hắn.

“Nha đầu, vô dụng, ngày hôm nay người trốn không thoát đâu!” Giang Vân Phi kiêu ngạo nói, hân chớp chớp mắt, đáng điệu kia quả thực mỹ đến nhân thần cộng phần. (người thần đều ghen ghét, đó kị)

“Vậy không chắc.....”

Lại một cái phi tiêu bắn ra, Giang Vân Phi vững vàng bắt được phi tiêu, thế nhưng lần này, hắn có một chút nhú mảy: “Người—”

“Ta đã nói không chắc mà!” Nhâm Phiêu Linh cười châm chọc, nhẹ nhàng đi tới bên người hắn, học theo bộ dáng của hắn, trưng ra vẻ mặt hư hỏng nói: “Thế nào? Tên hồ ly thối tha! Mê tán này tư vị không dễ chịu chứ! Nhưng mà người yên tâm, lần này được lượng không có như lần trước, công lực của người khoảng chừng chỉ cần mất mấy canh giờ sẽ chậm rãi khôi phục!”

“Người tốt như vậy?” Nghe vậy, Giang Vân Phi không tin nói.

“Đương nhiên— không! Bởi vì ở trong này ta đã trộn lẫn phần ngứa, ta cam đoan, lần này không khiến người ngứa năm bảy ngày, bản cô nương ta sẽ

không họ Nhâm!”

“Ngươi—“ Giang Vân Phi nghe vậy sắc mặt đại biến: “Nha đầu, ngươi cũng quá độc ác!”

“Ác sao?” Mím cười ngọt ngào, nét mặt Nhâm Phiêu Linh vô cùng tinh khiết hiền lành, “Không có cách nào! Ai biểu hồ ly ca ca đừng phải điểm mấu chốt của ta chi! Mấy ngày nay, ngươi hãy từ từ hưởng thụ đi! Đi đây, không tiễn—“

Duyên dáng xoay người, tựa như một đường vòng cung, thân ảnh Nhâm Phiêu Linh chuyển hoá, biến mất trong rừng cây rậm rạp, trong rừng chỉ còn lại Giang Vân Phi với vẻ mặt tức giận, “Nhâm Phiêu Linh? Tốt lắm! Đóa hao này bản thiếu gia hái chắc rồi...”

Bỏ lại Giang Vân Phi, Nhâm Phiêu Linh liền tăng nhanh cước trình, bởi vì không giỏi cưỡi ngựa, nàng chỉ có thể vận dụng khinh công mà chạy vội. Chỉ là cơ thể nàng bẩm sinh yếu kém, cho nên đi không bao lâu thì cần dừng lại nghỉ một đoạn thời gian, cứ vừa đi vừa dừng như vậy, đến lúc nàng thật sự đến biên ngoại thì đã hơn mười ngày sau.

Mấy ngày liền bốn ba cuối cùng nhìn thấy quân doanh thì trái tim liền thư giãn, ngồi bệt xuống đất, Nhâm Phiêu Linh ngum to ngum nhỏ thở phì phò, phía trước chính là nơi đóng quân đồn trú của Lăng ca ca, thấy nàng, huynh ấy sẽ có dạng biểu tình gì? Là phần nộ, hay là chán ghét? Nói chung hẳn là sẽ không vui về....

Tâm đã làm tốt công tác chuẩn bị, bất luận lần này thái độ Lăng ca ca có như thế nào, nàng— Nhâm Phiêu Linh, đều có thể vì tình yêu của bản thân mà phấn đấu tới cùng.

Chậm rãi đi về phía quân doanh, ngay khi nàng gần tiếp cận, hai thanh trường mâu bỗng chắn ngang trước mặt: “Đứng lại! Người tới người phương nào? Dám xông vào quân doanh Thiên Dự!”

“Nhị vị binh sĩ, phiền hai người thông báo Lăng tướng quân, nói Nhâm Phiêu Linh ở bên ngoài cầu kiến!”

“Làm càn! Một nữ lưu cũng dám chỉ đích danh muốn gặp tướng quân chúng ta, thức thời đi nhanh cho ta, nếu không đừng trách huynh đệ ta trở mặt vô tình!”

“Phiền nhị vị binh sĩ, ta quả thật có việc muốn gặp Lăng tướng quân của các ngươi...”

Lời còn chưa dứt, trường mâu trước mặt bắt đầu di động, Nhâm Phiêu Linh vừa né tránh, vừa cao giọng nói với hai người.

“Dừng tay!”

Phía sau vang lên tiếng quát lạnh, trong gió tuyết chỉ thấy Lăng Triệt một thân chiến bào vô cùng tuấn mỹ tiêu sái đi ra, “Chuyện gì mà ồn ào ở đây?” Tiếng nói lạnh buốt, dung nhan tuấn mỹ, là hẳn! Hẳn chính là Lăng ca ca mà đã hơn mười ngày nay nàng không thấy!

“Lăng ca ca...” Thi thảo lên tiếng, ánh mắt Nhâm Phiêu Linh đầy si mê, chăm chú nhìn nam tử trước mặt.

“Sao lại là ngươi?” Giọng nói đầy chán ghét, ánh mắt khinh thường, từ khi Lăng Triệt nhìn thấy thiếu nữ, thái độ vô cùng ác liệt của hắn chưa từng biến mất.

Tâm, chợt nhói lên...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 26: Kiên Trì

“Quay về!”

Trong doanh trướng, nét mặt Lăng Triệt lạnh nhạt, dùng một thái độ hết sức cứng rắn nói.

“Muội không về!” Nghe vậy, nét mặt Nhâm Phiêu Linh cũng kiên quyết nói.

“Đừng để cho ta nói lần thứ ba! Quay về!”

“Muội không—“ Bày tỏ thái độ kiên định, Nhâm Phiêu Linh ngẩng đầu, nhìn thẳng hai mắt vào người phía trước.

“Có tin ta bây giờ sẽ bóp chết ngươi, sau đó sẽ đưa thi thể ngươi trở về!” Lăng Triệt vươn tay chế trụ cái cổ mảnh khảnh của nàng, ánh mắt hiện lên tia

nguy hiểm.

“Huynh bóp đi!” Nhắm mắt lại, đáng về Nhâm Phiêu Linh đầy thân nhiên.

“A Triệt, người ta là Phiêu Linh quận chúa do Hoàng thượng ngự phong, bóp chết nàng, vậy là muốn cả nhà bị tịch thu tài sản, chém toàn tộc đấy!” Hà Tử Tu cạnh bên cất lời châm chọc cạnh khế, chỉ thấy hần lúc này nhẹ nhàng vuốt hai lọn tóc dài, thái độ rất u là ghét bỏ.

“Hỏi người một lần sau cùng, người rút cuộc quay về, hay là không?” Nắm cái cổ của nàng, lòng bàn tay Lăng Triệt hơi dùng lực.

Khuôn mặt, chậm rãi đỏ lên, khốn khổ, nhưng Nhâm Phiêu Linh vẫn kiên quyết “Muội, không, quay về--“

“Tùy người--“ Lăng Triệt bỗng buông tay ra, làm Nhâm Phiêu Linh không khỏi bị lão đảo, liền thấy hần lạnh lùng nói: “Có trở về hay không tùy người, nhưng sau này đừng tùy ý xuất hiện trước mặt ta!” Phất tay áo, vén rèm, dưới ánh mắt vẫn dõi theo của Nhâm Phiêu Linh, Lăng Triệt hăm hừ đi vào doanh trường, không lưu lại nửa chữ.

“Đi thôi, Phiêu Linh quận chúa của ta! Ta mang người đi hành tẩu!” Phía sau, thanh âm trầm tức của Hà Tử Tu lại lần nữa truyền đến, đi theo hần, Nhâm Phiêu Linh chậm rãi đi tới lều bạt của nàng.

Hành quân đánh trận, cơ sở vật chất khó tránh khỏi đơn sơ, hơn nữa trong quân có nữ tử lui tới nên trở nên tươi sáng, do đó về phương diện này càng có vẻ tốt hơn.

Đơn giản rửa sạch một phen, sau khi qua loa nghỉ ngơi mấy canh giờ, Nhâm Phiêu Linh thay một bộ nam trang giản dị, đi thẳng ra ngoài.

Lúc này đêm đã khuya, ngẩng đầu nhìn bầu trời, đã là giờ Hợi! Lăng ca ca vẫn chưa nghỉ ngơi ư? Nhìn ánh nến vẫn còn lập lòe trong gian trường của tướng quân, Nhâm Phiêu Linh do dự đôi chút, tiếp theo, xoay người đi về phía ngược lại.

Phòng bếp, binh sĩ nhóm lửa làm cơm đã đi ngủ. Buộc mái tóc dài lên, Nhâm Phiêu Linh cẩn thận tỉ mỉ chọn lựa nguyên liệu trong đám chủng loại nguyên vật liệu nấu ăn không được tính là nhiều lắm, sau đó nàng nhóm lửa, rửa, thái đồ ăn, động tác bắt đầu bận rộn hần lên.

Sau nửa canh giờ, Nhâm Phiêu Linh bưng bát canh làm bằng cả tấm lòng, xốc lều bạt của Lăng Triệt lên.

Trong lều, hần đang cùng Hà Tử Tu cúi đầu nghiên cứu thư sách trên bàn, ánh nến chiếu lên người hần, ánh lên sống lưng thẳng tắp, tôn lên dáng người cao lớn, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng kiên nghị dị thường, làn môi mỏng, tỏa ra vẻ cơ trí nhân nhả.

Lúc này nghe được có người đi vào, Lăng Triệt không khỏi có chút buồn bực, mà khi hần thấy rõ người đến là ai thì lại càng nổi giận: “Lẽ nào lời nói của ta người không có nghe rõ sao? Không được tùy ý xuất hiện ở trước mặt ta, đi ra ngoài!”

“Lăng ca ca, muội thấy trong trường của huynh có ánh sáng, biết huynh còn chưa ngủ, cho nên liền làm chút canh đưa tới cho huynh, huynh tranh thủ còn nóng mau uống!” Không để ý lời nói lạnh nhạt của hần, Nhâm Phiêu Linh đi thẳng tới, đặt bát canh vào bên cạnh bàn.

“Ai cho người làm? Người không biết trong quân doanh buổi tối không cho phép nhóm lửa sao?” Cau mày, Lăng Triệt lạnh lùng nói, trong ánh mắt hiện vẻ chán ghét và khinh rẻ.

Vừa nghe lời ấy, Nhâm Phiêu Linh tự biết mình làm sai, khẽ mím cánh môi: “Muội xin lỗi, Lăng ca ca! Muội không biết có quy định như vậy.... muội, lần sau nhất định sẽ chú ý...”

“Lần sau?” Nhú chặt lông mày, hai mắt Lăng Triệt phát ra tia ngoan quang: “Nếu còn có lần sau, ta nhất định xử trí theo quân pháp!”

“A Triệt, người không nên như vậy! Người ta tốt xấu gì cũng là quận chúa, nấu canh mang đến cho người, người hà tất nhẫn tâm như thế!” Hà Tử Tu cạnh bên châm chọc nói, chỉ thấy hần lúc này cực kỳ nghiền ngẫm nửa nằm nghiêng, vẻ mặt bất hảo khinh thường.

Lăng Triệt liếc nhẹ hần, rồi ngẩng đầu lạnh lùng nói với Nhâm Phiêu Linh: “Người có thể ra ngoài!”

“Vâng! Vậy bát canh này Lăng ca ca nhất định phải uống nhé!” Nghe vậy, Nhâm Phiêu Linh một mặt đi ra ngoài, mặt khác thì quay đầu lại nhìn, ngay khi nàng mới ra trường môn thì phía sau vang lên giọng điệu trầm tức của Hà Tử Tu: “A Triệt, canh này làm sao đây?”

“Đồ!”

Một tiếng không có một tia nhiệt độ vang lên, không khỏi khiến Nhâm Phiêu Linh đứng đơ tại chỗ, thân mình nàng cứng còng, hai chân như chì nặng nề không thể nhúc nhích.

Lúc này, đoạn đối thoại vẫn còn tiếp tục, chỉ nghe Hà Tử Tu cất tiếng trầm ghẹo: “Đồ thì rất là tiếc, nói như thế nào đây cũng là tâm ý của người ta!”

“Đừng dài dòng! Tâm ý của nàng, ta không cần!”

Nhún nhún vai, Hà Tử Tu cười cợt nói: “Được rồi! Người đã không uống, vậy cho ta uống đi! Nói thật ra, thức ăn trong quân doanh thực sự rất tệ, đã nhiều ngày ta chưa từng được ăn một bữa ngon!”

“Hành quân đánh trận tất nhiên là kham khổ, người cho là đang ở nhà, mỗi ngày có người hầu hạ thoải mái sao!”

“Aiz! Sớm biết như vậy, ta sẽ không xung phong đảm nhận cái chức quân sư này, thực sự là tự gây nghiệp không thể sống...”

Trong trường, cuộc đối thoại vẫn đang tiếp tục, ngoài trường Nhâm Phiêu Linh ngoác nghe, Lãng ca ca, huynh ghét Phiêu Linh đến vậy sao, Phiêu Linh làm canh cho huynh, huynh cũng không nguyện chạm đến...

“Oa, canh này thật là ngon! Không ngờ nha đầu kia thật là có tay nghề, cư nhiên có thể đem những nguyên liệu thông thường làm ra bát canh mỹ vị như này, quả thật không thể ngờ!”

“Lẽ nào người đã quên, không phải giới giang, mà do nàng có cái đầu lười hơn người, có thể ném được những thứ mà kẻ khác không ném được, cho nên khả năng nắm vững mùi vị rất tinh chuẩn!”

“A, đúng rồi! Nha đầu kia quả là có bản lĩnh như vậy! “Hà Từ Tu vừa uống canh, vừa không ngừng gật đầu.

“Hừ! Bẩm sinh mà có, không tự nỗ lực gắng sức, có cái gì đáng khen!” Lãng Triệt hừ lạnh, không để ý tới vẻ mặt tham lam của Hà Từ Tu, tiếp tục cúi đầu đọc sách.

“Nè nè! A Triệt, người cũng đừng trách ta không nhắc nhở người, canh này người không uống thật đúng là đáng tiếc!” Lúc này, Hà Từ Tu vẫn tiếp tục lải nhải, nhưng Lãng Triệt cạnh bên từ lâu đã không để ý tới hần, thẳng chuyên tâm vào chuyện của mình.

Ngoài trường, trái tim, mơ hồ đau nhức, lệ, ản tại đáy mắt, Nhâm Phiêu Linh cố gắng mỉm cười, chậm rãi bỏ đi...

...

“Không phải bảo người không được đem đến nữa sao?” Men theo tiếng nói đầy rét, là khuôn mặt nổi giận bùng bùng của Lãng Triệt. Hần thực sự nói được thì làm được. Bát canh mới vừa đưa đến, chỉ một cái xoay người, thì lập tức bị hần đổ bỏ.

Tròn nửa tháng.

Nhâm Phiêu Linh kiên trì nửa tháng, Lãng Triệt phớt lờ nửa tháng, có ai biết đáy lòng nàng đau nhức, chẳng lẽ không yêu, thì thực sự chỉ có lạnh lùng?

Chuyển tâm mất, Lãng Triệt lại lần nữa mở miệng, tiếng hần dị thường lạnh lùng: “Nhâm Phiêu Linh, ta nói người không nghe có phải không, nếu còn như vậy, đừng trách ta cường chế trối người đưa trở về!”

“Lãng ca ca, Phiêu Linh bây giờ đâu có nấu nướng trong doanh trường, không có trái với quân quy!” Đối diện hần, tay bưng bát canh, Nhâm Phiêu Linh cúi đầu nói, đối với sự chỉ trích của Lãng Triệt, nàng mỗi ngày đều mỉm cười đối mặt.

“Cút! Ta không muốn thấy người!” Mỗi khi nhìn bộ dạng nàng mỉm cười, đáy lòng Lãng Triệt có một loại phần nộ trào dâng! Đã từng chính là khuôn mặt này, đã hủy hoại cảm tình của cha và mẹ, bây giờ cũng vì khuôn mặt này, đã phá hủy thân tình của cha và hần! Đối với khuôn mặt này, Lãng Triệt hận từ trong xương, mà loại hận này, giờ đây không thể ngăn chặn mà càng sinh trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 27: Tìm Thuốc

Thời gian thoáng cái đã qua hai mươi ngày, Nhâm Phiêu Linh tính cách ôn hòa cùng với nụ cười ngọt ngào đã lấy được hảo cảm của quân sĩ trong doanh, đương nhiên, trong đó ngoại trừ Lãng Triệt và Hà Từ Tu.

Tại biên ngoại, bởi vì là quan hệ ngoại giao hai nước, cho nên thường xuyên sẽ phát sinh xung đột song phương. Trong hai mươi ngày Nhâm Phiêu Linh ở đây, Đồng Thịnh quốc ý vào binh lực cường tráng, thường xuyên hai ba ngày đều tập kích bất ngờ, dĩ nhiên là muốn cướp bóc tài vật của bách tính Thiên Dự.

Trong quân, có nhiều binh sĩ bị thương, nhưng phiền toái nhất chính là, lần trước trong một lần bị tập kích, quân y Vương Viễn không cẩn thận bị thương, điều này không thể nghi ngờ đã mang đến cho bọn họ phiền toái không nhỏ.

Chỉ có một quân y đi theo đội, phải chiếu cố binh sĩ bị thương vốn cũng đã rất khó khăn, hiện tại ông ta lại bị thương, tự chiếu cố bản thân đã khó, chứ đừng nói là chăm sóc cho những binh sĩ khác.

Nhưng những điều này đều là thứ yếu, quan trọng hơn hết chính là không có dược thảo! Dược thảo trị liệu cho người bị thương chủng loại đa dạng, nếu

không phải là thầy thuốc dày dặn kinh nghiệm, thì người ngoài căn bản vô pháp nhận biết được.

Không có được thảo, dù cho quân y căn cứ rằng kiên trì chữa trị, kết quả cũng không giải quyết được gì.

Hôm nay, Nhâm Phiêu Linh ngẫu nhiên đi qua một doanh trướng. Ngay mép rìa trướng, có hai binh sĩ đang thì thầm nói nhỏ: “Người biết chuyện Vương quân y bị thương chưa?”

“Biết! Hình như là cánh tay bị chém một đao!”

“Đúng vậy! Như vậy, những huynh đệ bị thương của chúng ta có thể sẽ thắm lăm đây!”

“Vì sao?”

“Người còn không biết sao! Thảo được trong quân đã dùng hết, mà lúc này Vương quân y lại bị thương, căn bản không có ai có thể đi hái thuốc, người nói điều này không phải thắm thì là gì!”

“Xuyt— người nói nhỏ giọng chút, lời này đừng để cho người khác nghe thấy được! Chúng ta chỉ là binh sĩ, mấy vấn đề này để cho Lãng tướng quân và Hà quân sư giải quyết đi!”

...

Tiếng hai người càng nói càng nhỏ, nhưng nội dung đoạn đối thoại đều đi vào lòng Nhâm Phiêu Linh, Vương Viễn bị thương? Trong quân không có thảo được. Vì sao nàng không biết gì cả!

Ngây người suy nghĩ, quay đầu nhìn mười mấy binh sĩ bị thương trong quân trướng, trái tim Nhâm Phiêu Linh gắt gao thu lại, cuối cùng cất bước đi đến doanh trướng của Lãng Triệt.

“Người nói cái gì? Người muốn ta đi hái thuốc!” Người còn chưa đi tới cửa, Nhâm Phiêu Linh đã nghe thấy một tiếng hét to phát ra từ trong trướng: “A Triệt, sao người có thể bảo ta đi hái thuốc! Lấy kiến thức y thuật ít ỏi của ta, căn bản loại được thảo nào cũng phân không rõ!”

“Thế nhưng trừ người ra, ở đây không ai biết y thuật!” Trong trướng, Lãng Triệt cau mày nói.

“Ta cũng không rành về y thuật lắm! Trước đó căn bản chính là vì lừa gạt cha ta mà học chơi thôi, những điều này người không phải vẫn biết đó sao!”

“Nhưng ít ra người cũng coi như có học qua! Người yên tâm, ta đã lệnh Vương Viễn phác họa ra từng loại thảo được, tin tưởng bằng nhận thức của người, căn cứ vào những đặc điểm đó hẳn là không có vấn đề gì!”

“A Triệt! Ta bây giờ rất hối hận vì lúc đầu đi theo người!” Hà Tử Tu nghe vậy vẻ mặt như đưa đám, trưng ra đủ loại ánh mắt không tình nguyện, thần tình kia đích thị là một oán nam!

“Lãng ca ca, để muội thử xem!” Vén rèm, đi vào, Nhâm Phiêu Linh mỉm cười đứng trước mặt hai người, nét mặt bình tĩnh nói: “Lãng ca ca, Phiêu Linh từng cùng sư phụ học qua mấy năm y thuật ở Ngọc Phong tuyết sơn, mặc dù không tinh thông lắm, nhưng muội nghĩ muốn tìm mấy vị thảo được, hẳn là không có việc gì khó!”

“Đúng vậy! A Triệt! Phiêu Linh biết y thuật, lần trước Mộng Nghê trúng độc lúc đó chẳng phải nàng đã giải được sao!” Hà Tử Tu nghe vậy, lập tức cao hứng vỗ tay, nhưng nhắc tới chuyện Lam Mộng Nghê, biểu tình vui vẻ của hắn bỗng chốc hóa thành xấu hổ.

Chỉ thấy hắn ngượng ngùng nhìn hai người nói: “Ừ, tạm thời bất luận độc lần trước rốt cuộc là do ai hạ, nếu nàng có thể chuẩn xác mà nói ra thứ tự được liệu để chữa trị, vậy hẳn là rất quen thuộc được thảo, cho nên A Triệt, hay là người để nàng thử xem!”

Lãng Triệt nhìn chằm chằm Nhâm Phiêu Linh, ánh mắt mặc dù tràn đầy không muốn, nhưng thân là một tướng quân, hắn phải vì đại cục mà suy xét: “Được rồi! Nếu đã vậy, Tử Tu người cùng đi với nàng đi!”

“Hả? Còn muốn ta đi hả!” Hà Tử Tu buồn bực nhìn sang Lãng Triệt, sau đó nhận mệnh gật đầu: “Được rồi! Ai bảo đầu óc ta phát sốt cứ muốn đi với người làm chi...”

Con đường lên núi, đầy gồ ghề, Nhâm Phiêu Linh và Hà Tử Tu gian nan leo lên nơi thâm sơn, kỳ thực loại việc này đối với Nhâm Phiêu Linh mà nói cũng không sao cả, nhưng phía sau đi theo là Hà Tử Tu, cho nên nàng phải thả chậm cước bộ, vừa đi vừa chờ.

“Này! Nhâm Phiêu Linh, người chờ ta một chút!”

Phía sau, Hà Tử Tu bất mãn kêu to, nhưng Nhâm Phiêu Linh cũng không để ý nhiều tới hắn, từ nhỏ đã biết Hà Tử Tu không thích nàng, hơn nữa vì việc này, ca ca không biết đã cùng hắn đánh nhau bao nhiêu lần! Cho nên, vì không cho ca ca mỗi lần mặt mũi bầm dập trở về bị cha quở mắng, nàng luôn luôn lựa chọn không để ý tới cái tên hay tìm cách ức hiếp này.

Giống như bây giờ, dọc theo đường đi, Hà Tử Tu luôn châm chọc khiêu khích, không ngừng kêu gào, nhưng nàng chỉ thản nhiên nhìn hắn, không nói một câu.

“Nhâm Phiêu Linh, ngươi có ý gì hả! Không có nghe thấy ta đang gọi ngươi sao!”

“Chuyện gì?” Thân nhiên quay đầu, về mặt nàng hồ hững nhìn hắn.

“Ta nói, chúng ta rốt cuộc phải đi tới khi nào? Ở đây thảo dược nhiều như vậy ngươi không hái, cứ khẳng khẳng một mực đi sâu vào bên trong nơi thâm sơn cùng cốc, ngươi nói đi, ngươi rốt cuộc có tâm tư gì hả!”

“Nhiều thảo dược ở ven núi đều bị người hái, cho dù có, cũng là vừa mới sinh trưởng không bao lâu, dược hiệu, thành phần, cũng không bằng dược thảo sinh trưởng nơi thâm sơn hấp thu tinh hoa nhật nguyệt! Lúc này binh sĩ của chúng ta bị thương rất nhiều, thảo dược cũng không đủ, nếu đã lên đây, nên hái nhiều dược hiệu tốt, có chữa thành phần tinh hoa rồi mới quay về!”

“Không ngờ ngươi hiểu biết cũng không ít!” Đằng sau, Hà Tử Tu nghe vậy đặc biệt đánh giá Nhâm Phiêu Linh, thần tình dường như có chút khó tin: “Hóa ra nhìn qua nhỏ nhắn, yếu ớt Phiêu Linh quân chúa, thì ra lại là người có trai tim thất xảo lĩnh lung!”

Tuy là khen, nhưng được Hà Tử Tu nói cực kỳ châm chọc! Một người vẫn luôn có thành kiến sâu sắc, sao có thể dễ dàng bởi vì một câu nói, hoặc một việc mà cải biến?

“Ngươi không cần châm chọc ta! Những điều này không tính là gì cả! Chúng ta vẫn nên tăng nhanh cước bộ, nếu không tới tới ta cũng không dám đảm bảo sẽ không có cái gì xuất hiện đâu!” Nhâm Phiêu Linh nhàn nhạt đáp lời, ánh mắt thỉnh thoảng đánh giá bốn phía.

“Ý ngươi là ở đây buổi tối sẽ có mãnh thú!” Nghe vậy, sắc mặt trêu tức của Hà Tử Tu cũng không nhịn được mà thu liễm, hắn cẩn thận nhìn bốn phía, tay bắt giắc sờ loạn đao bên hông.

“Ngươi không cần khẩn trương như thế, ta là nói giả dụ! Dù sao cũng đang ở nơi thâm sơn, ai cũng không dám bảo chứng rõ rốt cuộc sẽ có cái gì!” Nhìn thần sắc khẩn trương của hắn, lòng Nhâm Phiêu Linh bỗng nảy lên một tia buồn cười, quả là công tử gia đình quý tộc, chưa từng trải qua loại chuyện này.

“Nhâm Phiêu Linh! Ngươi đùa giỡn ta có đúng không!” Hà Tử Tu vừa nghe nói thế, đáng vẻ kiêu ngạo lập tức mất đi: “Được lắm! Ngươi nhớ kỹ cho ta, trở về ta nhất định nói cho A Triệt biết!”

“Tùy ngươi!” Lãnh đạm nói, Nhâm Phiêu Linh nhấc chân đi về phía trước.

Nói cho Lăng ca ca? Nàng chẳng làm sai chuyện gì cần hắn phải nói với Lăng ca ca! Bất quá, hắn cứ đi nói đi, dù sao Lăng ca ca cũng luôn chán ghét nàng, nàng không quan tâm lại có thêm một việc nữa!

Vô lực cười cười, hai mắt tìm tòi dưới mặt đất: “Sinh địa hoàng, hồi đầu ba, bạch thược bạch, mộc hương, sơn mã đề...” Miệng Nhâm Phiêu Linh không ngừng lẩm bẫm, hai tay không ngừng tìm kiếm, chỉ chốc lát sau, sọt trúc sau lưng nàng đã đầy ắp.

“Bên này kiếm được cũng khá khá, chúng ta đi bên kia xem sao!” Phất tay đứng dậy, nhìn rừng cây giữa đám sương mù kia, Nhâm Phiêu Linh nhàn nhạt nói.

“Còn muốn đi vào bên trong nữa? Chỗ đó khắp nơi đều toàn sương mù, nói không chừng sẽ có nguy hiểm nào đấy!” Lúc này, nghe Nhâm Phiêu Linh còn muốn đi vào trong, Hà Tử Tu ngay tức khắc kháng nghị.

“Thảo dược hái được đã gần đủ, nhưng nếu có tặc mệnh nhân sâm làm thuốc, ta nghĩ vết thương của những binh sĩ sẽ tốt lên nhanh chóng!”

“Ngươi—” Hà Tử Tu tức giận không nhịn nổi, nhưng sự việc liên quan đến tính mệnh các binh sĩ, hắn lúc này dù có nghìn vạn lần không tình nguyện, nhưng cũng phải kiên trì miễn cưỡng tiến về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 28: Gặp Nạn

Sương mù dày đặc lượn lờ khắp núi, làm cho cảnh tượng càng thêm huyền bí, Nhâm Phiêu Linh cẩn thận quan sát mọi thứ xung quanh, hai mắt liên tục nhìn quét cây cỏ dưới đất.

“Có rồi!” Khẽ kêu một tiếng, ý bảo Hà Tử Tu bên cạnh im lặng, Nhâm Phiêu Linh rón ra rón rén bước đến một gốc cây thấp lùn phía trước, từ trong túi chậm rãi rút ra một đoạn dây thừng, nhẹ nhàng quấn vào rễ của loại cây thấp lùn ấy.

“Ngươi làm gì vậy?” Phía sau, Hà Tử Tu nhẹ nhàng kéo nàng, nét mặt khó hiểu nhìn nàng hỏi.

“Xuyt! Nhân sâm sẽ chạy!” Đưa tay đặt nhẹ lên môi, ý bảo hân đừng lên tiếng. Nhâm Phiêu Linh vô cùng cẩn thận lấy một cái xềng ra, nhẹ nhàng hướng về phía cái cây bắt đầu khoét.

Đột nhiên, rừng cây chớp động, lao xao sà sạt, vừa nhìn lại, nhân sâm lúc này vẫn còn đang ở trước mặt nay đã không thấy bóng dáng.

“Nó chạy! Nó chạy kìa!” Có lẽ là bị thần sắc chuyên chú của Nhâm Phiêu Linh hấp dẫn, Hà Tử Tu lúc này cũng hết sức chăm chú, mà khi hân thấy nhân sâm mà bọn họ vất vả phát hiện, chỉ trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng, lòng hân rất là gấp gáp!

“Làm sao đây! Làm sao đây! Phiêu Linh, làm sao đây!” Cấp bách nhìn sang thiếu nữ, lúc này Hà Tử Tu không chú ý đến xưng hô của hân đối với Nhâm Phiêu Linh đã thay đổi, hai mắt chỉ mờ mịt tìm kiếm bốn phía.

“Không sao! Nó chạy không thoát được!” Tự tin cười, Nhâm Phiêu Linh kéo kéo dây thừng trong tay, cười cười nói với hân: “Có cái này, ngươi chờ xem!”

Chậm rãi thu hồi dây thừng, nhẹ nhàng tiến đến theo phương hướng chỉ thị. Quả nhiên! Tại một chỗ khác trong khu rừng, có một gốc cây nhân sâm trên thân được buộc dây chậm rãi xuất hiện.

“Ta xem ngươi chạy đi đâu!” Nhảy mạnh tới, nắm ngay rễ cây cho một xềng. Khi trong tay Nhâm Phiêu Linh đã nắm chặt cây nhân sâm xù xì, thì vô cùng vui vẻ, do đó khuôn mặt nàng không khỏi lộ ra một nụ cười thật tươi: “Tìm được rồi! Tìm được rồi!”

Thiếu nữ hoa chân múa tay vui sướng, hải lòng vừa cười vừa kêu, bên này, Hà Tử Tu lại lẳng lặng trầm mặc.

Nhìn nét mặt thiếu nữ phía trước vui cười xán lạn, khuôn mặt tinh thuần, má lúm đồng tiền nhợt nhạt, tựa như tiên tử xuất trần không hề có chút nào phòng vệ, Hà Tử Tu nhìn ngắm đến nỗi không phát giác được hân đã từ từ lún sâu vào. Có lẽ ý thức được bản thân đã thất thố, hân xoay người ho khan một tiếng, hai chân vô thức bước sang hướng khác.

“Đừng động!” Tiếng hô khẩn cấp chợt vang, chỉ thấy Nhâm Phiêu Linh còn chưa nói xong, cả người Hà Tử Tu đã bị treo ngược lên cao.

“Mau giúp ta xuống!” Giữa không trung, Hà Tử Tu lớn tiếng kêu.

Nhìn hân luôn luôn tự phụ, lúc này lại chật vật treo trên không trung, Nhâm Phiêu Linh ban đầu vốn còn lo lắng, lúc này vẻ mặt liền không tự giác buông lỏng xuống.

“Ngươi còn cười!” Căm giận liếc mắt trừng Nhâm Phiêu Linh đang cười bên dưới, Hà Tử Tu giận dữ không mở miệng xin giúp đỡ, mà cố gắng chuyển động cong thân mình lên, rút thanh đao nhỏ từ bên hông, dùng sức chém về phía sợi dây cột ở ngay chân chém.

“Không được chém!” Nhâm Phiêu Linh thấy thế hô to, nhưng Hà Tử Tu vốn đã tức giận nên đâu còn nghe được lời khuyên bảo của nàng, chỉ thấy ánh đao chợt lóe, ngay sau đó cả người liền thẳng tắp rơi xuống đất.

“Cẩn thận!”

Lúc này, thấy Hà Tử Tu rơi xuống, Nhâm Phiêu Linh ban đầu còn cười, chỉ trong tích tắc, sắc mặt nàng lập tức khảm trương, nàng mạnh mẽ nhảy lên, đẩy mạnh người hân ra, tay phải vẽ một đường vòng cung duy đáng trên không trung, liền thấy, một mũi tên dững mảnh nhẹ nhàng rơi gọn vào tay nàng.

“Nhâm Phiêu Linh!” Hà Tử Tu phần nộ rống lên, hân lặn mình từ trên mặt đất đứng lên, muốn tìm người đẩy hân tính sổ, lại không ngờ bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ.

“Ngươi—“

Thì ra nàng vì không muốn hân bị trúng tên nên mới cố sức đẩy hân ra, tự biết đã trách lầm nàng, Hà Tử Tu ngượng ngùng gãi gãi đầu, khi hân chuẩn bị nói điều gì đó, phía đối diện, một tiễn xé gió bay vụt ra.

“Cẩn thận!” Bởi vì tiễn là bắn về phía lưng Nhâm Phiêu Linh, Hà Tử Tu lúc này có chút gấp gáp.

Nghe thấy hân nhắc nhở, Nhâm Phiêu Linh chợt chuyển thân, mũi tên kia liền trượt qua vai trái nàng.

Tuy nói là thuận lợi tránh thoát, nhưng bởi vì trên mũi tên mang theo những vuốt sắc nhọn, cánh tay Nhâm Phiêu Linh vẫn không thể may mắn tránh khỏi bị xước ra. Máu, theo cánh tay của nàng một đường chảy xuống, nhiễm đỏ xiêm y thủy lam.

“Ngươi không sao chứ!” Bên này, Hà Tử Tu vội vàng chạy tới, nhìn thấy vết thương vừa dài vừa sâu, lòng hân không khỏi nổi lên niềm trắc ẩn.

“Không sao!” Để ngăn việc máu tiếp tục chảy, Nhâm Phiêu Linh xé một mảnh xiêm y, đơn giản băng bó vết thương, sau đó nàng mở miệng giải thích: “Cái này có lẽ là người miền núi dùng để đối phó mãnh thú hoặc địch nhân! Trước đem con mồi treo lên, nếu như là động vật, vậy tất nhiên sẽ bị treo, nhưng nếu như là người, sẽ có tiễn phía sau phóng tới, bất quá thường thì tiễn chỉ bắn một lần, ta không nghĩ tới chỗ này lại bắn hai lần!”

“Giỏi thật! Ngươi biết thật đúng là không ít!” Cùng là khen, nhưng đối với lần này, Hà Tử Tu là thật tâm, tuy rằng lời nói ra vẫn có chút không được tự nhiên, nhưng ngữ khí so với trước đã tốt hơn nhiều.

“Ban này thực sự nguy hiểm quá! May mà chỉ quẹt qua vai trái, nếu như bắn tới tim vậy phiền toái có thể to lắm!” Thở ra một hơi, lòng Hà Từ Tu lúc này vẫn còn sợ nói, xem ra lần học hỏi này đã dạy được hần không ít.

“Không sao cả! Dù có bắn trúng cũng không sao, trái tim của ta sinh trưởng ở bên phải!” Lặng lẽ nói, Nhâm Phiêu Linh ngồi xổm xuống, thản nhiên lượm thảo dược vì ban này né tiền mà rơi xuống.

Hả? Sinh trưởng ở bên phải!

Hà Từ Tu nghe vậy kinh ngạc nhìn nàng, nhìn dáng vẻ nàng không chút để ý, lòng hần không khỏi ngạc nhiên. Chuyện khác người như vậy, vì sao nàng có thể nói ra một cách thông dong, thoải mái, lẽ nào nàng không ngại ánh mắt thể nhân nhìn nàng một chút nào sao? Tựa như lúc trước nàng công nhiên câu hôn A Triệt, không chút để ý đến thể tục lễ giáo.

Hần thừa nhận, Nhâm Phiêu Linh là nữ tử đặc biệt nhất mà hần đã gặp. Nàng lớn lên rất đẹp, có thể nói vẻ đẹp của nàng bất đồng với thể tục, thanh tân, phiêu nhiên, bao giờ cũng linh động, nhưng hấp dẫn nhất không phải dung mạo của nàng, mà là sự chấp nhất theo đuổi A Triệt và không hề bận tâm đến ánh nhìn của mọi người.

“Ngươi—buông tay đi! A Triệt bất kể như thế nào cũng sẽ không tiếp nhận ngươi!” Hà Từ Tu kim lòng không đậu nói ra lời nói từ đáy lòng, chỉ thấy nghe vậy, thân ảnh đang bận rộn của Nhâm Phiêu Linh bỗng khựng lại, nhưng sau đó, nàng vẫn không nói lời nào tiếp tục thu dọn dược thảo.

Hà Từ Tu nhìn chằm chằm vào bóng dáng nàng, đáy lòng tràn đầy nghi hoặc. Rõ ràng biết rõ thái độ của A Triệt, nhưng nàng lại xem như cái gì cũng không biết! Nhâm Phiêu Linh, người rốt cuộc là một người như thế nào?

Đối với A Triệt, Hà Từ Tu trước giờ vẫn luôn hiểu rõ hần có bao nhiêu chán ghét Nhâm Phiêu Linh! Chính là do khuôn mặt này, đã làm cho mẹ A Triệt vẫn luôn luôn sống dưới cái bóng của một nữ tử khác, cũng bởi vì khuôn mặt này, đã lấy đi hạnh phúc ấu thơ của A Triệt, khiến hần suốt ngày sống trong nước mắt của mẫu thân! Tuổi còn nhỏ, ngày ngày đối mặt với phụ thân mà hần tôn kính nhất gây gổ với mẫu thân, trong lòng hần có thể nào không sinh ra hận ý? Nếu như hần là A Triệt, sợ rằng sớm đã nhịn không được động thủ bóp chết nàng.

Thu hồi tầm nhìn, Hà Từ Tu vẫn tiếp tục nói: “Ngươi buông tay đi! Người A Triệt thích chính là Mộng Nghê, dù cho qua nửa tháng nữa mười ấy phải cùng Thái tử điện hạ thành thân, người trong lòng A Triệt vĩnh viễn cũng sẽ không là ngươi!”

“Không phải còn chưa đến phút cuối cùng sao? Tất cả còn có thể thay đổi!” Nhâm Phiêu Linh chậm rãi đứng lên, sau khi thu thập tốt tất cả, nâng mắt, nhàn nhạt nói với hần: “Ngươi nói những điều này ta đều biết, chẳng qua là, hết thảy chưa đến giờ phút sau cùng, không phải sao?”

“Ngươi—” Hà Từ Tu vô cùng tức giận, hảo tâm nói cho nàng hay, mà nàng lại hỏi đáp hần bằng một câu như thế, điều này có thể nào không khiến một người tâm cao khí ngạo như hần bực bội chứ?

Mạnh mẽ vung tay áo, phẫn nộ bước đi, Hà Từ Tu vừa đi, vừa dùng chân ra sức giẫm lên cỏ dại trên mặt đất.

“Hà Từ Tu ngươi cẩn thận một chút, ở đây nói không chừng sẽ có bẫy rập!” Phía sau, Nhâm Phiêu Linh với theo nhắc nhở, nhưng Hà Từ Tu chẳng những không nghe, trái lại càng làm trầm trọng thêm, chỉ thấy hần thoáng cái kéo một nhánh cây chìa ra ven đường, mạnh mẽ bẻ gãy nó rồi ném xuống đất lấy chân giẫm mạnh lên, “Ta ngược lại muốn nhìn xem nơi này có nhiều bẫy rập tới đâu!”

Hà Từ Tu kiêu ngạo nói, vừa một giẫm chân thật mạnh một cái, chỉ thấy dưới chân đất đột nhiên mềm nhũn, tiếp theo hai người liền lọt ụp xuống dưới.

“Rắc—” Liền nghe tiếng đầu khớp xương bị lệch, về mặt Hà Từ Tu như phát khóc kêu la: “A, chân của ta!”

Dưới hố, Nhâm Phiêu Linh khê nhưống mi, vừa ngẩng đầu nhìn lên, vừa kiểm tra thương thế cho Hà Từ Tu: “May quá, khớp xương chỉ bị trật, không có gì hệ trọng!”

Tiếp theo nàng tiện tay mở giỏ trúc, vừa đắp thuốc cho hần vừa nói: “Cái hố này không sâu, hần là bỏ hoang đã lâu, hơn nữa trên hố rõ ràng có người che đầy dấu vết, hần là trước khi đào hần người ta không muốn làm tổn thương đến người khác mà cố ý che lại, chỉ là người đó đã đắp không kỹ lắm!”

Nhâm Phiêu Linh hờ hững nói, từ đầu đến cuối cũng không nói Hà Từ Tu một câu không đúng, điều này làm cho hần tự biết đuối lý cuối cùng cũng có chút xấu hổ, nhìn bàn tay trắng nõn thon dài đang bận rộn, thuần thực băng bó trên chân, lòng Hà Từ Tu thoáng hiện lên một cảm giác khác thường nhẹ nhàng...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 29: Hồi Doanh

“Được rồi!”

Nương theo một giọng nữ thanh tịnh, Hà Tử Tu kinh ngạc phục hồi tinh thần lại: “Cứ như vậy?”

“Ừ! Chỉ là trật khớp, không có thương tổn đến đầu khớp xương, đắp chút thảo dược tiêu tan là tốt!” Vô vô bụi đất trên người, Nhâm Phiêu Linh lại ngược nhìn lên trời, “Chúng ta phải nhanh chóng lên đường, nếu không lát nữa trời tối thì thật sự phiền phức”

“Được rồi!” Tuy rằng trên chân có thương tích, nhưng nghe thấy nàng nói như vậy, Hà Tử Tu cũng không phản đối. Kỳ thực có chuyện hán không phát hiện, trong lúc bất tri bất giác Nhâm Phiêu Linh đã từ từ chiếm một vị trí quan trọng trong lòng hán, không biết vì sao, trước đây hán luôn thích đối địch với nàng, hiện tại đối với quyết định của nàng lại từ từ tán thành.

Trời, bất giác dần dần tối, khi Nhâm Phiêu Linh đỡ Hà Tử Tu khập khiễng trở lại doanh trại thì đã thấy vẻ mặt Lăng Triệt sốt ruột chờ đợi trước quân doanh.

“Hai người đi đâu? Sao đi lâu như vậy!” Một khẩu khí bức dọc truyền đến, khi Lăng Triệt thấy hai người bụi bặm đầy người thì mặt hán bất giác ngẩn ra: “Tử Tu, người bị thương?”

“Không sao! Chỉ là trật khớp, lúc vào núi hái nhân sâm không cẩn thận đụng vào bẫy!” Hà Tử Tu hơi nhắc chân lên, ý bảo mình không có việc gì.

“Hái nhân sâm?” Nghe vậy, Lăng Triệt nghi hoặc nhìn sang hán: “Trong hình vẽ của Vương Viễn đâu có nhắc tới phải hái nhân sâm?”

“Là cái dạng này!” Dùng cằm tỏ ý bảo, Hà Tử Tu tùy ý nói: “Phiêu Linh nói có nhân sâm làm thuốc sẽ làm cho vết thương của binh sĩ nhanh chóng phục hồi lại như cũ, cho nên chúng ta liền—”

“Ai cho người tự chủ trương!” Hà Tử Tu nói còn chưa dứt, bên thấy Lăng Triệt như hổ báo nhào đến trước mặt Nhâm Phiêu Linh, hai mắt hán lạnh lùng trừng nàng, “Ai cho người cái gan tự chủ trương! Bây giờ may mà không sao, nếu Tử Tu xảy ra chuyện, ta sẽ lấy mạng của người tế hán!”

“A Triệt...”

Lời nói ngoan tuyệt vang vọng, trên sân, chúng binh sỹ đồng loạt đứng thẳng, mọi người đều chú mục nhìn vào cảnh tượng Lăng Triệt lãnh liệt gây khó dễ với Nhâm Phiêu Linh.

“A Triệt, chuyện không phải như thế...” Ngay lúc Hà Tử Tu muốn mở miệng giải thích, bên thấy Lăng Triệt vươn tay hung hăng đoạt lấy giỏ thuốc trong tay Nhâm Phiêu Linh, sau đó nhìn cũng không nhìn nàng một cái đi thẳng về hướng chúng binh sỹ.

Nhìn hán như vậy, từ đầu đến cuối Nhâm Phiêu Linh cũng không nói một câu, nàng cố gắng mỉm cười nhìn bóng dáng hán rời đi, tự tôn của nàng, tôn nghiêm của nàng, dường như ngay giờ khắc này hoàn toàn bị nghiền nát, Nhâm Phiêu Linh nhẹ nhàng bưng miệng vết thương bởi vì vừa khẽ động mà lại bị nứt ra, máu chảy thành hàng dài, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Nhâm Phiêu Linh chậm chạp đi từng bước về doanh trại của mình.

Thời gian lại trôi qua bảy tám ngày, trong bảy tám ngày này, Nhâm Phiêu Linh chủ động xin giúp đỡ, băng bó cho những binh sỹ bị thương, điều chế thuốc, sắc thuốc.

Vết thương trên cánh tay đã bắt đầu đóng vảy, từ sau ngày đó nàng không hề gặp lại Lăng Triệt, cũng không biết hán có biết nàng bị thương hay không, chỉ sợ có biết hán cũng sẽ không quan tâm nàng. Dù sao ở trong lòng hán, nàng— cái gì cũng không phải!

Vết thương ở chân của Hà Tử Tu từ lâu đã khỏi hán, bây giờ đã có thể chạy nhảy, nhưng mỗi lần hán nhìn thấy Nhâm Phiêu Linh, hán đều có cảm giác là lạ! Tuy rằng vẫn thường nói vào ba câu trêu chọc giống như trước, nhưng khẩu khí đã không có sự cường liệt như trước nữa.

Hôm nay, Nhâm Phiêu Linh đang ở trong trường sắc thuốc, ngoài trường bỗng vang lên hai thanh âm trầm thấp, “Biết tin gì chưa? Thái tử điện hạ sắp thành thân đấy, ngay ba ngày sau! Nghe nói lần này Thánh thượng làm rất long trọng, đặc biệt hạ chỉ công bố toàn dân chung vui, ngay cả các chiến sỹ ở biên ngoại như chúng ta cũng đều có phần!”

“Có thật không? Sao nhanh thế! Nghe nói chuyện Thái tử thành thân được xác định vào đêm 30 tết, không ngờ mới cách có một tháng thôi, mà nay bọn họ đã sắp cử hành hôn lễ?”

“Việc này ta chỉ biết vậy! Ta chỉ biết là Thánh thượng đã hạ thánh chỉ, Lăng tướng quân cũng đã tiếp chỉ rồi!”

“Haizz— nói đến Lăng tướng quân, làm ta không khỏi nghĩ tới Phiêu Linh tiểu thư!”

“Bậy! Phiêu Linh quận chúa!” Người nọ khẽ mắng.

“Ta mặc kệ, ta thích gọi là Phiêu Linh tiểu thư! Như vậy sẽ có cảm giác thân thiết, cảm giác như là người thân của nhau vậy!”

“Haizz— người nói cũng đúng! Ta thật không rõ, Phiêu Linh tiểu thư tốt như vậy, Lăng tướng quân vì sao lại đối với nàng như thế! Nghe nói trước đó Phiêu Linh tiểu thư còn công nhiên xin Thánh thượng tứ hôn, kết quả là bị tướng quân cự tuyệt trước mặt mọi người!”

“Đúng vậy! Người ngẫm lại xem, người ta là một cô nương, đã bắt kẻ tất cả đến thế, đòi lấy lại là cái gì!”

Nói đến chỗ này, tên còn lại bất mãn nói: “Đừng vậy! Lần này nếu không phải Phiêu Linh tiểu thư mạo hiểm đi hái thuốc cho chúng ta, các huynh đệ làm sao tốt nhanh như vậy! Thế nhưng tướng quân thì hay rồi, không phân tốt xấu quả trách tiểu thư một trận, ngay cả tiểu thư bị thương hấn cũng chẳng hỏi han, điều này quả thực là hơi quá đáng!” (quá quá đáng lun ấy chứ...>”<)

“Đừng, đừng! Thật không biết vì sao Phiêu Linh tiểu thư lại cố chấp với tướng quân như vậy, nếu như ngày nào đó có một nữ tử có thể giống nàng đối với ta như vậy, vì nàng mà chết, ta cũng bằng lòng!”

“Đi chết đi! Cóc mà muốn ăn thịt thiên nga! Phiêu Linh tiểu thư là người mà ngươi có thể nghĩ sao!” Gã binh sĩ kia khề мэng, bất mãn la lên.

“Ta nào dám mơ tưởng Phiêu Linh tiểu thư! Người ta là kim chi ngọc diệp, là Phiêu Linh quận chúa mà Thánh thượng khâm phong, không phải là người mà những tiểu binh chúng ta có thể nghĩ tới! Ta chỉ nói là nếu như, nếu như có một nữ tử như thế, giống Phiêu Linh tiểu thư đối với Lãng tướng quân, đối với ta như thế, ta chết cũng cam lòng!” Gã binh sĩ nọ nhăn nạy giằng giải.

Nhưng ai biết gã binh sĩ kia nghe vậy, lập tức phản bác: “Không được! Nếu như cũng không được! Phiêu Linh tiểu thư không phải là người mà ngươi hay ta có thể cho giả dụ!”

“Được được được! Đại ca của ta, ta không giả như nữa được chưa! Đi, chúng ta đi bên kia tuần tra xem...”

Bóng dáng hai binh sỹ càng lúc càng xa, nghe đoạn đối thoại của bọn họ, trong trướng, Nhâm Phiêu Linh không khỏi cười khổ, hóa ra chuyện của nàng, tất cả mọi người đều biết...

Khe khẽ lắc đầu, đồ thuốc vừa mới sắc ra, Nhâm Phiêu Linh chậm rãi đi về phía lều bạt của các thương binh.

“Phiêu Linh quận chúa tới rồi!” Trong trướng, những binh sỹ vừa thấy Nhâm Phiêu Linh đến, tất cả đều chào hỏi niềm nở.

“Đừng gọi là quận chúa, cứ gọi ta là Phiêu Linh đi!” Nghe vậy, nàng cười mỉm đáp.

“Vậy sao được! Quận chúa thân phận vô cùng tôn quý, chúng ta sao có thể kêu thẳng tính danh của người!” Lúc này, một binh sỹ tiến lên nói, hấn chính là một trong hai thủ vệ lúc trước ngăn cản Nhâm Phiêu Linh vào quân doanh.

“Không sao, tất cả mọi người đang ở quân doanh, không cần câu nệ như thế!” Nhâm Phiêu Linh mỉm cười giao thuốc cho Vương Viễn, sau đó nàng đi tới giúp đỡ cho các thương binh ngồi dậy.

“Nếu Phiêu Linh đã nói như vậy, các ngươi tạm thời nghe đi! Nếu như thực sự cảm thấy khó xử, vậy sau này có thể kêu Phiêu Linh tiểu thư cho binh sỹ!” Cạnh bên, Vương Viễn cầm thuốc, cười nói với mọi người.

“Đừng! Vậy kêu là Phiêu Linh tiểu thư!” Trong trướng nhất thời sôi trào, từ trong thâm tâm, tất cả mọi người cảm thấy như vậy thì sẽ càng tiếp cận Nhâm Phiêu Linh thêm một tí liền cảm thấy vui vẻ.

“Đa tạ người lần trước hái nhân sâm, có nó, thương thế của bọn họ đã mau chóng lành!” Vương Viễn cảm kích nhìn Nhâm Phiêu Linh, làm quân y, hấn luôn đặt tính mệnh của những binh sỹ đặt ở vị trí đầu tiên.

“Không cần! Ta chỉ tiện tay giúp thôi!” Nhâm Phiêu Linh nhàn nhạt mỉm cười, sau đó nàng không nhiều lời nữa, chỉ chăm chú đắp thuốc cho những thương binh.

Lời nói thản nhiên bay vào trong tai mọi người, ngoại trừ Vương Viễn, những binh sỹ ở đây không có ai không biết tình cảnh hôm đó Nhâm Phiêu Linh trở về, bụi đất đầy mặt, áo quần xốc xếch, máu đỏ tươi chảy dài trên cánh tay.

Đó là một loại đau thế nào! Một nữ tử, lại xuất thân cao quý, vì bọn họ, lại không tiếc tự mình xin đi hái thuốc, cho dù bị người hiểu lầm, cho dù thương tích đầy người, nàng vẫn không giải thích cho bản thân một câu, chỉ thản nhiên mỉm cười đối mặt!

Khi đó, tất cả mọi người đều khuynh đảo vì nàng, cho đến nhiều năm sau, bọn họ vẫn nhớ có một cô nương miệng cười nhàn nhạt, từng dùng sự kiên trì của nàng làm rung động mọi người!

Ngoài trướng, có một bóng người lung lay tiến đến, khi hấn thấy đang Nhâm Phiêu Linh bận rộn, thì không khỏi sửng sốt: “Sao ngươi lại ở đây?”

“Nhàn nhả không gì làm nên tới đây giúp đỡ, chẳng qua bây giờ đã xong rồi!” Thu dọn tốt mọi thứ, Nhâm Phiêu Linh gật đầu chào các binh sỹ, sau đó đi thẳng ra ngoài.

Phía sau, Hà Tử Tu nâng bước theo sát.

Kỳ thực hấn cũng không rõ vì sao bản thân phải đuổi theo, chỉ là trực giác bảo hấn phải làm như vậy, “Cái kia, thương thế của ngươi...”

“Đã không sao rồi!” Nhâm Phiêu Linh cúi đầu, thản nhiên nói.

“Ồ!” Hà Tử Tu cũng trầm trầm cất tiếng, bầu không khí trầm mặc hấn lên.

“Thái tử điện hạ đại hôn, ngày ba ngày sau! Sáng sớm hôm nay đã hạ thông cáo!” Vì đánh vỡ bầu không khí trầm mặc hít thở không thông này, Hà Tử

Tu thay đổi trọng tâm câu chuyện.

“Ồ! Ta rất muốn chúc mừng họ! Đáng tiếc ta không thể quay về tham gia hôn lễ của họ được!” Nghe được tin tức này, Nhâm Phiêu Linh cũng không giật mình, hơn nữa nàng còn rất thật tâm chúc phúc cho Thái tử ca ca và Mộng Nghê tỷ tỷ.

“Thánh thượng thông cáo, ba ngày sau toàn dân cùng chung vui, khao thưởng tam quân, cho nên ngày đó trong quân sẽ làm thịnh yến chúc mừng!”

“Được!” Nhâm Phiêu Linh nhọt nhọt đáp lại, gương mặt về hướng kinh thành, sống lưng nàng thẳng tắp, phía sau, Hà Tử Tu cũng gương mặt, nhìn về nơi quê nhà, trầm ngâm hồi lâu không nói câu nào.

Chỉ là bọn họ không phát hiện, phía sau bọn họ, còn có một người, hắn cũng nhìn phương hướng kia, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một tia đau đớn...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 30: Thái Tử Đại Hôn

Ba ngày sau, ngày Thái tử đại hôn, khắp chốn mừng vui.

Trong Thừa Khôn cung, hai người toàn thân hi bảo đồ thắm đưa mắt nhìn nhau.

“Phu quân...” Ngồi trên giường, Lam Mộng Nghê e thẹn nhìn nam tử ngồi đối diện bên cạnh bàn, vui sướng khẽ gọi, giấc mộng bao năm cuối cùng cũng thực hiện được, nàng cuối cùng đã trở thành thê tử của Thái tử ca ca! Có thể gả cho người mình thích, việc này đối với một thiếu nữ mười bảy tuổi mà nói, là chuyện hạnh phúc cỡ nào! Tựa như hiện tại, Lam Mộng Nghê xuyên qua rèm che mặt, si mê chăm chú nhìn Tiêu Dục.

Cũng giống thế, bên cạnh bàn, Tiêu Dục cũng nhìn chăm chăm vào thiên hạ trên giường.

Mộng Nghê ngày hôm nay, rất đẹp! Từ thái thướt tha, khuôn mặt tươi sáng xinh đẹp, không chút nào không lộ ra phong thái đệ nhất mỹ nữ kinh thành. Hắn cảm thấy rất vui, dường như nam nhân cũng là loại động vật háo sắc, có thể lấy được đệ nhất mỹ nhân, là điều mỗi một nam tử nằm mơ cũng muốn, huống hồ đệ nhất mỹ nhân này về phương diện chính trị còn có thể giúp hắn! Hắn hẳn nên vui vẻ, nhưng vì sao lúc này trong lòng hắn lại có cảm giác mất mát nồng đậm!

Nhìn thiên hạ xinh đẹp trước mắt, mắt hắn lại hiện lên một bóng dáng thanh tân lúc nào cũng tươi cười linh động, Tiêu Dục nở nụ cười chua xót. Phiêu Linh, chắc lúc này nàng đang ở biên ngoạ! Ở bên cạnh a Triệt! Ngay cả hôn lễ của Thái tử ca ca cũng không tới tham gia, chỉ là không đến cũng tốt, không đến cũng tốt...

Nền đỏ khe khẽ chấp chôn, nhân nhật chiếu vào trên mặt hai người: “Phu quân...” Lam Mộng Nghê khẽ kêu, thẳng làm cho nam tử đang suy tư hồi thần.

Nhìn tân nương từ với hi phục đồ thắm, phong tình vô hạn, sau cùng Tiêu Dục cúi đầu thở dài, đứng lên, chậm rãi đi đến bên giường.

“Để nương tử đợi lâu!” Gậy hi nhẹ nhàng vén lên khăn voan hoa mỹ, khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp hé ra, “Phu quân...” Thanh âm mềm mại xấu hổ khẽ kêu, Lam Mộng Nghê hơi cúi đầu thấp xuống.

Tiêu Dục nắm nhẹ lấy tay nữ tử, hai người chậm rãi đi tới trước bàn, bưng hai chén rượu lên, Tiêu Dục ôn hòa nói với nữ tử: “Đến, uống xong chén rượu giao bôi này, ta và nàng sau này chính là phu thê.”

“Phu quân...” Nghe vậy, Lam Mộng Nghê vô cùng ngượng ngùng, nàng nắm chắc chén rượu, lòng nàng vô vàn hạnh phúc.

Cánh tay giao nhau, nâng đầu, một lần chất lỏng lạnh lạnh chảy vào cổ họng.

Rượu giao bôi, rượu giao bôi, rượu mừng gắn bó suốt đời, thì ra, lại đắng cay đến vậy.

Tiêu Dục vô thanh nở nụ cười, trên khuôn mặt vĩnh viễn ấm áp của hắn dần tản ra ý cười trào phúng. Hóa ra không có được người mình yêu, cảm giác đó, lại cay đắng như vậy.

“Phu quân, muộn rồi! Nên nghỉ ngơi...” Hai gò má Lam Mộng Nghê đỏ bừng, nàng dịu dàng nhắc nhở Tiêu Dục.

Trước khi xuất giá, mẫu thân đã đem hết thầy kinh nghiệm trong chuyện thành thân nói với nàng, mặc dù chưa hề trải qua nhưng nàng biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, đồng thời nàng còn có một chút sợ hãi, nhưng vì yêu nên đã chiến thắng tất cả.

“Đúng vậy, nên nghỉ ngơi...” Cười nhạt nhìn người trong lòng, Tiêu Dục chậm rãi nhắm hai mắt, cúi xuống ôm lấy nàng, ngay khi sa xuống hạ xuống, hân vung tay áo lên, đem ánh nến trong phòng toàn bộ dập tắt.

Trên giường, hai thân hình khẽ sát vào nhau, trong lúc trầm miên, Tiêu Dục dường như thấy được khuôn mặt mỉm cười động lòng người của Nhâm Phiêu Linh.

Phiêu Linh, nếu như đây là mộng, ta tình nguyện vĩnh viễn cũng không muốn tỉnh lại...

Động tác càng lúc càng mạnh, tiếng thở dốc cũng càng ngày càng nặng, mang theo nồng đậm quyền luyện đối với người trong lòng, tối nay, Tiêu Dục triệt để bị luân hãm...

Trong Bình Phụng điện

Bình phi cắn răng, “Tiện nhân, tiện nhân!” Tiễn tay đập vỡ bình hoa trên bàn, nàng phát cuồng đập mạnh tay xuống mặt bàn, tay kia không khỏi bóp chặt, khiến từng đốt khớp xương phát ra những tiếng “lách cách”.

“Tỷ tỷ, Lam Mộng Nghê đã cùng Thái tử thành hôn, tỷ lúc này tức giận có ích lợi gì.” Phía sau, thiếu nữ vận y phục vàng nhạt thong thả bước đến, khuôn mặt tươi đẹp làm ra vẻ đau lòng.

“Thu hồi về mặt đối trá kia đi, ta xem liền thấy bức.” Lúc này, Bình phi cắn hận nói.

“Đối trá? Tỷ tỷ từ nhỏ không phải vẫn dạy muội như vậy sao? Sao khi đó không nói, bây giờ lại thấy như vậy?” Thiếu nữ nghe vậy nhọt nhọt cười, thần tình kia thật thiên chân vô tà*.(* ngây thơ)

“Muội ít cười cho ta! Ta không tin, nếu như hôm nay người thành thân chính là Lăng Triệt, muội còn có thể cười được không?”

“Tỷ tỷ, sẽ không có ngày như vậy! Thê tử của Triệt ca ca chỉ có thể là Trương Thiên Nhu muội.” Trương Thiên Nhu tự tin cười, sau đó nằm nghiêng trên giường quý phi, bộ dáng rất là tự tin, hài lòng.

Thấy thế, Bình phi khẽ cau đôi mi thanh tú, “Ồ, có phải không? Sao ta lại nghe nói Nhâm Phiêu Linh kia đã đuổi tới biên ngoại! Lấy công phu đeo dính của nàng ta, muội muội không sợ ư?”

“Sợ?” Nghe vậy Trương Thiên Nhu cười khẽ, sau đó cười khanh khách nói “Tỷ tỷ, tỷ quá coi thường Thiên Nhu! Nếu Thiên Nhu ngay cả chút việc nhỏ như thế cũng xử lý không tốt, sao còn xứng là nữ nhi tốt của cha, sao xứng là hảo muội muội của tỷ tỷ?”

“Ồ? Nói như vậy, muội đã có đối sách?” Thấy muội muội như thế, Bình phi cũng thoáng ngồi xuống.

“Đối sách ư? Đương nhiên! Chỉ sợ lúc này đã sớm lên đường.” Trương Thiên Nhu đắc ý che miệng, nét mặt lộ vẻ nghiền ngẫm.

“Mong là như vậy! Thật không biết vì sao cha lại thay đổi chủ ý, không cho muội gả cho Thái tử, trái lại ủng hộ muội gả cho Lăng Triệt!” Buồn bực lâu bầu, Bình phi hết sức oán nhìn người trên tháp.

“Việc này tỷ tỷ có điều không biết! Thánh Thượng khâm định Lam Mộng Nghê làm Thái tử phi, đó là chuyện đã định, nếu chúng ta cản trở, vậy sẽ khiến lão ta chú ý, thế thì, không những không đạt được mục đích ngăn cản, trái lại còn có thể làm bại lộ thân phận của chúng ta, vậy thì, chẳng phải là phá tan hết công sức bỏ ra lâu nay sao.”

“Vậy chuyện đó và Lăng Triệt có liên quan gì?” Bình phi khó hiểu hỏi.

Chỉ thấy thiếu nữ nghe vậy, thoáng không vừa lòng nói: “Tỷ tỷ, lẽ nào tỷ thực sự là suốt ngày ở trong cung, nên đầu óc cũng không còn nữa! Nếu bên Thái tử chúng ta không thể ra tay, vậy nhất định phải lánh đi, tìm một người có thể lực khác. Phóng nhân khắp triều đình, ngoại trừ Triệt ca ca tay cầm trọng binh, thì tỷ thấy còn ai thích hợp hơn nữa! Tỷ nói xem, cha sẽ bỏ qua cơ hội này sao?”

Bình phi nghe vậy trầm mặc, hành động không ngừng chà sát hai tay lúc này đã bán đứng tâm tình của nàng, “Chắc bây giờ muội rất hài lòng, được gả cho người mình vừa ý! Mà ta thì sao? Ta phải sống trong tầm cung trầm lặng, lạnh lẽo này, suốt ngày chỉ biết chờ đợi một lão già mục nát đến.”

“Tỷ tỷ, Thánh Thượng vừa mới qua năm mươi, cũng không tính quá già.”

“Cũng không tính quá già.” Nghe vậy, Bình tức giận đứng bật lên, “Muội muội, ta mới hai mươi tuổi! Mà lão, đáng tuổi làm cha, muội còn nói lão không già! Muội có nghĩ tới tình cảnh ta mỗi lần cùng lão hoan ái chưa? Cảm giác kia quả thực nghĩ thôi đã muốn buồn nôn.”

“Tỷ tỷ, tỷ quá kích động rồi đấy.” Trương Thiên Nhu khẽ cau mày, nhắc nhở, sau đó nàng không thoải mái nhìn nữ tử, vị tỷ tỷ này, thực sự là càng ngày càng làm cản, nếu như cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ sớm muộn cũng gặp chuyện không may.

“Tỷ tỷ, hay là tỷ nên cân nhắc đến việc có một đứa con.”

“Đứa con? Muội nghĩ rằng ta không muốn sao?” Sắc mặt Bình phi ửng đỏ nói: “Vào cung đã hơn ba năm, ta đã dùng hết các loại phương pháp, nhưng ai biết, ta vẫn không được...”

“Ra là như vậy!” Trương Thiên Nhu có chút suy nghĩ gât gât đầu, sắc mặt nàng phủ kín một tầng ngưng trọng.

“Ta mặc kệ.” Bỗng nhiên Bình phi hét lớn lên, oán hận nói: “Nếu ta không có được hạnh phúc, ả tiện nhân Lam Mộng Nghê kia cũng đừng hòng có được.”

“Yên tâm đi, tỷ tỷ! Thiên Nhu nhất định sẽ giúp tỷ.” Khi nói những lời ấy, trên mặt thiếu nữ hiện lên một tia âm ngoan.

“Giúp ta? Lần trước muội cũng nói giúp ta, nhưng kết quả ra sao? Không ngờ lại để ả tiện nhân kia thuận lợi lên làm Thái tử phi.”

“Tỷ tỷ, tỷ hãy tin muội! Lần này, Thiên Nhu cam đoan tuyệt đối không có sai sót.”

“Thật ư?”

“Thật!”

“Tốt! Chỉ mong lần này muội đừng làm cho ta thất vọng...” Trên môi Bình phi ứ đọng nụ cười hung ác, hai con mắt lúc này đầy yêu mỹ phảng phất như nàng đã thấy được hình ảnh mà mình chờ đợi đã lâu...

Biên ngoại:

Màn đêm chậm rãi buông xuống, Lăng Triệt chấp tay đứng ngóng nhìn viễn phương, thần sắc không nhìn ra buồn vui, nhưng không có biểu tình lại càng làm cho người khác lo sợ.

Phía sau hắn, có một thân ảnh đơn bạc xa xa ẩn tại chỗ tối, thân ảnh đó đang nhìn đắm đắm bóng lưng Lăng Triệt, rồi sau đó hai tay của người nọ không khỏi siết chặt.

Lăng ca ca, tìm Phiêu Linh rất đau đớn, không vì cái khác, mà chỉ vì Lăng ca ca đau, cho nên Phiêu Linh cũng đau...

Dưới ánh trăng, có hai thân ảnh cô tịch, một người xa xa ngóng nhìn về phía chân trời, một người yêu thương nhìn người phía trước, nhìn một cách si ngốc, bao hàm thâm tình, chỉ là bọn họ không biết, phía sau bọn họ, còn có người thứ ba, nhãn thần người đó đầy phức tạp, bất động dõi theo bóng lưng mảnh khảnh hồi lâu.

Tiết trời thoáng đãng, muốn tìm người biểu đạt tình cảm, làm loại quyết định này, là tịch mịch... gió, thổi bay tóc ba người, trong đêm đen tạo nên một loại ngôn ngữ khó có thể biểu đạt cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 31: Bị Thương

Thời gian bất tri bất giác đã qua nửa tháng, từ sau đêm Thái tử thành hôn, trên mặt Lăng Triệt vẫn luôn sâu kín lộ ra vẻ đau xót, trong nửa tháng nay, về mặt hẳn đều lạnh băng, dồn hết sức lực vui đầu vào việc huấn luyện quân đội.

Đông Thịnh quốc vẫn luôn tập kích bất ngờ, nhưng có Lăng Triệt bố trí chu đáo, nên tổn thất to lớn đã giảm bớt, có đôi khi thậm chí còn có thể chuyển bại thành thắng.

Ngày hôm đó, sau khi lại đẩy lùi binh sĩ Đông Thịnh, tâm trạng của Lăng Triệt rất tốt, nên hắn lập tức quyết định khao thưởng tướng sĩ.

Chạng vạng, lửa trại nổi lên bốn phía, bên ngoài doanh trường là một bầu không khí vui mừng, do có lệnh đặc biệt, nên đêm nay các tướng sĩ được giải trừ việc cấm rượu, do đó, trên sân luyện binh, tất cả mọi người đều hân hoan nói cười, có những binh sĩ say rượu kéo nhau ra nhảy nhót, số khác thì ngã ngựa trên mặt đất.

Ngồi trên cao, mặc dù mặt mày Lăng Triệt nghiêm nghị, nhưng từ khóe miệng nhu hòa của hắn có thể thấy được, lúc này tâm tình của hắn lúc này dường như không tệ.

“A Triệt, chúng ta gọi Phiêu Linh tới đây đi!” Cạnh bên, Hà Tử Tu nhìn tình cảnh náo nhiệt như vậy, bèn không nhịn được đề nghị.

“Yên tiệc của nam tử, kêu một nữ tử như nàng tới làm gì!” Lăng Triệt khẽ liếc mắt hắn, mặt không chút thay đổi nói.

“Thế nhưng từ ngày đến đây, Phiêu Linh vẫn luôn cùng mọi người ở cùng nhau, các binh sĩ cũng đều tiếp nhận nàng, ta thấy vẫn nên gọi nàng đến đây!” Ngồi xuống, Hà Tử Tu vẫn tiếp tục nói.

“Tư Tu, ta nhớ kỹ trước đây huynh rất ghét nàng, sao sau một lần hái thuốc trở về, thái độ huynh đối với nàng dường như có chút thay đổi?” Lăng Triệt khó hiểu giương mắt, nhìn thẳng vào mặt Hà Tử Tu.

“Bây giờ ta vẫn ghét nàng!” Nhìn thẳng vào ánh mắt Lăng Triệt, Hà Tử Tu ngồi thẳng người lên, “Ghét nàng, điều này không hề thay đổi. Chẳng qua là ta không muốn mù quáng bài xích nàng, nàng và chúng ta đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, vừa lên núi hái thuốc, vừa chăm sóc các binh sĩ bị thương, rất nhiều binh sĩ đã xem nàng là người một nhà, cho nên ta cảm thấy bây giờ chúng ta có tiệc mừng, theo lý là nên kêu nàng đến!”

Nhìn vào đôi mắt kiên định của Hà Tử Tu, Lăng Triệt thoáng không vui, “Còn nói không thay đổi! Huynh trước kia, sẽ không vì nàng mà nói bất cứ cái gì! Dù cho nàng đúng!”

“Ta—“

“Được rồi! Như huynh nói, kêu nàng đến đây đi! Có điều, nếu nàng gây ra hành động phiền phức gì đó, huynh nghìn vạn lần đừng trách ta đến lúc đó đuổi nàng ra ngoài.” Lăng Triệt lạnh lùng cắt ngang lời Hà Tử Tu, tùy ý lắc tay ra hiệu.

“Ta biết rồi!” Xoay người, Hà Tử Tu bước nhanh tới lều của Nhâm Phiêu Linh, trong lều, có một thân ảnh thủy lam đang bưng bát thuốc, nét mặt có vẻ khó khăn gờ đầu uống.

“Phiêu Linh, ngươi uống thuốc?” Hà Tử Tu vén rèm đi vào, nhìn thấy bát đen ngòm, bèn cau mày hỏi “Ngươi bị bệnh sao?”

“Không có gì, chỉ là có chút khó chịu!” Tựa tay thu dọn cái bát, đưa lưng về phía Hà Tử Tu, nét mặt Nhâm Phiêu Linh thoáng hoảng hốt, nàng không thể để bất cứ ai biết nàng uống thuốc do sự huynh điều phối cho nàng.

“Ngươi tìm ta có việc sao?”

“À! Hôm nay trong quân có tiệc, ta là đến gọi ngươi qua đó!”

“Gọi ta qua đây? Vậy, Lăng ca ca biết không...” Nghe vậy, người ngọc thoáng do dự đôi chút.

“Biết, là hấn bảo ta đến kêu ngươi!” Hà Tử Tu tùy ý cười, sau đó có chút nghiền ngẫm nói “Vậy rốt cuộc là ngươi đi hay không đi?”

“Đi!” Nghe nói thế, trên khuôn mặt xinh đẹp của Nhâm Phiêu Linh lập tức xuất hiện tia vui mừng “Ngươi chờ ta một chút, ta lập tức ra ngay!”

Khi Nhâm Phiêu Linh tươi cười đi tới tiệc rượu thì bầu không khí toàn quân lúc này đã rất sôi nổi.

“Lăng ca ca!” Nhâm Phiêu Linh cười mím ngọt ngào kêu Lăng Triệt, sau đó nàng bèn cố ý tìm một vị trí gần bên ngồi xuống.

Nghe vậy, mi tâm của Lăng Triệt không tự giác nhíu lại, nhưng hấn ngại điều Hà Tử Tu vừa nói, cho nên cố nén không nói.

“Đến—hôm nay là một ngày vui, mọi người cùng nhau thỏa thích một bữa!” Giọng cao chén rượu, hấn lớn tiếng nói với chúng binh sĩ.

“Cạn—“ Chúng binh sĩ nhất tề đáp lại, tiếng hô rung trời.

Nhâm Phiêu Linh ái mộ nhìn người trong lòng, nhìn khuôn mặt hấn anh khí mười phần, lòng nàng vạn phần si mê. Bụng chén rượu, khẽ nhắm nháp, nhưng sau đó sắc mặt nàng liền đại biến, “Lăng ca ca, không thể uống! Trong rượu có độc, là nhuyễn thạch tán!”

Nhâm Phiêu Linh cuống quýt đứng lên, muốn cảnh báo cho Lăng Triệt, nhưng bỗng nhiên nàng nhìn thấy bên ngoài có một bóng đen bay tới, “Lăng triệt, đề mạng lại—“ Tiếng giọng như ma âm, hàn quang lóe ra bốn phía, trong nháy mắt một hắc y nhân xuất hiện trước đài, giờ kiếm hung hăng đâm về phía trước, tốc độ nhanh như chớp.

“Lăng ca ca—“ Nhâm Phiêu Linh bỗng thét to, đại não tựa hồ như không suy nghĩ, trong thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, cơ thể nàng như bị cái gì đó thúc giục, nàng vụt nhanh tiến lên, trong nháy mắt đã xẹt qua người hắc y nhân, chắn trước mặt Lăng Triệt.

Không vì điều gì khác, chỉ vì nàng biết, nàng không thể để Lăng ca ca chết, không thể để hấn chết...

Kiểm, sắc bén, xuyên thẳng qua bụng. Chát lỏng đỏ tươi, đốt cháy da thịt, nhiễm đỏ quần dài, chậm rãi, rơi xuống.

Đây, là máu sao? Không ngờ, nó lại yêu điểm đến vậy...

Trong cơn đau đớn, cơ thể nàng dần dần mất sức lực, nhưng nàng vẫn quật cường, tay nàng nắm chặt lấy thanh kiếm của tên thích khách, không thể để hấn lấy ra. Tuyệt đối không thể để hấn, tổn hại Lăng ca ca.

Rồi nàng chợt nhận thấy có một thân ảnh quen thuộc, vung một chưởng đánh bay tên hắc y nhân phía trước, tiếng rút trường kiếm vang lên, trong nháy mắt, xuyên thấu bờ vai tên hắc thích khách, máu, tức khắc đổ xuống.

“Đẫn hấn đi!” Lăng Triệt cất giọng nói băng lãnh không mang theo một tia cảm tình, một tay cầm kiếm, một tay nâng Nhâm Phiêu Linh đang lung lay sắp đổ, “Ngươi...” Khuôn mặt vẫn luôn lạnh giá, rốt cục đã có một tia ấm nồng.

“Lăng ca ca, huynh không sao thì tốt rồi...” Lúc này, Nhâm Phiêu Linh bèn thả lỏng thần kinh đã bị buộc chặt, ý thức dần dần mất đi, cơ thể nàng vô lực ngã về phía sau. Hai tay nàng buông thõng, mùi máu tươi nồng nặc, ngọt ngào, mang theo hương vị hạnh phúc loang loãng.

Chợt có một đôi tay đầy lực đạo, trong nháy mắt, đỡ lấy cơ thể nàng, Nhâm Phiêu Linh tận lực mở mí mắt, ánh vào mi mắt là một đôi mắt rất quen thuộc, nàng thấy được trong đôi mắt tuần mỹ ấy hiện ra một tia nghi hoặc.

Lăng ca ca, quả nhiên huynh không có bị thương... Mối, chậm rãi cong lên, rồi hé nở nụ cười rực rỡ. Giờ đây nàng đã nhìn không thấy dáng dấp hấn, nàng chỉ nhìn thấy một mảnh trắng xóa, cơ thể nàng như đang lác lư, lơ lửng. Dường như, nàng đang trở về nhiều năm trước, năm mà nàng gặp được cậu bé dịu dàng bên trũng hồ...

“Phiêu Linh--” Hà Tử Tu phi người lên, chạy vội tới, “Phiêu Linh--” Nhìn thân hình người ngọc toàn là máu tươi, Hà Tử Tu chấn kinh, “Nhanh đi gọi Vương Viễn!”

Rốt cuộc là niềm tin niệm ấy là như thế nào, mà khiến nàng không chút do dự ngăn cản thanh kiếm sắc bén đánh úp về phía A Triệt? Rõ ràng cơ thể nàng mỏng manh là thế, nhưng sao nàng có thể xuất ra khí lực đến vậy...

Thanh kiếm bén nhọn, đâm xuyên vào cơ thể mềm mại không xương của nàng, dòng máu đỏ tươi, làm nổi bật lên dung nhan tuyệt mỹ đang dần dần tái nhợt của nàng. Nhìn nàng tựa trong lòng Lăng Triệt, trông nàng giống như cọng lông vũ mềm mại khẽ bay, sinh mệnh, dường như đang nắm trong tay, lặng lẽ trôi qua. Chẳng lẽ nàng không biết, cho dù không có nàng, hắc y nhân kia cũng tuyệt đối không thể làm hại đến A Triệt sao. Nhưng vì sao nàng còn có thể không chút do dự tiến lên như vậy chứ? Lẽ nào yêu một người, quả thật có thể không để ý tới an nguy của bản thân ư?

Tim, trong nháy mắt, chấn động. Khi nụ cười hạnh phúc trên mặt nàng bị vỡ vụn, cho dù bản thân nàng có bị thương nặng, nhưng nàng vẫn chỉ quan tâm người trong lòng.

Đột nhiên, trong lòng hấn bỗng có một loại đau nhức khác lạ mãnh liệt chiếm cứ, Hà Tử Tu nghi hoặc bùm ngực, nhìn thân ảnh bọn Vương Viễn lo lắng đi xa, chân, không tự chủ bước theo.

Có người nói: một khi đã yêu, sẽ rất khó thoát khỏi.

Những lời này, e rằng rất đúng với rất nhiều người! Rất lâu sau này, khi Hà Tử Tu nhớ tới nỗi đau lòng hôm nay, hấn mới ý thức được, cái gì, mới là thống khổ do cầu mà không được, thế nhưng khi đó, tất cả đều đã không thể cải biến!

Lúc này tình ái đã trở thành hồi ức, chỉ là khi đó đã quá ngây ngơ...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 32: Nỗi Đau Mà Hấn Mang Đến

“Lăng ca ca...” Nhâm Phiêu Linh ní non kêu, nhưng đáp lại nàng chỉ là sự tĩnh lặng. Lúc này có một dòng nước mát rượi, dọc theo khóm môi, tiến vào miệng nàng.

“Phiêu Linh...” Là giọng nói lo lắng của Vương Viễn.

Nàng đột nhiên nhớ lại, tất cả chuyện vừa mới xảy ra. Lăng ca ca, huynh ấy, không có bị thương chứ? Trước lúc hôn mê, dường như nàng nghe thấy tiếng của hấn, như vậy, là tốt rồi...

Tận lực nhấc mí mắt vạn phần nặng trĩu, trong ánh nền mờ tối tăm, nàng thấy được sắc mặt lo âu của Vương Viễn, lúc này hấn thấy nàng tỉnh lại, nên vội vàng bưng thuốc qua.

“Vương Viễn, khiến người lo lắng rồi.” Nhâm Phiêu Linh gắng sức mở miệng, thanh âm suy yếu dị thường.

Nàng ngo ngoáy muốn ngồi dậy, nhưng bởi thế mà động đến vết thương nơi bụng, dẫn đến cơn đau đớn kịch liệt, tập kích mỗi một dây thần kinh cơ thể. Vương Viễn thấy thế, vội vàng đến đỡ, mồ hôi lạnh buốt, từ trên trán nàng chậm rãi trượt xuống. Nhâm Phiêu Linh vô lực, tựa vào trên chân bông mà Vương Viễn lót cho.

“Lăng ca ca, thế nào? Huynh ấy, không có bị thương chứ?” Người nàng quan tâm nhất, chung quy, vẫn là hấn.

“Ta rất tốt, không nhọc quận chúa phí tâm.” Ngoài lều, truyền đến tiếng nói dị thường lạnh lùng, rồi một thân ảnh màu đen cao lớn, trong nháy mắt, xuất hiện trước mặt, phía sau chính là Hà Tử Tu với thần sắc phức tạp.

Huỳnh ấy thật sự, không có bị thương. Mọi, hạnh phúc cong lên, nhưng lại bị đôi mắt chán ghét của hắn làm cho cứng đờ.

Vì sao, lại như vậy...

“Nhâm Phiêu Linh, không ngờ lòng dạ của ngươi lại sâu như vậy!” Làn môi mỏng, khẽ nhếch lên một ý cười dị thường tà mị, tiếng nói băng lãnh tràn đầy khinh thị.

Rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì. Nhâm Phiêu Linh cau mày, khó hiểu nhìn hắn. Hắn trước đây, mặc dù lạnh lùng và chán ghét nàng, nhưng chưa từng có biểu hiện khinh khi như vậy.

“Màn khổ nhục kế này diễn tương đối tốt! Ngay cả ta cũng thiếu chút nữa bị ngươi lừa!”

Khô nhục kế? Nhâm Phiêu Linh nghi hoặc ngẩng đầu, nhưng lúc ngược tầm mắt nhìn sang thì ánh vào mi mắt lại là khuôn mặt lạnh lùng dị thường của Lăng Triệt, cùng với nhãn thần bất định của Hà Tử Tu.

“Thế nào? Còn không tính thừa nhận sao?” Lăng Triệt khẽ cười, trong nháy mắt, một tờ giấy trắng, từ tay Lăng Triệt, rơi xuống trước mặt nàng, tờ giấy màu trắng, giống như hồ điệp bị gãy cánh, rơi mạnh xuống.

“Đừng nói với ta, đây không phải là chữ của ngươi”

Trên tờ giấy, là một nét chữ nhỏ nhắn xinh đẹp, cùng chữ của Nhâm Phiêu Linh hầu như giống nhau như đúc.

“Đây là... chữ của muội?” Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, Nhâm Phiêu Linh cố nén cơn đau nhức nơi vết thương, nàng không dám tin nhìn nội dung trên tờ giấy, đây là kế hoạch cho hành động ám sát.

“Còn dự định tiếp tục nguy trang? Đây là thứ lục soát được từ trên người tên thích khách kia, nếu như muốn dùng khổ nhục kế đã động ta, vậy mời đem bản lĩnh ra đi, đừng có bày ra cạm bẫy lớn như thế...” Lăng Triệt nhếch môi, nhướng mi, đôi mắt thâm thúy vô cùng băng lãnh.

“Lăng ca ca, muội không có!” Nhâm Phiêu Linh không ngừng lắc đầu, nàng vội vàng biện giải, không ngờ, lại bị hắn hung hăng cắt ngang: “Đừng nói với ta là không có! Tên thích khách kia đã khai hết toàn bộ!”

“Khai toàn bộ? Không thể nào! Hắn ở đâu, muội muốn đối chất với hắn!” Người ngọc kích động, vô lực nắm chặt lấy nệm giường.

“Phiêu Linh, hãy nằm xuống trước đi!” Cạnh bên, Vương Viễn lo lắng đỡ lấy người ngọc.

“Lăng ca ca, Phiêu Linh muốn đối chất với hắn!” Ánh mắt Nhâm Phiêu Linh vô cùng kiên định, nhưng biểu tình của nàng lại rất bi thương, làm cho người ngọc vốn đã yếu đuối bất lực nay lại thêm vẻ đơn bạc.

“Không cần! Hắn đã lấy cái chết để tỏ lòng!” Lăng Triệt lạnh lùng né tránh ánh mắt của nàng, hắn chấp tay ra sau lưng, vẻ mặt đầy hồ hững.

“Lấy cái chết để tỏ lòng...” Người ngọc cúi đầu lặp lại câu nói kia, lòng chột đau đớn lên.

“Lăng ca ca, nếu như muội nói không phải muội làm, huynh, có nguyên tin tưởng...” Người ngọc yếu ớt mở miệng, thần sắc nàng khi nói câu ấy vô cùng buồn bã.

“Tin tưởng?” Lăng Triệt châm chọc hừ lạnh một tiếng, sau đó hắn đọc ác mở miệng: “Một kiếm kia của ta vốn có thể lấy mạng tên thích khách! Biết vì sao ta không đâm vào tim hắn, mà ngược lại thay đổi chủ ý chỉ đâm cánh tay hắn không?”

Nói rồi hắn thoáng dừng lại, sau đó miệt thị nhìn thoáng qua người ngọc trên giường, Lăng Triệt tiếp tục châm chọc nói “Nếu thật sự có thích khách, hắn căn bản là sẽ không lẻ loi một mình tiến đến, nếu thật sự có thích khách, hắn cũng sẽ không hạ thủ nhẫn nại tấn vào rượu, thứ có thể dễ dàng giải được như vậy. Là ngươi, ngươi biết rõ thích khách căn bản không thể gây làm hại được ta, nhưng vẫn về rần thêm chân chốn ở trước mặt ta, ngươi không phát giác như vậy rất giả dối sao? Còn nữa, ngươi đã chốn ở trước mặt ta, hắn là một thích khách chuyên nghiệp, nhất định trước hết đâm vào tim ngươi, nhưng ngươi có thể nói cho ta biết, vì sao hắn không đâm vào tim, mà chỉ là đâm vào phần bụng của ngươi không? Cuối cùng, đừng có nói với ta, ngươi có võ công giỏi như ngươi, thật sự tránh không được một kiếm đơn giản kia!”

Giọng nói vô cùng ngoan lệ, vô tình nện mạnh vào tim Nhâm Phiêu Linh, làm cho nó vỡ tan thành từng mảnh. Lăng ca ca, lẽ nào tại lúc Phiêu Linh dừng cảm quên mình, là lúc trong lòng huynh, có nhiều toan tính không tin nhiệm như vậy.

“Nói như vậy, huynh cố ý giữ lại mạng của hắn, là muốn tới vạch trần muội?” Nhâm Phiêu Linh đau lòng khẽ hỏi, tiếp theo sau đó, cũng là lời đáp trả dị thường khẳng định của Lăng Triệt, “Không sai! Ta chính là vì điểm này, mới có thể lựa chọn lưu lại mạng sống cho hắn! Kết quả, quả nhiên không làm ta thất vọng!”

Lăng Triệt cong môi một cách u ám, vẻ mặt cười cợt: “Thế nào, Phiêu Linh quận chúa? Bây giờ, ngươi còn có gì không đồng ý không?”

Người ngọc gắt gao siết chặt nắm tay, trong nội tâm nàng đang có từng đợt sóng cuộn trào.

Thích khách, khổ nhục kế? Ha ha, sự thành tâm của nàng, trong miệng hắn lại thành âm mưu ti mỉ bày ra? Tình cảm của nàng sao khó khăn đến vậy, vì

sao ái tình lại đau khổ như vậy!

Nhìn nét mặt nàng ngày càng trắng bệch, Hà Từ Tu ở phía sau không đành lòng mở miệng: “A Triệt...” Muốn nói lại thôi, lúc này, hắn còn có thể nói cái gì? Dù loại dấu hiệu cho thấy, tất cả đích thật là do Nhâm Phiêu Linh vạch kế hoạch, thế nhưng, chỉ ít chuyện nàng vì A Triệt đỡ một kiếm là thật, dù cho tất cả đều là âm mưu, nhưng tối thiểu điểm xuất phát của nàng, là vì A Triệt...

Lệ, ấn tại đáy mắt, khóe môi, vẫn quật cường cong lên, người ngọc bình tĩnh nhìn chăm chú vào cặp mắt phần nộ băng lãnh kia, nàng cười phi thường rực rỡ.

“Lăng ca ca...” Nàng không quan tâm những người khác có thể tin tưởng nàng hay không, nàng quan tâm, chỉ có hắn.

Nếu không tin, giải thích, có ích lợi gì?

Tay, hất tờ giấy lên, dưới ánh mắt kinh ngạc của hắn, từng chít rồi lại từng chút, tan thành từng mảnh. Đồng thời, cũng xé nát, con tim nàng...

Là ai nói, vĩnh viễn đừng giải thích. Bởi vì, người tin tưởng người sẽ không cần, người không tin, lại càng không cần. Giải thích chung quy, chỉ, trở thành che giấu.

Dùng sức xoa vết thương nơi bụng, dòng máu nóng bỗng trở nên băng giá. Chỉ có thân thể đau đớn, mới có thể quên, nỗi đau lòng thấu xương này.

“Người muốn tiêu hủy chứng cứ? Vô dụng, hành động của ngươi, căn bản không hề có ý nghĩa!” Thấy giấy vụn rơi trên tấm áo nhiễm máu đỏ tươi, Lăng Triệt chán ghét thét lên.

Không hề có ý nghĩa sao? Có lẽ là vậy! Kỳ thực nàng căn bản không muốn hủy diệt cái gọi là chứng cứ kia, chỉ là lòng của nàng đau quá đau quá, đau nhức đến vô pháp không chế.

Lăng ca ca không cần sự giải thích của nàng, mà nàng, cũng không cần giải thích với hắn.

Màn đêm, lạnh lẽo như nước.

Nhâm Phiêu Linh quật cường cầm cự, dưới ánh mắt vô cùng kinh ngạc cùng người khác, từng bước một thông dong đi ra khỏi lều. Nàng cần phải rời đi, thoát khỏi nơi khiến người ta hít thở không thông này.

Đứng ở ngoài lều, nhìn màn đêm tối tăm vô tận, tim nàng dần dần bị cắn nuốt héo rữa, lệ, sớm đã vỡ òa từ lâu.

Nơi bụng, máu từng giọt từng giọt chảy xuống, nhưng nàng không cảm thấy đau đớn chút nào. Cơ thể nàng nhẹ hẫng, phảng phất, như dạo bước trong mây, bay về phía tối tăm vô tận...

Dưới ánh trăng trong trẻo, Lăng Triệt mặt lạnh nhìn nàng, trong không khí trôi nổi lơ lửng nhàn nhạt mùi máu.

Là ai nói, khi nước mắt của người nhìn không được mà chảy ra, thì người hãy mở to hai mắt, nghìn vạn lần đừng chớp mắt, người sẽ thấy toàn bộ quá trình của thế giới từ rõ nét đến mờ nhạt, tìm, vào thời khắc nước mắt rơi xuống sẽ trở nên rõ ràng.

Mà sao lệ rơi xuống nhiều như vậy, trong lòng nàng, vẫn chỉ có hắn. Càng ngày càng rõ ràng, thân ảnh cao ngất màu đen, thân tình lạnh lùng ấy. Tình yêu nhiều năm, đã trở thành một loại thói quen, đau nhức lâu, trở thành một vết tích khắc sâu. Hắn, đã khắc vào sinh mệnh nàng, có thể nào đơn giản xóa đi, cho dù là tổn thương, nàng cũng cam tâm tình nguyện, chịu đựng.

Lăng ca ca, huynh biết không? Đêm nay là đêm duy nhất trong mấy tháng qua, huynh nói nhiều nhất với Phiêu Linh! Tuy rằng từ đầu tới cuối đều chỉ có chán ghét và mỉa mai, nhưng Phiêu Linh vẫn hài lòng! Chỉ ít, điều này đại biểu, huynh đối với Phiêu Linh, không chỉ có lạnh lùng...

Sự tối tăm dần dần kéo tới, cơ thể duyên dáng vẽ một vòng cung, trước lúc ngã xuống, Nhâm Phiêu Linh dường như thấy được một khuôn mặt quan tâm, nhưng mà khuôn mặt kia, không phải là người mà nàng nghĩ đến...

Vì sao, tình yêu khur khur một mực này, lại mang đến đau đớn cho nàng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 33: Quỳ Cầu

Nhiều lần đau lòng, nhiều lần thương tích, khi Nhâm Phiêu Linh căn bản khỏi hẳn thì, đã hơn mười ngày sau. Trong hơn mười ngày này, Lăng Triệt không

tới xem qua nàng một lần, thậm chí còn phân phó những người khác không được thăm viếng. Đương nhiên, hẳn dùng lý do vô cùng tốt “Phiêu Linh quận chúa bị thương, người liên quan không được thăm, để tránh khỏi làm phiền quận chúa tĩnh dưỡng”

Bài xích thật mạnh liệt a! Hơi cười cười, bất quá có chuyện, Nhâm Phiêu Linh chính là rất cảm kích Lăng Triệt, chỉ ít hẳn không có đem tội danh sai sử thích khách gán cho nàng, tuy rằng, đây cũng không phải sự thật!

Kỳ thực Nhâm Phiêu Linh cũng không biết, Lăng Triệt sở dĩ không đem chuyện này công bố, cũng không phải lo lắng đến danh dự của nàng, mà là hẳn lo lắng cho mình một ngày công bố, thế tất sẽ khiến trong quân rung chuyển! Như vậy, sẽ mang đến cho việc quản lý của hắn rất nhiều bất tiện.

Nhâm Phiêu Linh sau khi thương thế tốt, tùy ý đi dạo ở đất trống, nhiều ngày không ra cửa, nàng đã sớm ngứa. Ngày hôm nay, thật vất vả cầu được Vương Viên đồng ý đi ra, nàng nhất định phải hảo hảo hít thở không khí.

“Núi trùng trùng, non điệp điệp, núi xa trời thăm thẳm khói lạnh lùng, lá phong đỏ nổi nhớ.” Ngóng nhìn viễn phương, Nhâm Phiêu Linh không kiềm được, cúi đầu khẽ lên tiếng.

Gió lạnh rét đến tận xương, vén lên ba ngàn tóc đen, người ngọc cứ đứng lẳng lẳng, hồi lâu không nhúc nhích.

“Hoa cúc nở, hoa cúc tàn, nhận vút biên quan khách chưa về, một màn phong nguyệt nhân.” Phía sau, bỗng vang lên giọng nói nghiêng ngả, tiếp đó liền thấy một bóng trắng chậm rãi đi về phía nàng.

*Nguyên văn:

“Nhất trọng sơn/lưỡng trọng sơn/Sơn viễn thiên cao yên thủy hàn/Tương tư phong điệp đần.

Cúc hoa khai/cúc hoa tàn/Tắc nhận cao phi nhân vị hoàn/Nhất liêm phong nguyệt nhân.”

“Là người?” Vừa nghe giọng nói kia, nàng cũng không quay đầu lại, thẳng thừng nói.

“Không ngờ Phiêu Linh quận chúa luôn cơ linh giao hoạt, lại là một tài nữ chính tông!” Ngừ khí đùa cợt vang lên bên tai người ngọc, lúc này bóng trắng đã đi tới cạnh người ngọc.

“Không phải người cũng như vậy sao? Giang hồ ly!” Nhâm Phiêu Linh châm chọc cười, nét mặt nàng vẫn bình thản thong dong.

“Thật là thi đúng! Hồ ly ca ca ta đây, chính là dựa vào điều này để hấp dẫn các cô nương, nếu như không có chút tài năng, làm sao có thể có chỗ đứng?”

“Ồ? Thì ra người còn muốn hấp dẫn cô nương, ta còn tưởng rằng người thích cường chế chứ!” Nhâm Phiêu Linh thần nhiên đáp trả, ngừ khí của nàng lộ rõ sự châm chọc.

“Quả nhiên, người hiểu ta, chỉ có Phiêu Linh muội muội!” Nghe vậy, bóng trắng vung quạt, thong thả phe phẩy phiến quạt, “Không sai, người nói đúng! Trước đây ta thích mạnh mẽ cường chế, chỉ là bây giờ—“

Giang Vân Phi vươn tay nâng chiếc cằm trắng nõn của người ngọc, bày ra nét mặt mập mờ, chỉ thấy trong đôi mắt hoa đào xinh đẹp của hắn không ngừng chớp hiện tia sáng: “Chỉ là bây giờ, ta thay đổi phương pháp, bởi vì ta— muốn, trái tim, của, nàng!”

Nhìn khuôn mặt hắn càng ngày càng gần, và vẻ mặt tà mị kia của hắn, Nhâm Phiêu Linh cố sức ngoảnh mặt đi chỗ khác: “Không có khả năng!”

“Ha ha! Ta biết người nàng thích là Lăng đại tướng quân, nhưng mà làm sao bây giờ đây? Giang Vân Phi ta từng nhìn trời thề, Nhâm Phiêu Linh nàng—đóa hoa tươi này ta hái chắc rồi! Cho nên— ta không thể buông tay!” Giang Vân Phi nghiêng ngả nói, xong hắn vừa ngắm nghía cây quạt, vừa trưng ra bộ mặt thần nhiên.

“Người thích ta sao?” Người ngọc chế nhạo hỏi.

“Không thích! Song— nếu như có thể khiến cho nàng thích ta, vậy đó nhất định là một chuyện hay ho rồi!”

“Ta nói rồi— không có khả năng!”

“Nha đầu, đừng vội vả phủ nhận như vậy! Mọi chuyện đều rất khó đoán trước! Thực tế Lăng Triệt không thương nàng, không bằng nàng đi theo ta đi! Tuy rằng hồ ly ca ca không thích cô nương quá gầy, nhưng thấy nàng xinh đẹp, hơn nữa tích cách lại có phần tình quái, ta nhất định sẽ đối tốt với nàng!” Giang Vân Phi soa nhẹ cằm, ánh mắt lộ liễu suông sã đánh giá người ngọc.

“Nhàm chán!” Không muốn vòng vo với hắn nữa, Nhâm Phiêu Linh khẽ mắng một tiếng rồi xoay người rời đi, không ngờ Giang Vân Phi vừa thấy, lập tức vung cây quạt chắn trước mặt nàng “Thế nào nha đầu, nàng không tin hả? Nếu không chúng ta đánh cược đi?”

“Đánh cược thế nào?” Nhâm Phiêu Linh khiêu khích giương mắt, nhìn thẳng vào hắn.

“Tốt! Có cá tính! Ta thích khiêu chiến!” Thấy thế, nét mặt Giang Vân Phi vui thích, hắn khép mạnh cây quạt lại, trưng ra nét mặt đùa cợt: “Là thế này, chúng ta lấy nửa năm làm hạn định, nếu như trong nửa năm này, ai yêu đối phương trước, thì sẽ làm nô lệ của người đó, trong suốt một năm!”

“Được! Nói chung, ta sẽ không yêu thương ngươi!” Nhâm Phiêu Linh thần nhiên đáp lại.

“Được! Ta mỗi mắt mong chờ!” Tiếng nói vui đùa vang lên, Giang Vân Phi cười cứ y như là có con mỗi bước vào cái bẫy tà ác mà hắn giăng ra.

“Ngươi có thể đi! Dù sao ở đây cũng là binh doanh trọng địa!” Lạnh lùng nhắc nhở hắn, từ đầu đến cuối Nhâm Phiêu Linh vẫn duy trì vẻ xa cách.

“Nha đầu, hồ ly ca ca tìm rất lâu mới tìm tới nơi này, vừa nghe nói nàng bị thương, ta đã lo lắng nhiều đêm ở bên ngoài, bây giờ vất vả lắm mới nhìn thấy nàng, mà nàng lại vô tình như thế! Nhưng mà nàng bảo ta đi— là nàng đã bắt đầu quan tâm ta?”

“Vô vị!” Hung hăng trừng mắt liếc hắn, Nhâm Phiêu Linh để ý đến hắn nữa, thông dong rồi đi, phía sau, Giang Vân Phi thâm ý cười, “Nha đầu, lần này nàng định chắc là sẽ thua rồi! Ca ca đây, cũng sẽ không yêu thương bất cứ ai...”

Trong quân doanh, mọi người đều đang thao luyện, Nhâm Phiêu Linh kéo chặt tấm áo choàng trên người, bước nhanh rời khỏi. Không ngờ lại bị mất sắc của những binh sĩ phát hiện, “Là Phiêu Linh tiểu thư! Phiêu Linh tiểu thư tới!”

Các binh sĩ đều buông binh khí trong tay, nhìn về phía nàng.

“Ai cho các ngươi dừng lại! Đều tiếp tục tập luyện cho ta! Hôm nay không luyện đến giờ Dậu không được nghỉ ngơi!” Bỗng một tiếng nói lãnh liệt thốt lên, chỉ thấy khuôn mặt Lăng Triệt lạnh băng, vẻ mặt đầy nghiêm nghị.

Lăng ca ca, vì sao huynh...

Nàng biết hắn đang thị uy, thao luyện vốn chỉ cần luyện đến giờ Mùi, bây giờ hắn lại yêu cầu các binh sĩ luyện đến giờ Dậu! Vô duyên vô cớ thao luyện thêm hai canh giờ, điều này đối với các binh sĩ vốn đã rất mệt mỏi mà nói, không thể nghĩ ngờ là một khảo nghiệm to lớn!

“Lăng ca ca, xin huynh đừng phạt bọn họ!” Nhâm Phiêu Linh bước nhanh về phía Lăng Triệt, nhưng chạm phải ánh mắt như băng của hắn thì nàng liền dừng lại, “Lăng ca ca, đều là lỗi của Phiêu Linh! Phiêu Linh không nên tùy ý đi qua đi lại, Phiêu Linh sai rồi, xin huynh đừng phạt bọn họ!”

“Bây giờ mới biết sai, phải chăng đã quá muộn!” Lăng Triệt hừ lạnh, đôi mắt đẹp héch sang bên cạnh, “Đều sưng sờ ở đó làm gì! Còn không mau luyện tập!”

Tiếng quát lớn vừa xuất ra, các binh sĩ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, hai mặt nhìn nhau rồi lại cầm lấy binh khí, bắt đầu tập luyện.

Tiếng hô hào rung trời vang khắp sân huấn luyện, mà bên dưới, lòng Nhâm Phiêu Linh lại cay đắng. Nàng trầm ngưng sâu lắng nhìn Lăng Triệt, bắt đấm đi dậm bước rồi đi, nhưng đúng vào lúc này, có một binh sĩ trối hai con sói, chạy nhanh đến, “Bẩm tướng quân, chúng tiểu nhân vừa phát hiện hai con tuyết lang lạc đàn này ở phía trước nơi đóng quân, cho nên trở lại, mang đến đây xin chỉ thị tướng quân, rốt cuộc nên xử lý như thế nào!”

“Giết!” Lăng Triệt thẳng thừng nói, ngữ khí không hề có chút tình cảm nào.

Vừa nghe lời ấy, Nhâm Phiêu Linh kinh hãi, “Lăng ca ca, van cầu huynh đừng giết chúng nó! Chúng nó chỉ là một đôi mẫu tử lạc bầy, sẽ không gây nguy hiểm cho con người!”

“Không gây nguy hiểm cho con người? Lời của ngươi thật quá nực cười, có con sói nào mà không gây nguy hiểm cho con người?”

“Có mà!” Nhâm Phiêu Linh cấp thiết giải thích: “Từ trong mắt chúng nó, muối có thể thấy được, chúng nó chỉ muốn nhanh chóng tìm về với bầy đàn, sẽ không đi đã thương tính mệnh con người!”

“Tìm về với bầy? Được, dù cho bây giờ chúng nó không đã thương người, nhưng khi trở về với bầy đàn thì sao? Một khi có thể lực, chúng nó sẽ trở lại gây hại cho con người! Người đâu, kéo ra ngoài giết!” Nói xong, Lăng Triệt lạnh lùng vung tay lên, binh sĩ lĩnh mệnh tiến đến.

“Lăng ca ca—”

Lúc này Nhâm Phiêu Linh không muốn nghĩ gì nữa, bắt kể ánh mắt của người khác, tìm nàng vô cùng đau xót, hai chân nàng khụy mạnh xuống, cứ thế quỳ thẳng trên mặt đất. Có lẽ có người không hiểu hành động của nàng lúc này, nhưng chỉ có Nhâm Phiêu Linh tự mình biết, rốt cuộc tuyết lang đối với nàng mà nói, là có ý nghĩa như thế nào!

“Lăng ca ca, huynh hãy nghe muối nói, tuyết lang và những con sói khác không giống nhau, chúng nó sẽ không chủ động công kích con người! Phiêu Linh từ nhỏ lớn lên ở Ngọc Phong tuyết sơn, có thể liên thông với tuyết lang, cho nên Phiêu Linh cam đoan, chỉ cần thả chúng nó, chúng nó tuyệt đối sẽ không gây hại tính mạng con người!”

Nhâm Phiêu Linh thẳng mình quỳ, đau khổ cầu xin, thân ảnh đơn bạc của nàng như tờ giấy có thể tùy thời bị gió thổi bay bất cứ lúc nào, thế nhưng, nàng vẫn quật cường ngẩng cao đầu, cố gắng nhìn thẳng vào mắt Lăng Triệt, hy vọng hắn có thể nghe nàng nói.

Chỉ là nàng đã nghĩ sai rồi! Nếu như Lăng Triệt nghe nàng, hắn sẽ không là phải Lăng Triệt!

Hắn chỉ nhìn thẳng vào người ngọc quỳ trên mặt đất, lòng hắn bỗng có một tia khoái cảm do trả thù được: “Ngươi muốn cứu chúng nó?”

“Đừng!” Người ngọc gạt đầu, trả lời một cách khẳng định.

“Được rồi! Như ngươi mong muốn!”

“Thật sao!” Ngay lúc Nhâm Phiêu Linh vì sự đáp ứng của Lăng Triệt đáp ứng mà cảm kích, thì trước mắt đột nhiên ánh lên một luồng sáng, sau đó có hai tiếng gào thét thê lương vang lên, quay đầu nhìn sang, hai tuyết lang vốn vẫn còn sống, nay đã ngã mình trong vũng máu...

“Lăng ca ca—” Nhâm Phiêu Linh khiếp sợ ngẩng đầu, trong mắt là nỗi đau đớn khôn nguôi.

“Nếu như không phải ngươi cầu tình, e rằng ta sẽ thả chúng nó!” Lăng Triệt tàn nhẫn nói, lướt ngón kiếm còn đang nhỏ máu ra trước mặt nàng, khiến nàng chấn động, đau đớn hàng trăm lần.

Lăng ca ca, huynh đang trả thù muội sao?

Nhâm Phiêu Linh tan nát cõi lòng cúi đầu, nhìn máu tươi không ngừng chảy ra từ cơ thể hai con tuyết lang, cùng với ánh mắt mang theo kỳ vọng trước hi chết của chúng, nàng không nhìn được cổ sức nhắm hai mắt lại. Xin lỗi, Tuyệt tỷ tỷ! Phiêu Linh không có khả năng bảo vệ tốt tộc loại của ngươi, thực sự xin lỗi...

Gió, vù vù thổi, trên sân huấn luyện có một vạt người thao luyện này, có một thân hình bi thống quỳ ở nơi đó, lẳng lặng sám hối...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34: Hồi Kinh

Từ ngày ấy, sau một đêm quỳ tại sân huấn luyện, Nhâm Phiêu Linh không còn tùy ý xuất hiện trong quân doanh nữa, nàng ru rú trong lều của mình, một mình lẳng lặng ngậm ngùi. Cái chết của con hai tuyết lang kia, đến bây giờ vẫn làm cho nàng đau đớn không nguôi, mỗi khi nhớ tới ánh mắt mong mỏi của chúng trước khi chết, lòng nàng, không tự chủ được run rẩy.

Ngoài lều, vang lên tiếng các binh sĩ thao luyện, trong lều, là tiếng sôi sục của ấm thuốc. Đi lên phía trước, nhắc lấy ấm thuốc, chậm rãi đổ nước thuốc vào trong chén, nhìn làn khói nóng hôi hổi không ngừng bốc lên trong chén, nàng khẽ cười.

Bất tri bất giác nàng đến quân doanh đã gần hai tháng! Trong hai tháng nay, nàng đã dùng hết tất cả các biện pháp, chỉ là rất đáng tiếc, vô luận nàng kiên trì như thế nào, nỗ lực ra sao, kết quả dường như đã định trước là sẽ không thay đổi, bởi vì Lăng ca ca, từ đầu đến cuối chưa từng liếc mắt nhìn nàng lấy một lần.

Lâu tỷ tỷ, có lẽ đã tới lúc Phiêu Linh nên buông tay! Không phải không thương, mà là, Phiêu Linh sợ rằng không còn thời gian để yêu...

Thuốc của sư huynh hình như càng ngày càng không có hiệu quả, từ sau cái ngày thử độc cho Mộng Nghê tỷ tỷ, cơ thể nàng ngày càng suy yếu, hơn nữa lại hai lần thụ thương, chỉ sợ nàng không thể chống đỡ được độc tố phát tác vào ba tháng sau...

Lâu tỷ tỷ, Phiêu Linh không muốn buông tay, thực sự không muốn buông tay!

Thế nhưng...

Nhâm Phiêu Linh cúi đầu thờ dài, sau đó nàng ngửa đầu uống một hơi cạn sạch thuốc trong chén, nhìn vết xanh đen trong lòng bàn tay thoáng rút đi, Nhâm Phiêu Linh xúc mản trưởng lên, đi ra bên ngoài doanh.

Trước khi tới biên ngoại, nàng nghe nói nơi này là một nơi có “Bầu trời xanh biếc, quang cảnh mênh mông, bò dê đầy khắp trên thảo nguyên, gió thổi bát ngát”, bản thân nàng khi đó, có bao nhiêu khát vọng muốn đến nhìn xem. Nhưng đến nơi đây mới phát hiện, chiến tranh liên tục nhiều năm, cướp giết xảy ra thường xuyên, làm cho bách tính biên quan lâm than, sợ hãi không còn tâm trạng lao động sản xuất.

Biên ngoại hiện nay, không còn là trời xanh quang đãng, bò dê thành đàn. Giờ đây, biên ngoại là một mảnh mờ mịt u ám, bầu không khí chứa sự bất an hỗn loạn, bò dê không còn thành đàn mà bỏ chạy tán loạn, ngay cả mối nguy hiểm của chúng nó — những con thương lang (thương: xám trắng, lang: sói), hầu như cũng không thấy bóng dáng. Chiến tranh, đã mang đến sự hủy diệt cho một nơi từng xinh đẹp mỹ lệ này, đồng thời cũng mang đến tai họa cho bách tính nơi đây.

“Thái bình nếu như có thể định, bách tính biên cương sẽ không phải khổ...” Nhìn biên ngoại hoang vắng, Nhâm Phiêu Linh không nhìn được khe khẽ thờ dài.

“Thái bình nếu như có thể định, bách tính biên cương sẽ không phải khổ! Nói rất hay!” Phía sau, truyền đến tiếng của Hà Tử Tu, hần đi tới cạnh nàng, hai

mắt nhìn thẳng về phía trước, “Đừng vậy! Nếu như thái bình thật sự có thể định, bách tính không cần trôi giạt chịu khổ nhiều như vậy! Phiêu Linh, ta không ngại nói với ngươi, trước đây ta vẫn tâm cao khí ngạo, cho rằng không có gì là làm không được! Thế nhưng từ lúc ta đến nơi đây, tận mắt thấy chiến tranh tàn khốc, thân nhân của các bách tính bị chia lìa, mà bản thân ta dù có một vạn lần không nỡ, nhưng ta vẫn vô lực xoay chuyển trời đất, loại cảm giác này thực sự khiến cho ta cực kỳ ngột thở.....”

Nghe thấy những lời chân thành của Hà Tử Tu, Nhâm Phiêu Linh xoay người nhìn thẳng vào hắn, “Hà Tử Tu, ngươi thay đổi!”

Hà Tử Tu nghe vậy thì cười khổ, “Sau khi đã trải qua nhiều chuyện, có vài thứ, không thể không thay đổi.” Nói xong, Hà Tử Tu thâm ý nhìn người ngọc với sắc mặt tái nhợt trước mặt, rồi hồi lâu không hề lên tiếng.

“Đừng vậy! Sau khi đã trải qua nhiều chuyện, có vài thứ không thể không thay đổi. Dù cho ngươi không muốn thay đổi, nhưng hiện thực lại....”

Hà Tử Tu nghe mà có chút khó hiểu, hắn nghi hoặc nói: “Phiêu Linh, ngươi đang nói cái gì?”

“Không có gì!” Nhẹ nhàng lắc đầu, Nhâm Phiêu Linh cười cười nói: “Lãng ca ca ở trong lều sao?”

“Ừ! Song, ngươi tốt nhất đừng đến đó, không phải là ngươi không biết hắn--“

“Ta biết! Chẳng qua ta có việc tìm huynh ấy, cho dù huynh ấy không thích ta cũng phải đi.” Nhâm Phiêu Linh nhàn nhạt nói, thần sắc vô cùng kiên định.

“Ngươi--“ Biết khuyên không được nàng, Hà Tử Tu không tiện ngăn cản, chỉ thở dài nói: “Được rồi! Vừa lúc ta cũng có việc muốn tìm hắn, chúng ta cùng đi!”

“Ừ!”

Dời bước đi tới trước lều, hai người còn chưa bước vào, liền nghe thấy bên trong vang lên một tiếng rít gào đầy phẫn nộ: “Cái gì! Ngươi nói Thái tử phi bệnh nặng? Chuyện khi nào?”

Chỉ một câu, liền làm hai người bên ngoài chấn kinh đứng đờ người chỗ, chỉ thấy vừa nghe được lời ấy, Hà Tử Tu nhin không được lập tức vọt nhanh vào “A Triệt, huynh nói cái gì! Mong Nghe bệnh nặng? Chuyện này là sao?”

“Ta cũng không rõ lắm, ta vừa mới nhận được tin!” Thanh âm thoáng dịu lại, Lăng Triệt nhìn xoáy vào người truyền tin, “Ngươi hãy đem mọi chuyện nói cho rõ ràng, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Hồi, hồi bẩm tướng quân, mấy ngày trước Thái tử phi đột nhiên cảm thấy khó chịu, lúc đầu không chú ý nhiều lắm, nhưng về sau thì liền nằm trên giường nhiều ngày không thể gượng dậy nổi, các ngự y cũng đã ra tay chuẩn đoán bệnh, nhưng đều thúc thủ vô sách, đành phải trơ mắt nhìn Thái tử phi ngày ngày suy yếu...” Có lẽ do bị khí thế của Lăng Triệt dọa sợ, tên binh sĩ lão luyện truyền tin cũng bắt đầu có chút run sợ.

“Cái gì! Một đám phế vật làm ăn cái gì không biết, nhiều người như vậy mà cũng tra không ra nguyên nhân bệnh!” Bên cạnh, Hà Tử Tu nghe vậy, phẫn nộ gập đứ thét: “Đi, a Triệt! Chúng ta hồi kinh!” Lúc này, hắn đã không quan được nhiều nữa, nay sinh mệnh của biểu muội mà hắn thương yêu nhất bị đe dọa, điều này bảo hắn làm sao không gáp!

“Tử Tu, việc hồi kinh sao có thể coi là trò đùa! Chúng ta phụng mệnh đến đây, Thánh Thượng chưa triệu hồi, không được phép tự tiện từ bỏ chức trách!” Bên này, Lăng Triệt cũng cau mày buồn bực nói.

“Hồi bẩm Lăng tướng quân, phụng khẩu dụ Thánh Thượng, triệu ba người lập tức quay về kinh! Gặp mặt, gặp mặt Thái tử phi lần cuối...” Người truyền tin kinh hãi run rẩy nói.

“Cái gì! Gặp mặt lần cuối...” Nghe vậy, Hà Tử Tu cảm thấy như có ngũ lôi oanh đỉnh đầu, hắn ngây ngốc vô thần, cạnh bên, Lăng Triệt cũng khiếp sợ, hắn đại ra rồi nói: “Gặp mặt lần cuối? Gặp mặt lần cuối?”

“Xin hỏi, bệnh của Thái tử phi, rốt cuộc có triệu chứng gì?” Lúc này, sắc mặt Nhâm Phiêu Linh cũng ngưng trọng bước đến.

Vừa thấy là nàng, người đưa tin kính cẩn cúi đầu nói: “Tiểu nhân tham kiến Phiêu Linh quận chúa!”

“Miễn lễ! Ngươi mau nói cho ta nghe một chút, bệnh của Thái tử rốt cuộc có triệu chứng gì?”

“Bẩm quận chúa, tình huống cụ thể tiểu nhân cũng không biết, chẳng qua là nghe các ngự y nói, mấy ngày trước Thái tử phi đột nhiên cảm thấy cơ thể rất uể oải, luôn muốn ngủ, hơn nữa ngủ nhiều như thế nào cũng cảm thấy không đủ, mới đầu uống thuốc cũng có khá hơn, ít nhất có thể xuống giường đi lại một chút, nhưng về sau, ngài ấy mê man suốt ngày, gọi thế nào cũng không tỉnh, thêm vào đó cơ thể của ngài qua một ngày một đêm liền suy yếu, mắt thấy cũng sắp không được.”

“Cái gì mà mắt thấy cũng sắp không được! Ngươi chính mắt nhìn thấy sao? Không thấy thì đừng ở chỗ này nói càn!” Hà Tử Tu lúc này không khống chế được cảm xúc nữa, hắn nắm vạt áo người đưa tin, về mặt cảm phẫn, rống to.

“Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết! Tiểu nhân cũng chỉ là nghe lời truyền miệng, về phần tình huống chân thực ra sao, thỉnh ba vị đại nhân sớm ngày quay về kinh tự mình thăm viếng!”

“Hừ! A Triệt, chúng ta đi!” Dứt lời, Hà Từ Tu hung hăng hất tay ra, xoay mặt đi ra ngoài.

“Được! Chờ ta bàn giao một số việc cho Hoàng phó tướng, rồi lập tức lên đường!” Nói xong, thân ảnh cao ngất rời đi như một con gió, để lại phía sau, là Nhâm Phiêu Linh với vẻ mặt còn đang đắm chiêu suy nghĩ, chỉ thấy vùng mi tâm của nàng khẽ cau, rồi nàng cúi đầu lập đi lập lại câu: “Suy yếu thêm ngủ? Suy yếu thêm ngủ.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 35: Bệnh?

Ngựa chạy như bay trên đường, bụi bặm phát lên mù mịt. Hai con tuần mã đỏ thẫm một trước một sau phi nhanh, ngồi ở bên trên là ba người, đó là Lăng Triệt, Hà Từ Tu và Nhâm Phiêu Linh. Nhâm Phiêu Linh không biết cưỡi ngựa, cho nên không còn cách nào khác, nàng chỉ có thể ngồi cùng với Hà Từ Tu.

“Người ngồi vững chưa!” Một tiếng quan tâm khâ vang, tuần mã bay vút lên, Nhâm Phiêu Linh căng thẳng nắm chặt lấy y phục của Hà Từ Tu, từ nhỏ nàng đã sợ cưỡi ngựa, bây giờ chỉ cần ngồi trên lưng ngựa, nàng liền cảm thấy hồi hộp khẩn trương.

“Người làm sao vậy? Không phải cưỡi ngựa mà người cũng không biết đó chứ!” Ngồi ở phía trước, Hà Từ Tu trêu đùa nói, điều đó đưa tới ánh nhìn sắc bén của Lăng Triệt, “Bây giờ mà huynh còn có tâm tư trêu đùa nàng à!”

Thấy sự lạnh lùng của Lăng Triệt, Hà Từ Tu lập tức ngậm miệng tự tát mình vài cái, sau đó chuyển tâm thức ngựa phi nước đại.

Ngồi ở đằng sau, Nhâm Phiêu Linh nhắm chặt hai mắt, toàn thân như nhũn ra. Nhưng ngại nam nữ khác biệt, mà từ đầu đến cuối nàng cũng không dám dựa vào quá gần Hà Từ Tu, nên nàng đành phải ngồi thẳng sống lưng một cách cứng ngắc, không dám làm ra một chút cử động nào.

Có hai bảo mã, thêm với việc nhóm Lăng Triệt ngày đêm đi gấp, lộ trình vốn phải hơn mười ngày mới đến, bây giờ lại chỉ dùng ba ngày đã về đến nơi!

Nhìn hai đại tự đỏ thẫm - Kinh Thành - đầy uy nghiêm cách đó không xa, Nhâm Phiêu Linh có cảm giác hốt hoảng. Nàng vốn chuẩn bị nói lời từ biệt với Lăng ca ca, vốn tưởng rằng cuộc đời này, thậm chí đến khoảnh khắc sau cùng, cũng không có khả năng gặp hân, nhưng ai biết tất cả đều đã có an bài, giờ đây nàng lại cùng Lăng ca ca trở về.

Chẳng lẽ điều này đại biểu cho cái gì sao? Chẳng lẽ ông trời muốn nàng không nên buông tay ư? Tất cả dường như có chút mờ mịt...

Ngay khi Nhâm Phiêu Linh suy nghĩ muôn vàn điều, thì hai tuần mã đã phóng tới cửa cung. Không có bao nhiêu động tác dư thừa, xoay người, xuống ngựa, chạy thẳng về hướng cung Thừa Khôn.

Bên trong Thừa Khôn cung, Thái tử Tiêu Dục đang ngồi trước giường, nhìn người ngọc đang ngày càng suy yếu, lòng hân không có chút tư vị nào cả. Tuy rằng hân không yêu Mộng Nghê, nhưng dù sao nàng cũng là thể tử danh chính ngôn thuận của hân, thành thân còn chưa đến một tháng, thì xảy ra chuyện này, đây không thể nghĩ ngờ là việc ai cũng không muốn nhìn thấy!

Tiêu Dục khẽ thở dài, đứng lên, nhìn mặt Lam Mộng Nghê sớm đã mất đi vẻ tươi khỏe, hân không khỏi cau mày. Hôm nay là ngày cuối cùng, suy nghĩ đủ loại biện pháp, dùng hết đủ loại thuốc, nhưng vẫn không thể khiến Mộng Nghê tỉnh lại, vừa rồi Trương ngự y đã nói, nếu như đêm nay Mộng Nghê không tỉnh lại, vậy chỉ có thể chuẩn bị hậu sự!

Chuẩn bị hậu sự? Thật là một câu nói châm chọc! Chưa tới một tháng trước, nơi đây còn treo tơ lụa, mảnh vải đỏ thắm chúc mừng đại hôn của họ, không ngờ vài ngày ngắn ngủi, hồng biến thành bạch, tân nhân biến thành người chết. Chẳng lẽ là vì hân là Thái tử, nên phải tiếp nhận loại bi ai này sao?

Nét mặt Tiêu Dục rất bình tĩnh. Hân là Thái tử Thiên Dụ quốc, là người thừa kế ngôi vị sau này, dù cho đối mặt với rất nhiều chuyện, dù có bị Thái Sơn đè nặng thì hân cũng phải mặt không đổi sắc! Đương nhiên, hân làm được, hơn nữa còn làm rất tốt! Không ai biết vị Thái tử bề ngoài luôn âm áp, nhưng rốt cuộc trong lòng lại đang suy nghĩ điều gì! Không ai có thể nhìn thấu hân, đáng vẻ hân vĩnh viễn đều thong dong bình tĩnh, dường như người bên ngoài chỉ cần liếc nhìn hân một cái, sẽ bị khí chất như gió xuân của hân khuynh đảo.

Thế nhưng, có mấy ai biết được lòng hân đang rất đau đớn, loại cảm giác này hân chỉ có thể vĩnh viễn chôn giấu dưới đáy lòng, bất cứ ai cũng không thể hiểu rõ.

Tiêu Dục xoay người, đi ra nội thất, dọn bước đến thư phòng, không ngờ lại đụng phải ba người đang sốt ruột đi tới.

“Thái tử điện hạ, Thái tử phi hôm nay sao rồi?” Hà Từ Tu vội vàng hành lễ, cấp thiết hỏi han, sắc mặt hân ngập tràn sự dành cho biểu muội.

“Thái tử ca ca, Mộng Nghê tỷ tỷ rốt cuộc thế nào?” Phía sau, truyền đến một thanh âm tươi mát.

Vừa nghe thấy tiếng nói ấy, Tiêu Dục cảm thấy như có một luồng sức mạnh rót vào người, hần liền nhìn sang người ngọc, nhưng lúc ánh mắt giao nhau thì lòng hần nao nao, “Phiêu Linh, muội gầy!”

“Phiêu Linh không sao, có thể là do gấp rút lên đường nên có chút vất vả! Thái tử ca ca, huynh mau nói cho Phiêu Linh biết, rốt cuộc Mộng Nghê tỷ tỷ hiện giờ ra sao?” Tránh nặng tìm nhẹ dòi đi đề tài, Nhâm Phiêu Linh lo lắng chất vấn.

“Mọi người đi theo ta.” Tiêu Dục gật nhẹ đầu, xoay người đi trở về, phía sau đi theo ba người phong trần mệt mỏi.

“Mộng Nghê ở bên trong!” Khẽ vén tấm màn, ba người chỉ thấy hình dáng một người tiểu tụy, lúc này hai mắt nàng đóng chặt, không hề nhúc nhích nằm im trên giường, nhìn nàng giống như, không hề có sức sống.

“Mộng Nghê tỷ tỷ...”

“Thái tử điện hạ, Mộng Nghê, à không, là Thái tử phi, rốt cuộc vì sao người lại thành bộ dạng như vậy?” E ngại hôm nay đã thân phận cách xa, Hà Từ Tu hung hăng đè nén sự nóng nóng xuống.

“Việc này ta cũng không rõ lắm, lúc đầu Mộng Nghê chỉ nói thân thể mệt mỏi muốn ngủ, về sau thì liền nằm không dậy nổi.” Khẽ thở dài, Tiêu Dục nhìn người trên giường, nói.

“Vậy ngự y nói như thế nào?” Tựa hồ như không hài lòng với câu trả lời của Tiêu Dục, Hà Từ Tu lại mở miệng hỏi.

“Ngự y nói... Nếu như Mộng Nghê không qua được đêm nay, e rằng...”

“E rằng.....” Vừa nghe lời ấy, sắc mặt ba người nhất thời trắng bệch.

“Mộng Nghê tỷ tỷ!” Nhâm Phiêu Linh vọt tới bên giường, kéo tay Lam Mộng Nghê, rồi nàng nắm chặt lại, “Mộng Nghê tỷ tỷ...” Vì sao lại như vậy? Tỷ đã từng là đệ nhất mỹ nhân phong quang vô hạn, vì sao bây giờ lại tiểu tụy nằm ở đây? Mộng Nghê tỷ tỷ, tỷ mau tỉnh lại đi! Lẽ nào tỷ đã quên, thật vất vả tỷ mới có thể gả cho Thái tử ca ca, nay thành thân chưa đến một tháng, tỷ nhẫn tâm bỏ lại huynh ấy sao? Lẽ nào tỷ đã quên những lời đã từng nói với Phiêu Linh? Tỷ nói tỷ sẽ hạnh phúc, tỷ nói tỷ sẽ làm Thái tử ca ca hạnh phúc! Lẽ nào bộ dáng bây giờ này của tỷ, chính là hạnh phúc sao? Mộng Nghê tỷ tỷ, tỷ tỉnh lại đi! Tỷ mau tỉnh lại đi!

“Phiêu Linh, đừng quá đau buồn! Nếu bây giờ Mộng Nghê biết muội thương tâm như vậy, phỏng chừng cũng sẽ không vui!” Vỗ nhẹ vai nàng, Tiêu Dục ôn hòa nói.

“Mộng Nghê tỷ tỷ...” Nghe thấy lời khuyên giải an ủi của Tiêu Dục, Nhâm Phiêu Linh càng tăng thêm lực nắm ở tay, đây là người duy nhất từ nhỏ đến lớn chơi thân với như tỷ muội, hôm nay tỷ ấy sinh tử chưa biết, bảo nàng làm sao không đau lòng.

“Thái tử ca ca, Mộng Nghê tỷ tỷ bị như vậy bao lâu?”

“Trước sau nếu tính không sai đã được nửa tháng...” Khẽ thở dài, Tiêu Dục cúi đầu suy tư, nói.

“Nửa tháng... nửa tháng...” Thì thào lặp lại, ánh mắt Nhâm Phiêu Linh lướt nhìn qua mặt Lam Mộng Nghê, rồi nàng nhìn một cách chuyên chú, đột nhiên trong đầu nàng bỗng xẹt qua một tia sáng, “Nửa tháng?”

Sau đó, Nhâm Phiêu Linh vội vã đặt tay Lam Mộng Nghê xuống, rồi nàng vươn tay kéo vạt áo trước ngực Lam Mộng Nghê, thấy trên bờ ngực trắng như tuyết bỗng nhiên có một ấn ký màu đỏ, thì lúc này động tác của nàng liền cương cứng giữa không trung.

“Phiêu Linh, muội—” Dù sao cũng có nam tử ở đây, dù cho là cùng nhau lớn lên, nhưng dưới xã hội phong kiến sâm nghiêm ở nơi đây, hành vi này của Nhâm Phiêu Linh thực sự rất không có lễ giáo. Tiêu Dục thấy Nhâm Phiêu Linh có chút cứng người, rồi lại nhìn sang hai vị phía sau, cũng may bọn họ đều rất thức thời xoay người đi, lúc này mới không đến mức làm hần xấu hổ.

“Phiêu Linh, muội làm cái gì vậy?!” Đứng thẳng người, thấy Nhâm Phiêu Linh không hề nhúc nhích, Tiêu Dục có chút khó hiểu hỏi.

“Bán nguyệt phệ tâm đan...”

“Bán nguyệt phệ tâm đan? Là cái gì vậy?” Nghe vậy, Tiêu Dục nhíu chặt mày, từ sắc mặt không bình thường của Nhâm Phiêu Linh, hần đã nhìn ra được chút ít manh mối.

Lúc này, Lăng Triệt và Hà Từ Tu cũng quay đầu lại.

“Phiêu Linh, ngươi nói cái gì, ‘Bán nguyệt phệ tâm đan’? Lẽ nào ngươi nói Mộng Nghê đã bị người hạ độc?” Hà Từ Tu vội vàng truy vấn, sắc mặt hần vô cùng kích động.

“Ừm” Yếu ớt đáp trả, Nhâm Phiêu Linh thất hồn lạc phách ngồi phịch xuống, nàng giương mắt chậm rãi nhìn Lăng Triệt, tuy rằng từ lúc tiến vào hần không nói câu nào, nhưng từ trong ánh mắt khẩn trương của hần có thể thấy được, trong nội tâm hần lúc này đang đấu tranh biết bao nhiêu.

Lăng ca ca, lòng của huynh, nhất định là rất đau...

“Người đâu! Nhanh truyền ngự y!” Nghe vậy, Tiêu Dục dồn sức quát tháo bọn thái giám tùy tùng.

“Nô tài tuân mệnh!” Các thái giám trong cung đã thấy quen những tình cảnh như thế này, nhưng lúc này thấy chuyện tình có vẻ nghiêm trọng, đã sớm ngậm hiểu tăng nhanh bước chân.

“Phiêu Linh, sao muội biết Mộng Nghê trúng Bán nguyệt phệ tâm đan?”

Nghe thấy câu hỏi của Tiêu Dục, hồi lâu Nhâm Phiêu Linh mới cúi đầu đáp trả, “Trước đây muội có nghe sư phụ nói qua, triệu chứng trúng độc của nó, cũng giống y như triệu chứng của Mộng Nghê tỷ tỷ bây giờ.”

“Ra là như vậy...” Tiêu Dục như có điều suy nghĩ gập đầu.

“Đã trúng độc, vậy vì sao các ngự y đều tra không được, ngược lại nguoi chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn ra!” Bên cạnh, Lăng Triệt mặt không chút thay đổi lên tiếng.

“Vi độc này rất hiếm thấy, chỉ có ở phía tây Đông Thịnh, sư phụ đã từng vân du đến đó nên mới có may mắn gặp qua! Chỉ là, không ngờ bây giờ lại thấy được nó ở trong cung...” Nhâm Phiêu Linh hạ giọng, nhưng mọi người có mặt đều nghe thấy mà chấn động.

“Đông Thịnh quốc...” Tiêu Dục ngưng trọng trầm ngâm, đáy mắt có cái gì đó lưu động. Hồi lâu, hần ngừng đầu nói với ba người: “Mọi người vừa mới hôn ba trở về, trước hết đều quay về nghỉ ngơi đi! Chờ thái y qua đây kiểm tra kỹ càng, ta sẽ phái người báo tin cho mọi người!”

“Vâng, Thái tử điện hạ!” Khom người làm lễ, mặc dù lòng không muốn, nhưng bọn họ chỉ có thể nghe lời rồi đi.

Nhâm Phiêu Linh chậm rãi bước đi ở phía sau, sau đó nàng quay đầu lại chuyên chú nhìn Lam Mộng Nghê một lúc, rồi đi ra ngoài với vẻ mặt u ám.

Ở phía sau, ánh mắt Tiêu Dục triển luyến, sâu lắng dán lên bóng lưng đơn bạc của nàng, mãi đến khi không thấy nàng nữa, nhưng vẫn không thu hồi...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 36: Yêu Cầu Của Ta

Ra cửa cung, bởi vì Nhâm Phiêu Linh và Lăng Triệt cùng đường, cho nên sau khi ba người tách ra, nàng vẫn một mực yên lặng đi theo sau Lăng Triệt.

“Lăng ca ca.....” Nàng nhẹ giọng khẽ gọi.

Nghe vậy, Lăng Triệt thoáng khựng lại, nhưng sau đó, liền không hề để ý, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

“Lăng ca ca, Phiêu Linh muốn nói chuyện có liên quan đến độc của Mộng Nghê tỷ tỷ!”

Tiếng gọi vồn vã, nụ cười vô lực. Quả nhiên, nàng vừa dứt lời, thân ảnh đã đi xa kia liền đứng chững lại.

“Nguoi muốn nói cái gì?” Lăng Triệt nói bằng chất giọng không hề có chút độ ấm nào, tiếng nói băng hàn khiến Nhâm Phiêu Linh cảm thấy đông cứng thiếu chút nữa đứng không vững.

Siết chặt tay, ép buộc bản thân nhìn thẳng vào ánh mắt băng lãnh của hần, Nhâm Phiêu Linh nói từng câu từng chữ: “Lăng ca ca, độc của Mộng Nghê tỷ tỷ, không thể giải!”

“Nguoi nói cái gì?” Lăng Triệt biến sắc, tiếp đó hần mạnh mẽ hùng hổ bước tới gần, nắm lấy bàn tay gầy gò trắng nõn của nàng, lớn tiếng nói: “Nguoi nói cái gì! Nguoi lặp lại lần nữa xem!”

Nhìn Lăng Triệt ở đối diện bàng hoàng như vậy, Nhâm Phiêu Linh cảm thấy tim của mình nhanh chóng vụn vỡ, Lăng ca ca, nếu huynh có thể đối với Phiêu Linh khản trương như vậy, thật là tốt biết bao....

“Muội nói, ‘Bán nguyệt phệ tâm đan’ không thể giải! Độc của Mộng Nghê tỷ tỷ, không thể giải!” Chậm rãi thốt ra từng chữ, Nhâm Phiêu Linh không hề nhúc nhích nhìn thẳng vào mắt Lăng Triệt, nàng sợ sẽ bỏ sót bất cứ biểu tình gì trên mặt hần. Chẳng qua, dù cho nàng có thấy thì lại như thế nào? Kết quả không phải sẽ vẫn tăng thêm thương tâm sao.

“Vậy sao vừa rồi nguoi không nói!” Lăng Triệt hung hăng hất nàng ra, hần hần muốn đi trở lại, căn bản không hề để ý đến người mà hần dùng lực đạo mạnh mẽ đẩy ra đang lao đảo lui về phía sau.

“Lăng ca ca, vô dụng! Độc đã thấm vào tim, Mộng Nghê tỷ tỷ, sẽ không qua khỏi đêm nay.” Đờ tường, Nhâm Phiêu Linh yếu ớt nói, nhìn Lăng Triệt bởi vì lời nói của nàng, mà đứng khựng lại, lòng nàng thoáng cười khổ.

“Mộng Nghê...” Khẽ khàng gọi tên người ngọc, lòng Lăng Triệt bỗng nảy lên một loại đau nhức, loại đau nhức này, cho dù là vào ngày Mộng Nghê thành thân cũng không có xuất hiện, mà bây giờ, nó lại thẳng ép hấn đau đến phải gấp người lại.

Người cho tới bây giờ vẫn luôn lạnh lùng đĩnh trực, nay nghe được tin người trong lòng sắp sửa qua đời, lại thất thố như vậy! Đây có lẽ chính là một loại biểu lộ của chân tình, nhưng loại biểu lộ này, trong mắt Nhâm Phiêu Linh, lại là một loại châm chọc và tổn thương biết bao.

Hoá ra có yêu, thì nhất định sẽ quan tâm! Không thương, đã định trước chỉ có lạnh lùng! Lăng ca ca yêu Mộng Nghê tỷ tỷ, cho nên vô luận Mộng Nghê tỷ tỷ có thân phận gì, lòng huynh ấy đều sẽ chuyên chú dõi theo từng động tác của tỷ ấy, mà trái lại, Lăng ca ca không thương nàng, cho nên bất luận nàng có nỗ lực ra sao, ở trong mắt huynh ấy, mãi mãi cũng không có hình bóng nàng...

Lăng ca ca, lẽ nào Phiêu Linh đã định trước chỉ có thể buông tay!

Gắng gượng mỉm cười, cường chống cơ thể đang không ngừng rét run, Nhâm Phiêu Linh bước từng bước về phía hấn, “Lăng ca ca, Phiêu Linh có thể cứu Mộng Nghê tỷ tỷ!”

“Người nói cái gì! Người có thể cứu nàng?” Khiếp sợ, Lăng Triệt vươn tay giật nàng lại, không dám tin tưởng to mắt, “Thế nhưng, không phải người mới vừa nói ‘ Bán nguyệt phệ tâm đan’ không thể giải sao?”

“Đúng! ‘ Bán nguyệt phệ tâm đan’ đúng là không thể giải, nhưng Phiêu Linh tự có biện pháp cứu Mộng Nghê tỷ tỷ!” Nhâm Phiêu Linh nhìn thẳng vào đôi mắt tuấn mỹ sâu thẳm của Lăng Triệt, tim nàng bất tri bất giác lại đắm chìm một lần nữa.

Lăng ca ca, thì ra muốn buông tay huynh, thực sự, rất khó...

“Nếu đã vậy, chúng ta mau trở lại.” Trong giọng nói lo lắng mang theo một tia hưng phấn, tay Lăng Triệt cũng không tự giác mà sửa từ bất thành nắm.

Lần đầu tiên, nhìn Lăng ca ca nắm lấy tay mình, nét mặt Nhâm Phiêu Linh ngây ngẩn.

Ngây ngốc nhìn hai bàn tay giao nhau, cho đến lúc Lăng Triệt phát giác buông ra, ánh mắt Nhâm Phiêu Linh vẫn không thể thu hồi.

“Chúng ta đi nhanh đi!” Khẽ điều chỉnh tốt trạng thái của bản thân, lúc này Lăng Triệt đã khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng nhất quán, hai mắt hấn nhìn thẳng vào nàng, khẩu khí mang theo áp bách không cho phép chống cự.

Lăng ca ca, huynh muốn cứu Mộng Nghê tỷ tỷ như vậy sao? Dù cho, có phải hy sinh tính mạng của Phiêu Linh...

“Huynh thực sự muốn muội cứu tỷ ấy?” Nhâm Phiêu Linh xa xăm hỏi, cường ngạnh đứng thẳng lưng. Lăng ca ca, huynh có biết, bán nguyệt phệ tâm đan quả thật không có thuốc giải, trừ phi Phiêu Linh...

Ánh mắt dần dần kiên định, thần sắc cũng chậm rãi nghiêm túc hấn lên, Nhâm Phiêu Linh đứng dựa vào bức tường ở phía sau, hai tay buông thõng xuống hai bên, trong mắt hiện rõ sự nghiêm túc.

Nàng không hề chớp mắt nhìn thẳng vào Lăng Triệt, nói rành rọt từng chữ: “Nếu như huynh muốn muội cứu tỷ ấy, huynh, nhất định, phải, thành thân, với, muội!”

Nhất định, phải, thành thân!

Chỉ một câu, khiến Lăng Triệt chấn động, hấn quay phắt đầu lại, chỉ thấy hấn nghe vậy khuôn mặt liền tối sầm, hai mắt hấn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Nhâm Phiêu Linh, vẻ mặt tựa như đang hoài nghi, lại tựa như đang nghiền ngẫm.

Nhìn sắc mặt bất định của hấn, Nhâm Phiêu Linh dùng sức siết chặt tay. Lăng ca ca... đừng đáp ứng! Nghìn vạn lần đừng đáp ứng... Phiêu Linh sẽ cứu Mộng Nghê tỷ tỷ, ngay từ đầu muội đã quyết định làm thế! Cho nên xin huynh, xin huynh đừng vì việc này mà đáp ứng Phiêu Linh...

Dưới cái nhìn của Lăng Triệt, lòng Nhâm Phiêu Linh lại đang giãy giụa, nhưng nàng vẫn nâng cằm, đây có lẽ là lần đầu tiên nàng biểu hiện ngạo khí trước mặt Lăng Triệt, trong đó pha lẫn một chút phục thù, một ít khoái ý.

Suy nghĩ trong đầu bị khuấy động lên, Lăng Triệt lạnh lùng, âm hiểm nhìn Nhâm Phiêu Linh đang biểu hiện nét ngạo nghễ xuất trần trước mặt, đôi mắt tuấn mỹ híp thành hai đường cong nguy hiểm.

“Được!” Sau đó, Lăng Triệt lạnh lùng phun ra một chữ, tiếp theo hấn ưu nhã bình tĩnh, chấp hai tay ra sau lưng, hai mắt nhìn thẳng vào nàng, ánh mắt đó như là đang xem kỹ một thứ đồ vật không đáng để vào mắt, khinh rẻ, khinh miệt như vậy đây.

Được? Nhâm Phiêu Linh nghe vậy, chấn kinh sửng sờ ngay tại chỗ, cơn đau đớn trong lòng đang không ngừng cuộn cuộn. Lăng ca ca, huynh có biết, ngay từ đầu, Phiêu Linh đã quyết định sẽ cứu Mộng Nghê tỷ tỷ! Bức hôn thị uy với huynh, chẳng qua chỉ là do Phiêu Linh nhất thời tâm cao khí ngạo, nhưng thật không ngờ huynh vì Mộng Nghê tỷ tỷ, lại đồng ý, đồng ý...

Tay, không kiềm được gắt gao siết chặt, đầu móng tay đâm sâu vào khiến da thịt ứa máu, nhưng những điều này Nhâm Phiêu Linh cũng không biết, nàng chỉ biết là, giờ khắc này, cõi lòng nàng đã tan nát.

Mạng của nàng, có lẽ không duy trì được ba tháng. Nàng không quan tâm đến mà cứu Lam Mộng Nghê, thực tế sớm muộn gì nàng cũng chết, nếu như trước lúc chết, nàng có thể đổi lấy mạng của Mộng Nghê tỷ tỷ, dù cho biết rõ nàng sống không quá ngày mai, nàng cũng sẽ cam tâm tình nguyện.

Thế nhưng Lăng ca ca, vì sao huynh phải như vậy? Huynh ghét Phiêu Linh như thế, nhưng cuối cùng lại vì Mộng Nghê tỷ tỷ mà thỏa hiệp! Huynh biết không? Bởi vì huynh đáp ứng, Phiêu Linh sợ là ngay cả lúc xuống cửu tuyền, cũng sẽ đau lòng...

Ngọt ngào nở nụ cười, cường chế từng đợt hàn ý lạnh buốt trong ngực, Nhâm Phiêu Linh kiều ngạo mà dẹt thê đứng đó. Chỉ thấy nàng khẽ ngẩng đầu lên, cất chất giọng khàn khàn mà có chút thị uy, “Được, một lời đã định! Ba ngày sau, muội muốn huynh tám cô kiều lớn, cưới hỏi đàng hoàng!”

“Được! Một lời đã định!” Lăng Triệt lạnh lùng đáp lại, vẻ mặt hân cũng ngạo nghễ, chỉ là trong sự ngạo nghễ đó, có pha lẫn nhẹ nhàng phần nộ, nhẹ nhàng oán hận.

Nụ cười trống rỗng ngưng kết trên mặt, cánh tay nhỏ bé, yếu ớt giờ cao lên, đánh mạnh vào khuôn mặt tuấn mỹ của Lăng Triệt, và thế là, trong nháy mắt, thần sắc lạnh lùng của hắn, chuyển thành kinh ngạc, cứng ngắc!

Lăng ca ca, nhất định là huynh rất hận muội? Hận muội đơn phương tình nguyện, hận muội dây dưa... Thế nhưng, xin huynh yên tâm, yêu cầu hôm nay chỉ là do tâm lý hư vinh của Phiêu Linh quá phóng đại, tất cả sẽ không tính là thật, huynh vẫn là huynh, mà Phiêu Linh...

Ngày mai, chỉ cần qua ngày mai, tất cả, cũng tựa như chưa có chuyện gì xảy ra, mà trên thế gian này, sẽ không có một người tên Nhâm Phiêu Linh...

Hận, nếu như có thể, ta tình nguyện! Lăng ca ca, huynh có thể hận muội, có như vậy, trong lòng huynh, chí ít cũng sẽ có vết tích cho thấy muội đã từng tồn tại...

Tim, đau nhức một cách vô lực.

Yêu một cách hèn mọn, yêu một cách chấp nhất, Nhâm Phiêu Linh dựa người vào tường, quật cường nhìn Lăng Triệt.

Nàng ôm quyết tâm, dùng sinh mệnh của bản thân đi đổi lấy mọi thứ của ngày hôm nay, bức hôn, bạt tay, đều chỉ vì khiến Lăng Triệt sau này có thể nhớ kỹ nàng! Thế nhưng, mọi chuyện thay đổi khó mà đoán trước, khi nàng cho rằng tất cả đều phải kết thúc, thì lại không biết đây mới lúc chân chính bắt đầu cho sự sai lầm của bọn họ...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 37: Giải Độc

Đứng trong nội thất của Thừa Khôn cung, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Nhâm Phiêu Linh mỉm cười bình tĩnh.

“Phiêu Linh, muội nói thật ư? Muội có thể giải được độc của ‘Bán nguyệt phệ tâm đan’? Nhưng ngữ ý rõ ràng đã nói là độc này không thể giải mà!” Cạnh bên, Tiêu Dục lo lắng nhìn Nhâm Phiêu Linh, chẳng qua không biết hắn lo lắng, là vì người trước mặt, hay là vì người trên giường.

“Thật đấy, Thái tử ca ca! Phiêu Linh từ nhỏ lớn lên ở Ngọc Phong tuyết sơn, đi theo sư phụ nên cũng biết ít nhiều, vừa khéo muội lại biết rõ cách giải loại độc này!” Khẽ kháng gật đầu, Nhâm Phiêu Linh nhẹ nhàng nói.

“Vậy không có gì nguy hiểm chứ?” Tiêu Dục hỏi thẳng lại một câu, chỉ một câu nhưng lại làm cho lòng Nhâm Phiêu Linh trào dâng ầm ập, Thái tử ca ca, huynh vẫn cứ quan tâm Phiêu Linh y như trước kia vậy.

Khẽ né tránh ánh mắt của Tiêu Dục, Nhâm Phiêu Linh cười cười hồi đáp “Thái tử ca ca yên tâm đi, Phiêu Linh không gặp nguy hiểm đâu!” Lòng đang rất cay đắng, nhưng nàng vẫn cường ngạnh nở nụ cười, đi tới bên giường.

Nhìn sắc mặt nữ tử trên giường càng ngày càng tái nhợt, không hề có khí tức của sự sống. Lòng Nhâm Phiêu Linh rất khó chịu, đệ nhất nữ nhân đã từng vô cùng phong hoa vô hạn, nay lại tiêu tụy nằm ở chỗ này...

Cúi đầu thờ dài, nàng nữ tử hư nhược ngồi dậy, vận công nhả khí, nỗ lực đem hàn độc trong cơ thể bức tới một chỗ.

Máu cùng độc tố tách rời, tựa như da dẻ cùng thịt phân cách, Nhâm Phiêu Linh cố nén mồ hôi lạnh đang không ngừng tuôn rơi, nhấc tay, chích một lỗ nhỏ tại cổ tay của mình và Lam Mộng Nghê.

Máu đen sẫm từ cổ tay Lam Mộng Nghê chảy ra, pha lẫn trong đó là mùi tanh nồng, làm những người có mặt không nhìn được phải che mũi lại. Thấy thế, Nhâm Phiêu Linh mỉm cười, vươn cổ tay đang ứa dòng máu đỏ tươi nhắm ngay cổ tay của Lam Mộng Nghê, chuẩn xác áp vào.

Nhất thời, trong không khí loang thoáng người thấy được một loại máu tươi mang theo mùi vị mát mẻ của tuyết liên hương, mọi người nhìn chăm chăm vào thiếu nữ đang mỉm cười trước mắt, vẻ mặt nàng rất hồ hởi, khiến mọi người khiếp sợ mà không rõ nguyên do là do đâu.

“Phiêu Linh—“ Tiêu Dục thấy thế thì thất kinh, hần sốt ruột tiến lên, hần không thể tiếp nhận được chuyện đang xảy ra trước mắt.

Đúng vào lúc này, có một cánh tay chắn ngay phía trước, bên tai, vang lên lời nói bình tĩnh của Lăng Triệt, “Xin Thái tử điện hạ đừng sốt ruột, Phiêu Linh quận chúa sẽ không sao đâu!”

“Không sao ư?” Tiêu Dục nghe vậy, khuôn mặt ảm áp không còn nhu hòa nữa, hần đề cao âm lượng, không nhìn được hỏi ngược lại “Không sao ư? Người dựa vào cái gì mà nói Phiêu Linh sẽ không sao? Lẽ nào người không phát hiện muội ấy đang đổi máu với Mộng Nghê sao? Không được, người đề ta qua—“

“Xin Thái tử điện hạ đừng bước, không nên làm phiền Thái tử phi trị liệu!” Giọng nói lạnh nhạt, vẻ mặt bình tĩnh, Lăng Triệt không bận tâm đến mệnh lệnh của Tiêu Dục, hần không hề nhúc nhích, tiếp tục chắn ở phía trước hần.

“Lăng Triệt!”

Có lẽ là đã thật sự nổi giận, Tiêu Dục hiếm khi kêu cả họ lẫn tên của hần, chỉ thấy Lăng Triệt nghe vậy, đầu tiên là giương mắt nhìn Tiêu Dục một chút, tiếp theo thoáng tránh ra một bước, nhưng mặt không chút thay đổi nói: “Thỉnh Thái tử điện hạ yên tâm, Phiêu Linh quận chúa nhất định sẽ không sao! Bởi vì thần đã đáp ứng nàng, lúc được giải — sẽ lập tức thành thân với nàng!”

Thành thân với nàng!

Chỉ một câu nói, khiến Tiêu Dục sững sờ ngay tại chỗ, mọi người nghe mà ngỡ ra.

“Đây, là thật...” Ngập ngừng mở miệng, Tiêu Dục có chút bần thần, chỉ thấy hai mắt hần nhìn thẳng vào Lăng Triệt, nét mặt tràn đầy vẻ không tin.

“Là thật! Thần và Phiêu Linh quận chúa đã đạt thành thỏa thuận, ba ngày sau sẽ lấy nàng vào cửa! Cho nên, xin điện hạ yên tâm, nếu không có nắm chặt vẹn toàn, Phiêu Linh quận chúa sẽ không tùy tiện mạo hiểm như vậy!”

Ha ha, thì ra huynh nghĩ như vậy... Trên giường, Nhâm Phiêu Linh đang tập trung tâm lực, sau khi nghe thấy những lời Lăng Triệt nói, thoáng thất thần, nhưng cuối cùng, nàng vẫn cương lực khắc chế nỗi lòng đang cuộn trào như sóng của mình.

Mà bên này, mỗi chữ mỗi câu của Lăng Triệt, lại hung hăng đánh mạnh vào lòng Tiêu Dục, chỉ thấy hần nghe vậy, vẻ mặt không tự giác méo đi, tiếp theo, một loại cảm giác khó có thể dùng từ để hình dung dâng mãnh phun trào trong lòng hần, Phiêu Linh, vì a Triệt, mà nàng lựa chọn như vậy ư...

Tim chậm rãi co rút lại, từng đợt đau đớn nhói lên, nhưng hần vẫn cực lực duy trì vẻ bề ngoài bình tĩnh, sau cùng, Tiêu Dục dịu dàng cười, cất tiếng nói mang theo sự tận lực che giấu: “Đã như vậy, vậy làm phiền Phiêu Linh quận chúa...”

Bên này Tiêu Dục mềm nhẹ nói, mà bên kia như lại có một trận đột kích ập đến, lời nói vừa rồi của Lăng Triệt, không thể nghi ngờ đã dội cho mọi người một quả bom, nghe hần nói như vậy, tất cả mọi người đều đem ánh mắt tập trung vào trên người vị thiếu nữ đang kiệt lực hoán huyết cho Lam Mộng Nghê.

Thiếu nữ này vào đêm giao thừa, đã không để ý thân phận công nhiên khiêu chiến với thế tục, không ngờ hôm nay, rốt cuộc lại dùng thủ đoạn như vậy, làm cho băng sơn như Lăng Triệt phải đồng ý.

Toàn bộ gương mặt, trước mắt, là một thiếu nữ phiêu nhiên xuất trần, mặc dù không ngừng chảy mồ hôi lạnh, nhưng miệng vẫn nở nụ cười rất xinh đẹp, chỉ thấy nàng đưa tay điểm huyết đạo của mình, tay kia máu chảy như trút nước, gắt gao dán chặt lên cánh tay không hề có sức sống của Lam Mộng Nghê. Thúc giục nội lực, huyết dịch chuyển hoá, trong lúc nhất thời đỏ và đen giao hội, vô số đóa huyết hoa xinh đẹp hiện ra tại nơi giao nhau kia.

Đây là một tạo hoá như thế nào! Rõ ràng là một nụ cười không mang theo một tia tạp chất, lúc này lại đẹp đẽ như tinh linh của bóng đêm, nhưng cho dù có tục rở như thế, nhưng vẫn không thể trốn thoát khỏi ánh ban mai, giống như đóa hoa quỳnh nở rộ, chậm rãi phóng xuất ra mặt nỷ lệ sau cùng...

Tiên huyết trong cơ thể sắp đổi xong, lưu lại cũng chỉ là hàn độc đọng lại nhiều năm và độc huyết đã bị ‘Bán nguyệt phệ tâm đan’ xâm nhập. Cơ thể dần dần có chút lạnh run, tầm mắt cũng ngày càng mờ hồ. Nhâm Phiêu Linh mỉm cười nhìn thân ảnh đã dần dần không rõ trước mắt, trong lòng không khỏi thông suốt, có lẽ sinh mạng của nàng đã đến hồi kết, nên cái gì cũng không cần suy nghĩ nữa!

Lăng ca ca, lời nói vừa rồi huynh nói với Thái tử ca ca, Phiêu Linh nghe thấy cả. Thật xin lỗi, Phiêu Linh lừa huynh, chỉ là có lẽ chỉ có lừa gạt, mới có thể có được vị trí trong lòng huynh...

Trong cơ thể có một cổ khí lưu muốn liều mạng muốn trào ra bên ngoài, nhìn sắc mặt Lam Mộng Nghê dần dần có huyết sắc, Nhâm Phiêu Linh chậm rãi thu hồi nội lực. Ngay khi nàng bình hạ nội tức, một tia máu độc đen sẫm từ khóe miệng nàng chậm rãi chảy xuống. Sinh mạng của nàng, đã tới hồi kết rồi sao?

Mỉm cười, dường như nàng thấy được khuôn mặt đau lòng của Thái tử ca ca, cùng với biểu tình kinh ngạc của Lăng ca ca. Lăng ca ca, Phiêu Linh không

có nhìn lắm chứ, ngoại trừ lạnh lùng và chán ghét, huynh đối với Phiêu Linh rốt cục cũng có biểu tình khác...

“Phiêu Linh...”

Bụng dưới bất tri bất giác quặn đau, trước lúc bóng tối kéo tới, Nhâm Phiêu Linh dường như trông thấy khuôn mặt quen thuộc. Khuôn mặt này nhìn qua vừa lo lắng vừa đau lòng, mang theo thật sâu tự trách và áy náy, “Phiêu Linh, Phiêu Linh...”

...

Là ai đang thăm thiết kêu nàng, trong lo lắng có chứa sầu lo?

Thanh âm này rất quen thuộc, dường như nàng đã nghe thấy ở nơi nào đó? Một mối quá! Nàng không muốn tỉnh, không muốn tỉnh, mỗi lần mở mắt ra, thì nàng đều thấy là những hình ảnh khiến lòng nàng tan nát và biểu tình chán ghét của Lăng ca ca, Phiêu Linh không muốn! Phiêu Linh không muốn!

Ni non thăm thì, đầu cũng không ngừng nhẹ lay động, trên giường gấm, có một thiếu nữ suy yếu đang không ngừng vã mồ hôi, chìm đắm trong thần trí của chính nàng.

“Phiêu Linh! Phiêu Linh!” Bên giường, là một huyền y nam tử không ngừng vì bốn thuốc cho nàng, thường thường còn dịu dàng vì nàng lau mồ hôi trên trán.

Trong mê man, thiếu nữ không ngừng kêu tên một người, Lăng ca ca...

Phiêu Linh, lẽ nào trong lòng nàng, vẫn không thể quên hẳn ư! Cúi đầu thờ dài, đỡ thiếu nữ nằm xuống, nam tử chấp tay ra sau lưng, xuất thần nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ...

Không biết qua bao lâu? Dường như là một thế kỷ, khi thiếu nữ yếu ớt chuyển tỉnh, đã là chuyện của một ngày sau.

“Nước...” Trong cơn mơ màng, có một chén nước trong đưa tới trước mặt nàng, cúi đầu vô lực, thiếu nữ nhợt nhạt uống, nhưng thỉnh thoảng lại nhíu mày.

“Phiêu Linh.” Một thanh âm ấm áp vang lên bên tai, chỉ thấy huyền y nam tử lấy tay giữ người nàng, tay kia nhẹ nhàng lau chút nước bên miệng nàng.

“Sư huynh...” Giương mắt, mê man nhìn đối phương, phảng phất như bản thân đang nhìn thấy một chuyện không thể tin được.

“Nha đầu ngọc, đừng suy nghĩ bậy, là ta!” Mím cười, Dạ Ngâm Thiên khẽ đỡ thiếu nữ tựa vào trên tấm đệm.

“Sư huynh, sao huynh lại...” Yếu ớt thở suyễn ra, thiếu nữ chậm rãi quan sát bốn phía. Vì sao lại như vậy? Rõ ràng là nàng ngất lịm đi trong Thừa Khôn cung mà? Sao chỉ chớp mắt lại ở trong phòng nàng?

Dường như nhìn ra sự khó hiểu của nàng, lúc này Dạ Ngâm Thiên mở miệng nói: “Đừng nghĩ nữa, muội đã hôn mê một ngày một đêm!”

“Một ngày một đêm?” Cúi đầu lặp lại lời hắn, sắc mặt người ngọc thần thương: “Thế nào, muội không chết sao? Muội còn tưởng rằng muội sẽ mất mạng...”

Lời nói bi thương vừa thốt ra, tiếng ‘bịch’ mạch mẽ liền vang lên, Dạ Ngâm Thiên đập mạnh chén nước lên trên bàn, chỉ thấy vẻ mặt hắn tức giận, hai mắt trừng thẳng vào thiếu nữ tái nhợt trên giường “Hoá ra muội vẫn biết! Lần này nếu không phải ta tới kịp lúc, muội lúc này chỉ sợ sớm đã đi diện kiến Diêm vương! Nhâm Phiêu Linh, muội quá tùy hứng! Muội không biết có bao nhiêu người rất quan tâm đến mình sao? Nếu như muội biết, sao muội còn có thể không quan tâm mạng sống của mình như thế!”

Lời trách móc đau nhức triệt nội tâm, từng tiếng từng tiếng đập mạnh vào ngực Nhâm Phiêu Linh, chỉ thấy nàng nghe vậy, đau khổ cười nói “Phiêu Linh tất nhiên biết có rất nhiều người quan tâm Phiêu Linh, nhưng Mộng Nghê tỷ tỷ cũng có rất nhiều người quan tâm tỷ ấy! Mộng Nghê tỷ tỷ là tỷ muội tốt nhất của Phiêu Linh, Phiêu Linh không có khả năng trơ mắt nhìn tỷ ấy chết...”

“Thế nhưng muội cũng không có thể—”

Dạ Ngâm Thiên mới phản bác được phân nửa, lại đột nhiên liếc thấy vẻ mặt bi thương của thiếu nữ.

Tim hắn, lập tức mạnh mẽ chấn động, môi cũng không tự giác mà ngưng trệ lại, hắn bỗng cảm thấy có một loại dự cảm chẳng lành oanh động lòng hắn, “Phiêu Linh...”

Nghe thấy tiếng hắn kêu, người ngọc dịu dàng cười, trong nụ cười kia bao hàm hư ảo, vô tận cô quạnh: “Sư huynh, Phiêu Linh vốn cũng không còn sống được bao lâu... Nếu như trước khi chết, có thể dùng mạng của Phiêu Linh đổi lấy mạng của Mộng Nghê tỷ tỷ, Phiêu Linh cũng thấy có giá trị...”

“Muội, đã biết cả...” Khiếp sợ nhìn người trên giường, ánh mắt Dạ Ngâm Thiên tràn ngập đau đớn.

“Ừm!” Khẽ gật đầu, Nhâm Phiêu Linh nghiêng mặt qua một bên: “Từ lúc sư phụ đổi thuốc của Phiêu Linh, Phiêu Linh cũng đã biết. Phiêu Linh ở trên núi mấy năm nay, đối với thuốc mà bản thân thường dùng luôn biết rất rõ. Từ ngày sư phụ thay đổi thuốc, Phiêu Linh cũng đã biết, thời gian còn lại của bản thân, đã không còn bao nhiêu...”

“Thì ra muối, vẫn biết cả...” Thất thần lui về phía sau vài bước, Dạ Ngâm Thiên cười khổ trong im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 38: Thỉnh Cầu

“Hoá ra muối, vẫn luôn biết...” Nghe vậy, Dạ Ngâm Thiên cười yếu ớt, chuyện hấn và sự phụ vẫn luôn tận lực che giấu hoá ra căn bản không lừa được người ngọc thất xảo lung linh trước mặt.

Phiêu Linh, muối có thể không thông minh quá được không! Lúc muối biết tất cả, lúc muối đối mặt với sự sợ hãi của cái chết, muối lại lựa chọn yên lặng một mình chịu đựng, mỗi ngày mỉm cười với mọi người, cũng không muốn phô bày mặt yếu đuối ra cho người khác thấy! Phiêu Linh, muối vì sao phải cố chấp như vậy, trong lòng muối, chất chứa nỗi đau như thế nào...

“Phiêu Linh...” Đau lòng nhìn thiếu nữ tinh xảo trước mặt, Dạ Ngâm Thiên siết chặt tay mình. Phiêu Linh, muối có biết, kinh mạch của muối đã bị đảo lộn, mạng của muối sợ rằng...

“Sur huynh” Nhâm Phiêu Linh mỉm cười, mở miệng nói: “Cảm ơn sur huynh kịp thời cứu giúp, tranh thủ cho Phiêu Linh được ít ngày”

“Không! Là sur huynh vô dụng, huynh chỉ có thể dùng thuốc ngăn chặn hai loại độc tố trong cơ thể muối, căn bản không có biện pháp giải...”

“Sur huynh, Phiêu Linh không trách huynh!” Ôn nhu ngắt lời hấn, thiếu nữ nhìn lòng bàn tay mình, cúi đầu nói: “Ngay cả sự phụ cũng không có cách nào, Phiêu Linh sao có thể khiển trách sur huynh chứ! Sur huynh đã đem độc của Phiêu Linh áp chế, như vậy, cũng đã đủ rồi...”

“Ta...” Bi thương xoa người, Dạ Ngâm Thiên khắc khoải nhìn ra ngoài cửa sổ. Gió xuân hây hây, vạn vật phục hồi sức sống, nhưng thiếu nữ trong lòng hấn, lại chỉ có thể từ từ tiến đến cái chết.

“Sur huynh, muối còn có thể sống bao lâu?” Phía sau truyền đến lời hỏi, Dạ Ngâm Thiên nghe vậy toàn thân căng thẳng, trầm mặc một hồi, cuối cùng thở dài một tiếng: “Hai tháng! Có lẽ, ngắn hơn...”

Hai tháng? Vậy là đủ rồi! Bản thân nàng đã cố gắng hết thảy, ngay cả lúc mình đầy thương tích, nhưng nàng tuyệt không hối hận! Đã yêu, đã trải qua đau đớn, cũng không hối tiếc gì nữa...

Hai tháng? Đúng vậy! Chỉ còn lại hai tháng, nàng nên cố gắng làm bạn với người thân, đây là lời hứa lúc trước của nàng, cũng là tâm nguyện sau cùng của nàng.

“Sur huynh, độc của muối...”

“Yên tâm đi! Ta không nói cho bất cứ ai biết.” Nhẹ nhàng lắc đầu, Dạ Ngâm Thiên cay đắng nói khẽ. Phiêu Linh, muối quả nhiên là không hiểu ta, muối đã liều mạng cũng không muốn cho mọi người biết bệnh tình, lúc này sao ta lại có thể đem mọi chuyện phơi bày ra? Trong mắt muối, vĩnh viễn cũng chỉ có một Lăng ca ca, rốt cuộc đến bao giờ, mới có thể có vị sur huynh này đây...

Khẽ khàng thở dài, bưng chén thuốc đã thoáng lạnh trên bàn, “Đây, Phiêu Linh! Uống chén thuốc này đi!”

Nhìn chén thuốc đen ngòm, thiếu nữ khẽ nhủ mảy, tâm không cam tình không nguyện bưng lên, uống một hơi cạn sạch, “Hi hi! Vẫn là sur huynh tốt với Phiêu Linh! Biết Phiêu Linh sợ đắng, nên trong thuốc đã đặc biệt bỏ thêm phụ liệu át chế vị đắng cho Phiêu Linh uống!”

Nét mặt tinh xảo hiển lộ một nụ cười ngọt ngào, nhưng mà sau khi thấy biểu tình quái dị của Dạ Ngâm Thiên thì chợt ngưng kết, “Sur huynh, huynh làm sao vậy?”

“Phiêu Linh, muối nói thuốc này không đắng?” Ngập ngừng nhìn nàng, sóng ngầm trong lòng Dạ Ngâm Thiên không ngừng phập phồng. Điều đó sao có thể! Phân lượng thuốc lần này có thể nói là nhiều nhất từ trước đến nay, cho nên thuốc tất nhiên sẽ là đắng nhất! Thế nhưng vì sao, từ nhỏ dù chỉ là một chút đắng cũng chịu không được, bây giờ lại có thể luôn miệng nói không đắng? Chẳng lẽ trong đó có cái gì nhầm lẫn?

Đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào miệng bát thuốc, sau đó đưa vào miệng, vũng mi tâm không khỏi cau lại thật sâu. Thật đắng! Rốt cuộc là có chuyện gì, vì sao bát thuốc đắng như vậy, Phiêu Linh lại không cảm thấy gì? Với đầu lưỡi linh mẫn của nàng, căn bản không có khả năng nếm không được! Trong đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn chằm chằm người ngọc, khuôn mặt tuần tú của Dạ Ngâm Thiên phủ đầy nét ngưng trọng, không muốn thấy điều ấy, người ngọc cất tiếng trêu chọc, “Sur huynh ngọc, thì ra huynh và Tuyệt tỷ tỷ đều ngọc như nhau! Phiêu Linh gạt huynh thôi! Sao muối có thể nếm không được chứ!”

“Muội thực sự nếm được?” Dạ Ngâm Thiên bật thốt nói ra nghi hoặc trong lòng, chỉ thấy Nhâm Phiêu Linh nghe vậy bèn cười he he, tay lúc lắc, “Thật mà! Ban này Phiêu Linh gạt sư huynh thôi!”

“Nha đầu chết tiệt kia, muội đúng là dọa sợ sư huynh! Lần này để áp chế độc tố của muội, ta dùng lượng thuốc rất nặng, nhưng lần này ta chưa có thử qua, sẽ xuất hiện tác dụng phụ gì ta cũng không rõ lắm, lúc đó thật sự là bởi vì tình huống quá nguy cấp, cho nên ta không suy nghĩ nhiều như vậy! Bây giờ nghĩ tới, nếu như thật làm cho muội mất vị giác, ta, ta...”

Dạ Ngâm Thiên nói không nên lời, vẻ áy náy hiện lộ lên trên mặt. Thấy thế, Nhâm Phiêu Linh nhu hòa cười xòa, “Sư huynh tốt ơi, là lỗi của muội! Vừa rồi muội không nên đùa huynh như thế!”

“Quý tinh nghịch!” Đoạt lấy chén thuốc trong tay người ngọc, Dạ Ngâm Thiên bắt mẫn đi về phía bàn, nhưng lúc hần xoay người, cũng là lúc nụ cười sáng lạn ở phía sau lập tức ngưng kết.

Chỉ thấy, Nhâm Phiêu Linh nhanh nhẹn giơ cánh tay bị thương kia lên, nhẹ nhàng liếm lên miệng vết thương.

Bị thương, vô lực.

Tay, chậm rãi hạ xuống, gắt gao nắm sàng đan, tận lực duy trì nụ cười.

Không sao, Phiêu Linh không sao! Chỉ là không có vị giác mà thôi, sau này không cần sợ thuốc đắng nữa, không sao, thực sự không sao... Nàng không ngừng tự nói với bản thân, ngay lúc Dạ Ngâm Thiên xoay người, nụ cười trên mặt nàng càng thêm rực rỡ.

“Phiêu Linh—”

Ngoài cửa bỗng có một bóng đen lao tới, vào lúc người ngọc còn chưa kịp phản ứng, bóng đen đã thoáng cái đến trước mặt nàng, “Phiêu Linh muội muội, hôm qua thiếu chút nữa muội đã làm ta sợ muốn chết!”

Người đến vành mắt đỏ đỏ, kéo cánh tay không bị thương của nàng, bắt mẫn u oán nói: “Ngu ngốc! Ta là bảo muội đi tranh thủ, chứ không bảo muội đem mạng ra đi tranh thủ! Nha đầu ngốc, muội thực sự là muốn hù chết ta!” Vừa nói vừa rơi lệ, người đến gắt gao nắm bàn tay tinh tế trắng nõn của thiếu nữ.

Dịu dàng lau nước mắt của nàng, Nhâm Phiêu Linh mỉm cười nói: “Lâu tỷ tỷ luôn luôn kiên cường, hôm nay sao lại khóc?”

“Còn không phải do muội làm hại sao!” Lên tiếng bác lại, Lâu Tâm Nguyệt vừa lau nước mắt vừa tức giận không thôi nói: “Muội còn cười! Đều là do xú nha đầu nhà muội! Muội tùy tiện đi giải độc cho người khác, vạn nhất , vạn nhất xảy ra chuyện gì, muội bảo, muội bảo ta...” Tiếng nói lại nghẹn ngào, nước mắt không kiềm được rơi xuống. Ngay chính bản thân Lâu Tâm Nguyệt cũng không biết là sao thế này, nàng luôn luôn kiên cường, hôm nay lại không thể không chế được tình cảm của bản thân.

“Đúng đúng đúng! Đều là Phiêu Linh không tốt, là Phiêu Linh khiến Lâu tỷ tỷ lo lắng! Thế nhưng bây giờ Phiêu Linh đã không có việc gì rồi, chẳng lẽ Lâu tỷ tỷ vẫn dự định tiếp tục trách móc Phiêu Linh ư?”

“Nha đầu ngốc, sao ta lại trách muội chứ! Là tại ta quá nóng ruột!”. Lúc lắc đầu, kéo tay thiếu nữ, thanh âm Lâu Tâm Nguyệt u oán nói: “Nhâm Phiêu Linh, muội thật là đại ngu ngốc! Muội cái gì cũng tốt! Tuy rằng đến cuối cùng muội cũng không đạt được cái gì, nhưng ít ra muội đã từng dũng cảm đi truy đuổi, như vậy, cũng đã đủ rồi...”

“Lâu tỷ tỷ...” Nghe thấy lời nói phát ra từ đáy lòng của Lâu Tâm Nguyệt, trong lúc nhất thời Nhâm Phiêu Linh thiếu chút nữa không không chế được tình cảm của mình.

“Tâm Nguyệt—” Nhưng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng nói của Nhâm Húc Phong, chỉ thấy hần nhấc chân chậm rãi đi vào, lúc tới gần thiếu nữ thì chợt ngừng lại, “Tâm Nguyệt, không được làm phiền Phiêu Linh quận chúa tỉnh dưỡng, chúng ta đi thôi!”

“Phong...”

“Ca ca—”

Nghe vậy, ai cũng đều khiếp sợ!

Về mặt Nhâm Phiêu Linh khó thể tin nhìn Nhâm Húc Phong, sau đó thấy hần chỉ lạnh lùng kéo Lâu Tâm Nguyệt, đi ra ngoài.

“Ca ca, huynh đang trách muội ư...” Bị thương cúi đầu, sắc mặt Nhâm Phiêu Linh có chút trắng bệch.

“Phiêu Linh quận chúa nghĩ quá rồi, sao thần dám trách Phiêu Linh quận chúa! Quận chúa là chủ tử, muốn làm như thế nào thì làm như thế ấy, căn bản không ai có thể nói gì!”

Về mặt dửng dưng, thanh âm lãnh đạm, tất cả đều thật sâu đậm vào tim Nhâm Phiêu Linh, “Ca, muội xin lỗi...”

“Thần không dám! Phiêu Linh quận chúa vẫn nên sớm nghỉ ngơi, thần cáo lui trước!” Nhâm Húc Phong dứt lời liền bước đi, nhưng ngay lúc xoay người,

lại bị Lâu Tâm Nguyệt bên cạnh kéo lại, “Phong, huynh làm cái gì vậy! Lễ nào huynh muốn làm cho Phiêu Linh càng thêm thương tâm sao!”

“Thương tâm? Muội ấy còn có thể thương tâm? Muội ấy còn có thể vì chúng ta mà đau lòng sao?” Tuy là nói với Lâu Tâm Nguyệt, nhưng ánh mắt Nhâm Húc Phong lại nhìn thẳng vào Nhâm Phiêu Linh.

“Ca, muội xin lỗi, huynh hãy tha thứ cho muội...” Thiếu nữ cúi đầu nói khẽ, tròng mắt ngập tràn nước mắt trong suốt.

“Phong! Huynh thực sự trách Phiêu Linh sao? Nếu như huynh thực sự trách muội ấy, huynh sẽ không không ngủ không nghỉ đứng ở ngoài cửa đợi một đêm! Nếu như huynh trách muội ấy, huynh sẽ không xúc động như một đứa trẻ ba tuổi sau khi biết được muội ấy không sao! Phong, huynh cần bản không trách Phiêu Linh! Huynh đã không trách muội ấy, vì sao lúc này lại còn xử xử muội ấy đau lòng như vậy chứ...”

Lâu Tâm Nguyệt chậm rãi nói, mỗi chữ mỗi câu, đều thật sâu khắc vào trong lòng Nhâm Phiêu Linh. Ca ca, huynh vẫn luôn tốt với Phiêu Linh như thế?

Lệ, đã sớm chảy đầy mặt, Nhâm Phiêu Linh chưa bao giờ khóc ròng trước mặt người khác, nhưng ngày hôm nay, rốt cuộc nàng đã triệt để mất khống chế.

“Ca ca, xin lỗi...” Nhiều lần lặp lại một câu nói, tim nàng hung hăng co thắt lại. Trên mặt, nước mắt tùy ý cuộn trào mãnh liệt chảy xuống, chỉ vì người ca ca yêu thương sâu sắc kia.

Ca ca, Phiêu Linh vẫn luôn biết lời thề huynh quyết chí phải bảo vệ Phiêu Linh, nhưng mà Phiêu Linh thực sự không đáng để huynh làm như vậy, huynh nên có cuộc sống của huynh, có người huynh yêu thương, thế giới của huynh không chỉ có Phiêu Linh, sẽ còn có càng nhiều càng nhiều người khác...

“Phiêu Linh...” Nhìn muội muội mình thương yêu nhất, lúc này khóc tựa như một đứa trẻ bất lực, tim Nhâm Húc Phong đau đớn vô vàn, “Phiêu Linh...” Hắn vẫn là, không cách nào không quan tâm! Nhâm Húc Phong đi thẳng đến trước mặt thiếu nữ, dịu dàng lau nước mắt của nàng, “Phiêu Linh đừng khóc, là ca ca không tốt! Ngày hôm qua khi ta thấy sinh mệnh muội bị đe dọa, ta thực sự sợ hãi! Muội không báo một tiếng đã chạy về kinh thành, chuyện thứ nhất trở về chính là lấy tính mệnh của mình ra đùa giỡn, muội rốt cuộc đặt cha ở chỗ nào, đặt ca ca ở đâu? Cho nên, ta đã thâm nhũ với lòng, nếu như lần này muội dám chết, dù là trên trời, hay dưới đất, bất kể như thế nào ta cũng sẽ không tha thứ cho muội!”

“Ca ca, Phiêu Linh sai rồi, Phiêu Linh đã làm cha và ca ca lo lắng...” Tiếng nói nức nở đau xót, thiếu nữ nắm lấy vạt áo Nhâm Húc Phong, người run lên trong cơn nghẹn ngào.

“Phiêu Linh...” Nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể bé gầy của muội muội, ánh mắt Nhâm Húc Phong cũng đã không nhìn được mà có tí ươn ướt, “Phiêu Linh, không sao rồi, Phiêu Linh, không sao rồi, tiểu Phiêu Linh của chúng ta cuối cùng cũng không sao...”

Tiếng giọng bao hàm thâm tình, từng tiếng từng tiếng quanh quẩn trong phòng, thấy hai huynh muội thâm tình như vậy, Dạ Ngâm Thiên nhìn không được xoay người sang chỗ khác. Bên tai liên tục vọng đến tiếng nói đầy vui mừng của Nhâm Húc Phong! Tay, không khỏi gặt gao nắm chặt. Phiêu Linh không sao! Phiêu Linh không sao...

Thế nhưng, Phiêu Linh thực sự không có việc gì ư? Trái tim, lại hung hăng co rút từng cơn...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 39: Hôn Sự

Bầu không khí trong phòng chậm rãi dịu xuống, hai huynh muội nhân tâm tình không khống chế được mà ôm nhau lúc này cũng hợp thời mà buông ra.

“Nhìn hai người xem, đã lớn rồi, mà còn khóc nhè!” Bên cạnh, Lâu Tâm Nguyệt nín khóc mỉm cười nói.

“Lâu tỷ tỷ cũng vậy thôi, rõ ràng khóc giống như con mèo hoa, lại còn nói người ta!” Nghe vậy, Nhâm Phiêu Linh mỉm cười nói móc lại, nét mặt kia, phảng phất như đã trở lại là bé gái vô ưu vô lự khi xưa.

“Phong! Huynh xem, Phiêu Linh trêu muội, huynh phải giúp muội trút giận!” Thấy thế, Lâu Tâm Nguyệt chẳng thêm chấp. Nàng đi tới bên cạnh Nhâm Húc Phong, cố ý lôi kéo y phục hắn, chỉ vào Nhâm Phiêu Linh trêu ghẹo nói.

“Tâm Nguyệt, đừng quậy...” Nghe vậy, Nhâm Húc Phong xấu hổ khó xử, khuôn mặt tuấn tú tức giận đỏ hồng.

“A! Phong? Tâm Nguyệt? Thì ra hai người...” Cố ý kéo dài ngữ điệu, Nhâm Phiêu Linh cười như kẻ trộm được vàng, “Không ngờ muội mới vắng mặt hai tháng, hai người đã phát triển đến nước này rồi! Ca, huynh thật là lợi hại nha!” Nhẹ nhàng lấy khuỷa tay cọ cọ Nhâm Húc Phong, đôi mắt thỉnh thoảng đảo qua đảo lại trên người hai người.

“Phiêu Linh, muội—“ Thấy vậy, khuôn mặt của Nhâm Húc Phong càng thêm đỏ bừng.

“Là do ta lợi hại đấy! Nếu không phải ta chủ động, còn không biết huynh ấy muốn trường kỳ kháng chiến với ta bao lâu đâu!” Lâu Tâm Nguyệt tiến lên, ngồi phịch xuống bên cạnh Nhâm Phiêu Linh, vẻ mặt đầy bất mãn lườm Nhâm Húc Phong.

“Tâm Nguyệt, ta—“

Oa! Thật là ngạc nhiên, ca ca luôn luôn nghiêm nghị, hiện tại lại áp a áp ứng trước mặt Lâu tỷ tỷ, đây quả là một chuyện kỳ thù biết bao!

Về mặt hứng thú nhìn chằm chằm hai người họ, trông mắt to chứa đựng nước mắt của thiếu nữ vẫn không ngừng chuyển động, dáng vẻ kia vừa linh động, vừa quyến rũ, làm những người có mặt nhìn không khỏi có chút mê mẩn.

Chính vào lúc này, ngoài cửa vang lên vài tiếng gõ cửa.

Nghे tiếng ngẩng đầu, nhưng trong nháy mắt, lẹ, không tự giác tuôn rơi, dọc theo gương mặt tinh xảo của thiếu nữ, từng giọt, từng giọt, lã chã rơi.

“Phụ thân...” Tha thiết nhìn chằm chằm thân ảnh bước tới, thiếu nữ không khỏi ngừng thở.

Người ở hai bên tự động tránh ra, Nhâm Ngao chậm rãi đi tới trước giường, nhìn viên ngọc mà ông vẫn luôn luôn thương yêu trong lòng, bàn tay to nhẹ nhàng giang rộng, đem nàng ôm vào trong ngực, “Linh nhi, con chịu khổ rồi...”

“Không có, Linh nhi không có khổ, trái lại là con khiến cho cha lo lắng...” Chôn mình thật sâu vào trong lồng ngực ấm áp của phụ thân, Nhâm Phiêu Linh rơi lệ, tham lam hít thở mùi vị thuộc về người cha thân yêu.

“Cha, là Linh nhi không tốt! Linh nhi lần này nhất định đã khiến cha vô cùng lo lắng, xin cha hãy tha thứ cho Linh nhi...”

“Bé con ngốc, sao cha lại nổi trách con! Linh nhi của cha, là người có trái tim ngay thẳng, thiện lương nhất, cũng giống như mẹ của con năm đó, tình nguyện hi sinh bản thân, cũng muốn bảo toàn người khác...” Nhẹ nhàng vỗ vỗ tấm lưng của người ngọc, khuôn mặt tuấn tú nghiêm phong sương của Nhâm Ngao xuất hiện nét nhu hòa, vẻ mặt kia như là đang nghĩ đến chuyện gì ngọt ngào, ấm áp mà lại vui sướng.

“Giống như mẫu thân?” Giương mắt, khó hiểu, Nhâm Phiêu Linh nhìn Nhâm Ngao, chỉ thấy ông nhẹ nhàng kéo thiếu nữ lại, dịu dàng nói: “Đúng, giống y mẫu thân con, vừa thiện lương vừa xinh đẹp!”

“Cha—“ Hiếm khi nghe được Nhâm Ngao khen ngợi trắng ra như thế, trong lúc nhất thời người ngọc có chút xấu hổ: “Cha, Phiêu Linh không có tốt như cha nói đâu!”

“Ai nói! Con gái của Nhâm Ngao ta, nhất định là cô gái tốt đẹp nhất trên thiên hạ, kẻ nào dám nói chữ ‘không’!” Khí phách oai phong, lời nói bá đạo, phong thái thừa tướng của Nhâm Ngao lúc này toàn bộ hiện lên hết.

Lại thật sâu chôn vào trong lồng ngực của cha, Nhâm Phiêu Linh cảm động nói: “Cha, về sau Linh nhi sẽ không rời khỏi cha! Linh nhi muốn vĩnh viễn làm bạn cùng cha...” Thẳng đến giây phút cuối cùng của Linh nhi! Câu nói cuối cùng, là Nhâm Phiêu Linh tự nói với bản thân, không ai có thể nghe hiểu ý tứ của nàng, ngoại trừ Dạ Ngâm Thiên vẫn luôn yên lặng đứng ở cạnh bên.

“Bé ngốc...” Nhẹ nhàng vỗ về tóc nàng, vẻ mặt Nhâm Ngao vui mừng, “Cha cũng muốn có Linh nhi làm bạn, thế nhưng làm sao bây giờ đây? Linh nhi của cha đã lớn, đã là một đại cô nương!”

“Cha? Cha đang nói gì vậy?” Nghe vậy người ngọc chột ngẩng đầu, đôi mắt to ánh lên vẻ khó hiểu.

“Cha nói— tiểu Linh nhi của cha đã trưởng thành, đã đến lúc phải lập gia đình! Con xem, bên ngoài sinh lễ của Lăng gia đã đến phủ rồi!”

“Cái gì?”

Vừa nghe lời ấy, mọi nơi đều sùng sốt!

“Con không đồng ý!” Nhâm Húc Phong phản đối kịch liệt, hần đứng phắt lên, muốn đi ra ngoài cửa, “Con đem sinh lễ trả lại cho bọn họ!”

“Phong!” Lôi kéo lấy người đang kích động lại, Lâu Tâm Nguyệt bình tĩnh nói: “Phong, huynh đừng kích động! Trả về hay không, huynh cũng nên hỏi Phiêu Linh một tiếng chứ!”

“Ta— haiz!” Lại vung tay áo, Nhâm Húc Phong vịn lần không tỉnh nguyện đứng lại, “Phiêu Linh, muội nói đi, đem sinh lễ trả lại, hay là không trả lại?”

Đau lòng nhìn thiếu nữ, Nhâm Húc Phong thăm thía nói: “Phiêu Linh, ca ca biết muội từ nhỏ đã thích a Triệt, thế nhưng muội chớ quên, lần này hần sở dĩ đáp ứng thành thân với muội, nguyên nhân cũng không phải vì hần thích muội, mà là, mà là—“ Lý do thì mọi người đều biết, Nhâm Húc Phong không muốn, cũng không đành lòng nói ra, hần đành phải sâu kín nhìn muội muội, chờ đợi quyết định cuối cùng của nàng.

“Muội...” Không biết nên chọn lựa ra sao, Nhâm Phiêu Linh nhìn Nhâm Húc Phong một chút, lại nhìn Nhâm Ngao, suy nghĩ giao tạp.

Lăng ca ca tự mình đặt sinh lễ? Dù cho biết là vì nguyên nhân gì, nhưng trong lòng nàng, vẫn lần lần vui mừng khôn xiết. Lăng ca ca, Lăng ca ca, Lăng ca

ca nàng yêu đã nhiều năm, cuối cùng đã đặt sinh lễ với nàng! Nàng rót cục có thể làm tân nương của Lăng ca ca, đây là chuyện tốt đẹp biết bao.... Vui sướng, hân hoan, không ngừng tràn đầy từng tế bào của nàng, khiến nàng có loại vui sướng trước nay chưa từng có! Thế nhưng, vào thời khắc vui sướng ủa đến này, tùy theo nó tiến đến, chính là nỗi cô đơn nồng đậm trong lòng.

Nàng còn có thể làm tân nương của Lăng ca ca sao? Mạng của nàng, đã không còn đến hai tháng. Lúc đầu, nàng đã quyết định muốn dùng hai tháng này để làm bạn với người nhà, thế nhưng bây giờ, Lăng ca ca đã thực hiện lời hứa, đến đây cầu hôn, điều này, nàng thực sự không biết làm sao mới tốt.

Một bên là người nhà nàng yêu thương, một bên là người mà nàng đã truy đuổi nhiều năm, hai lựa chọn, quả thực khiến nàng khó xử.

“Các con lui xuống hết đi, để ta và Linh nhi nói chuyện với nhau!” Đường như nhìn ra vẻ do dự của nàng, Nhâm Ngao kêu mọi người rời khỏi, trước khi đi, sắc mặt Nhâm Húc Phong khó chịu, mà phía sau, Dạ Ngâm Thiên thì hơi nghiêm mặt, vẻ mặt vừa đấu tranh vừa ần nhẫn...

“Linh nhi, có quyết định chưa?”

“Dạ!” Khe khẽ gật đầu, “Cha, cha đem sinh lễ trả lại đi...” Cúi đầu nói, thiếu nữ từ đầu đến cuối vẫn không nhìn thẳng vào Nhâm Ngao.

“Linh nhi, đây là lời nói thật lòng của con sao?” Đưa tay nâng mặt nàng lên, Nhâm Ngao thẳng tắp nhìn chăm chú vào nàng.

“Cha, con...” Nói đến một nửa liền nghẹn lời, Nhâm Phiêu Linh bi thống nhìn hai tròng mắt bao hàm thâm ý của phụ thân.

“Linh nhi, con vẫn không bỏ xuống được...” Khẽ kéo thiếu nữ, đi tới bên cửa sổ khắc hoa đỏ thắm, Nhâm Ngao hướng mặt ra ngoài cửa sổ, lẩm bầm nói: “Xuân nhật du, hạnh hoa xuy mẫn đầu, mạch thượng thủy gia niên thiếu, túc phong lưu.. Thiếp nghĩ tương thân giả dữ, nhất sinh hưu, túng bị vô tình khí, bất năng tu” (tức là Ngày xuân dạo chơi, hạnh hoa rơi đầy đầu, trên những năm tháng tuổi trẻ, sung túc phong lưu. Thiếp muốn đem thân gả cho chàng, trọn đời hạnh phúc, đâu có bị vô tình vứt bỏ, sẽ không hối tiếc – Ta không hiểu lắm về thơ, có gì thì mọi người bỏ qua nhé)

“Cha...” Thiếu nữ chấn động, không ngờ phụ thân thường ngày luôn luôn lãnh ngạo, lại ngâm ra lời thơ tình tế như vậy, điệu từ ngắn mà lại nói lên tình cảm mềm mại của người con gái, đây quả thật là nỗi chấn động đối với nàng.

“Thiếp nghĩ tương thân giả dữ, nhất sinh hưu, túng bị vô tình khí, bất năng tu...” Người ngọc cúi đầu lặp lại những lời này, ngực không ngừng đập phồng. Cha, lẽ nào cha đang ám chỉ cho Phiêu Linh không nên buông xuôi? Chẳng lẽ cha ủng hộ Phiêu Linh?

Lệ, hong đầy trong hốc mắt. Không thể khóc, không thể khóc! Nỗ lực giương to hai mắt, không cho nước mắt chảy xuống.

“Linh nhi, hãy theo đuổi hạnh phúc của con. Không nên bận tâm nhiều, không nên để lại hối tiếc!” Quay đầu lại, đôi mắt ông giao nhau với đôi mắt xinh đẹp của người ngọc, Nhâm Ngao không nói thêm gì nữa, chỉ xoay người chậm rãi đi ra ngoài.

“Cha...” Nhìn phụ thân vẫn tuấn dật như trước, nhưng bóng lưng lại lộ vẻ cô đơn, Nhâm Phiêu Linh bản thân ngồi phịch xuống...

Bên trong hoa viên, một thân ảnh si ngốc nhìn không trung. Xuân nhật du, hạnh hạnh hoa xuy mẫn đầu mạch thượng thủy gia niên thiếu, túc phong lưu... “Sương nhi, Ngao, nhớ nàng...” Vẻ mặt hui quạnh xuất hiện trên mặt của bóng dáng ấy, tâm tư ông phiêu lãng về tới nhiều năm trước đây.

Trong trí nhớ, có một thiếu nữ xiêm y phấn hồng dừng cảm, mạnh mẽ nói với ông, “Túng bị vô tình khí, bất năng tu! Nhâm Ngao, trọn kiếp này của Sương nhi, ấn định cho chàng!”

Dịu dàng nở nụ cười, trên nét mặt lãnh tuấn xuất hiện vẻ nhu tình ít khi nhìn thấy, “Sương nhi, nàng biết không? Lúc nàng nói những lời này, dáng vẻ của nàng đẹp biết bao không.... Hôm nay, ta đem những lời nàng nói thuật lại cho Linh nhi, con bé rất giống nàng, đều cố chấp, xinh đẹp, hại ta thiếu chút nữa không nở để con bé rời khỏi mình. Nhưng, con gái rồi cũng sẽ lớn, sẽ có hạnh phúc của riêng mình. Tên tiểu tử Triệt nhi ấy, tuy bề ngoài lạnh lùng, nhưng ta vẫn cảm thấy nó tựa như lớp tuyết đọng trên núi lửa, đâu có bị hàn khí lạnh lẽo đông lạnh nghìn thước, nhưng vẫn bị dung nham tan chảy! Nhưng về phần có thể hòa tan nó hay không, có thể đạt được hạnh phúc hay không, tất cả phải do Linh nhi của chúng ta tự mình đi đối mặt! Sương nhi, nàng ở trên trời đang nhìn ta sao? Nàng thật sự cảm thấy ta làm như vậy có đúng không...”

Thật sâu tưởng niệm, thật sâu quán quýt, vào một ngày gió xuân hây hẩy này, có một người lặng lẽ nhìn bầu trời, lặng lẽ đem tâm sự của mình nói với viễn phương...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 40: Phong Vân Sơ Khởi

Trong phòng, người ngọc lặng lẽ suy nghĩ xuất thần.

“Phiêu Linh, cơ thể có khá hơn chút nào không?” Ngoài cửa, Lâu Tâm Nguyệt dịu dàng bước vào.

“Lâu tỷ tỷ!” Hoàn hồn, người ngọc yếu ớt cười, má lúm đồng tiền lộ lên trên mặt, nàng đứng lên, “Đã khá hơn nhiều, Lâu tỷ tỷ, mau ngồi đi!”

“Nha đầu đáng ghét, lúc nào thì khách khí như vậy!” Khẽ khàng trách yêu một tiếng, Lâu Tâm Nguyệt cố ý bày bộ mặt giận hờn.

“Không đúng sao! Trước đây, tỷ là Lâu tỷ tỷ, Phiêu Linh tự nhiên lấy lễ bằng hữu tương đãi, nhưng bây giờ không được nữa rồi, Lâu tỷ tỷ rất nhanh sẽ trở thành Lâu tẩu tẩu, vậy sao Phiêu Linh còn có thể không biết phân biệt tôn ti chứ.”

“Nha đầu chết tiệt này, chỉ biết trêu ghẹo ta! Lại còn tẩu tẩu nữa chứ, rõ ràng người sắp gả là muội, bây giờ lại đi nói ta.” Vươn tay làm bộ muốn đánh, Lâu Tâm Nguyệt xấu hổ đỏ mặt lên

“Được rồi, được rồi, hảo tỷ tỷ của muội! Muội không nói nữa được chưa!” Nhắc tay xin tha, người ngọc thu liễm lại, sắc mặt nghiêm trang nói: “Lâu tỷ tỷ, cảm ơn tỷ!”

“Cảm ơn ta cái gì?” Về mặt Lâu Tâm Nguyệt bất cần, nhướn mi, cổ tình hỏi.

“Cảm ơn tỷ bằng lòng yêu ca ca! Cảm ơn tỷ quan tâm Phiêu Linh!” Người ngọc nghiêm túc nói, xong rồi nàng kéo tay Lâu Tâm Nguyệt, nắm thật chặt.

“Đưa ngọc!” Trờ tay nắm lại, Lâu Tâm Nguyệt cảm động khê khiến trách, “Ai cần muội tạ ơn! Yêu thương Phong, là việc xuất phát từ đáy lòng ta, quan tâm muội, là loại cảm giác cũng xuất phát từ đáy lòng! Hai việc này đều là do ta cam tâm tình nguyện, cần gì muội phải nói lời cảm ơn!”

“Ừm! Vậy Phiêu Linh không tạ ơn nữa! Nhưng Phiêu Linh vẫn muốn nói thêm một câu: Lâu tỷ tỷ, hy vọng tỷ đối xử tốt với ca ca, ca ca từ nhỏ vẫn luôn luôn bảo vệ Phiêu Linh, vì Phiêu Linh, huynh ấy đã buông bỏ rất nhiều... Bây giờ, thật vất vả mới xuất hiện cô gái huynh ấy muốn dùng toàn tâm thương yêu, Phiêu Linh thực sự mong muốn hai người có thể hạnh phúc.”

“Phiêu Linh...” Vòng tay ôm lấy thân hình gầy yếu của người ngọc, Lâu Tâm Nguyệt cố nén chua xót, về mặt có chút kích động: “Yên tâm đi, Phiêu Linh! Phong và ta nhất định sẽ hạnh phúc mỹ mãn.”

“Ừm!” Nhâm Phiêu Linh cũng gắt gao ôm thật chặt nữ tử, nàng gật đầu thật mạnh. Lâu tỷ tỷ, ca ca muội xin nhờ tỷ, tỷ nhất định phải nghìn lần ghi nhớ những lời tỷ nói hôm nay, nhất định, nhất định...

“Tiểu thư, nô tỳ tiến vào nha!” Ngoài cửa, có một nha hoàn bụng một mâm tơ lụa hồng thắm đi vào.

“Thưa tiểu thư, đây là vật Thừa tướng muốn nô tỳ cầm tới cho cô, nói là dùng vào ngày đại hôn của cô!”

“Ừ, để xuống đi!”

“Vâng! Nô tỳ xin cáo lui!” Khom lưng, đặt đồ vật lên trên bàn, nha hoàn làm lễ xoay người đi ra.

“Phiêu Linh, mau đến xem!” Đưa tay vén tấm vải đỏ lên, Lâu Tâm Nguyệt bị vật trước mắt làm sợ ngây người, “Oa, đẹp quá...”

Quả thực là rất đẹp! Vật trước mặt là một bộ mũ phượng, dùng gấm hoa thượng đẳng và trân quý sa tanh như tuyết đan dệt nên, cũng dùng tơ vàng may thành, đủ loại trân châu, bảo thạch điểm xuyết, vẻ ngoài tinh xảo, hoa mỹ không thể nói bằng lời.

“Phiêu Linh, đây, đây cũng quá xa xỉ phung phí! Công chúa xuất giá cũng không có được loại trang phục này, xem ra Nhâm thừa tướng quả nhiên là thương muội lắm!” Lâu Tâm Nguyệt ghen hờn nhìn trần trời nói.

Nghe vậy, Nhâm Phiêu Linh điềm tĩnh cười cười “Phụ thân quả thực rất thương muội! Chỉ có điều sở dĩ cha tặng bộ giá y này, cũng không phải mong muốn Phiêu Linh xuất giá có bao nhiêu vinh quang, mà bởi vì mỗi một đường kim mũi chỉ ở phía trên, đều do mẫu thân muội tự may, mà mỗi một khóa trân châu, mỗi một khối bảo thạch ở bên trên, đều do phụ thân tự mình sưu tầm! Cho nên, giá y này, không phải đại biểu cho vinh hoa, mà là đúc kết niềm thâm tình của cha mẹ...”

“Thì ra là vậy...” Lâu Tâm Nguyệt cúi đầu cảm thán, vì tiền nhân dụng tâm, cũng vì bản thân xúc động, “Ngày sau ta xuất giá, ta nhất định cũng phải mặc một bộ giá y y như vậy.”

“Yên tâm đi Lâu tỷ tỷ, ca ca mặc dù có vẻ chậm chạp về mặt tình cảm, nhưng chỉ cần tỷ nói, huynh ấy nhất định không nói hai lời làm được cho tỷ!” Căn thận thu hồi giá y, Nhâm Phiêu Linh vừa cười vừa nói với nàng.

“Ừ! Muội nói cũng đúng, cái tên ngọc kia mặc dù hơi cù lần chút, nhưng bản lĩnh giải quyết công việc lại rất dứt khoát!” Khi nói về Nhâm Húc Phong, về mặt Lâu Tâm Nguyệt ánh mắt nét nhu tình, nàng hồ hồ nói, lúc này trong lòng nàng cũng không kim lòng được mà ước ao.

“Xem đi, tình nhân trong mắt đều là Tây Thi! Lâu tỷ tỷ, biểu cảm bây giờ của tỷ thật là phong phú nha!” Nhâm Phiêu Linh trêu chọc, khôi hài pha trò, làm cho Lâu Tâm Nguyệt xấu hổ không thôi, “Nhâm Phiêu Linh, hôm nay ta không đánh muội, ta sẽ không mang họ Lâu!”

“Á! Lâu tỷ tỷ, Phiêu Linh sai rồi, tỷ bỏ qua cho muội đi--”

“Không bao giờ— muội ngoan ngoãn chịu chết đi!”

“Á, ca ca cứu mạng a...”

...

Tiếng cười như chuông ngân vang lên trong buổi trưa, trong phòng, hai nam tử mang một tâm tư khác nhau khẽ chấp tay sau lưng ngóng nhìn, sau khi nghe thấy tiếng cười thanh trong của thiếu nữ, thì đều sùng sốt!

Đã bao lâu, tiếng cười này đã bao lâu không thấy? Không có một tia tạp chất, thanh trong, thuần khiết, phảng phất có thể tinh lọc tâm linh con người! Phiêu Linh, lẽ nào gả cho Lăng Triệt, thật có thể khiến muội vui vẻ như thế sao?

Tim, chậm rãi trầm xuống...

Hôn sự hai nhà Lăng, Nhâm truyền ra, lập tức khiến toàn thành oanh động, có người cảm thán nữ tử cuồng dại cuối cùng có thể khiến cho người trong lòng ngoảnh đầu lại, là một giai thoại hiếm thấy! Cũng có người mỉa mai, thân là nữ tử lại không tuân thủ lễ giáo, không kiêng nể gì đi cầu tình yêu của nam tử, quả thực là điều sỉ nhục của Thiên Dự quốc...

Từng âm thanh bàn tán xôn xao, ca ngợi, chê bai, mong ngóng vang lên khắp nơi... Trong lúc nhất thời, đề tài được thảo luận sôi nổi nhất trong kinh thành, chính là về Phiêu Linh tiểu thư của Nhâm gia.

Song thảo luận thì cứ thảo luận, mọi chuyện vẫn diễn ra. Bởi vì quận chúa xuất giá, lễ nghi cũng trọng tự công chúa, cho nên cách thức lễ nghi không được qua loa! Nhưng thời gian chuẩn bị chỉ còn lại chưa đến hai ngày, bởi vậy, mọi người vội vội vàng vàng lo liệu! Có lúc vì một chuyện, mọi người anh sai tôi, tôi sai anh, thoáng cái toàn dân trong kinh thành đều bắt tay cùng tham gia.

Trong Bình phương điện.

Trương Thiên Nhu vẫn luôn khéo léo, giả tạo lương thiện, lần đầu tiên để lộ ra diện mạo hung ác tàn nhẫn vốn có của mình, “Chết tiệt! Tiệp nhân! Nhâm Phiêu Linh, ngươi sẽ chết không được từ tế!” Chủy tay hung hăng nện lên mặt bàn, về mặt ả phần hận nói.

“Muội muội hà có gì phải tức giận! Trước đó không phải muội luôn miệng nói tuyệt đối không thất bại sao! Kết quả thế nào, là tặng cái chức danh phu nhân, tôn thất binh mã! Không chỉ tiệp nhân Lam Mộng Nghê không chết, mà còn làm cho Lăng Triệt gât đầu đồng ý lấy Nhâm Phiêu Linh! Ta nói muội muội, lần này thật đúng là muội bắc cầu cho cô ta rồi!” Cạnh bên, Bình phi nằm nghiêng mình, về mặt hứng chí, thấy muội muội của mình không được như ý, trong lòng thâm sắc khoái!

“Tỷ đừng có chế nhạo muội! Muội còn chưa thua!” Trương Thiên Nhu căm hận nói, khuôn mặt xinh đẹp mỹ lệ của ả lộ ra một tia ngoan tuyệt.

“Còn chưa thua sao? Muội muội, nếu như ta nhớ không lầm, ngày mốt, chính là ngày bọn họ bái đường!” Bình phi không mặn không nhạt, trào phúng nói.

“Bái đường thì như thế nào? Triệt ca ca cũng có thật lòng yêu con tiệp nhân đó, cho dù bọn họ thành thân, tình hình cũng sẽ không thay đổi!”

“Vậy thì không chắc, muội muội!” Bình phi đứng thẳng dậy, đi đến bên cạnh Trương Thiên Nhu, cười tà mị: “Chỉ bằng tư sắc khuynh thành kia của Nhâm Phiêu Linh, người nam nhân nào có thể chống cự nổi! Hơn nữa, thành thân, cùng chung chăn gối, sớm chiều gặp nhau, Lăng Triệt dù cho không thích, nhưng cũng khó có thể không chế được! Một ngày nào đó không chế không được, có hi, sau đó sinh con, vậy địa vị của Nhâm Phiêu Linh sẽ không còn bình thường nữa! Muội muội, đến lúc đó, muội cho rằng muội vẫn còn có khả năng thắng sao?”

“Yên tâm đi! Muội sẽ không cho bọn họ có cơ hội như vậy!” Trương Thiên Nhu xoay phất người, trừng mắt giận nhìn Bình phi, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ha ha! Không cho bọn họ cơ hội như vậy!” Cảm thấy thật buồn cười, Bình phi không tin giễu cợt: “Vậy muội dự định làm như thế nào? Muốn làm thiếp Lăng Triệt, quấy nhiễu cuộc sống của bọn họ?”

Nhìn dáng vẻ xem kịch vui của tỷ tỷ mình, Trương Thiên Nhu nắm chặt hai đấm, “Thiếp? Trương Thiên Nhu muội sẽ không làm thiếp của bất luận kẻ nào!”

“Ồ? Không làm thiếp? Vậy muội căn bản không có khả năng tiến vào cuộc sống của bọn họ!”

“Việc này không cần tỷ quản! Muội tự có biện pháp! Nếu tỷ tỷ có thời gian nhiều như vậy, không bằng cố gắng nghĩ cách, làm sao mới có thể mang thai long tử đi!”

Vừa nghe từ “long tử”, khuôn mặt vốn đang tươi cười của Bình phi lập tức trầm xuống, “Muội nghĩ rằng ta không phiền não sao? Lần trước cha đưa thuốc ta đã ăn suốt một tháng, nhưng cái bụng còn không có một chút khởi sắc nào.”

“Không có một chút khởi sắc?” Nghe vậy, Trương Thiên Nhu cau mày, “Điều này không thể nào! Dược hiệu của hi hoàn rất lớn, không có khả năng một chút khởi sắc cũng không có! Có phải tỷ tỷ gần đây không sử dụng thủ đoạn, nên khiến Thánh Thượng mất hứng thích với tỷ không?”

“Sao có thể! Không phải là muội không biết hai tỷ muội chúng ta từ nhỏ đã học mị thuật hấp dẫn người, Thánh Thượng trên cơ bản ban đêm đều ở lại Bình phương điện! Nhưng mà, việc này lại có ích gì đâu chứ, hoài không được thì vẫn hoài không được!”

Tâm tình Bình phi có chút kích động, giọng nói cũng không kiêng kỵ mà có chút lớn, Trương Thiên Nhu khẽ đánh tay ả ý bảo ả bình tĩnh, bản thân lại trầm tư, cơ thể tỷ muội ả không có vấn đề, điểm ấy ả thập phần khẳng định! Thế nhưng vì sao dùng đủ loại phương pháp cũng không mang thai được? Chẳng lẽ trong chuyện này có gì đó...

Như có chút suy nghĩ lắc đầu, nghĩ đến chuyện giấu trong lòng mình, mặt ả liền hiện lên biểu cảm, dữ tợn...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41: Quá Khứ Như Mộng

Phủ Thánh Nguyên tướng quân

"Nương, đừng mà! Đừng đánh Triệt nhi-- đừng đánh Triệt nhi--"

"Cha, xin người bỏ qua cho nương, bỏ qua cho nương--"

Trong lúc ngủ mơ, Lăng Triệt cuộn tròn cơ thể, vẻ mặt thống khổ, trong miệng không ngừng nỉ non, **"Đừng-- đừng--"** Một tiếng gầm nhẹ, đột nhiên mở mắt ra, bật người dậy, cả người Lăng Triệt đều là mồ hôi, cả người không ngừng thở hổn hển.

Giấc mơ này, là cơn ác mộng đã quấy rầy hần hơn mười năm qua, mỗi khi nhớ lại, đều khiến cho tâm hần không yên.

Vì sao? Vì sao lại nhớ lại? Không phải đã tận lực quên rồi sao, vì sao càng

muon quen, ky ưc lại cang manh liet
ua về?

Bốn phía đều là một mảnh hắc ám,
một lần nữa nằm xuống giường,
chuyện cũ như thủy triều không ngừng
hiện lên.

Từ nhỏ, trong mắt người khác hẳn
chính là đứa nhỏ hạnh phúc, phụ thân
anh vĩ bất phàm, là Thánh Nguyên đại
tướng quân tiếng tăm lừng lẫy của
đương triều, mà mẫu thân ôn ước uyển
thục, là tiểu thư khuê các có tiếng
trong kinh thành.

Cha đối với nương vô cùng tốt, ngoại
trừ nương, không lấy bất cứ thị thiếp
nào! Mà nương với cha, cũng là ôn
hòa nhu thuận, chưa bao giờ thấy qua
có bất cứ cãi vã nào! Bọn họ tương
kính như tân, vẫn đều là đôi phu thê
mẫu mực trong mắt người khác.

Hắn đã từng cho rằng, hắn là người hạnh phúc nhất trên đời này! Có cha nương thương yêu, có gia thế hiển hách, tuy rằng cha bình thường thái độ làm người nghiêm minh, đối với hắn cũng rất nghiêm khắc, nhưng mà hắn cũng không cảm thấy khổ, dù cho cha ít khi cho hắn gặp nương, nhưng hắn luôn luôn vui vẻ cho là cha hy vọng nhi tử thành nhân trung chi long*. Cho tới một ngày kia, hắn nghe thấy bọn họ cãi vã, bắt đầu từ lúc đó, thế giới của hắn thay đổi.....

**Nhân trung chi long: rồng trong loài người, ý nói là người tài giỏi, bất phàm*

"Lăng Như Kính, ngươi là súc sinh! Ngươi đến bây giờ vẫn không quên được tiện nhân Lạc Vân Sương kia sao! Nàng ta đã chết nhiều năm, ta có cái gì thua kém nàng, ngươi thế nhưng mấy năm qua cũng không nhìn tới ta dù chỉ một lần!" Là tiếng của mẫu thân.

Lòng hiếu kỳ thúc giục hắn tiếp tục nghe, nhưng sự lựa chọn nghe ấy, cũng là sai lầm lớn nhất mà cả đời này hắn mắc phải! Chỉ thấy nghe nương chỉ trích cha bực bội một tiếng, dùng một

trên, cha mẹ lạnh một tiếng, dùng một
loại ngữ khí khinh thường mà hắn
chưa bao giờ nghe qua nói "Nhìn
người? Người cũng xứng! Nếu
không phải xem xét người là mẹ đẻ
của Triệt nhi, thì bằng vào những
chuyện người làm, ta đã sớm đã sớm
hưu người mười mấy lần"

"Cái gì, Lăng Như Kính! Người
dám hưu ta? Người dựa vào cái gì
hưu ta!" Đáp lại, là thanh âm nung
nổi giận.

"Dựa vào cái gì?" Chỉ thấy cha lại hừ
lạnh một cái, nhưng một cái này lại bất
đồng với vừa rồi, trừ bỏ nồng đậm

khinh thường ở bên ngoài, còn có chán ghét nhiều hơn, "Người nghĩ rằng ta không biết? Chỉ cần là nữ tử hầu hạ ta có chút tư sắc, người đều lén lút ám hại! Người nói, nữ nhân rắn rết như người, ta chẳng lẽ không nên hưu sao!"

"Không nên hưu! Những hồ ly tinh đó không biết xấu hổ muốn câu dẫn người, ta chỉ muốn giáo huấn các nàng một chút, ta có cái gì sai?"

"Giáo huấn một chút? Chẳng lẽ giáo huấn của người, chính là đem khuôn mặt người ta khắc hoa, sau đó bán vào thanh lâu sao! Lý Diễm, người quá hung ác!"

"Hung ác? Nếu như những con hồ ly tinh đó không đến câu dẫn người, ta làm sao lại khắc hoa lên mặt các nàng! Đó là do các nàng gieo gió gặt bão, chẳng trách được người khác!"

"Người--" Nhìn bộ dạng nương điên cuồng, cha tức giận xoay người đi, nhưng ai biết đúng lúc này, nương tiến lên ôm lấy cha, "Như Kính, chàng đừng đi! Ta yêu chàng, ta yêu chàng!"

"Tình yêu của người ta nhân không

nhân yêu của người, ta nhận không nổi!" Lạnh lùng đẩy nường ra, lão đảo, nường ngã trên mặt đất, chỉ thấy nường điên cuồng gào "Người vẫn không quên được ả tiện nhân kia có đúng hay không!"

"Đúng! Ta không quên được Sương nhi! Cho dù nường đã mất, nhưng trong lòng ta, vĩnh viễn vẫn luôn có nường!"

"A--" Nường nghe vậy hô to, tiện tay bắt lấy vật gì đó quăng tới người cha. Nhưng cha lại chỉ nhẹ nhàng né, "Người tốt nhất nói nhỏ đi, Triệt nhi còn đang luyện công! Người không muốn để nó trông thấy bộ dáng chanh chua này của người chứ! Chớ quên, trước mặt người đời, người chính là một người thông thư hữu lễ, thê mẫu hiền lương thực đức!"

"Người--" Há mồm thở dốc, nường tức giận mắt tròn tròn, "Lăng Như Kính, người không cần đem Triệt nhi đến áp chế ta! Người không cho nó gặp ta, ta hiền lương thực đức để làm gì!"

"Để nó gặp người? Gặp người làm gì? Để nó thấy rõ diện mục chân thật của người sao? Hay là để nó học được thói chua ngoa ác độc của

người!" Khinh miệt liếc mắt, cha xoay người bước đi, trước khi đi cười lạnh quay đầu lại nói với nương **"Lý Diễm, người quá tự cho là thông minh! Những nữ nhân kia ta căn bản không chạm qua! Kiếp này, ngoại trừ Sương nhi, ta sẽ không yêu bất cứ nữ nhân nào- bao gồm cả người!!"**

"Lăng, Như, Kính!" Bỗng nhiên nương nhỏ trâm cài tóc xuống, hung hăng vung đến, khi cha mở rộng cửa, thẳng tắp ánh vào là khuôn mặt của một thiếu niên.

"Triệt nhi...." Hai người khiếp sợ, ý thức được thiếu niên đã nghe được toàn bộ nội dung, nương vui sướng điên cuồng cười rộ lên, **"Tốt lắm! Tốt lắm! Rốt cục cái gì cũng biết! Không tệ, không tệ! Ít nhất ta sau này sẽ không vất vả ngụy trang như vậy nữa! Ha ha ha ha--"**

Từ đó về sau, ác mộng của hắn bắt đầu.

Em tôi lớn bài ca như nắng vàng... Cho yêu đương đừng có bay đến bên anh

Nương cái gì cũng không che giấu, suốt ngày cãi lộn với cha. Tiếng đồ vật rơi vỡ, tiếng mắng chửi khắp nơi, huỷ hoại tâm hồn non nớt của hắn. Trước mặt người khác nương luôn ngụy trang, mỗi khi về đến phòng lại phát tác, nàng luôn luôn cầm bức tranh một mỹ nhân phát tiết sự bất mãn của bản thân, có lúc tâm tình không tốt thì đánh hắn. Nhưng mỗi lần đánh xong, lại khóc nức nở, vừa xin lỗi, vừa giảng thuật lại những chua xót của nàng, và truyền bá cho hắn sự thù hận đối với một nữ tử tên là Lạc Vân Sương!

Dần dà, thế giới của hắn không còn có ánh mặt trời, tính cách của hắn đã không còn vui vẻ, hắn đã không còn là Lăng Triệt ấm áp như gió xưa kia nữa! Đối mặt cha, lạnh lùng không nhìn, đối mặt mẫu thân ngụy trang vụn vụn, truyền bá cừu hận, hắn cuối cùng trở thành một người trầm mặc băng lãnh.

Lạc Vân Sương? Người trực tiếp tạo thành bi kịch của gia đình hắn sớm đã

thanh ời kiện của gia đình nhà, sớm đã hương tiêu ngọc vẫn trong sự ghi chép của lịch sử! Thế nhưng nàng lưu lại, không chỉ có "Ngô nữ Nhâm Phiêu Linh", càng nhiều hơn, chính là tưởng niệm sâu sắc, cùng oán hận vô tận.....

Nhâm Phiêu Linh? Nữ nhi của cừu nhân. Trong trí nhớ, lúc nào cũng khế dương má lúm đồng tiền, ngọt ngào gọi hấn Lăng ca ca. Không biết vì sao? Không biết từ lúc nào, tiểu cô nương khả ái kia lại thích quẩn lấy hấn.

Lúc ban đầu hấn rất thích, thế nhưng, thế sự thay đổi! Người thay đổi! Cảm giác cũng thay đổi!

Nàng là nữ nhi của Lạc Vân Sương, là nữ nhi của cừu nhân! Nhìn nàng cùng nữ nhân trong tranh mặt mày tương tự, ngực hấn luôn luôn bài trừ một loại bài xích nồng đậm.

Có lẽ là thời gian dài áp chế, hay là cảm tình vụn vẹo, hấn bắt đầu lựa chọn lạnh lùng. Lạnh lùng đối đãi Nhâm gia huynh muội, lạnh lùng đối đãi phụ mẫu của chính mình.....

"Khấu khấu khấu" Tiếng đập cửa vang lên bên ngoài, đem dòng suy

ngợi của Lăng Triệt kéo lại. Xuống giường, mở cửa, chỉ thấy một phụ nhân ưu nhã đứng ngoài cửa.

"Nương, có chuyện gì sao?" Lạnh lùng lên tiếng, Lăng Triệt lùi lại, để mỹ phụ đi vào.

"Nghe nói ngươi muốn kết hôn với nữ nhi của tiện nhân kia?" Thanh âm đột nhiên đề cao.

Hơi nhú mày, mặt vẫn không chút thay đổi đáp trả **"Đúng vậy! Hôn sự đã định vào ngày kia!"**

"Ba--" một tiếng, là tiếng vòng ngọc đập vào mặt bàn, chỉ thấy khuôn mặt nhu mì xinh đẹp của mỹ phụ bắt đầu có chút dữ tợn, **"Ta không đồng ý! Triệt nhi, ngươi đi hỏi hôn sự cho ta!"**

"Không có khả năng!" Lạnh lùng cự tuyệt, Lăng Triệt nhìn cũng không nhìn mỹ phụ liếc mắt một cái.

"Vì sao không có khả năng! Chẳng lẽ ngươi yêu tiện loại kia, không lấy nàng không được!"

"Không phải! Nhi tử cũng không

phải là thích nàng, chẳng qua là nhi tử đã đồng ý, giờ đây toàn thành đều biết, Thánh Thượng cũng tự mình hạ chỉ! Cho nên chuyện này, không có khả năng thay đổi!"

"Thánh Thượng hạ chỉ? Hừ! Tiêu Thiên Hành tốt lắm! Không tìm tiện loại kia làm Thái tử phi, ngược lại lại đến phá hoại nhi tử của ta!"

"Nương, không thể hô thẳng tục danh của Thánh Thượng!" Lạnh giọng nhắc nhở, không nghĩ tới mỹ phụ lại phản kích lại, "Như thế nào? Ta nói không được sao! Tiêu Thiên Hành cùng Lăng Như Kính là cùng một loại người, đều bị tiện nhân kia mê đảo! Bất quá hẳn coi như có chút lý trí, biết nữ nhi của tiện nhân kia không muốn, nên mới có thể đi tuyển Lam Mộng Nghê làm Thái tử phi, mà đem tiện loại ném cho

người! Hừ, mà lại có người vẫn nhận thức không rõ trạng huống, cả ngày vui mừng không khác gì kẻ ngu si!"

"Đủ rồi! Cha vui hay không, đó là chuyện của hần! Tóm lại nhi tử không vui! Nếu như nương sợ nhi tử lúc đó sẽ thích Nhâm Phiêu Linh, vậy nương cứ yên tâm đi, nhi tử lấy nàng chẳng qua chỉ là làm theo lời hứa, không có gì khác! Được rồi, đêm đã khuya, vẫn xin nương sớm trở về nghỉ ngơi đi!"

"Người--" Tức giận thốt tiếng, trên mặt mỹ phụ phủ kín mây đen, chỉ thấy nàng căm giận đi ra ngoài cửa, đang muốn nhấc chân bước ra thì, cơ thể bỗng nhiên chấn lại.

Sâu kín quay đầu lại, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của nhi tử, trên mặt nàng cuối cùng chậm rãi hiện ra một nụ cười quỷ dị.

Lăng Triệt đương nhiên không phát hiện, hần chỉ chuyên chú trong mạch suy nghĩ của bản thân.

Không biết vì sao, trước mắt luôn luôn hiện ra khuôn mặt tươi mát. Khuôn

mặt nay, cơ nhu tình, cơ vui tươi, cơ quật cường, có ẩn nhẫn. Khiến hấn mỗi khi tận lực quên, rồi lại luôn luôn lơ đãng nhớ tới.

Hiểu rõ ràng bản thân có bao nhiêu chán ghét nàng! Rõ ràng bản thân ghét nàng bao nhiêu! Nhìn nàng khổ sở, nhìn nàng bị thương, trong lòng lại có một tia an ủi. Hấn làm sao vậy? Rõ ràng lạnh lùng vô tình, đối với ai cũng bình thản như nước, nhưng vì sao hết lần này tới lần khác đối mặt nàng, lại thường xúc động phần nộ như vậy? Là bởi vì trong lòng có hận sao? Hấn là vậy đi, bởi vì hận, thực sự đã thâm nhập cốt tủy.....

Trời biết khi nàng hướng về hấn bức hôn thì, trong lòng ngực có cơn lửa giận khó mà án chế! Thế nhưng vì sao

giật mình như vậy, bản thân lại có thể ma xui quỷ khiến đáp ứng yêu cầu của nàng? Hẳn là bởi vì Mộng Nghê, dù sao bản thân đã từng thích nàng như vậy, dù cho cùng nàng không có khả năng, nhưng mà vẫn không muốn tận mắt thấy nàng chết đi.....

Khi bản thân nhìn thấy nàng mỉm cười rồi ngã xuống, hẳn khi đó, trong lòng là một mảnh mù mờ! Hải lòng? Không thể nói rõ. Khổ sở? Cũng không có khả năng! Thế nhưng vì sao hết lần này tới lần khác trong đầu lại trống rỗng? Hay là bởi vì trực giác ảnh hưởng, đúng vậy, chỉ là trực giác ảnh hưởng.....

Tuân thủ hứa hẹn, sau đó sẽ thành thân! Vì sao đúng lúc này, ác mộng quán quanh nhiều năm của hắn lại đến! Đây là điềm báo gì? Hay là nhắc nhở? Hay là nói lên gì đó?

Nói chung, tối nay, hắn có chút hoang mang.....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 42: Đêm Trước Đại Hôn 1

Đêm, lạnh như nước.

Bất tri bất giác lại qua một ngày. Ngày mai, chính là ngày liên hôn của phủ thừa tướng và phủ tướng quân! Vào thời khắc về đêm trước ngày đại hôn, đã định trước sẽ có rất nhiều người không ngủ được.

Thừa Khôn cung, Tiêu Dục tĩnh tọa ngồi trước bàn, nét mặt mặc dù nghiêm túc, nhưng chỉ có chính hắn mới biết được, chồng sách chất thành núi trước mặt, một chữ hắn cũng đọc không vào.

Đúng vậy, hắn không có cách nào tập trung nổi! Từ giây phút thấy Phiêu Linh cứu Mộng Nghê mà ngã xuống, tim hắn, chưa từng có một khắc bình tĩnh.

Ngày mai, ngày mai Phiêu Linh của hắn sẽ hoàn toàn thuộc về người khác! Sau này, ngay cả cơ hội âm thầm nhìn nàng cũng không có, điều này khiến hắn không sao tiếp thu được... Phiêu Linh của hắn, Phiêu Linh, người mà hắn đã thích hơn chục năm nay, qua khỏi ngày mai, bọn họ sẽ không thể có bất cứ quan hệ nào nữa.

Tay, chậm rãi nắm chặt, trang giấy cũng vì thế mà nhăn lại, tim, đau quá, thực sự đau quá...

“Cạch”, cánh cửa bị đẩy ra, “Phu quân!” Lam Mộng Nghê dịu dàng cười yếu ớt bước vào.

Sau khi nàng khỏi hắn, dường như đẹp hơn trước đây rất nhiều, nước da mềm mại, huyết sắc trong trắng lộ hồng, khiến cả người nàng nhìn qua như được toả sáng!

Vì sao lại như vậy? Đúng rồi! Đó đều là do Phiêu Linh dùng Thiên Sơn tuyết liên đã nhiều năm nên máu mới có tác dụng như thế! Song Lam Mộng Nghê cũng không biết nguyên nhân, chỉ nghĩ là hiệu quả có được sau khi đã trị được bệnh!

“Phu quân!” E thẹn chậm rãi tiến vào thư phòng, đi tới cạnh Tiêu Dục, hai tay Lam Mộng Nghê khoát nhẹ lên đầu vai hắn, dịu dàng nói: “Phu quân, sớm đi nghỉ ngơi đi! Ngày mai còn phải tham gia hôn lễ của Phiêu Linh, không thể thức khuya quá phá hủy ngày vui mừng của người ta.”

“Ừm! Ta biết rồi! Ta xem hết những cuốn sách này sẽ đi ngủ!” Khẽ kéo bàn tay trên vai xuống, Tiêu Dục ôn hòa nói với Lam Mộng Nghê.

“Phu quân, Phiêu Linh lần này cứu thiếp như vậy, ngày mai chàng nhất định phải giúp thiếp cảm tạ chân thành với muội ấy! Chỉ tiếc nay thiếp đã là người có chồng, không thể xuất đầu lộ diện, bằng không thiếp nhất định sẽ góp vui náo nhiệt một phen!”

“Cơ thể nàng vừa khỏe, vẫn nên ở lại trong cung nghỉ ngơi đi! Ngày mai ta nhất định sẽ đem những lời của nàng nói với Phiêu Linh!” Mỉm cười vỗ vỗ tay Lam Mộng Nghê, sau đó Tiêu Dục cầm lấy quyển sách trên bàn lên đọc, không ngờ lại thấy nữ tử bên cạnh vẫn chậm chạp không rời đi.

“Còn có chuyện gì sao?” Dịu dàng hỏi.

“Phu quân, đêm đã khuya!” Mắc cỡ đỏ mặt, Lam Mộng Nghê cúi đầu nói. Từ sau khi trúng độc, nàng đã thật lâu không có cùng Tiêu Dục ân ái, tối nay nàng muốn...

“Mộng Nghê, cơ thể nàng vừa mới tốt, những việc khác không nên suy nghĩ nhiều, vẫn sớm đi nghỉ ngơi đi!” Nghe ra ý muốn của nàng, Tiêu Dục buông sách, về mặt khẽ ậm nhặt nói.

“Vậy, được rồi! Phu quân cũng sớm đi nghỉ ngơi nhé, Mộng Nghê xin cáo lui!” Thấy Tiêu Dục nói như thế, Lam Mộng Nghê mặc dù trong lòng có hơi giận hờn, nhưng nàng vẫn lựa chọn ngoan ngoãn nghe lời.

Nhìn Lam Mộng Nghê chậm chậm đi khỏi, ánh mắt Tiêu Dục vẫn chậm rãi dõi theo. Không phải bởi vì không muốn, không phải bởi vì yêu, chỉ vì sau khi Lam Mộng Nghê khỏi bệnh, trên người nàng lại tản mát ra hương thuốc nhàn nhạt như có như không, loại hương vị này, làm tim hắn lay động hẳn. Bởi vì, mùi hương này, trước đến giờ vẫn chỉ thuộc về người kia...

Phù Công Bộ Thượng Thư.

“Thiếu gia, cậu đừng uống nữa, uống tiếp sẽ say.” Dưới ánh trăng, một thiếu nữ dè dặt khuyên bảo một nam tử.

“Say?” Nghiêng mắt, nâng tay, bất mãn nhìn thiếu nữ, nam tử vờn tay, kéo lấy thiếu nữ. Không hề báo động trước hạ môi xuống.

“Thiếu gia, đừng!”

Thiếu nữ trong lòng không ngừng giãy dụa, bỗng nhiên, cơ thể bị đẩy mạnh ra ngoài, “Cút!” Thanh âm chán ghét truyền đến, tiếng quát lạnh coot vang, thiếu nữ nhanh chóng chạy khỏi.

Không có người âm ỉ, cảm giác thanh tịnh hơn hẳn, thế nhưng vì sao trong lòng vẫn buồn bức như thế! Hắn, Hà Từ Tu, từ trước đến nay đều tùy hứng, muốn cái gì là được cái đó! Nhưng vì sao ban nãy hôn môi nha hoàn, trong lòng lại không có loại thích thú như trước đây, ngược lại có một tia bài xích!

Trước mắt không ngừng hiện lên một khuôn mặt tuyệt mỹ! Là nàng, Nhâm Phiêu Linh!

Vì sao? Rõ ràng hắn rất ghét nàng, vì sao bây giờ lại nhớ tới nàng? À, đúng rồi! Ngày mai nàng sẽ thành thân. Đúng, nàng sẽ cùng a Triệt thành thân!

Nữ nhân này thật đáng ghét! A Triệt rõ ràng ghét nàng như thế, nàng lại mặt dày mày dạn bám mãi a Triệt, sau cùng, còn buộc hắn lấy nàng!

Sao lại có một nữ nhân như thế! Từ lúc còn bé, hắn đã ghét nàng! Ghét nàng được tất cả mọi người yêu thương, ghét sự thông tuệ của nàng, ghét trong mắt nàng không chứa những người khác, ghét sự phong tao vô hạn của nàng...

Đáng ghét, đáng ghét! Bởi vì sự tồn tại của nàng, khiến những đứa bé như bọn họ không có cuộc sống yên ổn, nàng thông tuệ, nàng cơ linh, nàng đáng yêu, nàng khôn khéo... Nói chung, tất cả tất cả, nàng đều giỏi hơn bọn họ! Đối với hắn là như thế, với a Triệt cũng như thế, với chính ca ca của nàng cũng vậy!

Có lẽ người khác không để tâm, nhưng Hà Tử Tu hắn rất để ý! Một tiểu cô nương không có mẫu thân thương yêu, dựa vào cái gì theo chân những đứa bé như bọn họ tranh giành nổi trội!

Không, hắn không đồng ý, hắn không cho phép.

Cho nên, mỗi lần chỉ cần có cơ hội, hắn đều công kích! Nhìn bộ dáng nàng bị thương, nhìn biểu tình ảm đạm của nàng, trong lòng hắn sáng khoái cực kỳ! Có lẽ, đây là lạc thú lớn nhất của hắn! (bệnh thần kinh àk...)

Vốn tưởng rằng bản thân vẫn sẽ luôn tiếp tục công kích nàng. Thế nhưng, lúc ở trên núi hái thuốc, chứng kiến nàng dùng cảm quên mình cứu hắn, cùng với biểu tình đậm đặc bình tĩnh kia, trong lòng hắn nổi lên một tia rung động kỳ quái.

Vì sao lại có loại cảm giác này? Hắn không rõ lắm! Chỉ là hắn phát giác, hắn không còn cách nào nổi lên ham thích đi châm biếm nàng nữa! Đây rốt cuộc là vì sao? Hắn cũng không rõ! Tựa như không rõ ban nãy vì sao hắn lại đẩy ra thiếu nữ trẻ trung kia ra!

Đây không phải là tính cách của hắn! Đây không phải là tác phong của hắn! Hắn chỉ biết là hắn hiện tại, đối với Nhâm Phiêu Linh không thể nào mỉa mai, châm biếm được nữa, mà đối với những nữ nhân khác hắn cũng không thể dậy lên bất cứ ham muốn gì...

Phù Thừa tướng

Trước Thính Phong Hiên, Nhâm Húc Phong thẳng lưng đứng.

Thở dài, một thân ảnh đi tới, “Phong, đang suy nghĩ cái gì?” Là Lâu Tâm Nguyệt.

“Không có gì!” Cúi đầu, lắc đầu, Nhâm Húc Phong khẽ xoay người.

“Đang nghĩ về Phiêu Linh!” Cười yếu ớt, kéo tay hắn, nắm trong lòng bàn tay, Lâu Tâm Nguyệt cười thản nhiên.

“Cái gì cũng không giấu được nàng! Tâm Nguyệt, ta có chút lo lắng!”

“Lo lắng điều gì?” Người ngọc cổ tình hỏi lại, lại khiến cho Nhâm Húc Phong lại than vãn, “Tâm Nguyệt, nàng biết mà! A Triệt căn bản không thích Phiêu Linh, Phiêu Linh gả cho hắn, cuối cùng sẽ không có hạnh phúc!”

“Chàng làm sao biết Phiêu Linh sẽ không hạnh phúc! Có lẽ Lăng Triệt sẽ bị tình yêu của Phiêu Linh cảm động, cuối cùng tiếp nhận muội ấy cũng không biết chừng!”

“Không! Nếu như đối là người khác thì có thể, nhưng hắn là a Triệt, cuộc hôn nhân này đối với Phiêu Linh mà nói, là họa hơn là phúc!”

“Phong, chàng quá bi quan! Chúng ta phải tin tưởng Phiêu Linh!” Nắm chặt tay hắn, Lâu Tâm Nguyệt kiên định nói.

“Bi quan? Có lẽ là vậy!” Cúi đầu lên tiếng, Nhâm Húc Phong trở tay nắm lấy tay Lâu Tâm Nguyệt.

“Phong, chàng có nghĩ tới hay không, chàng quan tâm Phiêu Linh rất nhiều, nhiều đến nỗi vượt qua phạm vi huynh muội!”

“Thật không? Phiêu Linh là người suốt đời này ta muốn bảo hộ, ta từng lập lời thề, trọn kiếp này tuyệt đối không để muội ấy chịu chút thương tổn nào!”

“Còn muội thì sao? Muội tính là gì?” Nghe Nhâm Húc Phong nói, lòng Lâu Tâm Nguyệt chua xót khổ sở, về mặt nàng mắt nhắm nhắm nói: “Trong lòng chàng, Phiêu Linh mãi mãi xếp thứ nhất! Chỉ có Phiêu Linh tốt, chàng mới có thể nhớ tới muội. Giống như muội và Phiêu Linh đồng thời rơi xuống nước, người chàng cứu, đầu tiên vĩnh viễn luôn là muội ấy...”

“Tâm Nguyệt...” Nghe vậy, Nhâm Húc Phong không biết nói sao.

Bởi vì không biết nói sao, bởi vì không muốn lừa dối!

Lâu Tâm Nguyệt nói tất cả đều đúng, ở trong lòng hắn, thực sự chỉ có Phiêu Linh tốt, hắn mới có thể quan tâm đến cái khác. Nếu như hai người cùng lúc rơi xuống nước, người hắn cứu trước tiên, nhất định luôn là Phiêu Linh.

Nhìn ra hắn trầm mặc, lòng Lâu Tâm Nguyệt âm ý cảm giác đau đớn, nhưng nàng cũng không tính toán, ngược lại gượng cười, “Không sao! Mặc dù trong lòng chàng Phiêu Linh vĩnh viễn đều xếp thứ nhất, nhưng vị trí thứ hai, muội ngồi chắc rồi! Cho nên, vì vị trí thứ hai của muội, sau này, muội sẽ nỗ lực gấp bội!”

“Tâm Nguyệt...” Kinh ngạc, xúc động! Nhâm Húc Phong thật sâu ngó nhìn người trước mặt, tâm tình có chút phập phồng, “Mặc dù, nàng không phải người ta muốn bảo hộ nhất, nhưng mãi là người ta yêu nhất! Ta tin tưởng nàng có năng lực bảo vệ tốt bản thân, hơn nữa vì ta, nàng cũng nhất định sẽ bảo vệ tốt chính nàng, đúng không?”

“Phong...” Nghe vậy, vô vàn cảm động, lòng Lâu Tâm Nguyệt chua xót: “Yên tâm đi! Có những lời này của chàng, bất kể thế nào, muội cũng sẽ bảo vệ tốt chính mình!”

“Tâm Nguyệt...” Xúc động ôm chặt người ngọc, cơ thể mềm mại thuận thế ngã vào lòng. Đây là lần đầu tiên ôm nhau của bọn họ, cảm giác tê dại chảy xuôi khắp người cả hai.

“Phong, Phiêu Linh đem chàng giao cho muội! Sau này, chàng là của muội...”

“Ừm...”

“Chàng phải đối xử tốt với muội, muội nói gì chàng cũng phải nghe...”

“Được! Luôn nghe lời nàng...”

Tiếng thầm thì vang lên trong trời đêm, lúc này, hai tâm hồn yêu nhau gát gao ôm lấy nhau...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 43: Đêm Trước Đại Hôn 2

Cách đó không xa có tiếng sáo truyền đến, du du dương dương, nhẹ nhàng uyển chuyển trong không trung. Có một nam tử tuấn khí cao ngất đứng đón mình trong làn gió mang theo hơi lạnh. Suối tóc dài đen như mực, được buộc gọn trên đỉnh đầu bởi một cây trâm, thân huyền y ngâm mình trong gió, đôi mắt trong suốt nhưng lại mang nét ưu thương, mày kiếm anh khí, lộ ra vẻ nhân nhật hiu quạnh.

Dường như trong nháy mắt đầy khiến cho người ta hiểu rõ, vì sao lại cảm giác như có một loại uyển chuyển như lưu thủy, xuất trần như ánh trăng, tự do như phi điều. Gió mát khẽ vuốt nhẹ, tiếng sáo của hắn phảng phất như đang quấn quanh lấy người hắn, không muốn rời xa. Mà hắn, thuần thạo khẽ thổi, tựa như đang cùng gió chơi đùa.

Cảm giác được có người xuất hiện, hắn thu hồi sáo ngọc, lẳng lặng chăm chú nhìn người đến, nụ cười ấm áp hiện lên trên môi.

“Sur huynh...”

“Sao thế Phiêu Linh?” Giọng khẽ vang mang theo ý cười yếu ớt.

“Không có gì! Chẳng qua rất lâu rồi muo645u không có nghe huynh thổi sáo!” Khẽ lắc đầu, người ngọc chậm rãi đi đến phía trước.

“Đúng vậy! Muội đi ba tháng, ngay cả Tuyết Nhi cũng bắt đầu nhớ muội!”

“Tuyết tỷ tỷ, nó, khỏe không?” Nghe vậy người ngọc cúi đầu, lòng khẽ nhói đau, trước mắt nặng lại hiện lên ánh mắt trước khi chết của hai tuyết lang kia.

“Nó khỏe lắm! Chỉ có điều thường thường lại ngóng nhìn dưới chân núi rồi tru lên.”

“Tuyết tỷ tỷ...” Vết thương trong lòng lại ứa đến, người ngọc yếu ớt nhìn về phương xa.

“Phiêu Linh?” Dạ Ngâm Thiên quan tâm bất hỏi, nhưng sau khi bắt gặp biểu tình bi thương của nàng thì lại nao nao.

“Cuộc đời này của Phiêu Linh, sợ rằng sẽ không còn cơ hội gặp lại Tuyết tỷ tỷ...” Đè nén thanh âm hỗn loạn pha lẫn bi thương vô tận, Dạ Ngâm Thiên thấy nàng như thế mà lòng cay đắng.

“Phiêu Linh, sẽ không đâu, muội sẽ không có việc gì! Sur phụ đã đi tìm thuốc giải cho muội, cho nên, muội nhất định sẽ không sao cả.”

“Thuốc giải?” Người ngọc nghe thế bèn cười khổ, nhìn sang Dạ Ngâm Thiên, nàng yếu ớt nói: “Mấy năm qua sur phụ vẫn luôn tìm kiếm, thế nhưng lâu như vậy cũng không có, dựa vào gì lần này sur huynh lại cho rằng có thể?”

“Ta...” Dạ Ngâm Thiên bị hỏi nghẹn lời, chỉ biết ngưng trọng nhìn nàng.

“Sur huynh, bất luận cuối cùng có thuốc giải hay không, Phiêu Linh cũng không hối hận!”

“Không hối hận?” Thì thầm thầm thì, là bởi vì Lăng Triệt sao? Tim, lại nhói lên. Phiêu Linh, vì sao trong mắt nàng, cho tới bây giờ cũng không có sự tồn

tại của ta. Nếu như đây là số mệnh, ta nguyện lạng lẽ thủ hầu, nhưng nếu không phải, vậy ta...

“Phiêu Linh, đây là đan dược ta cả đêm luyện chế được! Phối với tuyết liên đan, sẽ làm giảm tác dụng của độc trong cơ thể muội, muội nhất định phải nhớ kỹ đúng hạn dùng, có lẽ, có lẽ còn có thể tranh thủ thêm thời gian...” Trăn trở dề xuống khát vọng trong lòng, Dạ Ngâm Thiên chậm rãi từ trong tay áo móc ra một bình thuốc nhỏ.

“Cám ơn sư huynh...” Gắt gao nắm chặt bình dược, lòng Nhâm Phiêu Linh vô vàn xúc động. Sư huynh của nàng, vĩnh viễn đều suy nghĩ cho nàng như vậy đây.

“Sao thế, nha đầu ngốc! Ngày mai phải lập gia đình, sao hôm nay vẻ mặt cứ như đưa đám thế?” Dạ Ngâm Thiên cố tình thoải mái trêu ghẹo, từ đầu đến cuối hẳn vẫn luôn nở nụ cười trước sau như một, chỉ thấy hân hê đung tay, sắc ngọc rất ngoan ngoãn chuyển động, xoay tròn quanh đầu ngón tay hẳn.

“Sư huynh...” Nhìn Dạ Ngâm Thiên mỉm cười trước mặt, Nhâm Phiêu Linh biết là hẳn đang cố tình tỏ vẻ thoải mái. Ngón tay thon dài lưu sướng trở mình, vừa phóng khoáng, vừa mê người. Sư huynh của nàng, tuấn mỹ không thua gì Lăng ca ca.

“Sư huynh, muội về phòng trước.” Cười yếu ớt cáo biệt, xoay thân, nhưng nàng lại không hề phát hiện ánh mắt lưu luyến phía sau. Nhìn thân ảnh nàng dần dần đi xa, Dạ Ngâm Thiên chậm rãi nở nụ cười, ngừng động tác trên tay, thần sắc nặng nề vỗ về cây sáo...

Không hề có cảm giác buồn ngủ, đứng trước cửa phòng, Nhâm Phiêu Linh giương mắt nhìn bầu trời xa xăm. Ngày mai, nàng sẽ trở thành tân nương của Lăng ca ca, trong lòng có kích động, cũng có bất an, loại cảm giác lo được lo mất này vẫn tất nhiên trong lòng nàng, khiến nàng không cách nào ngủ được.

“Gió đêm mát mẻ, dưới ánh trăng đẹp thế này lại đứng trước phòng! Cô nương đang đợi tại hạ sao?” Bỗng nhiên một giọng nói bỗng dưng từ trên mái hiên vọng xuống, tiếp đó bên thấy một bóng dáng nhàn nhã, lười nhác xuất hiện. Bạch y không nhiễm bụi trần phất phơ trong gió.

Môi khẽ vẽ một vòng cung, Nhâm Phiêu Linh nghe thế vẫn không kiềm tìm bóng hình kia, trái lại ngồi xuống: “Giang hồ ly, sao lúc nào câu nói đầu tiên của huynh cũng luôn trăng hoa thế!”

“Có đúng không? Như vậy mới phù hợp với phong phạm hái hoa tặc của hồ ly ca ca ta chứ.” Tà mị cười, “vút” một tiếng, bên thấy một bóng trắng bay xuống, nhấc chân đi tới bên cạnh người ngọc, không chút khách khí ngồi xuống cạnh nàng.

“Giang hồ ly, huynh tới đây làm gì?” Thấy thế, Nhâm Phiêu Linh bình tĩnh hỏi.

“Nha đầu, nàng thật là không thông minh! Giang hồ ly, Giang hồ ly, một chút cũng không có thành ý!” Bất mãn phản hồi, Giang Vân Phi cố tình hát cặp mắt hoa đào nhìn sang, vẻ mặt đầy u oán.

“Được rồi! Vậy xin hỏi hồ ly ca ca tới đây, có gì phải làm sao?”

“Nha đầu nhà nàng, thật đúng là biết làm tổn thương lòng ta đây.” Nghe vậy, Giang Vân Phi tự nhiên ngửa người ra phía sau, ngã mình nằm thẳng bên cạnh Nhâm Phiêu Linh.

“Nha đầu, nàng thật là thơm.” Khẽ hít vào một hơi, Giang Vân Phi hài hước nói.

“Chỉ là mùi thuốc, hồ ly ca ca sẽ không cảm thấy hứng thú chứ!” Nhìn cũng không nhìn hẳn lấy một cái, Nhâm Phiêu Linh chỉ nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt đã không còn gọn sóng.

“Mùi thuốc? Không sai, cho tới bây giờ ta vẫn chưa ngửi qua mùi thuốc đặc biệt như vậy! Nha đầu, ta phát hiện nàng lại có thêm một lý do hấp dẫn ta!” Lời nói đầy vẻ nghiền ngẫm, nét mặt thể hiện sự nghiêm túc, Giang Vân Phi từ từ nhắm hai mắt, miễn nguyện hưởng thụ hương vị của riêng nàng.

“Rốt cuộc có chuyện gì, nói đi!” Nghiêng nghiêng đôi mắt, Nhâm Phiêu Linh thần nhiên nhìn hẳn, giọng nói có chút cảnh cáo.

“Aiz – thật thất bại!” Trợn mắt, đứng bật dậy, Giang Vân Phi tỏ vẻ thất vọng trừng mắt nhìn nàng, “Nha đầu, ta bảo này, lòng nàng làm bằng gì thế hả! Lời nói ôn nhu như thế, đôi lại là cô gái khác, đã sớm bỏ nhào vào lòng ta rồi! Nhưng nàng lại khác, ngay cả lông mày cũng không động tí nào, nàng như vậy, có chút đã kích đại danh Ngọc Phiến công tử của ta quá.” Vẻ mặt oán giận, ánh mắt đáng thương lên án, Giang Vân Phi lúc này lại cố tình giả bộ giống như một đứa nhóc to đầu thuần khiết.

Môi khẽ cong lên, miệng mỉm cười, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vui tươi của Nhâm Phiêu Linh như ẩn như hiện ra hai lúm đồng tiền, “Giang hồ ly, huynh đòi chiều khác đi! Chiều này có vẻ như không có hiệu quả!”

Khuôn mặt tinh xảo, nụ cười trong suốt, vẻ mặt ngọt ngào ấy, trong lúc nhất thời khiến Giang Vân Phi nhìn mà thất thần, chỉ thấy nét mặt hẳn sùng sốt, trong đầu thoáng cái trống rỗng. “Nha đầu...”

Thu lại nụ cười, ngoảnh mặt đi, Nhâm Phiêu Linh lại lần nữa bình tĩnh nói với hẳn: “Giang hồ ly, ta nói rồi, vụ đánh cuộc kia ta sẽ không thua!”

“Không thử một chút làm sao biết được?” Giang Vân Phi đã lấy lại tinh thần, lúc này trên mặt hẳn lại treo nụ cười trước sau như một, hẳn cười cười nói với nàng: “Ta biết ngày mai nàng sẽ thành thân, thế nhưng điều đó vẫn không ảnh hưởng gì đến cuộc cá cược của chúng ta! Ai có thể cam đoan sau khi nàng gả cho người ta, sẽ không yêu thương ta chứ?”

“Sẽ không!” Người ngọc thẳng thừng đáp lại, dĩ thường khẳng định.

“Phù định sớm thế, chúng ta vẫn còn có thời gian! Nửa năm, trong nửa năm có rất nhiều chuyện có thể thay đổi, không phải sao?”

“Đúng! Trong nửa năm có rất nhiều chuyện có thể thay đổi, thế nhưng — ta sẽ không!” Nhâm Phiêu Linh đưa đôi mắt bình tĩnh nhìn xoáy vào ánh mắt Giang Vân Phi, thần nhiên thốt lời.

“Có thể hay không? Đến lúc đó hãy nói!” Giang Vân Phi trêu tức đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên người, y phục tuyết trắng phấp phới trong gió.

“Nha đầu, ta đi trước, chớ quên ước định của chúng ta! Ta sẽ tùy thời tới tìm nàng!” Ưu nhã xoay người, phóng khoáng vẫy quạt ngọc, Giang Vân Phi như cười như không bỏ lại câu nói sau cùng, “Nha đầu, nói thật, ta rất chờ mong thấy dáng vẻ nàng yêu ta...”

Những lời bông đùa ngả ngớn kia, người ngọc nghe vào trong lòng, nụ cười róc rách khẽ động trên nét mặt. Sau cùng, nàng vẫn không nói gì, ngay lúc Nhâm Phiêu Linh lơ đãng, thì nét mặt Giang Vân Phi lại như có thâm ý xoay người rời đi. Trên bậc thang, lúc này chỉ còn người ngọc ngồi đó với nụ cười yếu ớt.

Giang hồ ly, nửa năm chỉ ước, ta, không có khả năng thua...

Bởi vì, không còn thời gian...

Trong phủ Trương thượng thư.

Màn trướng lụa mỏng, giường lớn khắc hoa chạm trổ, Trương Thiên Nhu mặt nhăn như tơ, y phục hở nửa người, nằm nghiêng trên giường. Bờ vai trắng nõn, tay nhỏ bé mềm mại không ngừng vuốt ve bờ ngực.

Dưới thân ả được đắp một chiếc áo ngủ bằng gấm, hai bắp đùi tuyết trắng chậm rãi chuyển động, thần thái vô cùng mỉa mai.

“Nâng vào đi!” Tiếng nói yêu mị vang lên, chỉ thấy ở cửa lập tức xuất hiện hai nam tử, bọn họ mang một bao tải, chậm rãi tiến vào.

“Đề xuồng!”

“Vâng.” Hai nam tử cùng nhau gập đầu, về mặt đầy nghiêm túc.

Trong phòng, lúc này ngoại trừ bao tải đang gãy dựa trên mặt đất, đã không còn một bóng người. Trương Thiên Nhu lả lướt từ trên giường bước xuống, uốn éo tay kéo sợi dây cột bao tải, lập tức, một nam tử với khuôn mặt xem như thanh tú liền xuất hiện.

“Thả ta ra! Các ngươi làm gì —” Vừa được thả ra, nam tử lập tức la hét ầm lên, nhưng hắn còn chưa nói xong thì miệng liền bị nhét vào một vật, thẳng theo yết hầu hắn trượt xuống.

“Khụ, khụ, ngươi—”

“Ồn ào chết đi được!” Thuận tay điểm á huyệt của hắn, Trương Thiên Nhu cười ái muội, “Hừm, tuy rằng tướng mạo không bằng Triệt ca ca, nhưng mà cũng không tệ! Tiểu tử, hôm nay xem như là ngươi được lời...”

Nói xong ả tà mỉa cười, đứng lên, cánh tay nhỏ nhắn khẽ kéo mở áo lót, ngay lúc nam tử biểu hiện rõ sự khiếp sợ, thì thân thể tuyết trắng kia từng chút từng chút một tối dần, “Tiểu tử, ngươi thật có phúc, bản tiểu thư hôm nay vừa vặn bắt ngươi đến tập luyện...”

Thân thể quấn bện vào nhau, nương theo từng đợt ngâm khẽ hoan hỉ, sau cùng khi đã lên đến cao trào, cơ thể Trương Thiên Nhu mạnh cứng còng lại.

...

“Kéo xuống phía dưới, giết!” Sau khi hoan lạc xong, ả nhẹ nhàng khoác lên mình tấm áo, sau đó biếng nhác nói, không hề nhìn tới nam tử kia một lần nào. Tiếp đó ả ngạo mạn xoay mình, nằm lại trên giường, về mặt thể hiện rõ sự thoải mái, theo đó hai mắt hí lại đi dần vào giấc mộng...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 44: Đại Hôn

Mây ngải như họa, điểm thêm sắc đỏ, nụ cười khẽ bên môi. Ngưng mắt nhìn quanh, ý cười yếu ớt mà xinh đẹp, dưới ánh nến hồng lay động, năm tháng tựa như mây. Một đêm không ngủ, chỉ vì chờ đợi, chờ đợi mọi thứ của ngày hôm nay.

“Phiêu Linh, muội thật xinh đẹp...” Cạnh bên, vang lên tiếng khen ngợi của Lâu Tâm Nguyệt, dưới ánh mắt hâm mộ của nàng, Nhâm Phiêu Linh không kiềm được xấu hổ đỏ mặt.

“Lâu tỷ tỷ, tỷ lại giễu cợt muội.”

“Ta làm sao dám giễu cợt tân nương tử xinh đẹp nhất ngày hôm nay của chúng ta! Đến đây, đến đây, để ta xem kỹ nào, lát nữa là đội hi khăn rồi, ta có muốn nhìn, sợ rằng không có cơ hội”. Lâu Tâm Nguyệt vừa trêu ghẹo, vừa vươn tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của người ngọc lên ngắm nhìn với ánh mắt sẫm soi.

“Lâu tỷ tỷ!” Mở to đôi mắt lúng liếng, khe lác đầu né tránh, Nhâm Phiêu Linh cười trừ, “Lâu tỷ tỷ, tỷ còn nhìn như vậy nữa, hôm nay Phiêu Linh sẽ không đi được mắt.”

“Đứng đứng! Không thể làm lỡ giờ lành của muội”

Nói xong lập tức lấy hi khăn đội lên, vội vàng kín đáo đưa cho người ngọc một quả táo, ngay khi hi nương cất giọng “Giờ lành đã đến”, Lâu Tâm Nguyệt bèn đỡ lấy người ngọc, chậm rãi ra khỏi phòng.

“Tân nương tử chào từ biệt thân nhân.” Lại là một tiếng the thé thốt lên. Nhâm Phiêu Linh đến trước mặt Nhâm Ngao, cúi thấp người, “Phụ thân, Phiêu Linh đi đây, sau này cha nhất định phải chú ý giữ gìn sức khỏe của mình nhiều hơn.”

“Yên tâm đi Linh nhi, thân thể của cha rất tốt! Có Phong nhi bên cạnh, tất cả đều không cần lo lắng.” Nhẹ nhàng nâng người ngọc dậy, nét mặt Nhâm Ngao vô cùng ôn hòa, “Gà cho người ta, Linh nhi đã là đại cô nương! Hành vi xử thế phải biết suy nghĩ hơn, không thể xử sự tùy tiện.”

“Phụ thân, Linh nhi đã biết! Linh nhi quyết sẽ không làm cho phụ thân mất mặt!” Nhâm Phiêu Linh đáp lại bằng ngữ khí kiên định, ánh mắt khẳng khái, dưới lớp hi khăn, vẻ mặt nàng vô cùng ăn năn.

“Nha đầu ngọc, đi đi!” Thu hồi tay, nhìn chằm chằm vào đứa con gái bảo bối trước mặt, hi bảo quen thuộc, khăn voan đỏ thắm, không khỏi làm cho nỗi lòng Nhâm Ngao có chút hốt hoảng. Bảo bối của ông và Sương nhi, cuối cùng hôm nay cũng phải lập gia đình! Xem ra, nhiệm vụ của ông cũng đã hoàn thành, có lẽ, đã đến lúc đi tìm Sương nhi.

Cổ họng khó chịu nơi đáy ngực, cương ngạnh đem ý muốn ho khan đè xuống, mắt thấy con gái từng bước một dời bước, chậm rãi chuyển qua trước mặt Nhâm Húc Phong.

“Ca ca, muội đi đây...”

“Phiêu Linh...” Thật sâu nhìn thân ảnh đỏ thắm phía trước, Nhâm Húc Phong muốn nói gì đó, nhưng trước sau vẫn không tài nào mở lời.

“Giờ lành đã tới, thỉnh tân nương tử lên kiệu!” Thanh âm hi nương vang lên lần thứ ba, dưới sự diu dắt của Lâu Tâm Nguyệt, Nhâm Phiêu Linh cuối cùng lưu luyến không rời ngồi vào hi kiệu xa hoa xinh đẹp kia.

Hi kiệu chậm rãi nâng lên, chuyển động lơ lửng trên không, tiếng kèn trống dọc theo suốt đường đi, cảnh tượng náo nhiệt khắp một phương.

Trong kiệu, Nhâm Phiêu Linh vô cùng khẩn trương nắm chặt quả táo, xuyên qua rèm kiệu, nàng có thể thấy đoàn người vây xem náo nhiệt bên ngoài. Trong đầu bắt đầu có chút lo lắng, nàng thực sự sắp thành thân với Lăng ca ca rồi sao? Thành thân thực sự rồi sao...

Trong lúc hoảng hốt, cỗ kiệu bỗng nhiên ngừng lại, chỉ nghe hi nương hô: “Tân nương tử tới! Mời tân lang đá cửa kiệu!”

Tay, không khỏi khẩn trương siết chặt.

Ngoài kiệu, chỉ thấy Lăng Triệt một thân đồ đỏ thắm, trên khuôn mặt băng lãnh tuấn mỹ không có một tia biểu tình! Chẳng qua dù cho có như vậy, diện mạo của hắn vẫn phi phàm, vẫn là trung tâm chú mục hôm nay của mọi người.

Nhâm Phiêu Linh căng mình ngồi thẳng, dưới lớp khăn voan, đôi môi đỏ không khỏi cắn vào nhau. Đột nhiên trước mắt sáng ngời, cửa kiệu bị đá văng ra, ngay sau đó, một bàn tay to thon dài nắm lấy cổ tay nàng, sau một khắc, nàng đã bước ra ngoài cỗ kiệu.

“Quả táo...” Quả táo vẫn luôn bị nắm chặt bởi vì ngoại lực tác động mà rơi xuống. Đây là biểu tượng tượng trưng cho hạnh phúc, trước khi đi, Lâu tỷ tỷ có dặn đi dặn lại không thể để rơi xuống, nhưng bây giờ, cũng bởi vì Lăng ca ca lôi kéo mà rơi xuống đất.

Không để ý tới tiếng khe hô của nàng, Lăng Triệt lôi kéo nàng bước vào trong phủ, về mặt hắn tuấn mỹ mà lạnh lùng, không có một chút độ ấm. Bởi vì, hắn chỉ làm tròn lời hứa, chỉ là, thực hiện lời hứa mà thôi...

“Nhất bách thiên địa!”

Dưới tiếng hô của hi nương, hai thân ảnh đỏ thắm hướng mặt về phía chính điện chậm rãi bái.

“Nhị bách cao đường!”

Tiếng hô thứ hai, hai người quay thẳng về phía hai vị ngồi ở vị trí chủ vị. Bên trái, Lăng Như Kính tươi cười như xuân, tay vuốt ve chòm râu; bên phải, nét mặt Lý Diễm ôn nhu, khuôn mặt từ ái khiến mọi người cảm thấy an tĩnh.

“Phu thê giao bái!”

Dưới tiếng hô to, Nhâm Phiêu Linh khẽ cắn môi, cầm chặt lấy hồng trù trong tay. Đây là lễ bái sau cùng, xong một bái này, nàng và Lăng ca ca sẽ chính thức trở thành phu thê. Nhiều năm đợi chờ, nhiều lần nỗ lực, dù cho giây phút sau cùng vì cứu người hấn thương do đó hấn mới tiếp nhận nàng, nhưng con tim nàng vẫn thế! Lăng ca ca, Phiêu Linh, cuối cùng cũng trở thành thê tử của huynh...

Tiếng động lớn khuấy động bầu không khí, biểu cảm lạnh lùng, lúc này đây lại cường liệt tương phản, Lăng Triệt chậm rãi cúi thân. Chỉ còn cái bái lạy này, hấn và Nhâm Phiêu Linh sẽ kết làm phu thê! Chính là phu thê sao? Lạnh lùng cười, nhưng mà loại vợ chồng này, Lăng Triệt hấn không cần! Nàng muốn, hấn chẳng qua chỉ là hoàn thành lời hứa, không hơn...

“Lễ thành! Đưa vào động phòng--“

Hỉ nương cất tiếng nói sau cùng, Lăng Triệt nắm hồng trù trong tay đi về phòng.

Qui định của Thiên Dục, phàm là người mới thành thân, tân lang sẽ đưa tân nương vào tân phòng trước, sau đó sẽ chiêu đãi khách, sau cùng sẽ nháo tân phòng. Cho nên ngay sau đó, nét mặt tất cả mọi người đều mang ý cười nhìn đôi bích nhân rời đi, không có một người ồn ào. Chẳng qua mọi người không có phát hiện, trong đoàn người ở đây, có ba người mang vẻ mặt có chút không được tự nhiên...

Ngồi ở phái trên, Hà Tử Tu uống hết chén này đến chén khác. Lại là loại cảm giác phiền muộn này! Không biết vì sao, từ lúc nghe được hôn sự của a Triệt và Nhâm Phiêu Linh, cả người hấn rất khác, cả ngày không ăn, chỉ muốn uống rượu! Bởi vì uống say, sẽ không phải suy nghĩ gì cả, như vậy, trong lòng hấn cũng sẽ không khó chịu như vậy.

Cho nên, hấn một chén lại một chén, cứ thế liên tục uống. Thế nhưng hôm nay, vô luận hấn uống thế nào, đầu hấn cũng đều thanh tỉnh dị thường, trong lòng, lại càng thêm khó chịu...

Mắt nhìn tân lang đang không ngừng kính rượu quan khách, Hà Tử Tu lần đầu tiên cảm giác thấy hấn thật gai mắt! Thân ảnh đỏ thắm lúc ẩn lúc hiện trước mặt, mặc dù thanh lãnh thần nhiên, nhưng vẫn như cây kim đâm nhói tận tim! A Triệt, không phải huynh vẫn luôn ghét Phiêu Linh sao? Nếu không yêu, vậy vì sao còn muốn thành thân với nàng? Vì sao, vì sao...

Hà Tử Tu không hiểu bản thân rốt cuộc bị làm sao? Chỉ biết trong ngực có một cục tức muốn phát tiết ra ngoài, mà đối tượng, chính là vị Lăng Triệt mặt lạnh phía trước.

“Tử Tu, ta kính huynh.” Tiếng nói nhàn nhạt vang lên, là Lăng Triệt kính rượu. Nhìn nét mặt hấn lãnh đạm, Hà Tử Tu đột nhiên ngửa đầu, đem chén rượu uống cạn.

A Triệt, nếu đã không muốn, vì sao lại đáp ứng?

Buồng chén rượu, đẩy người trước mặt ra, Hà Tử Tu lao đảo đi ra phía cửa. Không rõ nguyên nhân, không thể lý giải. Tóm lại, hấn phải rời khỏi nơi này! Rời khỏi nơi này...

“A Triệt, đừng để ý đến hấn, Tử Tu ngày hôm nay uống hơi nhiều.” Thấy tình cảnh ấy, Tiêu Dục nghênh chén đến, “Ngày hôm nay là ngày vui của huynh và Phiêu Linh, ta và Mộng Nghê trình trọng kính huynh một chén!”

“Thái tử điện hạ nói quá lời, thần thực không dám nhận!” Giơ chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, ánh mắt hai nam tử phức tạp thâm ý nhìn nhau. Chỉ là lòng của Lăng Triệt không có ở đây, nên cũng không thể đọc ra vẻ bề ngoài và một mối trong mắt Tiêu Dục, đi thẳng qua người hấn, chậm rãi tiến...

“Triệt ca ca, Thiên Nhu chúc mừng đại hôn của huynh!” Một thanh âm xảo tiểu truyền vào tai, chỉ thấy Trương Thiên Nhu hôm nay trang phục rực rỡ, long lanh rung động lòng người. Á diễm đậm bừng chén rượu nói với Lăng Triệt, “Triệt ca ca, một chén này, Thiên Nhu trước kính huynh.”

Ngửa đầu, mỹ tửu hảo! Nhưng mà bởi vì uống quá nhanh, mà dẫn tới tiếng ho khan liên tục.

“Cô không sao chứ?” Buồng chén rượu, mặc dù thanh âm lãnh đạm, nhưng Lăng Triệt vẫn đưa hai tay ra đỡ.

Sau khi Lăng Triệt đỡ cơ thể do ho khan mà gập người lại của Trương Thiên Nhu, liền xoay người rời đi, “Triệt ca ca --“ Không ngờ tay áo bỗng nhiên bị người kéo lại, “Triệt ca ca, nay chuyện tốt thành đôi, Thiên Nhu còn chưa có kính chén thứ hai mà.”

“Đến!” Cầm chén rượu chuyển qua cho hấn, dịu dàng rót hai chén rượu đầy, nhưng vào lúc này cước bộ ả lại xảo diệu, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, một viên thuốc nhỏ nhỏ, thuận theo tay áo rơi vào trong ly rượu.

Sau khi đứng vững thân mình, ả vờn hai tay sửa sang y phục, khuôn mặt đỏ bừng bừng chén rượu, xấu hổ đưa tới trước mặt Lăng Triệt “Triệt ca ca, chén này, là Thiên Nhu kính Phiêu Linh tỷ tỷ, hy vọng hai người có thể vĩnh kết đồng tâm, bạc đầu đến già!”

“Cảm tạ!” Lạnh nhạt nhìn nữ tử trước mặt, Lăng Triệt nâng tay lên. Nhìn hấn uống một hơi cạn sạch chén rượu, trong đôi mắt yêu mị của Trương Thiên Nhu chớp động một ánh sáng quý dị...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 45: Xoay Thân

Cặp nền long phượng đồ thẫm bập bùng, phát ra những tiếng kêu ‘tách tách’. Trên giường là một tân nương tử hi phục đồ thẫm lẳng lặng ngồi đợi, nhưng tay nàng lại không ngừng chà miết, động tác ấy đã tiết lộ nội tâm đang khấn trương lúc này của nàng.

Ánh nến chập chồn phản chiếu lên tường, mờ mờ, ảo ảo, tựa như tâm tình thấp thỏm không yên lúc này của nàng.

Lúc này đã là canh ba, theo lý nên là lúc tiệc tan, nhưng vì sao mãi vẫn không thấy Lãng ca ca và mọi người đến nháo tân phòng?

Chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì?

Không thể nào! Nếu quả thật có chuyện, phủ tướng quân sẽ không yên tĩnh như vậy. Lễ nào tiệc rượu còn chưa kết thúc, nhưng điều này lại có vẻ không hợp lí...

Ngay lúc lòng Nhâm Phiêu Linh tràn đầy hoài nghi, thì cánh cửa lại truyền đến tiếng vang. Tiếp đó có một người bước vào.

Là Lãng ca ca tới sao? Hai tay nắm chặt, nàng cúi thấp đầu xuống. Không ngờ, người tới thấy thế lại thốt tiếng khẽ cười, sau đó tự nhiên đi tới bên cạnh bàn, ung dung nhìn người ngọc trên giường.

“Người là ai?” Vừa nghe tiếng cười kia, Nhâm Phiêu Linh liền biết hẳn không phải Lãng ca ca, hơn nữa lúc này người này lại xuất hiện ở đây, loại hành vi không phù hợp lễ nghi này, không thể không làm nàng thêm thận trọng.

“Người rốt cuộc là ai?” Thấy người tới không trả lời, Nhâm Phiêu Linh lạnh lùng hỏi tiếp.

Chỉ thấy lúc này, người tới lắc đầu, vẻ mặt trêu tức nói: “Nha đầu, nàng thật là biết làm người khác thương tâm! Ta hao hết tâm tư, thật vất vả mới chạy tới đây gặp nàng, nhưng nàng lại ngay cả tiếng nói của ta cũng không nhận ra được, nàng nói ta có nên phạt nàng hay không?”

“Là huynh? Giang hồ ly! Huynh tới đây làm gì?” Nghe vậy, Nhâm Phiêu Linh cảm thấy nao nao. Tuy rằng đêm qua hẳn có nói sẽ tùy thời đến tìm nàng, nhưng nàng thật không ngờ tới, việc tùy thời này, lại là đêm tân hôn của nàng! Điều này có phần quá lớn mật!

“Giang hồ ly, huynh đi đi, lát nữa để người khác thấy được sẽ không tốt!”

“Sợ cái gì, ta là hái hoa tặc cơ mà! Lúc này xuất hiện, chính là thể hiện uy danh của ta!” Giang Vân Phi nghe vậy, phóng khoáng đưa cây quạt, căn bản không để ý tới người ngọc đang bắt mắt.

“Huynh cô ý!” Vươn tay, bình tĩnh kéo hi khăn, khuôn mặt khuynh thành tuyệt luân của Nhâm Phiêu Linh lập tức hiển lộ.

“Nha đầu...” Giang Vân Phi thấy thế thì rung động. Cùng lúc hẳn vì hành động tháo hi khăn xuống của nàng mà kinh động, mà về phương diện khác thì hẳn lại vì dung mạo khuynh tuyệt thể nhân của nàng mà chấn động.

“Nha đầu, nàng...” Lại một lần nữa ngưng trọng, nhìn người ngọc trước mắt xinh đẹp đến nỗi khiến người ta không thể dời tầm mắt, Giang Vân Phi liền quên cả động tác lắc lư cây quạt trong tay, hẳn chỉ cảm thấy có một loại cảm giác tê dại dưới đáy lòng chậm rãi mọc lên.

“Giang hồ ly.” Nhâm Phiêu Linh đứng lên, đi tới cạnh Giang Vân Phi, dùng một loại ánh mắt vô cùng nghiêm túc nhìn hắn, “Giang hồ ly, hôm nay là ngày đại hôn của ta, ta không muốn đùa giỡn với huynh, huynh tốt nhất là sớm rời khỏi đi.”

“Không muốn đùa giỡn với ta.” Nghe lời nói ấy, lòng Giang Vân Phi nảy lên lửa giận, nhưng hắn vẫn duy trì rất tốt, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên nụ cười tà nịnh.

“Nếu như ta nói không thì sao?” Nghiền ngẫm chớp chớp cặp mắt hoa đào, đưa tay muốn nâng cái cằm tinh xảo của người ngọc, không ngờ lại bị nàng đơn giản tránh được.

“Giang Vân Phi, hôm nay ta không muốn ra tay với huynh, nếu huynh còn không đi--”

“Thì thế nào?” Tiếp lấy lời nàng, Giang Vân Phi trêu tức hỏi, “Nếu như ta không đi nàng sẽ như thế nào? Giết ta chăng? Chỉ sợ nàng còn không có năng lực này! Đà thương ta? Ta thấy thì nàng không nổi!”

“Huynh có thể thử xem.” Mũi chậm rãi cong lên, Nhâm Phiêu Linh nhìn hắn, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Không biết vì sao, tuy rằng mặt Nhâm Phiêu Linh đang cười, nhưng lúc này trong mắt Giang Vân Phi, nụ cười đó lại cực kỳ nguy hiểm.

“Được rồi, ta đi! Thực ra tối nay ta cũng chỉ là đến xem phu thê hai người ân ái, chỉ là đáng tiếc, không chỉ không thấy được ân ái, mà ngay cả bóng dáng của tân lang cũng không thấy đâu, xem ra tối nay, có người nhất định phải độc thủ khuê phòng rồi!”

Bỏ lại câu trên cột, Giang Vân Phi không để ý đến khuôn mặt thoáng tái nhợt của Nhâm Phiêu Linh, cười đùa xoay người rồi đi, “Ha ha, nha đầu! Hồ lý ca ca đi đây!”

Bạch quang chợt lóe, trong phòng chỉ còn lại Nhâm Phiêu Linh. Chỉ thấy tay nàng vịn mép bàn, vẻ mặt có chút đau đớn, Lãng ca ca, huynh quả thật như Giang Vân Phi nói sao?

Xoay người đi ra cửa phòng, hi bèo đỏ thắm lay động trong gió.

Trên mái hiên, một thân ảnh bạch sắc lẳng lẳng nhìn chăm chú vào nàng, trong ánh mắt có một tia hồi hận.

Thân ảnh phong phanh quanh quẩn qua lại tại một chỗ trong hành lang, phía đối diện có người chậm rãi đi tới, Nhâm Phiêu Linh thấy thế lập tức tiến lên, “A Phúc, người có thấy Lãng ca ca không?”

“Thiếu, Thiếu phu nhân!” Đợi a Phúc thấy rõ là ai, trong lòng hần không khỏi cả kinh, “Thiếu phu nhân, sao cô lại một mình chạy đến đây?”

“Ta, ta thấy Lãng ca ca đã trở về phòng, lo lắng có chuyện gì...” Tự biết thất lễ, Nhâm Phiêu Linh khẽ cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Nô tài đang đến báo cho Thiếu phu nhân đây! Thiếu gia hôm nay có thể quá cao hứng, bất tri bất giác uống nhiều một chút, có kêu thế nào cũng không tỉnh, cho nên lão phu nhân hãy bỏ nháo động phòng, còn đặc biệt dặn nô tài đến đây thông báo, bảo Thiếu phu nhân không cần chờ thiếu gia, sớm đi nghỉ ngơi đi!”

“Sớm đi nghỉ ngơi?” Nhâm Phiêu Linh vô cùng kinh ngạc hỏi lại, lòng thoáng nghi hoặc, dù Lãng ca ca có say rượu bất tỉnh, theo lý cũng nên đỡ đến tân phòng chứ? Nhưng vì sao lão phu nhân lại quyết định như vậy?

“Giờ Lãng ca ca đang ở đâu?”

“Hồi bẩm Thiếu phu nhân, thiếu gia đang ngủ trong Thiên Thính, xin Thiếu phu nhân trở về đi.” A Phúc úp mồm nói, nói xong hần không dám trực tiếp nhìn thẳng vào mắt Nhâm Phiêu Linh, dù sao ở trong lòng hần, hần biết lão phu nhân quyết định như vậy là không hợp với lễ nghi! Thế nhưng làm một hạ nhân, hần ngoại trừ đi truyền đạt thông tin, còn có thể làm được gì đây...

Nghe xong a Phúc nói, Nhâm Phiêu Linh không nói một lời cất bước đi về phía Thiên Thính. Không phải vì giận dữ, không phải vì đi đòi công bằng, chỉ vì trong lòng nàng, thực sự có chút không yên.

Nhìn bóng lưng người ngọc đi xa, a Phúc sau cùng thở dài lắc đầu, xoay người đi về hướng ngược lại.

Ai cũng không biết, lúc bọn họ rời đi, có một bóng trắng chậm rãi tiêu sái đi ra, sau khi do dự một chút, cũng đi về phía người ngọc.

Thẳng tới Thiên Thính, thân ảnh đỏ thắm thông thả tiến vào, không biết Lãng ca ca như thế nào? Tâm tình đầy lo lắng, nàng đẩy cửa đi vào.

Bỗng nhiên, từ trong phòng truyền đến những âm thanh mập mờ, Nhâm Phiêu Linh nghe vậy, cơ thể cứng ngắc, hai chân như bị đóng cọc tại chỗ.

Khẽ run tay đẩy cánh cửa bên trong ra, theo khe hở, có thể rõ ràng nhìn thấy hai thân ảnh đang quấn quýt bện chặt vào nhau, người nữ ra sức ngâm hoan, mà người nam thì khẽ nhắm mắt, nỗ lực hôn thân thể tuyết trắng của người nữ tử...

“Triệt ca ca, Nhu nhi yêu huynh...” Trờ tay ôm thất lưng to lớn của người nam, nữ tử khẽ chuyển thân, cố ý đem tấm thân lỏa lồ phơi bày trước mắt Nhâm Phiêu Linh.

Giữa giường, vết máu đỏ tươi đâm sâu vào tim Nhâm Phiêu Linh, khoảnh khắc này, nàng dường như nghe thấy được tiếng trái tim vỡ vụn. Lãng ca ca, cái này gọi là say rượu bất tỉnh của huynh sao, là như vậy sao...

Trên giường, hai thân ảnh giao hoan, hoàn toàn không để ý đến người nào khác, kiệt lực đòi lấy lẫn nhau, “Triệt ca ca, Nhu nhi đáp ứng huynh, vĩnh viễn sẽ không rời bỏ huynh...” Bên tai, quanh quẩn giọng nói âm hoan của Trương Thiên Nhu, Nhâm Phiêu Linh lao đảo lùi về sau, nước mắt bất tri bất giác chảy xuống.

Lãng ca ca, thì ra trong lòng huynh, ta thực sự đáng ghét như thế... Cay đắng xoay người, tim đau nhức tột đỉnh. Nhâm Phiêu Linh bước từng bước bước lạc phách, chậm rãi rời khỏi dưới ánh mắt âm ngoan đắc ý của Trương Thiên Nhu.

Trên môi hiện lên ý cười thực hiện được mưu đồ, giờ tay chạm vào vết máu nơi đùi, Trương Thiên Nhu cười u ám. Đỡ Lãng Triệt nằm ngửa trên giường, nhìn toàn thân bởi vì đêm trước đó hoan hảo mà lưu lại vết tích, ý cười của ả càng sâu.

Tay, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt lãnh tuấn của Lãng Triệt, trong mắt ả chứa đầy vô hạn si mê, nếu không phải hôm nay cho Triệt ca ca ăn Tủy Mộng Tán, thuốc đó chỉ có thể tạm thời khống chế ý thức của hần, không thể giao hợp, nếu không sẽ thương tổn đến tính mạng, thì bất luận như thế nào ả cũng

sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt diệu này.

Thỏa mãn nằm bên cạnh Lăng Triệt, khoe miệng mỉm cười, Trương Thiên Nhu nhắm mắt lại. Được rồi, bây giờ chỉ đợi đến ngày mai! Ngày mai, mọi thứ sẽ rất đặc sắc...

Trong hành lang, người ngọc thất hồn, lẳng lặng nhìn lên bầu trời, hai mắt trống rỗng vô thần, như là đang nhìn gì đó.

Gió, làm khô lệ ngân trên mặt, đầm đìa, có chút đau nhức! Thế nhưng điểm đau nhức ấy, sao bằng vết thương nơi đáy lòng.

"Không thương, quả thật không thương..." Lăng ca ca, thì ra người huynh yêu, chúng quy không có khả năng là Phiêu Linh... Thanh âm ngưng trệ tiết lộ vô hạn bi thương, một đốm sao nhỏ biến mất trong đêm khuya vô hạn.

Sau lưng, Giang Vân Phi thân thiết chăm chú nhìn nàng. Lần đầu tiên, ý cười không bao giờ không đạt đến đáy mắt của hắn lại xuất hiện đôi nét quan tâm. Mà loại quan tâm này, sau này đủ để thay đổi nhân sinh của hắn... Người đàn ông từng lạnh lùng vô ái, khi lòng của hắn mạnh mẽ rơi vào tay giặc, thì tình cảnh sẽ ra sao?

Bánh xe vận mệnh không ngừng biến ảo, trong đêm này, đã đem số phận của rất nhiều người găt gao đan vào cùng nhau. Đương nhiên, trong đó cũng bao gồm Giang Vân Phi – người đã nói vĩnh viễn cũng không yêu thương ai...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 46

"A--" Sáng sớm hôm sau, một tiếng thét kinh hãi, chỉ thấy một nha hoàn hoang mang rối loạn vội vàng từ trong Lăng Vân thính chạy ra.

"Người nào la lớn như thế!" Trong chính điện, Lăng Như Kính cau mày, bất mãn nhìn quản gia Trương bá hỏi.

"Hồi lão gia, theo tiếng hình như là từ Lăng Vân thính truyền tới".

Nghe vậy, Trương bá tất cung tất kính khom lưng đáp lại, "Xin hỏi lão gia, có cần lão nô đi xem hay không?"

"Không cần, chúng ta cùng đi!
Hôm nay là ngày đầu tiên đại hôn

của Triệt nhi, không thể bởi vì một việc mà phá hủy không khí vui mừng trong nhà"

"Vâng!"

Bên cạnh bàn, Lăng Như Kính đứng dậy, giương mắt nhìn Lý Diễm còn đang cúi đầu ăn, trên mặt có nhè nhẹ chân chừ, "**Phu nhân muốn cùng đi không?**"

"**Cùng đi?**" Buông bát đũa, ưu nhã lau khóe miệng, Lý Diễm ngay cả đầu cũng không nâng nói "**Phu quân hôm nay sao lại nghĩ đến ta thế?**"

Lời nói ôn hòa, Lăng Như Kính nghe thế thì phát tay áo rời đi, nhưng sau cùng bởi vì lo lắng đến lúc con dâu kính trà cha mẹ chồng, lúc này mới bắt đắc dĩ cưỡng chế bất mãn xuống, "**Phu nhân nói quá, gia hòa vạn sự hưng, hôm nay quận chúa mới vừa vào cửa, nàng và ta đương nhiên phải làm gương, phu nhân nói đúng không?**"

Em tài lớn bài ca này nháy nháy... Cho bạn đường cùng có bay đến bến bờ...

"Phu quân không hổ là Thiên Dụ
Thánh Nguyên đại tướng quân, suy
nghĩ chu đáo mọi bề, mọi chuyện
như ý phu quân". Khiêu khích nhìn
Lăng Như Kính, khuôn mặt nhu mì
xinh đẹp của Lý Diễm không khỏi xé
ra một tia cười lạnh.

Dịu dàng đứng lên, chậm rãi đi tới
bên người, trên mặt lộ vẻ giả tạo
trước sau như một, "Đi thôi, hảo phu
quân của ta, nếu như cãi nhau, bị
con dâu ngoan thấy được thì không
tốt"

"Người!" Cảnh cáo trừng mắt nhìn
nàng, lạnh lùng quay đầu, một bang
người lúc này bước nhanh đến Lăng
Vân thính.

Trong Lăng Vân thính, hai thân ảnh
lỏa lồ nằm ôm lẫn nhau, trên người
được che bằng một áo ngủ bằng gấm
mỏng, dưới tiếng kinh hô của nha

hoan, từ từ chuyển tình.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, đỡ lấy
đầu đau như búa bổ, trong mê man
Lăng Triệt xoay mình, không ngờ
cánh tay lại chạm vào một cơ thể
mềm mại.

Khuôn mặt cứng ngắc, cau mày, nhớ
tới đại hôn đêm qua, Lăng Triệt lạnh
lùng rút tay lại, đã nhớ không nổi khi
nào thì trở lại phòng, càng nhớ không
được bản thân ngủ như thế nào!

Trong ấn tượng, bản thân hình như
không uống bao nhiêu, nhưng kỳ quái
chính là bản thân lại say như chết!
Điều này không khỏi làm cho hắn có
chút nghi hoặc.

"Triệt ca ca....." Bên cạnh vang
lên tiếng nói mềm yếu của một nữ tử.
Khiếp sợ, Lăng Triệt vô cùng kinh
ngạc quay đầu lại, **"Sao lại là
người?"**

"Muội--" Muốn nói lại thôi, đau lòng cúi đầu, khẽ kéo áo ngủ che nửa tấm thân, vẻ mặt Trương Thiển Nhu buồn bã.

"Người....." Quay đầu đi, quét nhìn quần áo rơi tán loạn trên mặt đất, Lăng Triệt không nói một tiếng lấy quần áo mặc vào. Biểu tình, là ngưng trọng mà trước nay chưa có, không phải bởi vì ân hận, không phải bởi vì tự trách, chỉ là bởi vì phiền phức sắp đến mà thôi!

Khi đoàn người Lăng Như Kính đi vào trong, thấy tình cảnh như vậy, nam tử không nói lời nào tự mình mặc quần áo, mà nữ tử hai mắt đầm lệ mông lung, thương cảm lôi kéo chần chệ người, thiện lương vô tội cực kỳ.

"Nghịch tử! Người--" Thấy thế, Lăng Như Kính nhất thời nổi trận lôi đình, không phân bua, tiến lên hung hăng tát cho Lăng Triệt một bạt tai.

Ngũ chỉ in dấu rõ ràng ngay trên

khuôn mặt tuấn mỹ của Lăng Triệt, thấy thế, Trương Thiến Nhu không thèm đề ý đến y quan không chỉnh tề, vùng vẫy quỳ xuống **"Lăng bá bá, người đừng đánh Triệt ca ca, đều là lỗi của Thiến Nhu"**

Bộ ngực kịch liệt phập phồng, sắc mặt Lăng Như Kính trắng dã, phần hận nói với Trương Thiến Nhu **"Thiến Nhu người nói, đây rốt cuộc là có chuyện gì"**

Cắn chặt môi, nhu nhược đáng thương, Trương Thiến Nhu ghen lời hướng mọi người miêu tả sự tình trải qua **"Ngày hôm qua uống rượu được phân nửa, Thiến Nhu đột nhiên cảm thấy cơ thể không khỏe, thế là nhờ nha hoàn mang đi nghỉ ngơi, muốn chờ thân thể tốt hơn sẽ rời khỏi. Nhưng ai biết, khi Thiến Nhu khỏe lên chuẩn bị rời đi, thì bỗng nhiên nghe được thanh âm thống khổ của Triệt ca ca ở sát vách, Thiến Nhu lo lắng có chuyện gì, vì thế quyết định chạy sang nhìn xem. Nhưng Thiến Nhu mới vừa vào cửa, đã bị Triệt ca ca từ phía sau tiến lên ôm cổ ! Triệt, Triệt ca ca bảo Thiến Nhu đừng đi, bảo Thiến Nhu bồi huynh ấy, nói**

huynh ây rất khó chịu..... Thiên Nhu nhìn dáng vẻ của Triệt ca ca mà đau lòng, vì thế, chẳng biết làm sao ngay sau đó liền hôn mê bất tỉnh....."

Tiếng nói của Trương Thiên Nhu càng lúc càng nhỏ, nhưng vẫn bảo đảm tất cả những người ở đây đều nghe rõ ràng. Chỉ thấy sau khi nghe xong những lời đó, vẻ mặt tất cả mọi người khác nhau, có xanh đen, có ngưng trọng, có cười yếu ớt nhìn trò hay.....

"Lăng bá bá!" Bỗng nhiên, Trương Thiên Nhu ngẩng mặt, lệ thành hàng giọt giọt rơi xuống, "Lăng bá bá, Thiên Nhu tự biết phạm sai, hại Lăng ca ca, còn làm hoen bẩn thanh danh hai nhà Lăng Trương, Thiên Nhu thật không còn mặt mũi nào đối mặt mọi người, chỉ cầu lấy cái chết để tạ tội"

Trương Thiên Nhu dứt lời thì chạy đâm về phía cột, nhưng bị Lý Diễm ngăn lại, "Nha đầu, sao phải khổ vậy chứ? Nếu Triệt nhi nhà chúng ta đã phá thân của ngươi, chúng ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm tới cùng"

"Thế nhưng, Triệt ca ca hôm qua mới đại hôn, Thiên Nhu làm sao có thể--"

"Có cái gì là không thể? Chẳng lẽ thật muốn để Lăng gia chúng ta bị kẻ khác chê cười sao? Thiên Nhu, bá mẫu biết ngươi tâm địa thiện lương, sợ thương tổn Phiêu Linh, bắt quá ngươi yên tâm, ta nghĩ Phiêu Linh sẽ không để bụng nhiều người giúp nàng cùng hầu hạ Triệt nhi"

Hai mắt đầm lệ, sau khi Trương Thiên Nhu nghe Lý Diễm nói, thương cảm vô tội hỏi ngược lại "Thật vậy chẳng? Tuy rằng Thiên Nhu cũng rất yêu mến Triệt ca ca, với lại đã cùng huynh ấy có phu thê chi thực, nhưng Thiên Nhu thật không muốn vì mình mà làm cho Phiêu Linh tỷ tỷ không vui, nếu như bởi vì sự tồn

**tại của Thiến Nhu mà làm Phiêu
Linh tử tử hoặc là Nhâm thừa
tướng không hài lòng, Thiến Nhu
tình nguyện chết!"**

**"Nha đầu ngọc, yên tâm đi! Bọn họ
đều là người thông tình đạt lý, nhất
định sẽ không làm khó ngươi!"** Vô
nhẹ cánh tay nhỏ nhắn của nữ tử, trên
mặt Lý Diễm hiện lên vẻ đắc ý.

Vẻ đắc ý này, tránh được ánh mắt mọi
người, nhưng lại không tránh được
con mắt của Trương Thiến Nhu. Nàng
thấy thế, trong lòng liền như nở hoa,
nhưng biểu hiện ra ngoài lại giả trang
càng thêm thương cảm, **"Lăng bá
mẫu...."**

**"Yên tâm đi! Ta sẽ sai người đi
Trương phủ đưa sính lễ, nhất định
cho ngươi một danh phận!"** Hảo
tâm an ủi nữ tử trước mặt, ánh mắt Lý
Diễm không ngừng đảo tới Lăng Triệt
và Lăng Như Kính.

"Không được! Ta không đồng ý!"

Lăng Như Kính nghe vậy, quát một tiếng, **"Lăng phủ ta làm sao có thể làm chuyện hoang đường như vậy! Đây bảo ta sau này làm sao đối mặt với trọng thần trong triều!"**

"Hoang đường?" Lý Diễm thấy thế hừ lạnh một tiếng, **"Không biết phu quân người có cách nào xử lý tốt chuyện này? Có thể lấy ra thử xem! Bất quá đừng trách người làm vợ không nói trước với chàng, chuyện này ngộ nhờ xử lý không tốt, nói không chừng sẽ nháo tai nạn chết người, hơn nữa rất có thể là một xác hai mạng a!"** Nói rồi hướng mắt nhìn sàng đan, rồi lại nhìn phần bụng của Trương Thiển Nhu, Lý Diễm cười như xuân phong.

"Đây....." Lăng Như Kính cứng họng, kỳ thực ở trong lòng hắn, hắn hiểu rõ ràng, Lý Diễm nói xác thực rất có lý, thế nhưng, muốn hắn làm quyết định, hắn cảm thấy vô cùng khó

khán.....

"Không cần cãi, nếu nhi tử đã làm sai, sẽ tự mình gánh chịu, ta sẽ đi Trương phủ cầu hôn". Tiếng nói lãnh đạm truyền đến, Lăng Triệt mặt không chút thay đổi nói với mọi người. Thật ra trong lòng hắn, nữ nhân, lấy một người cũng là lấy, lấy hai người cũng thế, căn bản không quan tâm là ai!

"Nghịch tử!" Hung hãn hét lớn, Lăng Như Kính đang muốn lên tiếng, lại bị Lý Diễm khéo léo cắt ngang, **"Triệt nhi, người nhớ kỹ, lúc cầu hôn, nhất định phải dùng phương thức của thê lễ"**

"Thê lễ?" Cái này Lăng Triệt có chút nghi hoặc, theo lý thuyết hôm qua đại hôn, ngày hôm nay lại lấy thêm người, muốn dùng cũng nên dùng lễ tiết nạp thiếp, vì sao lúc này nương lại bảo hắn dùng thê lễ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 47: Tâm Lạnh Như Nước

“Hôm nay mọi chuyện đã lỡ, không thể nào vãn hồi, như vậy lấy Thiên Nhu làm bình thê, ta nghĩ đây là phương pháp giải quyết thích đáng nhất...”

Lời nói băng lãnh, ánh mắt u ám, tất cả mọi thứ đều hiện lên trong mắt Nhâm Phiêu Linh. Lăng ca ca, huynh, đang trả thù muội sao? Trả thù muội đây đưa, trả thù muội có chấp?

Cười, nàng gắng gượng cười khê. Ngay lúc Lăng Như Kính muốn phát hỏa một lần nữa, thì nàng chậm rãi bước vào bên trong.

“Phiêu Linh...” Dưới ánh mắt vô cùng kinh ngạc của mọi người, Nhâm Phiêu Linh hai tay dâng trà, mặt mỉm cười đi đến trước mặt Lăng Như Kính và Lý Diễm, “Con dâu thỉnh an cha mẹ.”

“Phiêu Linh, mau đứng lên!” Thấy thế, Lăng Như Kính vội vàng nâng nàng dậy, ông ấy náy không dám nhìn thẳng vào nàng.

Nhâm Phiêu Linh lắc đầu, mỉm cười đứng dậy, đi tới bên cạnh bàn, châm thêm chén trà, rồi bước tới cạnh Lăng Triệt, hai mắt mang theo đau đớn và vui mừng: “Tuy rằng nên xưng huynh là phu quân, nhưng Phiêu Linh lại thích gọi huynh là Lăng ca ca! Lăng ca ca, xin uống trà!”

Gắng gượng mỉm cười, ngay khi Lăng Triệt uống xong chén trà vốn sẽ nên diễn ra ở chính sảnh, thì tim của Nhâm Phiêu Linh bỗng nhiên nhói lên. Giường đan ngắn ngang và vệt máu đỏ sẫm kia đập vào mắt nàng, tất cả những thứ đó không có gì là không tố cáo người chồng phản bội...

Tim, rỉ máu, nhìn thân thể tuyết trắng của Trương Thiên Nhu phủ đầy vết tích sau khi hoan ái, hai tay Nhâm Phiêu Linh không khỏi run rẩy...

Thu lại tầm mắt, xoay người đi tới phía trước, dưới biểu tình như nai con của Trương Thiên Nhu, nàng hạ thất lưng, nhặt quần áo nhẹ nhàng khoác lên người ả, “Thiên Nhu muội muội phải chịu khổ rồi, Lăng ca ca nhất định sẽ cho muội một danh phận.”

Dường như cảm giác được người ngọc dị thường, trong đôi mắt yêu mỹ của Trương Thiên Nhu hiện lên một tia sáng, nhưng ả không hồ là cao thủ che giấu, chỉ trong nháy mắt tia sáng kia đã chuyển hóa thành từng giọt thanh lệ, “Phiêu Linh tỷ tỷ, Thiên Nhu thật xin lỗi tỷ...”

“Đừng nói như vậy!” Khe khẽ lắc đầu, thoải mái vỗ vỗ bờ vai ả, trong lúc lơ đãng thì ánh mắt nàng lại khẽ chạm vào ánh nhìn khiêu khích của Lăng Triệt.

Tay, nhất thời khựng lại!

Lăng ca ca, thì ra huynh, quả thật đang trả thù muội...

“Nếu quận chúa cũng nguyện ý cùng Thiên Nhu tỷ muội tương xứng, vậy phụ thân sẽ không cản trở nữa chứ, nhi tử sẽ phái người an bài mọi thứ!”

“Ngịch tử, mày—” Lăng Như Kính vươn tay bịt ngực, dựa lưng vào cột nhà, hai mắt trợn trừng nhìn Lăng Triệt.

Nhưng vào lúc này, thanh âm bình thản kia lại truyền đến: “Cảm tạ phụ thân thương yêu, Phiêu Linh nguyện ý cùng Thiên Nhu muội muội cộng thị!”

Lăng ca ca, nếu như đây là điều huynh muốn? Vậy, Phiêu Linh cho huynh...

“Phiêu Linh, con—” Nghe vậy, Lăng Như Kính vùng mạnh tay áo, vô cùng đau đớn nhìn nàng, trong mắt tràn đầy thương tiếc và bất đắc dĩ. Thấy thế, nỗi hận trong lòng Lý Diễm càng thêm mãnh liệt, bà ta mỉm cười bước tới, nắm lấy tay Trương Thiên Nhu đặt vào tay Lăng Triệt, “Phiêu Linh của chúng ta không hồ là Thừa tướng chi nữ, hành vi xử thế rất có phong cách quý phái! Nếu con bé đã đồng ý, chúng ta làm cha chồng, mẹ chồng cũng không nên nói thêm điều gì. Việc này không nên chậm trễ, Triệt nhi, con cũng nhanh dẫn Thiên Nhu đi Trương phủ cầu thân, chuyện còn lại thì để cho hạ nhân chuẩn bị.”

“Vâng!” Lăng Triệt khẽ gật đầu, sau đó cố ý nghiêng đầu nói với Trương Thiên Nhu, “Nhu nhi, muội hãy đi vào phòng thay bộ y phục khác, sau đó chúng ta cùng đi.”

“Vâng! Triệt ca ca!” Trương Thiên Nhu cười mỉm, nghe thấy Lăng Triệt gọi mình là “Nhu nhi”, đáy lòng ả dào dạt đắc ý. Kế hoạch ra vẻ bị thương còn thuận lợi hơn so với tưởng tượng của ả, bước đầu tiên xem như là viên mãn, kế tiếp...

Ánh mắt như có như không đảo tới người Nhâm Phiêu Linh, sau đó chuyển hướng nhìn Lăng Triệt. Hừ! Ta đã nói rồi, người đàn ông này, sau cùng vẫn là của ta! Lòng nghĩ thầm thế, Trương Thiên Nhu chậm rãi đi ra ngoài.

“Cha, mẹ, Phiêu Linh cũng xin cáo lui!” Nhâm Phiêu Linh mỉm cười xoay người, dưới ánh nhìn khác nhau của mọi người, thân ảnh đơn bạc chậm rãi ra khỏi cửa.

Trong Lăng Vân thính, người đi hết cũng bảy tám phần, chỉ còn lại Lăng Như Kính và Lý Diễm, hai người quay mặt nhìn nhau.

“Lý Diễm, ta nói cho bà biết, bà tốt nhất vẫn duy trì hình dạng ôn lương của mình! Nếu như ngày nào đó bị ta biết bà âm thầm đùa giỡn thủ đoạn, thì bà đừng trách ta không niệm tình phu thê nhiều năm!”

“Hừ! Lăng Như Kính, ta không có nghe lầm chứ? Hoá ra giữa chúng ta còn có ân nghĩa phu thê cơ đấy? Ta còn tưởng rằng cái chúng ta có, cũng chỉ là oán hận lẫn nhau! Lăng Như Kính, nếu như lần này không phải bởi vì nữ nhi của tiện nhân kia, e rằng có đến chết ông cũng không chủ động nói chuyện với ta? Ha ha, Lý Diễm ta quả thật là có phúc khí, không chỉ một lần thu được hai con dâu như thuận, ngay cả phu quân mặt lạnh hơn nhiều năm cũng bắt đầu để ý tới ta! Ha ha, ha ha ha ha!”

Dứt lời là một tràng cười âm lãnh, Lăng Như Kính nghe thế cau chặt hàng lông mày, sau đó, ông chán ghét phát tay áo, một khắc cũng không muốn tiếp tục ở lại. Mà phía sau, nhìn bóng lưng thanh lãnh của ông, Lý Diễm càng cười điên cuồng, tiếng cười ấy thật khiến người người ta rùng mình hoảng sợ...

Chuyện Lăng phủ lấy bình thê truyền mở khiến toàn quốc oanh động.

Trên bàn ăn của mọi người đều nghị luận, bàn tán, chế giễu chuyện này! Đối với Phiêu Linh quận chúa cố chấp vì tình, vì gả cho người trong lòng, không tiếc lấy sinh mệnh làm tiền đặt cược, nhưng nàng nhận được lại là cái gì? Phu quân lạnh lùng, ngay ngày đại hôn phản bội! Tận mắt nhìn đôi nam nữ yêu đương vụng trộm, nhưng chỉ có thể mỉm cười đáp ứng yêu cầu bất công của bọn họ. Bình thì? Cái danh hiệu này dường như ngay cả những thế gia vọng tộc cũng không thấy có, hôm nay lại công khai thể hiện tại tướng quân phủ, đây có khác gì là một trò khôi hài! Nhưng Nhâm Phiêu Linh kia, không chỉ không đấu tranh, trái lại còn lặng lẽ giúp đỡ phu quân của nàng xử lý tất cả thủ tục hôn sự, điều này bảo thế nhân làm sao mà nhìn?

Trong một đêm, tin tức bay tán loạn đầy trời, hình tượng của Nhâm Phiêu Linh cũng theo đó mà xuống dốc không phanh. Trong mắt phái nam, nàng là một người dễ ức hiếp, mặc cho người khi nhục; mà trong mắt phái nữ, nàng lại là một kẻ thấp hèn, là người không có một chút tôn nghiêm! Người như vậy, làm mất hết mặt mũi phái nữ, khuếch trương hành vi không tốt của phái nam. Sau này, nếu bọn họ lạm tình, bọn họ sẽ rất tự hào mà nói với thế tử mình “Phiêu Linh quận chúa còn nguyên ý hai thê hầu hạ một chồng, những dung chỉ tục phản như các cô thì oán hận cái gì!”

Cái đích cho mọi người chỉ trích một khi hình thành, sẽ rất khó tiêu trừ. Trong lúc nhất thời, tiếng oán hận của các cô gái trong kinh thành bay cao tận trời, mọi người chỉ cần nói đến Nhâm gia Phiêu Linh thì đều mắng chửi.

Trong điện Bình Phụng, Trương Thiên Nhu biếng nhác ngâm một chuỗi nho, về mặt ấy lộ vẻ đắc ý xiết bao.

Ngồi bên cạnh, Bình phi khó chịu nhìn ả, ngữ khí mang theo vị chua: “Chiêu ‘Liên tiêu đại đãi’ này của muội muội thật đúng là cao minh, không chỉ được thỏa tâm nguyện, mà còn khiến cho phái nữ toàn thành nổi lên địch ý với Nhâm Phiêu Linh, như vậy, vị trí chính thê của cô ta chỉ sợ cũng làm không được bao lâu.”

“Tỷ tỷ trở nên ngây thơ như vậy từ bao giờ thế? Thâm cung đại viện này không chỉ không làm cho tỷ tiến bộ, ngược lại còn làm cho tỷ càng ngày càng ngây ngô!” Từ từ nhắm hai mắt, hưởng thụ mọi thứ, Trương Thiên Nhu trào phúng nói.

“Muội—”

Bất mãn! Phi thường bất mãn! Nghĩ đến Trương Thiên Bình ả cũng là cao thủ mưu thuật, hôm nay lại bị chính muội muội ruột coi khinh, cái này bảo ả làm sao có thể nuốt trôi, “Tốt, vậy muội nói một chút nghe xem! Ta ngây thơ như thế nào?”

“Tỷ tỷ, sao tỷ không ngắm lại, lấy thân phận ‘bình thê’ gả vào Lăng gia có ích lợi gì? Then chốt nhất còn phải xem mình biết lợi dụng như thế nào?”

“Ý của muội là – tin tức về Nhâm Phiêu Linh tất cả đều do muội phát ra? Là muội một tay khơi mào sóng động trách oán?” Bình phi nghe vậy, tâm trạng đã có ba phần sáng tỏ.

“Đương nhiên! Nếu không phải muội muội không tiếc lấy số tiền lớn thêm nắm thêm muội ở khắp nơi trong kinh thành này, chỉ sợ bây giờ tin tức còn không có truyền ra được? Ha ha!” Đắc ý mở to mắt, trên mặt ả đều là vẻ vui sướng.

“Vậy, vậy chuyện muội không phải xử nữ có bị Lăng Triệt phát hiện không? Dù sao muội cùng ta vẫn khác nhau, đối với mị thuật, lúc đó ta chỉ học lý thuyết, mà muội lại tự thân thể nghiệm!” Thấy thế, nét mặt rực rỡ của Bình phi có chút lo lắng.

“Yên tâm đi tỷ tỷ! Muội muội làm việc tỷ còn cần phải lo sao? Muội đã thành công khiến mọi người cho rằng muội và Lăng Triệt có phu thê chi thực, tất cả mọi người đều không nhìn ra manh mối. Chờ muội thượng vị, đem Nhâm Phiêu Linh kéo xuống, ngày muội và tỷ hoàn thành tâm nguyện của cha sẽ không còn bao xa!”

Nhìn Trương Thiên Nhu thần thái phi dương như thế, Bình phi yếu ớt thở dài: “Muội thì khỏe rồi, cái gì cũng đều có! Mà ta đây, mỗi ngày nhìn người âu yếm mà không thể thổ lộ, ngay cả muốn có một đứa nhỏ cũng là hy vọng xa vời! Đợi đến ngày Thánh Thượng quy thiên, ta sợ sẽ ở trong lãnh cung mà vượt qua cả đời!”

“Tỷ tỷ đừng như vậy, nhất định sẽ có biện pháp! Cha đã đi tìm chủ thượng lấy được liệu tối tân, lần này, chúng ta nhất định sẽ không thất bại!”

“Thật sao?” Nghe vậy, đôi mắt hãy còn âm trầm của Bình phi lộ ra tia kinh hi.

“Ừm!” Quả quyết gật đầu, mặt Trương Thiên Nhu âm ngoan hẳn lên, “Cho nên tỷ tỷ, việc cấp bách nhất hiện nay của chúng ta chính là phải phản chấn lại tinh thần, tiêu diệt tất cả chướng ngại vật phía trước!”

“Đúng! Tiêu diệt chướng ngại vật!” Nghe vậy, dường như hiểu được cái gì, nét mặt Bình phi cũng âm ngoan, nét mặt kia, vô cùng hung ác dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 48: Nước Cuồn Cuộn Đánh Lên Đất Bằng

“Lăng Triệt!”

Theo sau tiếng hét kia là một quyền mạnh mẽ vang dội, “phịch”, Lăng Triệt ngã ngồi dưới đất, khoe miệng ứa máu.

“Đồ chết tiệt nhà ngươi!” Nhâm Húc Phong thô bạo kéo hắn lên, sau đó lại tung một quyền.

“Nhâm Húc Phong, ngươi phát điên cái gì thế hả.” Vươn chường chặn lại quyền của Nhâm Húc Phong, Lăng Triệt dùng ngón cái lau vết máu trên môi, băng lãnh nhìn hắn.

“Phát điên? Ngươi còn dám hỏi ta! Lăng Triệt, làm người không nên quá phận! Ngươi năm lần bảy lượt làm Phiêu Linh tổn thương, đừng trách Nhâm Húc Phong ta không khách khí với ngươi!”

“Cứ tự nhiên!” Nói xong Lăng Triệt lạnh lùng xoay người, tỏ vẻ không muốn nhiều lời, nhưng hắn đi chưa được hai bước thì Nhâm Húc Phong lại nổi giận xông lên.

Một người đá, một người xoay thân, một người vung chưởng, một người lảng tránh... Chốc lát, hai người bay vào đánh nhau.

“Hai vị tướng quân bớt giận! Hai vị tướng quân bớt giận! Nơi này là hoàng cung trọng địa, không cho phép ẩu đả!” Các đại thần vừa nhìn tình hình không ổn, bèn tiến lên khỗ não khuyên can.

“Dừng tay—” Bỗng có tiếng quát lớn chột vang, cách đó không xa, Thái tử giận dữ bước đến, “Hai vị đều là trọng thần đương triều, mà lại công khai đánh nhau, trong lòng rốt cuộc còn có vương pháp hay không?”

“Thái tử điện hạ, thần biết tội! Nhưng hôm nay vô luận như thế nào thần cũng phải giáo huấn tên khốn kiếp này!” Nhâm Húc Phong nghe tiếng, tâm tình liền kích động, tay chỉ thẳng vào Lăng Triệt, hai mắt đỏ hồng nói không hết tức giận.

“Húc Phong, nơi này là triều đình, chuyện có lớn thì chờ ra khỏi cung rồi giải quyết, chớ có làm ầm ĩ!” Thái tử ôn hòa nói, nhưng lời nói lại ẩn chứa uy nghiêm không cho phép phản bác. Nhâm Húc Phong nghe thế, hít sâu một hơi nói “Được! Vậy thần cùng hắn ra ngoài giải quyết!”

“Ta và ngươi, không có gì để nói!” Lăng Triệt lạnh lùng xoay người, khuôn mặt tuấn mỹ không có một tia biểu tình, khiến cho cơn giận của Nhâm Húc Phong càng bốc cao, “Lăng Triệt—”

Thấy như thế, mi tâm của Thái tử không khỏi nhăn lại, hắn nhẹ nhàng nói với Lăng Triệt: “A Triệt, chuyện khanh lấy bình thê đích thực là không thỏa đáng, Húc Phong thân là thân ca ca của Phiêu Linh, theo lý có quyền quan tâm!”

“Thái tử giáo huấn phải!” Nghe vậy, Lăng Triệt thay đổi sắc mặt, hai tay khẽ nâng, cung kính nói tiếp: “Nhưng thưa Thái tử điện hạ, đây là việc nhà của thần, thần muốn xử lý ra sao là tự do của thần, cho nên, không cần Thái tử lao tâm! Cáo từ!” Lăng Triệt lãnh đạm cự tuyệt, dưới biểu tình sùng sốt của mọi người, chậm rãi rời khỏi.

“Lăng Triệt! Nhâm Húc Phong ta nhìn trời thề, từ nay về sau, giao tình giữa ta và ngươi nhất đao lưỡng đoạn, chúng ta không còn là huynh đệ—”

Lời nói tuyệt tình từ xa truyền đến, dần dần tiêu tán dưới thân ảnh lạnh lùng kia, ... Nhất đao lưỡng đoạn sao? Huynh đệ sao? Dường như cho tới bây giờ đều chưa từng là...

Hai ngày sau, Lăng Triệt lại đại hôn lần nữa! Tuy rằng độ phô trương kém lần trước, nhưng đối với những kẻ phú quý giàu sang mà nói, đây đã là quá xa hoa.

Bên ngoài là tiếng sáo và trống nhộn nhịp, bầu không khí tràn đầy niềm vui, nhưng trong phòng Nhâm Phiêu Linh lại an tĩnh, bình thản ngồi.

Vết xanh đen trên bàn tay hai ngày nay lại càng thêm rõ ràng, cơ thể nàng cũng ngày càng trở nên sợ lạnh. Tim, nhiều lần giật thắt đau đớn, nỗi đau ấy trước sau không hề tiêu tan. Có lẽ là đau nhức đã thành quen, dần dà, nàng cũng không cảm thấy khó chịu nữa.

Tiết trời tháng ba, bách hoa tranh nhau đua nở, xuân ý dạt dào, vạn vật đều hồi phục sức sống mới, nhưng lòng của nàng sao vẫn cứ lạnh lẽo như trời đông.

Thời gian của nàng không còn bao lâu, vì không để lại tiếc nuối, nàng nên làm như thế nào mới có thể mỉm cười rồi đi đây?

Nước cuộn cuộn vỗ lên đất bằng, mặc cho dòng chảy khắp đông tây nam bắc, đời người ai cũng có mệnh, yên ổn là có thể vượt qua ưu sầu ư? Nàng có nên tranh thủ lần nữa hay không?

Tâm, lại trầm xuống...

“Phiêu Linh! Theo ta đi!” Trong lúc nàng ngẩn ngơ, thì có người kéo chặt lấy cánh tay nàng.

“Sư huynh?”

Quay đầu lại, vô cùng kinh ngạc nhìn Dạ Ngâm Thiên, “Sao huynh lại ở đây?”

“Ta đến mang muối đi! Đi, Phiêu Linh, theo ta quay về tuyết son!” Dạ Ngâm Thiên mặt đầy tức giận, kéo lấy Nhâm Phiêu Linh đi ra ngoài.

“Sur huynh!” Vươn tay kéo lấy y phục của hắn, nàng nhẹ nhàng lắc đầu, “Sur huynh, muối không đi!”

“Tại sao! Vì Lăng Triệt ư? Muối làm như vậy rốt cuộc có đáng hay không?” Nghe thấy thế, Dạ Ngâm Thiên luôn ôn trầm, rốt cục cũng nhịn không được đem nỗi kiềm nén bấy lâu bạo phát. “Phiêu Linh, sur huynh biết muối từ bé đã yêu thích Lăng Triệt! Thế nhưng dù cho muối có yêu thích hắn như thế nào, cũng phải có một mức độ nhất định! Hắn đối với muối như thế, ngay trong ngày thành thân đã cho muối độc thủ không phòng, ngày thứ hai sau khi cưới lại có niềm vui mới! Một người như vậy, căn bản không xứng với muối. Phiêu Linh, coi như sur huynh van cầu muối, theo ta trở về đi! Độc của muối thực sự càng ngày càng nghiêm trọng, sur huynh đã không có cách nào khống chế được nữa, cứ tiếp tục như vậy, ta sợ—”

“Sur huynh!”

Nắm chặt tay Dạ Ngâm Thiên, Nhâm Phiêu Linh dịu dàng nói, “Sur huynh, đừng nói nữa! Những điều huynh nói, Phiêu Linh đều hiểu. Chỉ là Phiêu Linh không quay về, dù cho đến chết cũng không có được tình yêu của Lăng ca ca, Phiêu Linh cũng không quay về.”

“Muối—” Trong mắt bao hàm niềm thương tiếc, lòng tràn đầy đau xót, Dạ Ngâm Thiên nhìn thẳng vào người ngọc: “Phiêu Linh, muối hà có gì phải khổ như vậy? Chẳng lẽ trong thiên hạ chỉ có một mình Lăng Triệt sao? Muối cũng biết mà, hành động lần này của hắn, sẽ khiến muối rơi vào nạn kiếp bất phục.”

“Không sao! Phiêu Linh không để tâm!” Cố gắng mỉm cười, người ngọc đi tới bên cửa sổ, đưa lưng về phía hắn nói: “Sur huynh, Phiêu Linh hiểu huynh lo lắng cho muối. Nhưng huynh và muối đều biết rõ, cho dù có trở về tuyết son với huynh, độc của Phiêu Linh vẫn không thể giải hết. Nếu nhất định phải chết, không bằng để muối mạnh tay đánh cuộc, sau cùng dù có hai bàn tay trắng, thì Phiêu Linh cũng sẽ không tiếc nuối...”

“Nha đầu ngọc...” Yêu thương nhìn thân ảnh gầy gò của người ngọc, nghe thanh âm trầm thấp mà khổ sở của nàng, Dạ Ngâm Thiên lần đầu tiên cảm thấy bản thân hắn không khi nào bất lực như vậy.

Lặng lặng, lặng lặng, cứ như vậy nhìn nàng, mãi đến khi cảm thấy không thể áp chế kiềm nén được nữa, “Phiêu Linh, sur huynh phải đi. Hôm qua sur phụ cho bồ câu truyền tin, nói đã tìm được tung tích của sur bá, bảo ta đi hiệp trợ người, cho nên—”

Chậm rãi bước đến, hai tay xoa người nàng lại, đôi mắt Dạ Ngâm Thiên nhìn nàng tràn đầy không nổi, trịnh trọng nói từng câu từng chữ: “Cho nên — Phiêu Linh, muối phải cố gắng bảo trọng chính mình! Trước khi ta và sur phụ chưa trở về, muối tuyệt đối không thể để mình có việc gì, có biết không?”

“Sur huynh...” Lệ, không tự giác chảy xuống, cảm động, nàng thốt không nên lời. Nàng, nên làm sao để hồi báo những người quan tâm, lo lắng cho nàng đây? Làm sao hồi báo...

“Xin lỗi sur huynh, luôn luôn để huynh và sur phụ bận tâm về muối...”

“Nha đầu ngọc, muối là bảo bối trân quý của tuyết son chúng ta, chút quan tâm nho nhỏ ấy tính là gì! Chỉ cần muối vui vẻ, chúng ta cũng sẽ vui lây!”

“Sur huynh...” Không nói gì nắc nhen cổ họng, Nhâm Phiêu Linh chỉ gất gao cầm chặt tay Dạ Ngâm Thiên, thật mạnh gật đầu nói, “Sur huynh, Phiêu Linh đáp ứng huynh, trước khi hai người trở về, Phiêu Linh nhất định nỗ lực sống sót!”

“Phiêu Linh...” Đau nhức nổi lòng, nhìn người ngọc mà hắn lần đầu tiên gặp mặt đã thật sâu yêu thương, Dạ Ngâm Thiên lần đầu tiên khống chế không được tình cảm của bản thân, vươn tay ôm chặt nàng vào lòng, tay kia không ngừng khẽ vuốt an ủi: “Phiêu Linh, muối nhớ kỹ, nhất định phải chờ sur huynh trở về! Nhất định...”

“Vâng!” Hứa hẹn lên tiếng, hai mắt nhắm nghiền, trong lòng ngực ấm áp của Dạ Ngâm Thiên, dường như nàng tìm thấy được sự bình lặng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 49: Về Bè Ngoài Của Sự Yên Lặng

Đã mười ngày kể từ khi Dạ Ngâm Thiên đi khỏi. Trong mười ngày này, Nhâm Phiêu Linh chưa hề gặp qua Lăng Triệt một lần nào, mỗi ngày hắn đều vào triều rất sớm, đến khuya mới về. Ban đêm, cũng không đến phòng Nhâm Phiêu Linh nghỉ ngơi, dù cho thỉnh thoảng có nhân rồi, hắn cũng chỉ một mình luyện kiếm, không thì cũng ở trong thư phòng đọc sách.

Có vài lần Nhâm Phiêu Linh muốn đi tìm hắn, nhưng đều bị A Phúc vô tình ngăn cản. Dường như những nỗ lực của nàng càng ngày càng mỏng manh, lúc nào nàng cũng nhận lấy sự lạnh lùng buốt giá.

Từ sau khi Trương Thiên Nhu vào Lăng phủ, ả đã bắt đầu từng bước thể hiện rõ mảnh khỏe giao tế vượt trội của mình, thu mua lòng người, thu xếp

người giúp đỡ, trong mười ngày ngắn ngủi, hầu như hạ nhân trong Lăng phủ đều vì ả sai đầu đánh đó.

Nhâm Phiêu Linh thờ ơ nhìn mọi thứ, đối với động tác của Trương Thiển Nhu không phải là nàng không biết, nếu như luận thực lực, nói mưu kế, trên đời này sợ rằng không có mấy người là đối thủ của nàng! Nhưng mà trái tim nàng không đặt ở những thứ ấy, nàng không muốn, cũng không nguyện so bì với Trương Thiển Nhu. Thời gian của nàng, nàng chỉ nguyện lưu cho người nàng để ý nhất, cái khác, thì thuận theo tự nhiên đi.

Mười ngày này, ngoại trừ ngày đầu tiên cha và ca ca tới, nói những điều an ủi, những ngày khác đều là Lâu tỷ tỷ tới làm bạn. Đối với Lâu Tâm Nguyệt, Nhâm Phiêu Linh đến bây giờ vẫn đều nhớ kỹ, cô gái vai khiêng đại đao, hành vi kỳ quặc kiêu ngạo, hôm nay lại có thể sắp trở thành chị dâu và tri kỷ tốt nhất của nàng. Sự thông minh của tỷ, nét giảo hoạt của tỷ, xác thực khiến thế giới u ám của nàng thêm sắc màu! Bởi vì có tỷ ấy, nàng mới có thể kiên định niềm tin trong lòng, bởi vì tỷ ấy, nàng mới có thể mỉm cười đối mặt với mọi thứ, không sợ hãi, không lùi bước!

“Cộc cộc—” Ngoài cửa vang lên tiếng gỗ, một giọng nữ cung kính truyền vào: “Thưa Thiếu phu nhân, người của điện Thừa Khôn đến, nói là Thái tử phi mời Thiếu phu nhân qua điện!”

Là Mộng Nghê tỷ tỷ!

Tâm trạng như được khai sáng, Nhâm Phiêu Linh mỉm cười gật đầu: “Được! Ngươi đi nhắn lại với bọn họ, nói lát nữa ta sẽ qua.”

“Vâng!”

Nhìn bóng dáng cáo lui của cô tỷ nữ, Nhâm Phiêu Linh khẽ vuốt tóc, hít sâu một hơi, mỉm cười đi ra ngoài. Nàng biết, Mộng Nghê tỷ tỷ đang lo lắng cho nàng, cho nên, nàng nhất định phải biểu hiện thật vui vẻ...

Điện Thừa Khôn

Thân ảnh cười yếu ớt đi vào, “Mộng Nghê tỷ tỷ, Phiêu Linh đến thăm tỷ đây.”

“Phiêu Linh!” Vội vàng bỏ xuống châm tuyền trong tay, Lam Mộng Nghê bước nhanh đến, ôm cổ người ngọc trước mắt, trên mặt lộ vẻ chua xót, “Phiêu Linh, cuối cùng muội cũng tới.”

“Mộng Nghê tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Có phải Thái tử ca ca ức hiếp tỷ không? Nói cho Phiêu Linh, muội sẽ đi giúp tỷ trút giận!” Vô nhẹ lưng Lam Mộng Nghê, người ngọc khẽ cười.

“Nha đầu ngọc, sao muội lại ngọc như vậy!” Giương mắt nhìn Nhâm Phiêu Linh, trong hai tròng mắt Lam Mộng Nghê dường như có ánh lệ, “Nha đầu, khổ cho muội rồi!”

“Không đâu!” Nhìn vẻ mặt khổ sở của nàng, Nhâm Phiêu Linh khẽ lắc đầu, “Mộng Nghê tỷ tỷ, Phiêu Linh không sao!”

“Sao lại không sao! Cùng là nữ tử, nỗi khổ của muội, sao ta lại không biết! Phiêu Linh, muội thực sự là quá ngọc, Trương Thiển Nhu kia là ai, muội và ta từ bé còn không biết sao? Muội làm sao có thể đáp ứng Triệt ca ca lấy cô ta làm bình thê? Đây không phải là dẫn sói vào nhà, đào hố chôn mình sao?”

Lam Mộng Nghê khẩn thiết nói, những lời nói cảm tình chân thành tha thiết, khiến lòng Nhâm Phiêu Linh vô vàn cảm động, “Không sao mà Mộng Nghê tỷ tỷ! Thiển Nhu muội muội chỉ có thái độ làm người khôn khéo một chút, sẽ không có việc gì đâu!” Khẽ kéo tay Lam Mộng Nghê đi đến ngồi vào trên tháp, Nhâm Phiêu Linh cười ngọt.

“Thái độ làm người khôn khéo một chút? Phiêu Linh, ta không tin muội thật sự cho rằng như thế! Còn nhớ rõ khi còn bé, vì để mình có thể ngồi cùng Triệt ca ca, cô ta cố tình chém bị thương con ngựa của mình! Nhỏ như vậy, vì mục đích, lại có thể ác độc như thế, ta nghĩ ta cả đời cũng không có khả năng quên!”

“Đó là khi còn bé, biết đâu trưởng thành thì khác,” Nhâm Phiêu Linh băng quơ nói, đánh tay xoa dịu Lam Mộng Nghê đang kích động.

“Giang sơn dễ đổi, bản tính khó —” Lam Mộng Nghê còn muốn nói thêm nữa, nhưng bị Nhâm Phiêu Linh xáo diệu cắt ngang, “A, đây là gì thế?”

“Phiêu Linh —” Hiểu rõ nàng không muốn mình nói thêm gì nữa, Lam Mộng Nghê roi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn là trung vẻ mặt u oán trừng mắt.

“Được rồi Mộng Nghê tỷ tỷ, biết tỷ quan tâm muội mà, yên tâm đi, Phiêu Linh có chừng mực!” Làm nũng lắc tay nàng, vẻ mặt vui cười. Kỳ thực Nhâm Phiêu Linh làm sao không biết tất cả đều những điều Lam Mộng Nghê nói, chẳng qua là vào lúc này, nàng thực sự một chút cũng không thêm đề ý...

“Được rồi Mộng Nghê tỷ tỷ, tỷ còn không có nói cho muội biết, đây rốt cuộc là cái gì?” Cầm lấy miếng gấm trên bàn, có chút khó hiểu nhìn.

Không ngờ nàng lại thấy hai gò má Lam Mộng Nghê ửng hồng, nét mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc.

“Lẽ nào...” Nhìn kỹ vào miếng gấm, bỗng nhiên trong đầu tình quang chợt lóe, “Mộng Nghê tỷ tỷ, lẽ nào tỷ —”

“Ừ!” Gật đầu, nắm ngược lại tay người ngọc, Lam Mộng Nghê nhỏ giọng nói: “Xuyt! Phiêu Linh, muội hãy đồng ý với ta, đừng nói chuyện này cho Thái tử ca ca!”

“Vì sao? Nếu như Thái tử ca ca biết, huynh ấy nhất định sẽ rất vui!”

“Ta biết! Nhưng ta tạm thời vẫn chưa muốn nói cho chàng biết!” Lam Mộng Nghê cúi đầu, mặt khẽ mỉm cười, đưa tay khe khẽ xoa bụng.

“À – muội hiểu rồi, tỷ muốn cho Thái tử một bất ngờ! Tỷ thật là xấu!” Mặt cười lộ vẻ như trộm được vàng, Nhâm Phiêu Linh cố tình trừng mắt trộm liếc Lam Mộng Nghê.

“Xú nha đầu, chỉ biết chọc ghẹo ta!” Giơ tay búng yêu vào trán Nhâm Phiêu Linh, Lam Mộng Nghê tỏ vẻ giận hờn.

“Thôi thôi thôi! Tỷ tỷ tốt của muội, muội không cười nữa được chưa? Nhanh lên, nói cho muội biết một chút đi, việc này, đã bao lâu?”

“Gần hơn tháng!” E thẹn cúi đầu, trên mặt tràn đầy ánh sáng mầu tím, Lam Mộng Nghê khát khao ngóng nhìn tiền phương với vẻ hy vọng, “Đây là đứa con đầu tiên của ta và Thái tử ca ca, ta nhất định sẽ dùng hết toàn lực đem mọi thứ tốt đẹp nhất cho nó!”

Nhìn dáng vẻ Lam Mộng Nghê kiên định mà hạnh phúc, Nhâm Phiêu Linh cũng cảm thấy vui mừng thay nàng, “Hi hi, Mộng Nghê tỷ tỷ, tỷ xem tỷ kìa, có dáng vẻ của người làm mẹ rồi đấy!”

“Phiêu Linh, chờ về sau muội có bé con, muội sẽ hiểu!” Nắm tay người ngọc, nhỏ giọng mềm nhẹ, “Mỗi đứa con đều là tâm can bảo bối trong lòng người mẹ, có lẽ bây giờ muội còn chưa hiểu, nhưng đến lúc muội ý thức được trong bụng của muội mỗi ngày đều có một tiểu sinh tiểu sinh mệnh đang dần dần lớn lên, cái loại cảm giác này, kỳ diệu đến nỗi không thể diễn tả bằng lời. Muội khóc bé cũng khóc, muội cười bé cũng cười, tựa như một chính thể không thể phân cách, huyết mạch găt gao tương liên cùng một chỗ, không phân ly, không rời bỏ!”

“Không phân ly, không rời bỏ?” Ngơ ngác nghe, nhìn hai mắt Lam Mộng Nghê ngọt ngào, Nhâm Phiêu Linh thật sâu cảm giác được lòng đang rỉ máu. Loại cảm giác làm mẹ này, nàng sợ là vĩnh viễn không thể biết được. Không thể biết được cảm giác có mầu thân, cũng không thể biết được cảm giác khi làm mẹ...

“Phiêu Linh?” Nhìn ra người ngọc đau khổ, Lam Mộng Nghê khẽ đẩy nàng, cười nói: “Xú nha đầu, nói chuyện với muội, mà muội lại thất thần!”

“Hả? Không có mà!” Lấy lại tinh thần, Nhâm Phiêu Linh cười yếu ớt dịu giọng nói: “Muội đang suy nghĩ, bé con sinh ra, là giống Mộng Nghê tỷ tỷ nhiều hơn, hay là giống Thái tử ca ca nhiều hơn?”

“Việc này ta cũng đã nghĩ qua, nhưng ta hy vọng bé sẽ giống Thái tử ca ca...” E thẹn nói, ánh mắt đảo qua mặt người ngọc, Lam Mộng Nghê do dự một chút, cuối cùng đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra, “Phiêu Linh, muội thành thật nói cho ta biết, Triệt ca ca rốt cuộc... có chạm qua muội hay không?”

Hmm? Nhâm Phiêu Linh nghe vậy vô cùng kinh ngạc, hai mắt tròn tròn, ngay lúc nàng chuẩn bị trả lời, thì ngoài cửa truyền đến tiếng giọng như thanh phong của Tiêu Dục, “Thì ra Phiêu Linh đang ở đây à...”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Tàn Hoan* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.